ADAM

BLAKE

Codul blestemat

UN NOU ROMAN SEMNAT DE
AUTORUL BESTSELLERULUI
EVANGHELIA DUPĂ IUDA

FICTION CONNECTION

TREI

Un intrus a furat de la British Museum o carte veche – lucrarea unui profet nebun care a prezis Apocalipsa. Niciuna dintre viziunile lui despre sfârșitul lumii nu s-a adeverit. Până acum.
Unul după altul, semne și minuni imposibile zguduie lumea – dar sunt acestea miracole sau faptele întunecate ale unui om?
Angajându-se într-o cursă pentru aflarea adevărului, Heather Kennedy, o fostă polițistă, și Leo Tillman, un fost mercenar, întâlnesc singura persoană care le-ar putea descifra secretul profețiilor. Diema, o tânără de 19 ani.

Adam Blake

CODUL BLESTEMAT

V.1.0

V.1.0

Traducerea din limba engleza de Anca Milu-Vaidesegan

Adam Blake
The Demon Code
Editura TREI
2013

Lui A.J. Lake, cu toată dragostea

PROLOG

Participanţii fuseseră pregătiţi.

Răpitorii îi legaseră de mâini şi de picioare, îi aliniaseră în ordinea prestabilită, obligându-i să îngenuncheze pe pardoseala rece din piatră, în cămăruţa din spatele clădirii vechi. Încăperea era într-adevăr mult prea strâmtă pentru ritualul care urma să aibă loc acolo. Mai erau şi altele, mult mai potrivite, dar aceasta fusese aleasă de profet din raţiuni ezoterice pe care doar câţiva dintre ei le înţelegeau.

Era o noapte caldă, soarele ascunzându-se chiar sub linia orizontului, dar lespezile de piatră erau încă reci. Poate din acest motiv sau din altele la fel de valabile, bărbaţii şi femeile tremurau în timp ce aşteptau în genunchi.

Ber Lusim l-a trimis pe unul dintre oamenii lui să-i spună profetului că erau gata să înceapă.

Bărbatul s-a întors imediat, păşind plin de respect în spatele sfântului. Shekolni se îmbrăcase într-o robă roşie, căptuşită cu negru – roşu de la sânge, negru pentru doliu. Panglici roşii erau împletite în barba sa neagră şi pe palmele mâinilor lui fine, ce păreau a fi de medic sau de violonist, cuvintele în aramaică pentru viaţă şi moarte fuseseră scrise cu tuş roşu şi contur negru – ceea ce însemna că Dumnezeu îi delegase atât puterea de a cruţa, cât şi puterea de a distruge.

Profetul avea în mâini cartea sfântă deschisă, ţinea capul plecat, ca şi cum ar fi citit. Însă ochii lui erau închişi. Ceilalţi bărbaţi care stăteau în picioare ştiau că era mai bine să nu vorbească într-un astfel de moment, dar îşi aruncau priviri unul altuia, temători şi miraţi de acest mic semnal ciudat din partea profetului.

Ber Lusim făcu o plecăciune înaintea sfântului – o înclinare până la pământ, prelungită – şi toţi ceilalţi îl urmară întocmai. Atunci, Shekolni îşi deschise ochii şi-i zâmbi vechiului său prieten, un zâmbet sincer, plin de căldură şi bucurie împărtăşită.

— Te-ai zbătut mult pentru asta, spuse el, în limba lor nativă. Şi acum, ai reuşit, în sfârşit.

— Noi toţi am reuşit, replică Ber Lusim. Fie ca Cel Unul Numit să te facă să fii rapid, Avra. Fie ca Cetele să dea tărie braţului tău.

— Vă rugăm! Spuneţi-ne ce aveţi de gând cu noi!

Vorbise unul dintre ostatici, un bărbat. Era în mod vădit îngrozit, dar făcea eforturi disperate să n-o arate. Ber Lusim avea respect pentru curajul bărbatului: trebuie că ştie deja cea mai mare parte a răspunsului.

Deşi nu băgă în seamă întrebarea, Shekolni se uită îndelung şi gânditor la şirul acela de bărbaţi şi femei îngenuncheaţi. Ber Lusim stătea lângă el şi aştepta, evitând să vorbească: acum că se aflau aici şi se făcuseră toate pregătirile posibile, nu mai rămăsese decât ca profetul să-i dea startul.

— Cred că ar trebui să li se închidă gurile, spuse Shekolni într-un târziu. Altfel, va fi un zgomot asurzitor. Un zgomot indecent şi anormal. Cred că ne va distrage de la solemnitatea acestui act.

Ber Lusim făcu un semn scurt de încuviinţare către cel mai apropiat dintre oamenii săi.

— Fă-o.

Doi dintre ei se îndreptară spre cei din şir, îndesând pe rând căluşuri din cârpe în gura fiecăruia dintre sacrificaţi. Făcură treaba repede. Când ultimul dintre cei doisprezece a fost redus la tăcere şi-au salutat şeful cu pumnul strâns, iar pe profet, cu semnul laţului. După care s-au retras în pragul uşii.

— Unde este cuţitul? întrebă Shekolni.

Bineînţeles că ştia unde este: dar întrebarea avea putere de ritual.

Aşa că Ber Lusim îi răspunse în mod ritualic. Îşi deschise vesta, lăsând să se vadă o teacă din cânepă împletită, cu mai multe buzunare, prinsă de căptuşeală şi scoase unul dintre cuţite. În mod normal, acestea se numeau stilete, deoarece nu aveau mâner separat, doar o coadă uşor îngroşată pentru a putea fi ţinute şi o lamă subţire, asimetrică, rotunjită la un capăt, aproape de vârf şi destul de ascuţită pentru a tăia un fir de păr.

— Iată lama.

O răsuci în mână, după care i-o dădu lui Shekolni.

Profetul o luă şi înclină capul în semn de mulţumire. Se întoarse spre femeile şi bărbaţii îngenuncheaţi.

— Din păcatele voastre va ieşi o mare bunătate, le spuse, vorbind în limba fiecăruia, astfel încât să poată înţelege şi să aibă o mângâiere. Din durerea voastră, o binecuvântare peste

măsură. Şi din morţile voastre, viaţa veşnică.

Avusese dreptate în privinţa zgomotului. Deşi aveau căluşuri şi deşi Shekolni acţiona cât putea de rapid, următoarele douăzeci de minute au fost chinuitoare şi epuizante. Nici unuia dintre cei de faţă moartea nu îi era un lucru străin, dar o astfel de moarte, în care victima era neajutorată şi îngrozită văzând-o că se apropie, nu este un lucru plăcut la vedere.

Dar au privit. Fiindcă ştiau care era rostul acelor ucideri şi ce depindea de ele.

În cele din urmă, profetul se ridică, iar mâna îi tremura din cauza oboselii. Roba lui nu mai era roşie. În semiobscuritatea încăperii, sângele care se îmbibase în ea până la suprasaturare o vopsise într-un negru uniform. Ber Lusim făcu un pas înainte pentru a-l susţine pe Shekolni, luând o parte din sânge asupra lui – literalmente vorbind, deoarece, simbolic, era deja asupra lui.

— Roţile încep să se învârtă, spuse Shekolni.

— Şi aripile să fâlfâie, replică Ber Lusim.

— Amin.

Ber Lusim făcu semn să se aprindă focul.

După ce plecară, întreaga casă era în flăcări. Nu ardea ca o torţă, ci ca un foc de pe timpuri, aprins pe un deal pentru a-i avertiza pe locuitori că se apropie un pericol iminent.

Însă nimeni nu-l va interpreta astfel, Ber Lusim ştia asta. Avertizarea va trece nebăgată în seamă, până ce va fi prea târziu.

În acel moment de bun augur, i-a trecut ceva prin minte. În tinereţe, pe când zelul său era mai mare decât discreţia, căpătase porecla *Demonul.* Acum era cu mult mai rău.

Dar când se vor rupe porţile iadului şi toţi demonii vor ţâşni deodată, poate că cineva îşi va aminti ironia.

PARTEA ÎNTÂI

Glasul trâmbiţei vesteşte judecata

1

Heather Kennedy, fostă detectiv sergent Kennedy, 4031, din cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra, Divizia Crimă Deosebit de Gravă şi Organizată, în prezent fără ocupaţie, a ieşit din holul clădirii situate pe London Bridge, numărul 32, cunoscută şi sub numele de Shard, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Cobora treptele destul de rapid, dar când a ajuns jos, a rămas locului în mijlocul drumului, îmbrâncită de unii trecători, neştiind ce să facă în continuare.

O durea mâna dreaptă.

O durea mâna dreaptă pentru că încheietura degetelor îi sângera. Încheietura îi sângera pentru că îl pocnise drept în falcă pe bărbatul care până acum cinci minute fusese patronul ei.

Era o ecuaţie la al cărei rezultat final mai lucra încă.

Lui Kennedy îi era ciudă pentru ieşirea ei necontrolată, ba mai mult, era uşor surprinsă. În mod normal, dacă bărbatul ar fi făcut o remarcă de natură sexuală, ar fi bâiguit ceva la întâmplare, sau chiar şi-ar fi etalat integritatea profesională, ar fi controlat situaţia cu calm şi pricepere, scăpând basma curată. În nici un caz şi sub nici o formă nu l-ar fi pocnit.

Dar nu-şi mai amintea când se simţise ultima dată normal.

Masându-şi uşor mâna rănită, se strecură prin curentul continuu de navetişti şi turişti. Nu voia decât să ajungă acasă şi să-şi bage mâna în apă rece. După care, nu-şi mai dorea decât o

băutură bună, tare, urmată de alta mai proastă şi mai tare.

Singura problemă în acest plan era Izzy. Nu prea ştia cât de rea mai putea fi acea zi, până să ajungă la fundul sacului. Sau care ar fi putut fi consecinţele dacă ar fi dat buzna peste Izzy, neanunţată, în plină zi de lucru. Ultima dată când a făcut-o…

Kennedy nu-şi lăsă gândurile să meargă mai departe în direcţia aceea, nu înainte de a revedea mental imaginea pe care încerca să o evite, fiind izbită de aceleaşi sentimente ce i le inspira mereu: o furie amară suprapusă peste un vid interior terifiant, ca un whisky ieftin turnat peste gheaţă.

Aşa că nu se duse acasă. Intră într-un bar – un lanţ lipsit de personalitate cu un nume fiţos, retro – şi ceru un whisky simplu, în locul unuia metaforic. Îl sorbea tristă, întrebându-se ce avea să mai urmeze. Slujba ei de la Sandhurst Ballantyne ar fi trebuit să fie începutul a ceva bun, dar dacă-ţi pocneşti şeful cu violenţă, şansele ca acesta să te recomande prietenilor se reduc substanţial. Aşadar, iat-o cu o listă de clienţi cu zero calorii, o agendă goală şi o iubită infidelă (poate infidelă în serie). Viitorul arăta strălucitor.

Statura impozantă a lui Kennedy şi părul ei lung, blond, atrăgeau privirile multora dintre ceilalţi băutori de zi. Fie asta, fie obişnuitele neplăceri cauzate de o femeie în uniformă. Ale ei erau exagerate chiar – mantaua albastru-strident a poliţiei de siguranţă, cizme militare negre – dar pentru unii bărbaţi este suficientă simpla uniformă.

Tocmai îşi termina whisky-ul când sună telefonul. Îl scoase, nutrind pe moment un dram de speranţă: uneori, atunci când ţi se închide o uşă, ţi se deschide imediat alta.

Era, însă, Emil Gassan. Era profesor universitar, istoric la o universitate scoţiană, pe care-l cunoscuse cu ocazia unui caz mai vechi – ăsta fiind singurul lucru despre care el dorea să-i vorbească. Kennedy respinse apelul şi-şi puse telefonul înapoi în geantă.

Se gândi să-şi petreacă ziua hoinărind prin Londra: să viziteze o galerie, să intre la un film. Dar ar fi fost ridicol. Doar nu chiulea de la şcoală, rămăsese fără slujbă şi nu avea nici un rost să se tot eschiveze. Îşi îndreptă umerii şi o porni spre casă.

Acasă însemna Pimlico – un traseu scurt, cotit, cu metroul, dar atunci ar fi avut destul de mult de mers pe jos până la Vauxhall Bridge Road; suficient de lung ca, până să ajungă în faţa uşii apartamentului, să fi avut timp să se tot gândească la întrebarea

ei retorică de mai înainte. Unde *se afla* mai exact fundul sacului în acele zile? Dar oare chiar dorea să afle?

Făcu destul de multă gălăgie cu cheia în broască, îşi târşâi picioarele pe podea şi închise uşa cu zgomot. Când ajunse la jumătatea holului, Izzy ieşi să o salute – din salon, nu din dormitor, spre uşurarea lui Kennedy.

Mai scundă şi mai brunetă decât Kennedy, Izzy era în acelaşi timp mai concentrată: un balon neastâmpărat şi deşănţat de sex-appeal, pe care şoldurile destul de mari nu-l dezavantajau deloc. Când dădu cu ochii de Kennedy în hol, îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe ochii de culoarea ciocolatei, arătându-se surprinsă şi bănuitoare.

— Bună, spuse ea.

— Dacă spui tu, ripostă Kennedy.

— Nu mă săruţi?

Bună întrebare, însă Kennedy nu avea un răspuns bun – sau o scăpare bună. Înaintă şovăielnică pe hol, o sărută pe Izzy pe obraz, după care îşi continuă drumul.

Izzy se întoarse, privind-o cum trece mai departe.

— Ai ajuns acasă mai devreme, remarcă ea. Ce faci, acum mă verifici?

— Nu, răspunse Kennedy. De ce? Ar trebui?

— Nu.

— Foarte bine, atunci.

Păreau că ajunseseră la capătul acelui bulevard conversaţional. Kennedy se duse în salon, cu un ocol în bucătărie să-şi pună nişte gheaţă într-un pahar. Dar când deschise bufetul cu băuturi şi-şi surprinse privirea în oglinda din spate, îi mai scăzu din entuziasm. Mai avea deja o băutură în ea. Să te trotilezi la unsprezece dimineaţa suna prea tare a strigăt de ajutor.

Izzy o urmă în încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Nu trebuia să fii la Shithouse Brigadoon în dimineaţa asta?

— Se numeşte Sandhurst Ballantyne.

— Da. Ăia.

— Am fost.

Kennedy se întoarse şi se uită la ea cu sticla în mână.

— Şi ţi-ai prezentat raportul?

— Am încercat.

Izzy şi-a aplecat capul într-o parte, afişând o mină comică, de

persoană încurcată, ceea ce, în alte circumstanţe, Kennedy ar fi găsit atrăgător. Dar în acea clipă o irita la culme.

— Clientul a refuzat să fie informat. Mi-a spus să nu înaintez raportul. Mi-a propus să-mi plătească un bonus dacă-l aruncam la gunoi şi-i dădeam speluncii lui un aviz bun.

— Nu înţeleg, spuse Izzy.

Kennedy băgă sticla de whisky înapoi în bufet, după care o scoase din nou şi-şi turnă o gură.

— Negare plauzibilă, mormăi ea în timp ce făcea toate astea. Potrivit raportului, există cel puţin unul, probabil doi oameni în firmă care negociază în interior cu acţiunile clienţilor. În cazul în care Kenwood ştie despre asta, va trebui să facă ceva. Şi, fiindcă unul dintre cei doi escroci – cel sigur, nu cel probabil – este şeful, a hotărât că mai bine să nu ştie.

— Atunci, la ce bun să te mai angajeze pe tine? întrebă Izzy. E stupid.

Kennedy încuviinţă, luând o înghiţitură din whisky-ul aspru, diluat. Făcu o grimasă. Gusturile lui Izzy în materie de băuturi erau absolut oribile. Dar continuă şi dădu, totuşi, pe gât tot paharul.

— Adecvarea face parte din serviciul lui. Trebuia să dea impresia că face ceva – însă el sperase că eu mă voi întoarce cu mâinile goale. Şi când nu s-a întâmplat aşa…

Se opri şi tăcu.

— Prin urmare, l-ai luat?

— Ce să iau?

— Bonusul.

Kennedy oftă şi puse jos paharul gol.

— Nu, Izzy, nu l-am luat. Încerca să-şi scape el pielea, băgându-mă pe mine în bucluc. Dacă accept mita, iar după un an sau mai mult se face o anchetă internă sau o investigaţie de la FSA[1], el va putea spune că eu am ascuns informaţia. Atunci el va fi curat şi departamentul antifraudă mă va lua pe mine la întrebări.

— Ah! Înţeleg.

Expresia lui Izzy se schimbă.

— Aşadar?

Kennedy îi arătă degetele, acoperite de sângele coagulat. Izzy îi luă mâna şi i-o sărută.

---

[1] FSA – *Financial Services Authority* (Autoritatea pentru Servicii Financiare).

— Bravo ţie, iubito, spuse ea. Numai să nu te dea în judecată. Are de gând s-o facă?

— Nu cred. De câte ori sunt singură cu cineva, înregistrez totul. Aşa că am înregistrarea în care îmi face acea propunere indecentă. Şi am de gând, oricum, să le trimit raportul, şefului lui şi la CEO[2]. Din păcate, încă îmi mai datorează jumătate din onorariu. Şi când am plecat, nu dădea semne că şi-ar fi căutat carnetul de cecuri.

— Mai sunt şi alţi clienţi pe ţeavă?

— Ţeava e goală de aici şi până în Caucaz, Izzy. Ăsta ar fi trebuit să-mi dea o mulţime de referinţe pentru alte companii din oraş, care au nevoie de securitate, dar pe care nu o pot acoperi cu forţe proprii. Şi acum nu prea cred că se va mai întâmpla asta.

Izzy părea că se bucură în mod pervers de veştile proaste.

— Foarte bine, spuse ea, asta înseamnă că poţi fi o femeie de casă pentru un timp. Vom trăi din câştigurile mele imorale.

Deşi ea glumea, lui Kennedy nu-i venea să râdă, nu se simţea în stare să i-o reteze scurt lui Izzy.

— Crede-mă, asta seamănă cu unul dintre cercurile cele mai de jos din infern.

În acel moment îşi dădu seama că, de fapt, ea venise acasă pentru o ceartă – o discuţie aprinsă despre fidelitate şi responsabilitate, care ar fi fost de-a dreptul catarthică în primele cinci minute, dar care, după aceea, ar fi făcut-o să se simtă ca şi cum i-ar fi îndesat pe gât, atât ei, cât şi femeii pe care se presupunea că o iubeşte, grămezi de sticlă pisată. Trebuia să plece imediat. Într-adevăr, nu avea unde să se ducă, dar trebuia să iasă.

— Mă duc jos, murmură ea. Să mai împachetez din lucrurile tatei. Dacă mai stau pe aici, te voi scoate din sărite.

— Sau poate că mă vei inspira, spuse Izzy, însă Kennedy se îndrepta deja spre uşă. Heather…

— Sunt bine.

— Nu trebuie să ajung la oră fixă. Am putea…

— Ţi-am spus că sunt bine.

Percepu un alt sunet scos de Izzy. Un oftat, poate, sau doar o întretăiere a respiraţiei. Nu s-a uitat înapoi.

Jos, în apartament, arunca la întâmplare diverse obiecte în cutii, deschidea uşile de la dulapuri, după care le închidea

[2] CEO – *Chief Executive Officer* (echivalent pentru Preşedintele Consiliului de Administraţie).

trântindu-le, umbla dintr-o cameră în alta, într-o pantomimă inutilă de aflare în treabă.

Să se mute împreună cu Izzy i se păruse lui Kennedy cel mai logic lucru cu putinţă, după decesul tatălui său. În ultimul lui an de viaţă, Izzy fusese de facto sora de caritate a lui Peter Kennedy, sau poate doica, sau amândouă la un loc. Asta le făcuse să se apropie una de alta. Kennedy era o stea în devenire în divizia de detectivi din Poliţia Metropolitană: avea un orar lung şi imprevizibil şi avea nevoie de cineva la îndemână care să vină rapid şi să înlocuiască pe altcineva, pe nepregătite. Izzy era perfectă, deoarece avea o slujbă la o linie erotică. Să faci pe bufonul pentru ca alţii să se masturbeze era o muncă uşoară, pe care o puteai desfăşura cam de oriunde. Singurul echipament de care avea nevoie erau un telefon mobil şi o minte murdară, ea avându-le pe amândouă.

Procesul prin care s-au combinat una cu alta a fost inevitabil. A început cam pe când Kennedy fusese dată afară din poliţie, trasă de urechi, ceea ce însemna că stătea mai mult timp pe-acasă când se afla şi Izzy acolo. Relaţia s-a dezvoltat în lunile ce au urmat şi părea normal ca, după moartea lui Peter, Kennedy să se mute împreună cu Izzy. Apartamentul pe care îl împărţise cu tatăl ei părea mai degrabă o piesă de muzeu, în care urmele trecutului erau fixate permanent. Mutarea – chiar dacă nu se muta decât la etajul de sus – o făcea să simtă că a scăpat cel puţin de unele din acele umbre.

Dar scăparea depindea de o mulţime de lucruri şi avea reguli proprii. Una dintre ele era că nu poţi scăpa de lucruri pe care încă le duci cu tine. Oricât de exploatatoare şi degradantă părea activitatea lui Izzy, nu se gândise niciodată să renunţe la ea. Îi plăcea sexul la nebunie şi, atunci când nu-l practica, îi plăcea să vorbească despre el.

Şi, după cum s-a dovedit, îi plăcea să-l practice chiar şi atunci când Kennedy nu era acasă.

Viaţa lor împreună fusese pecetluită: un tablou perpetuu al *adulterinilor descoperiţi,* cu Izzy târându-se să găsească ceva să se acopere, un tânăr blegoman încercând să priceapă ce se petrece şi Kennedy stând în prag clătinându-se şi cu ochii holbaţi.

Izzy nu-i promisese niciodată că-i va fi credincioasă şi, în orice caz, stabilise o distincţie foarte clară între femei şi bărbaţi. Femeile erau iubite, partenere, companii de suflet. Bărbaţii erau

o mâncărime pe care o scărpina din când în când. Kennedy nu s-a gândit niciodată că ar fi fost necesar sau de dorit să-i smulgă promisiuni. De-a lungul mozaicului care era viaţa ei sexuală, *unu* fusese numărul maxim de iubiţi pe care-i avusese în acelaşi timp şi, în general, a considerat că este suficient.

Ar fi trebuit să o ierte pe Izzy. Sau ar fi trebuit să plece făcând o remarcă maliţioasă de genul „verifică ce-ţi lipseşte, dragă”. Nu putea să facă nici una, nici alta. Agresiunea pasivă a vinovăţiei, a reproşurilor şi a retragerii îmbufnate era oribila cale de mijloc de neexclus.

Telefonul lui Kennedy sună. Se uită pe ecran şi văzu că era tot Emil Gassan. Cedă şi răspunse, dar numai pentru a-i spune că nu putea vorbi.

Gassan i-o luă înainte.

— Heather, am încercat să dau de tine toată ziua. Mă bucur că, în sfârşit, te-am prins.

Ea încercă să-l oprească.

— Domnule profesor…

— Emil, o întrerupse el.

Heather ignoră remarca. Nu voia să-l tutuiască pe Gassan: într-un fel, părea anormal ca universitarul sec, ţepos să aibă şi un prenume.

— Domnule profesor, chiar nu pot vorbi în acest moment. Sunt prinsă cu ceva urgent.

— Ah!

Gassan părea dezamăgit mai mult ca niciodată, iar Kennedy fu cuprinsă de remuşcări pentru câteva clipe. Ştia de ce o sună şi ce însemna pentru el acel lucru. Era vorba despre acel caz vechi. Cea mai mare descoperire a carierei sale universitare era ceva despre care nu putea discuta, cu riscul pedepsei capitale, decât cu ea. Când şi când, trebuia să se descarce. El trebuia să-i spună lucruri pe care amândoi le cunoşteau deja, iar ea trebuia să le asculte – ca pe un favor personal. Asta o făcea să înţeleagă prin ce trebuia să treacă Izzy în cursul unei zile de lucru.

— Nu-s decât… ştiţi… chestiuni de serviciu presante, rezumă ea. Vă voi suna în cursul săptămânii.

— Aşadar, agenda ta e plină? spuse Gassan. Nu ai avea timp să accepţi un caz?

— Să accept…?

Kennedy era nedumerită şi – în ciuda proastei sale dispoziţii – chiar amuzată.

— Ai nevoie de un detectiv, Emil? Vrei să dau de urma vreunei cărţi dispărute din bibliotecă sau ceva de genul ăsta?

— Cam aşa ceva, mai mult sau mai puţin. Dacă erai liberă, tocmai voiam să-ţi propun ceva de lucru – foarte delicat şi foarte bine plătit – pentru patronul meu actual.

Kennedy ezită. Ar fi părut ipocrit şi ridicol să facă o întoarcere rapidă şi neruşinată de o sută optzeci de grade: dar avea mare nevoie de bani. Ba mai mult, îi trebuia ceva care să o ţină departe de casă până ce se va hotărî ce să facă în legătură cu Izzy.

— Domnule profesor, cine spuneaţi că este patronul dumneavoastră actual?

El îi zise, iar ea ridică din sprâncene. Era cu siguranţă un pas înainte faţă de lumea sordidă a oraşului.

— Vin imediat la dumneavoastră, spuse Kennedy.

2

Sala Mare de la British Museum părea o galerie zumzăitoare, ce amplifica sunetele din jurul lui Kennedy, aşa că ea se simţi înconjurată şi acaparată de conversaţiile celorlalţi. Totodată, diverse sunete din apropiere ajungeau la ea estompate şi distorsionate; o acustică absolut disfuncţională.

Sau poate că nu putea suferi Sala Mare pentru că, atunci când venise aici cu tatăl ei, în copilărie, era o curte adevărată, în aer liber. Îşi amintea cum îl ţinea strâns de mână când el o ducea prin piaţeta însorită spre catedrala din trecut – un loc unde tatăl ei se simţise însufleţit, fericit şi ca acasă şi unde doar o dată avusese loc ceva ce el dorea într-adevăr să-i împărtăşească.

Acum, Marea Sală avea un acoperiş din panouri de sticlă, ce iradiau spre exterior de unde fusese odinioară sala de lectură. Lumina în interiorul acestui spaţiu uriaş, dar ermetic, era cenuşie, asemenea unei după-amiezi de iarnă ameninţate de burniţă. Era o soluţie impresionantă de inginerie, dar, totuşi, avea senzaţia că era ceva pervers. De ce să ascunzi cerul ca apoi să-l reproduci?

Kennedy se aşeză la una dintre cele trei cafenele din Sală şi începu să numere carourile de sticlă, în aşteptarea lui Gassan. Cunoscându-l, se îmbrăcase formal într-un costum cu pantaloni, albastru-deschis, cizme gri şi-şi strânsese părul rebel la spate cât de bine putuse. Formalismul şi ordinea se aflau la loc de cinste pe lista virtuţilor cardinale ale lui Emil Gassan.

Îl zări de la distanţă, grăbindu-se prin spaţiul imens, cu demnitatea aferată a unui şef de sală într-un restaurant. Era, totuşi, mult mai bine îmbrăcat decât un ospătar: costumul lui albastru, în trei piese, cu nelipsita batistă în carouri marca Enzo Tovare la buzunarul de la piept, părea nou şi neruşinat de scump. Gassan îşi întinse mâna înainte de a ajunge la ea şi o lăsă aşa, ca pe o anticipare a conversaţiei.

— Heather, ce bine că ai venit. Sunt încântat să te văd din nou.

Părea să creadă într-adevăr ceea ce spunea, iar Heather era dezarmată de zâmbetul lui strălucitor. Îi întinse mâna care îi fu apucată, strânsă şi scuturată cu efuziune.

— Profesore, spuse ea, după care, dându-se bătută – Emil. A

trecut atâta timp. Habar nu aveam că lucraţi în Londra.

El îşi desfăcu braţele ca pentru o percheziţie.

— Nici eu. Până săptămâna trecută nici nu lucram. Mă aflam încă la St. Andrews – ţinând cursuri de istorie medievală timpurie. Dar am fost vânat pentru un post.

— În decursul unei săptămâni?

Kennedy se arătă neîncrezătoare, aşa cum i se părea că ar fi dorit el.

— În decursul unei zile. Conducerea muzeului m-a sunat să mă întrebe dacă nu vreau să preiau colecţia din depozit. Ei bine, nu m-au sunat ei direct. A fost Marilyn Milton de la Validus Trust, o instituţie independentă, care mi-a finanţat cercetarea în ultimii doi ani. Validus este totodată un sponsor important pentru British Museum şi British Library. Ştii că, de fapt, făceau parte din aceeaşi instituţie, până la mutarea Bibliotecii în 1997?

Kennedy dădu din umeri dezinteresată. Nu era sigură dacă ştia sau nu, în orice caz nu voia să-l întrerupă pe Gassan, invitându-l să-i dea explicaţii suplimentare.

— În orice caz, îi spuse el, s-a eliberat un post – datorită unor împrejurări oarecum tragice. Îmi pare rău s-o spun. Responsabilul anterior, Karyl Leopold, a suferit un atac cerebral grav. Iar Marilyn m-a contactat şi mi-a sugerat să candidez – cu promisiunea că va înştiinţa comisia de concurs că eu sunt candidatul aprobat de Validus. Aveam de gând să refuz. Să pleci în mijlocul trimestrului, înţelegi – se creează o serie întreagă de disfuncţionalităţi. Dar, în cele din urmă, conducerea muzeului a fost atât de dornică să mă aibă, încât a încheiat un acord separat cu universitatea. Au angajat un suplinitor care să mă înlocuiască până ce… nu, nu, nu te ridica.

Kennedy se ridicase pentru a se duce după cafele şi pentru a opri fluxul logoreic. Dar Gassan nu dorea nici una, nici alta. Se îndreptă spre bar şi reveni cu o tavă pe care erau două bucăţi de prăjitură cu morcovi şi cafelele, în mod evident, considera că asta trebuia sărbătorit şi ea avea de gând să-l lase să vorbească până ce va ajunge să-i spună şi de ce o chemase acolo.

— Aşadar, reluă ea, eşti responsabilul… cum ziceai că-i spune?

— Colecţiei din depozit.

— Şi ce este asta, Emil?

— Totul, răspunse Gassan fericit. Ei bine, aproape totul. Tot ce nu se află pe rafturi. După cum îţi poţi imagina, colecţia muzeului este uriaşă. Partea destinată publicului reprezintă aproximativ

unu la sută din total.

Kennedy bâigui politicoasă.

— Unu la sută!

— Fă socoteala, îi sugeră el în glumă, ridicând un deget uscăţiv. Unu. Restul colecţiei se întinde pe mai bine de douăzeci de mii de metri pătraţi de spaţii de depozitare şi costă muzeul douăsprezece milioane de lire pe an pentru întreţinere şi organizare.

Kennedy sorbi din cafea, dar ignoră îmbierea înşelătoare a prăjiturii. Înainte, când lucra în armată, tensiunile şi rigorile fizice ale profesiei o păstraseră zveltă, indiferent ce ar fi mâncat sau băut. În ultimii ani, însă, a trebuit să înveţe să se abţină.

— Trebuie că eşti tare mândru, îi spuse lui Gassan. Să bată ei atâta drum să te aducă.

Profesorul făcu o minipantomimă de ridicări din umeri şi ochi daţi peste cap, în semn de falsă modestie.

— Pare o încununare din multe puncte de vedere, recunoscu el. Întotdeauna am simţit că predatul era cam diluat faţă de contribuţiile mele în domeniu. Acum… mi se va permite, ba chiar voi fi încurajat să public, fără a avea, însă, sarcini de publicare.

Kennedy chibzui la asta şi îşi aduse aminte de ceea ce îi spusese lui Izzy despre cercurile din infern: ideea de a-şi petrece viaţa în hrube subterane, neavând nici un motiv să iasă afară, făcea ca nesfârşita morişcă pornografică a lui Izzy să pară raiul pe pământ.

— Aşadar, spuse Kennedy, luând-o, în sfârşit, pe scurtătură. Unde intru eu în toată istoria asta?

Gassan tocmai luase o bucăţică de prăjitură, lăsând loc tăcerii de care ea profită pentru a-şi proiecta întrebarea. Acum el se chinuia să o înghită pentru a-i putea răspunde.

— A avut loc o spargere, spuse el în cele din urmă, ştergându-şi plictisit buza de jos cu colţul şervetului. Acum o lună. În noaptea de luni, douăzeci şi patru iulie.

— La depozite? întrebă Kennedy. În magazii, nu la muzeul propriu-zis?

El încuviinţă.

— La colecţia din depozit, da – de care acum eu sunt răspunzător. În orice caz, au fost foarte abili. Au fost capabili să intre şi să iasă fără a se declanşa nici măcar o alarmă.

— Atunci, cum ai ştiut că au fost acolo? Stai, lasă-mă să ghicesc. După locurile libere rămase pe rafturi.

— Nici vorbă, o asigură Gassan. De fapt, după câte ne putem da seama, nu lipseşte nimic. Nu, noi am aflat la câteva ore după ce s-a petrecut – şi într-un mod destul de alarmant. Intrusul a lăsat în urmă un cuţit. Unul dintre gardieni l-a găsit pe jos, în dimineaţa următoare. Şi părea că ar fi fost folosit. Cel puţin, avea sânge pe lamă. După aceea, au început să caute dovezi mai amănunţit şi s-a adeverit că o cameră video îl surprinsese pe intrus căţărându-se pe unul dintre panourile plafonului fals, în timp ce pleca.

— Aşteaptă puţin, spuse Kennedy. Lasă-mă să înţeleg bine. Este vorba despre o spargere cu nimic furat în realitate şi un cuţit cu sânge pe el, fără ca nimeni să fi fost, de fapt, rănit?

— Ei bine, presupunem că cineva a fost, totuşi, rănit. Dar adevărul este că nu a existat nici un cadavru la locul faptei – Doamne fereşte – şi habar nu avem cine ar fi fost rănit şi cum. Este foarte tulburător. Şi ne-a fost extrem de greu să nu se afle în presă despre această întâmplare. O astfel de poveste ar produce cele mai senzaţionale ştiri.

— Da, îmi închipui, încuviinţă Kennedy. Dar spui că aveţi o înregistrare pe circuit închis a hoţului?

— Da, dar este mascat şi greu de identificat în afara faptului că e bărbat – şi cu mâinile goale. Dacă te uiţi la imagine mai de aproape, pare că duce o sacoşă mică, în care nu ar fi putut încăpea mai mult de câteva exemplare. La un examen sumar al stocurilor nu pare să lipsească nimic. Totuşi, colecţia numără trei milioane şi un sfert de piese, aşa că este perfect posibil ca nouă să ne fi scăpat ceva.

Kennedy rămase câteva clipe pe gânduri. Un spărgător abil reuşind să treacă peste un dispozitiv serios de încuietori şi alarme, pătrunzând într-o colecţie ce se presupune a fi plină de piese extrem de valoroase şi extrem de portabile. Dar nu s-a deranjat să aducă o sacoşă de dimensiuni decente şi nici n-a şterpelit ceva destul de vizibil pentru a fi observat. Asta însemna un autocontrol de fier sau o misiune foarte precisă. Apoi, mai era cuţitul. Să fi fost vreun mesaj? Vreo ameninţare? O glumă de prost gust? Dacă există vreun organ intern care guvernează instinctele unui detectiv, acela îşi făcea simţită prezenţa. Ea venise acolo doar ca să-i facă profesorului o favoare, dar şi pentru bani. Trebuia să recunoască, devenise deja sincer interesată.

— Care este misiunea mea? îl întrebă pe Gassan.

Profesorul ridică o mână, cu degetul mic îndoit – după care se folosi de degetul arătător de la cealaltă mână pentru a număra.

— Sunt trei etape, spuse el. *Vor fi* trei etape, dacă accepţi. În primul rând, vrem să ştim cum a avut loc spargerea, pentru a putea închide ieşirea pe unde a scăpat.

Kennedy încuviinţă din cap. Asta şi-o putea asuma.

— În al doilea rând, vrem să aflăm dacă, într-adevăr, a fost luat ceva. Iar dacă răspunsul este negativ, vrem să ştim ce făcea intrusul – el sau ea – cât timp s-a aflat în incinta noastră. Dacă ceva a fost vandalizat sau alterat, asta ar putea fi considerat la fel de grav ca un furt. Ah şi am mai vrea să ştim cine a fost rănit, desigur, adăugă el după o pauză.

— Şi în al treilea rând?

— Vrem ca tu să ni-l găseşti pe intrus. Şi, dacă e posibil, să-l prinzi şi să-l arestezi.

— Eu nu mai sunt ofiţer de poliţie, Emil.

— Ştiu asta. Deşi, bineînţeles, ştiu de ce. Nu-ţi cerem decât să ne pui în mână toate elementele – dosarul, probele, tot ce găseşti. După care, lasă totul în seama noastră. Dacă vom considera necesar şi dezirabil, vom prezenta chestiunea poliţiei.

— Pot să pun o întrebare prostească?

— Desigur.

— De ce nu se ocupă acum poliţia de acest lucru?

Gassan se juca preocupat cu ce mai rămăsese din prăjitură.

— Asta a fost o situaţie pe care am moştenit-o, bineînţeles, spuse el cu precauţie. A avut loc o anchetă a poliţiei, dar s-a considerat că nu a fost prea productivă. Violarea de domiciliu nu constituie un delict decât dacă sunt daune reale – iar ăsta a fost singurul delict pe care l-am putut dovedi. Ancheta s-a încheiat, iar muzeului i s-a permis să procedeze astfel. Ei au decis imediat că ar fi mai bine să trateze chestiunea în modul cel mai discret. Marilyn Milton a insistat ca giranţii muzeului să mă desemneze pe mine să mă ocup personal de această chestiune – şi ca ei să dorească să facă asta fără a recurge la alte instituţii sau agenţii.

Lui Kennedy îi veni să zâmbească.

— Aşadar, te-ai gândit la mine?

El îi întoarse zâmbetul.

— Cea mai neoficială persoană pe care o cunosc.

— În regulă, spuse ea. Va trebui să aduc în discuţie subiectul banilor, deoarece…

— Desigur! exclamă Gassan. Îmi cer scuze că nu am pomenit

despre asta mai devreme.

Vârî mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse peste masă. Era un cec, completat deja pe numele ei, din contul bancar al lui Validus Trust. Suma, dactilografiată, nu scrisă de mână, era de douăzeci de mii de lire. Kennedy se holba la cele patru zerouri identice. Faptul că aveau o altă cifră în faţa lor a făcut imediat deosebirea dintre această slujbă şi cea anterioară.

— Este acceptabil? o întrebă Gassan.

— Da, spuse ea sec. Foarte. Dar aş dori o scrisoare care să stabilească termenii contractului meu. Fără supărare, dar punctul numărul trei – găsirea intrusului – ar putea deveni o sarcină care să mă depăşească, în caz că nu găsesc nici o pistă care să mă ducă la el. Nu vreau să lucrez la cazul ăsta tot restul zilelor. Şi nici să trebuiască să returnez banii.

— Este perfect rezonabil. Marilyn mi-a spus că aceasta este plata pentru patru săptămâni din timpul tău, în exclusivitate, dacă este posibil. Dar dacă ai şi alte cazuri…

— Nu mai am nici un alt caz. Acela a fost un rahat.

— Ah, atunci l-ai răhăţit foarte bine.

— Mulţumesc. Cui va trebui să raportez?

— Îmi vei raporta mie, iar eu voi raporta direct atât conducerii muzeului, cât şi lui Validus. Relaţia lor cu mine este oarecum una de agenţie, în această privinţă – iar muzeului îi convine de minune. În privinţa împuternicirii, cred că te voi propune adjunctul meu. Astfel încât să poţi face tot ceea ce fac şi eu. Să vorbeşti cu tot personalul. Să ai acces liber în toată clădirea. Acces total la dosare şi informaţii.

— Să consultăm şi alte persoane din afara muzeului?

Profesorul îşi ţuguie uşor buzele.

— Ar fi convenabil. Şi atât timp cât se păstrează discreţie absolută. Cred că este o stipulare rezonabilă.

— Absolut. Accept misiunea.

— Sunt încântat să aud asta.

Gassan îşi ridică braţele în aer şi părea că e gata să se aplece spre ea să o îmbrăţişeze.

— În regulă, spuse Kennedy, frânând această posibilitate alarmantă, vrei să-mi arăţi scena delictului?

— Sigur că da.

Profesorul se ridică şi, fluturându-şi mâna, îi indică lui Kennedy că trebuia să-l urmeze.

3

Tabloul depozitelor muzeului, pe care-l avea Kennedy în minte, era unul foarte romantic, abia acum realiza asta. Îşi închipuise săli subterane vaste, cu tavane arcuite în stil gotic, dar cu uşi din oţel ultramoderne, ca uşile din subsolurile băncilor. Fie asta, fie magazia gigantică din primul film *Indiana Jones,* cu nesfârşite minunăţii, sigilate şi îngrămădite în lăzi identice: Peştera lui Aladin în culori de camuflaj.

Realitatea era mult mai pământească. Primul depozit nu se afla nici măcar în spaţiul muzeal: era o clădire complet separată. Ryegate House, pe St. Peter's Street, în Islington, la zece minute distanţă cu taxiul. Kennedy se întrebă de ce, în acest caz, o mai adusese Gassan la British Museum, dar răspunsul era evident. Dorise să-şi etaleze norocul, prestigiul noului său loc de muncă, de marcă, iar el simţea în mod cert că Marea Sală făcea o impresie mult mai bună decât locul spre care se îndreptau ei acum.

Gassan avea dreptate. Clădirea în faţa căreia se oprise taxiul era un bloc anonim, în stil brutalist, cu o faţadă din beton, înveselită pe laturi de un mozaic din pietricele. Efectul se poate să fi fost plăcut pe vremea când clădirea fusese nouă: acum însă, multe pietricele căzuseră, lăsând în urmă nişte scobituri înverzite de muşchi. Efectul era al unui obraz pătat de boală.

Kennedy făcu o remarcă în legătură cu bugetul de douăsprezece milioane de lire despre care-i pomenise Gassan. În mod cert, pare că a suferit o operaţie estetică, nu-i aşa?

— Oh, desigur, o asigură profesorul cu toată onestitatea. Noi suntem foarte doritori să trecem neobservaţi.

Gassan îi arătă semnul de lângă intrare. Scria simplu RYEGATE HOUSE şi nu menţiona absolut nimic despre British Museum. Da, asta trebuia să fie un adevărat camuflaj.

În interior, lucrurile stăteau altfel. Covorul din hol era gros şi moale, iar uşile automate se deschideau în faţa lor cu un sunet slab, de încuviinţare. Kennedy putea vedea acum cât de gros era betonul de sub mozaicul dezmembrat din pietricele. Era acolo o lipsă totală de acustică, moartea instantanee a oricărui sunet provenit fie din afară, fie dinăuntru.

Biroul recepţiei avea dimensiunile unui mic iaht. Femeia care

făcea de gardă avea o claie de păr roşcat şi purta o bluză albă, cu nasturi încheiaţi până la gât. Îl recunoscu pe Gassan şi-l salută foarte politicos – chiar cu căldură – însă lui Kennedy îi aruncă o privire căutătoare, de-a dreptul bănuitoare. Kennedy se întreba dacă profesorul era conştient de cucerirea pe care o făcuse în doar o săptămână. Dacă restul clădirii îl plăcea la fel de mult ca recepţia, nu stătea rău deloc.

Gassan îşi prezentă oaspetele cu o mândrie paternă.

— Este sergentul Kennedy, Lorraine. A venit aici la solicitarea conducerii, pentru a investiga spargerea. Vrei, te rog, să-l suni pe Glyn Thornedyke şi să-i spui că trebuie să intrăm în Camera 37?

Aşteptară lângă o barieră rotativă.

— Securitatea cade în sarcina mea, îi explică Gassan lui Kennedy, dar Thornedyke coordonează zilnic turele şi pe supraveghetori şi-mi raportează direct mie.

Lui Kennedy i se păru că discursul era în acelaşi stil ca şi prezentarea pe care i-o făcuse Gassan, numind-o *sergent,* în ciuda faptului că ea nu mai avea nici un grad: îi plăcea să-i folosească pe oamenii din jurul lui în chip de metereze pe care îşi construia egoul.

O uşă se deschise şi-şi făcu apariţia un gardian. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani, cu acea înfăţişare comună de deşirat, care le dă fetelor porecla de căloase, iar la băieţi (cu puţin noroc) este trecută cu vederea. Părul lui frumos era tuns scurt, milităreşte, dar ochii lui albaştri aveau limpezimea celor de păpuşi, atenuând din efect. Salută în timp ce se prezentă lui Gassan.

— Mă numesc Rush, domnule, spuse el. Domnul Thornedyke mi-a spus că trebuie să vă deschid nişte uşi.

— De fapt, interveni Kennedy, cred că mai înainte de orice va trebui să fac un tur prin clădire. Credeţi că este în regulă, domnule profesor?

— Fără doar şi poate, spuse Gassan.

Tânărul părea să şovăie.

— Trebuie să stau la uşa pentru personal, spuse el. Cred că va trebui să-l întreb pe domnul Thornedyke înainte de a…

— De asta răspund eu, se răţoi Gassan, anulând orice obiecţie. Sergentul Kennedy este consultant pe probleme de securitate profesională – un expert, cu mulţi ani de experienţă în cadrul poliţiei. Suntem norocoşi că lucrează cu noi şi trebuie să-i facilităm cât mai mult investigaţia.

Turul a durat mult mai mult decât se aşteptase Kennedy. I se păruse că parcurseseră, dacă nu toată, măcar cea mai mare parte a clădirii, însă era greu de spus, deoarece compartimentarea interioară din Ryegate House era atât de omogenă, încât părea de coşmar. Cuprindea zeci de încăperi mai mult sau mai puţin identice, cu plafoane înalte, reci, cu iluminat economic care funcţiona în trepte, precum răsăritul de soare: sute de metri de coridoare, cu puncte de control cu cartelă electronică la fiecare cotitură sau unghi şi, din loc în loc, uşi contra incendiului care închideau coridoarele în mici holuri scurte, ca nişte încăperi mai înguste. Se simţea un miros vag, dar invaziv, greu de identificat. Semăna oarecum cu minuscula cabină de pasageri dintr-un aeroplan, decretă Kennedy în cele din urmă: pare că aerul fusese recirculat de multe ori şi avea să mai fie recirculat, înainte de a fi lăsat să-şi facă datoria.

În timp ce treceau prin camera de depozitare, Rush îşi manifestă admiraţia. Kennedy avea senzaţia că el dorea să afişeze siguranţa degajată a unei persoane mai în vârstă, dar suna de parcă ar fi papagalicit o lecţie învăţată pe de rost. Sistemele de securitate erau într-adevăr bune, spuse el. În cele mai multe cazuri, opere de artă. Au fost montate alarme de presiune şi de fisuri pe toate uşile şi ferestrele exterioare, senzori de mişcare în majoritatea încăperilor şi în diversele puncte nodale din clădire, înregistrări electronice complete ale fiecărei utilizări a cheilor, precum şi ale intrărilor şi ieşirilor.

— Camere de luat vederi? întrebă Kennedy – nu văzuse încă nici una.

— Oh, da, peste tot, o asigură Rush. Dar dacă vă uitaţi după camere, nu le veţi vedea. Sunt zidite în colţuri, unghiuri, stucaturi. Folosim un sistem denumit PDPDA, doamnă sergent Kennedy – Prevenirea Delictelor Prin Design Ambiental. Este ca atunci când li se arată oamenilor unde au fost instalate camerele, pentru a reglementa comportamentul în spaţiile publice mari, nu-i aşa? Într-un centru comercial, să spunem, sau într-o parcare pe mai multe niveluri. Big Brother e cu ochii pe tine, ceva de genul ăsta. Însă noi ne camuflăm camerele, deoarece aceasta este o clădire închisă ermetic. Nici o persoană neautorizată nu pătrunde aici, doar dacă nu a intrat prin efracţie. Aşadar, PDPDA are rolul de a-i prinde pe infractori în acţiune.

Inclusiv pe angajaţii voştri, se gândi Kennedy. Deoarece camerele la vedere fac ambele lucruri – îi reţin pe infractori şi

surprind intrările neautorizate. Ceea ce nu fac este să reglementeze comportamentul oamenilor care lucrează cu colecţiile zilnic. Acesta era un sistem care împiedica surprizele neplăcute, tratându-l pe fiecare ca pe un inamic.

Însă ceea ce Rush nu s-a ostenit deloc să menţioneze, în mijlocul acestor minunăţii tehnologice, a fost colecţia propriu-zisă; în timp ce treceau dintr-o încăpere în alta, Kennedy nu-şi putea lua ochii de la sculpturile masive, totemuri ale nativilor americani, canoe din scoarţă de copac, armuri răspândite peste tot. Piesele mai mici, după cum se aştepta, erau depozitate în siguranţă în lăzi aliniate de-a lungul pereţilor, sau erau dispuse ordonat, pe rafturi kilometrice din oţel cenuşiu. Lucrurile mari, necompromiţătoare stăteau la vedere.

Camera 37 era una dintre cel mai puţin remarcabile din acest punct de vedere. Era plină de rafturi şi cutii şi nimic altceva. Au aruncat o privire înăuntru fără să intre, deoarece Kennedy nu era încă pregătită să se concentreze asupra ei. Voia ca mai întâi să-şi facă o imagine de ansamblu a locului.

— Controlul nostru ambiental este de asemenea o operă de artă, spuse Gassan în timp ce treceau mai departe. Temperatură, umiditate, lumină – toate sunt reglate şi monitorizate în timp real.

— Ce sunt astea? întrebă Kennedy.

Arătă spre o cutie gri de pe perete, de lângă cea mai cunoscută cutie roşie, aceea a alarmei de incendiu. Avea exact aceleaşi formă şi dimensiune, dar scria pe ea SECURITATE, în timp ce pe cealaltă scria INCENDIU. Ca şi alarma de incendiu, avea un geam dreptunghiular pe care scria APĂSAŢI AICI.

— Acesta este un alt dispozitiv de securitate, spuse Gassan. Instalat de predecesorul meu, dr. Leopold. Dacă spargi geamul sau apeşi pe buton, se declanşează închiderea. Toate uşile interioare sunt dezactivate. Uşile şi ferestrele exterioare sunt închise şi obloanele de securitate, coborâte. Clădirea se transformă, practic, într-o închisoare.

Rush se afla la câţiva metri distanţă, ţinându-le o uşă deschisă. Se apropie de Kennedy, după ce Gassan trecuse înainte.

— Nu funcţionează chiar aşa, îi murmură confidenţial.

Kennedy se uită la el.

— Cum adică?

— Ei bine, sunt acţionate manual, pentru începători. Nu sunt

legate la senzorii de mişcare şi nici la camere. Nu este nici o declanşare automată.

Fie că vorbiseră *sotto voce* sau cu glas tare, profesorul Gassan oricum îi auzise.

— Din cauza riscului de vătămare a unui intrus, spuse el, aruncându-i lui Rush o privire dezaprobatoare de profesor, după care i se adresă din nou lui Kennedy. Avem responsabilităţi legale şi etice.

— Alarma este conectată la poliţie, domnule, remarcă Rush. Iar timpul mediu de reacţie este de douăsprezece minute.

— Totuşi, noi suntem răspunzători, spuse Gassan.

Rush o luă din nou înainte. Ştia când pierdea.

Încheie turul, ducându-i pe acoperiş. Le arătă alarmele de mişcare şi presiune, instalaţia de supraveghere video şi gardul de sârmă ghimpată de jur-împrejurul terasei, înalt de peste un metru şi jumătate.

— Toate astea sunt noi, îi spuse Rush lui Kennedy. Aici, sus, eram destul de vulnerabili. Acum avem…

Se opri, ezitând.

— Ultimul răcnet în materie de tehnologie? se hazardă ea.

— Da, într-adevăr. Este uimitor.

Kennedy făcu un tur, căutând un posibil punct de acces. Erau nişte conducte de aer condiţionat, destul de mari pentru a încăpea un om, dar gurile lor erau astupate de grilaje metalice, prinse în nituri şi nu exista vreun indiciu că s-ar fi umblat la ele. Uşa prin care intraseră pe acoperiş era din oţel masiv, cu cod de acces, cheie şi trei zăvoare cu lacăte. Nu avea nici măcar mâner pe partea asta.

Cei doi bărbaţi o aşteptau liniştiţi să-şi termine inspecţia. Kennedy se apropie de marginea acoperişului şi scrută pământul şi împrejurimile. Clădirea nu avea vecini prin apropiere. Era construită pe teren propriu şi avea cel puţin doi metri distanţă de jur împrejur. Nu erau nici copaci, nici stâlpi de telegraf sau de iluminat pe care să se fi căţărat vreun intrus. Burlane, desigur, dar de-a lungul lor Kennedy a văzut vârfurile ascuţite ale consolelor anti-căţărare. A mai văzut şi camerele video care se mişcau înainte şi înapoi, urmărind peisajul de dedesubt.

Se duse înapoi la Rush şi Gassan.

— Presupun că nu aţi surprins nimic cu astea? spuse ea, arătând spre camere.

— Vreţi să spuneţi, din noaptea spargerii?

Rush scutură din cap.

— Nu. Am revăzut toate înregistrările exterioare, exact din momentul în care am încuiat uşile cu o seară înainte. Nimic. Nici măcar o vrabie amărâtă.

— Foarte bine, spuse Kennedy. Aici am terminat. Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat.

— V-aţi făcut deja vreo idee? o întrebă Rush cu timiditate.

Încrederea lui în arta detectivilor era înduioşătoare.

— Încă nu, îi răspunse Kennedy. Dar aş dori să văd înregistrările video din Camera 37 – fragmentul în care apare în imagine intrusul. Apoi aş vrea să mă întorc acolo şi să mă uit atent prin încăpere.

S-au dus în sala de supraveghere, care avea dimensiuni asemănătoare cu ale unei debarale. Rush deschise un dulap din oţel, încuiat şi alese un disc dintre cele peste o sută depozitate acolo.

Nu era decât un scaun pe care Gassan a insistat să se aşeze Kennedy, chiar dacă asta însemna că Rush trebuia să stea pe vine pentru a manevra DVD-ul. Introduse discul într-un aparat metalic, fără comenzi, deschise o fereastră pe computerul de lângă el şi bătu pe tastatură o semnătură. Pe ecran apăru o a doua fereastră: camera se derula înapoi şi apăru o suprafaţă de dimensiunea unei cărţi de credit.

Privind imaginea, Kennedy îşi dădu seama că avea în faţa ochilor un spaţiu ce ar fi putut fi oricare dintre zecile de încăperi prin care tocmai trecuse.

— Camera 37, spuse Rush pe un ton uşor melodramatic. Noaptea de luni, douăzeci şi patru.

Unghiul vizual era de sus, de lângă tavan. O parte dintr-un raft intersecta câmpul vizual, astfel încât ei se uitau la două segmente paralele. Totul era nemişcat, ca şi cum imaginea ar fi fost un stop-cadru, cu excepţia rotirii cifrelor care indicau timpul, în stânga sus.

— Poţi mări imaginea? întrebă Kennedy.

Rush butonă meniurile în sus şi în jos, dar nimic.

— Îmi pare rău, nu cunosc prea bine sistemul.

Deodată, apăru o siluetă în imagine. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o glugă neagră – era stereotipul agentului special din romanele populare. Ciudata nepotrivire îi produse lui Kennedy o uşoară înţepătură pe pielea capului. În ciuda a ceea ce-i spusese Gassan mai înainte, îi era imposibil să precizeze

dacă se uita la un bărbat sau la o femeie – în orice caz, oricine ar fi fost, era tânăr şi puternic. Silueta se urcă pe raft ca şi cum acesta ar fi fost o scară, împinse ceva care nu se vedea pe ecran, după care se strecură înăuntru, dispărând.

Întreaga secvenţă nu dură mai mult de douăzeci de secunde.

Rush derulă înapoi până la momentul când silueta dispărea în sensul ecranului şi îngheţă imaginea.

— Panoul tavanului, spuse el, bătând în monitor. S-a urcat prin tavan.

— Şi apoi?

— Habar nu am. Am căutat acolo, sus, dar nu era nimic, nici urmă de vreo persoană.

— A mai fost cineva lăsat să intre în cameră după spargere? întrebă Kennedy.

— Păi, am intrat noi. Echipa de securitate, vreau să spun. Imediat după ce am văzut înregistrarea video. După care a venit poliţia şi a cercetat încăperea. Şi, în timp ce poliţiştii erau încă aici, câţiva funcţionari au verificat dacă nu lipseşte ceva – dar asta a avut loc sub supravegherea poliţiei. De atunci, camera a fost în permanenţă inaccesibilă.

— În regulă, spuse Kennedy. Bănuiesc că acolo ne vom duce şi noi acum.

4

Cam în acest moment, Gassan se scuză că trebuie să plece, având alte lucrări de terminat înainte de sfârşitul zilei. O rugă pe Kennedy să treacă pe la el după ce-şi termină inspecţia – o completare pe care Kennedy s-a prefăcut că nu o aude.

În drum spre Camera 37, a încercat să-l facă pe Rush să vorbească despre el. Majoritatea ofiţerilor de siguranţă pe care-i cunoscuse erau foşti poliţişti, foşti soldaţi sau, ocazional, foşti delincvenţi care se transformaseră din lupi în paznici la oi. Era curioasă să afle de ce voia cineva să intre în meserie direct de pe băncile şcolii. Dar Rush era timid şi nu s-ar fi lăsat antrenat într-o astfel de discuţie.

Camera era la fel de neinteresantă şi la al doilea tur de inspecţie. Rânduri nesfârşite de lăzi din lemn şi cutii de carton, cu o scară sprijinită de un perete. Nu se afla acolo nici o piesă de dimensiuni mari şi bătătoare la ochi, cum se puteau vedea pe rafturi prin alte încăperi.

Kennedy mergea în sus şi-n jos printre culoare. După cum i se spusese deja, nimic nu părea să fi fost atins. Pe rafturi nu erau spaţii goale dubioase, nici cutii deplasate de la locul lor. Praful ar fi trebuit să conţină amprente sau să indice unde fusese ceva mutat, dar nu era nici praf. După ce stătuse încuiat trei săptămâni, locul era în continuare imaculat.

Se întoarse lângă Rush, care ridica scara.

— Uite acolo, spuse el, arătându-i ceva. Pe acolo s-a căţărat. Cobbett şi cu mine ne-am suit să verificăm, în timp ce aşteptam să ajungă poliţia aici. Apoi, poliţiştii şi-au trimis sus oamenii lor, aşa că nu pot spune că nimic nu a fost deranjat.

Îi dădu lui Kennedy o lanternă electrică pe care o adusese cu el din camera de supraveghere şi ţinu scara fixă în timp ce ea urca.

— Fii atentă cum mergi, îi spuse.

Deşi Kennedy purta pantaloni, a observat că Rush îşi ţinea privirea uşor întoarsă de la fundul ei – exceptând o uitătură piezişă când îi trecu prin faţa ochilor. Maniere impecabile. Sau mai degrabă era prea bătrână pentru el.

Tavanul fals era confecţionat din panouri de polistiren expandat, prinse de un cadru metalic rigid. Kennedy îşi apăsă

mâinile pe panoul indicat de Rush, împingând în sus, apoi lateral. De sus de pe scară, putea să-şi strecoare capul şi umerii în spaţiul strâmt de deasupra ei. Acum văzu că era un loc liber de aproximativ nouăzeci de centimetri care despărţea plafonul fals de cel real de deasupra.

Aprinse lanterna. Atât cât putea vedea cu ochiul liber, era o suprafaţă simplă, neaerisită, având doar câţiva zeci de centimetri înălţime, dar cu dimensiuni laterale identice cu cele ale încăperii de dedesubt. Nu existau guri de aerisire, conducte, orificii sau grilaje prin care intrusul ar fi putut fugi.

— Oare îmi scapă ceva? îi strigă Kennedy lui Rush. Nu mi se pare că aici, sus, ar fi vreo ieşire.

— Nici noi nu am găsit nimic, strigă el de jos. Pereţii sunt solizi. Tavanul este solid. Dacă o fi găsit vreun orificiu acolo, sus, l-a astupat în urma lui.

Kennedy a mai făcut un tur cu lanterna, fără să mai caute de data asta pe unde ar fi putut ieşi, ci ceva cât de puţin deplasat de la locul său. Nimic. S-a înclinat înainte, pentru a se uita mai îndeaproape la peretele din apropiere, la care putea ajunge. Îşi frecă degetele de el. Solid.

— Totul e din cărămidă? îi strigă lui Rush. Nimic din rigips?

— Fără rigips. Fără spaţii goale. Fără panouri ascunse. Nimic decât ceea ce vedeţi, doamnă sergent.

Se uită în jos, prin gaură, întâlnind privirea curioasă, uşor nervoasă a lui Rush.

— Fără „doamnă sergent”, spuse ea. De-acum, gata.

— Ah, am înţeles.

— Poţi să-mi spui Heather.

— În regulă.

Nu părea să mai fie ceva demn de văzut în zona tavanului, aşa că Heather coborî. Când ajunse jos, îl rugă pe Rush să-i relateze tot şirul evenimentelor din momentul în care se descoperise spargerea.

Bărbatul stătu puţin pe gânduri.

— Nu prea e mare lucru de spus, ca să fiu sincer, zise el. Am găsit cuţitul – ai auzit de cuţit, nu-i aşa? – primul lucru, marţi dimineaţa. Dar spargerea a avut loc în noaptea precedentă. Timpul semnalat pe înregistrarea video pe care ai văzut-o arată 11:58 p.m.

— Cum a fost găsit cuţitul? îl întrebă ea. Verificaţi fiecare cameră în fiecare zi?

— Da, verificăm. Ofiţerul de serviciu pontează la ora 6 a.m., ne ia în primire şi ne face un instructaj dacă e ceva deosebit. Atunci noi procedăm la verificări vizuale ale fiecărei încăperi. Nu pe camerele video, vreau să spun că mergem, de fapt, prin clădire. Steve Furness a găsit cuţitul chiar acolo, pe podea. Cu o lamă de aproximativ cincisprezece centimetri. Foarte, foarte ascuţit. Şi fusese folosit. Avea urme de sânge.

— S-a aflat al cui era?

Rush dădu din cap.

— Presupun că l-au testat. Dar nu ne-au spus ce au găsit. Evident, am căutat un cadavru, dar nu era nimic. Nici măcar alte urme de sânge – numai ce era pe cuţit. Nimeni din personal sau din zonă nu lipsea – şi se poate vedea din înregistrare că tipul nu cară un corp după el când pleacă.

— Nu pare să care mai nimic.

— Nu, încuviinţă Rush. Şi n-am descoperit nimic lipsă. Dar problema este că sunt sute de mii de piese, poate chiar milioane, iar unele dintre ele sunt minuscule. S-ar putea să lipsească ceva, dar care să nu fie identificat mult timp. Funcţionarii au verificat dacă erau toate cutiile la locul lor şi dacă nu fusese rupt sigiliul de la materialele importante.

— Totul este sigilat?

— Nu, doar piesele cele mai valoroase. Poate zece, cincisprezece la sută din colecţie. Au făcut o verificare vizuală a tuturor materialelor. Dar tot e posibil să le fi scăpat ceva. Este mai mult decât probabil.

Kennedy se plimba prin încăpere, uitându-se de mai multe ori la rafturi şi la tavan.

— Câte camere video sunt aici? întrebă ea.

— Două.

— Fixe?

— Toate camerele noastre sunt fixe, doamnă sergent… Heather. Dacă ar fi fost montate pe plăci rotative, ar fi trebuit să fie în aer liber.

Ea ştia că îi scapă ceva, vreo anomalie pe care nu o putea observa. Hotărî să lase lucrurile aşa cum erau şi să aştepte momentul drăguţ când amănuntul acela i se va revela, altfel risca să-l sperie, arătând cât e de nerăbdătoare.

— S-a mai întâmplat ceva luni sau marţi? întrebă ea.

— Nimic ce ar putea fi relevant.

— Lasă relevanţa. Ce-ai mai avut în minte în acea zi?

Rush se gândi câteva clipe la întrebare.

— Mark Silver, spuse el în cele din urmă.

— Cine?

— Unul dintre ceilalţi gardieni. Se pare că a murit duminică noaptea. Am aflat despre asta luni.

— Cum a murit?

— Un şofer beat l-a lovit la o trecere de pietoni. Luni după-amiază, cineva de la recepţie s-a dus să preia o colecţie. Era o atmosferă destul de sumbră. Numai cu câteva săptămâni în urmă dr. Leopold – el a fost director înainte de profesorul Gassan – avusese atacul cerebral. Cineva spunea că veştile rele vin întotdeauna în formaţie de trei. Spargerea din noaptea aceea era numărul trei.

— Tipul ăsta, Silver, era prieten cu tine?

— Nu. Nu tocmai. Îl ştiam, dar niciodată n-am stat prea mult de vorbă cu el. Dar mi-a părut rău că a murit într-un mod atât de stupid.

Kennedy mai puse câteva întrebări inofensive, aducând conversaţia înapoi pe un tărâm neutru emoţional.

Încă nu putea pune lucrurile cap la cap, dar putu să observe că băiatul găsea subiectul dureros şi nu vedea nici un motiv pentru care să mai insiste asupra lui.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, îi spuse ea în cele din urmă. Mâine aş dori să mă uit peste lista de personal şi la profilul angajaţilor. De asemenea, îi voi intervieva pe toţi cei care au fost de serviciu în acea luni. Te poţi duce la profesorul Gassan să-i spui asta?

— În regulă, spuse Rush. Desigur. Sau te-aş putea duce acolo să-i spui tu personal.

— Nu-i nevoie, zise ea repede. M-aş bucura să-i transmiţi tu.

*

Când Kennedy ieşi din Ryegate House, o urmăreau trei persoane.

Primele două se aflau într-un Ford Mondeo argintiu – culoarea cea mai populară pentru o maşină extrem de populară – la mai puţin de cincizeci de metri de intrarea principală a clădirii. Erau modest îmbrăcaţi, chiar jerpeliţi, dar transmiteau un calm plin de intensitate, care te invita să-i priveşti mai atent.

Au aşteptat până ce Kennedy s-a urcat într-un taxi, iar acesta a trecut în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre centrul oraşului. Apoi, bărbatul de pe locul şoferului porni motorul şi se

luă după taxi cu o degajare studiată. Bărbatul de lângă el inspecta strada cu un ochi exersat, să vadă dacă nu cumva erau urmăriţi.

Erau, dar el nu şi-a dat seama de asta. Mult mai departe, Diema se uita în jos de pe acoperişul unui garaj închis, printre nişte ramuri care o protejau de priviri întâmplătoare, dar care îi asigurau o panoramă mai mult sau mai puţin neîngrădită a acelei părţi de stradă care o interesa.

Ea nu urmărea. Deocamdată se afla acolo, ca să monitorizeze şi să evalueze riscurile. Avantajul ei prezent era acela de a fi foarte mică. Nici Kennedy, nici oamenii care o urmăreau pe aceasta nu erau conştienţi de prezenţa Diemei sau de faptul că propria lor supraveghere fusese cuprinsă în ceva mult mai amplu.

Când va sosi vremea să acţioneze, Diema va acţiona. Cei asupra cărora va acţiona nu o vor vedea venind.

5

Atunci când Kennedy s-a întors acasă, în apartamentul lui Izzy, a intrat şi s-a îndreptat spre camera de zi, auzind aceste cuvinte: „Ah, te doresc. Te doresc în mine, chiar acum. Vrei asta, iubitule? Vrei să mă pătrunzi? Pariez că te-aş putea avea în orice fel…”

Asta ar fi fost alarmant dacă Izzy nu ar fi stat acolo, în faţa ei, privind la televizor filmul *Coronation Street,* cu sunetul dat încet. Ţinea telefonul mobil într-o mână, o ceaşcă cu un ceai tare Yorkshire în cealaltă şi, cu toate că avea impregnată pe chip o grimasă de satisfacţie şi nerăbdare, stătea tolănită pe scaun într-o atitudine foarte relaxată.

Cu alte cuvinte, era la muncă. Să aducă un necunoscut la marginea prăpastiei orgasmice, la tariful negociat de 80 p/minut plus TVA. Cum avea amândouă mâinile ocupate, o salută pe Kennedy, fluturându-şi piciorul stâng. *Ai ceai în ceainic,* spuse mişcându-şi doar buzele, ridicând ceaşca şi arătând spre ea.

Kennedy nu prea avea chef de ceai. Îşi pregăti un whisky îndoit cu apă – în cea mai mare linişte, pentru ca telefonul să nu capteze nici un zgomot. Se duse cu el în dormitor, îşi dădu jos geanta de pe umăr şi o aruncă pe pat. Se trânti alături, îşi scoase pantofii şi se întinse cât era de lungă, odihnindu-şi capul pe enervanta tăblie lucrată în fier forjat, de la capul patului lui Izzy.

În dormitor mai era şi un televizor. Îl deschise, cu un gest automat, ca să aibă un fundal sonor. Dar era setat pe ITV, la fel ca acela din salon şi a şaptesprezecea reluare a modului în care Frank Foster a violat-o pe Caria Connor, în noaptea dinaintea nunţii, o călca pe nervi. A tot schimbat canalele, a trecut peste un documentar despre natură şi peste un program imbecilizant de întrebări şi răspunsuri, după care se opri la ştiri.

Cum stătea ea şi se gândea, îşi dădu seama că cel mai mult o intriga cuţitul. Fără el, spargerea nu era decât o enigmă a camerei încuiate – şi majoritatea enigmelor camerelor încuiate aveau explicaţii lumeşti, dacă reuşeai să dai la o parte zgura. Dar cuţitul avea altă semnificaţie. La capătul acestei investigaţii, ar putea sta agăţată o altă crimă, mult mai gravă. Dar, deocamdată, nu avea habar despre ce putea fi vorba.

Ştirile de la televizor păreau toate proaste. O casă la ţară incendiată, în nordul Angliei, unde muriseră vreo şase persoane,

deşi locul părea părăsit. Poliţia suspecta că incendiul fusese provocat. Un grup terorist a amplasat o bombă într-o biserică germană şi a detonat-o în timpul slujbei duminicale. Şi o rachetă pământ-aer a fost lansată, din greşeală, de la o baterie FAI[3] din afara Ierusalimului, zburând exact deasupra Domului Stâncii înainte de a exploda în aer – fiind la un pas de a declanşa cel mai sângeros război religios de la a Treia Cruciată încoace.

Prea mult. Prea multă nebunie. Închise televizorul din nou şi se concentra asupra situaţiei de la Ryegate House. Se va ocupa, mai întâi, de lucrurile evidente, pentru a le putea bifa. Cel mai evident dintre toate era Ralph Prentice.

Prentice răspunse la telefon după al treilea apel, dar o repezi.

— Sunt prins până peste cap, Heather. Fii scurtă şi drăguţă, altfel închid.

Cum el lucra la morga poliţiei, care ţinea de departamentul de medicină legală de pe lângă Scotland Yard şi era situată pe Dean Farrar Street, Kennedy încercă să nu se gândească în ce anume era prins capul lui.

— Luna trecută, Ralph. Noaptea de luni, douăzeci şi patru, spre marţi dimineaţă. Ai văzut cumva nişte cadavre cu răni provocate de cuţit?

La celălalt capăt al firului se auziră un scaun târşâit şi nişte clicuri sacadate.

— Nu, spuse el. Conform registrului în care este consemnat totul, a fost o noapte destul de liniştită. Ultima noapte liniştită de care îmi mai aduc aminte. De atunci încoace, situaţia a devenit apocaliptică.

— Aşa? De ce?

Kennedy părea interesată fără să vrea. Era un cuvânt neobişnuit în vocabularul lui Prentice, în mod obişnuit un maestru al afirmaţiilor evazive.

— O maşină-capcană pe Surrey Street. Schimb de focuri periculoase în Richmond. Apoi, incendiul din Yorkshire. Ai auzit de el, nu-i aşa? Bombe incendiare – un sistem foarte profesionist, în orice caz. Ceva cu posibile legături teroriste, avem un acord de reciprocitate. Aşa că mulţi dintre oamenii noştri sunt blocaţi acolo, ca să-i ajute pe pălmaşii locali să numere amprentele.

— Dar nimic să aibă legătură cu cuţite.

— Nu, deocamdată, ca să fiu sincer. O mulţime de răni de tot felul, dar pauză în privinţa celor provocate de cuţit.

---

[3] FAI – Forţele de Apărare Israeliene.

— Poţi să-mi faci o favoare, Ralph?

— Vrei să spui, pe lângă faptul că stau de vorbă cu tine? Ţinând seama de cum te-au scos pe tuşă, Heather, ce fac eu acum este deja o favoare.

— Ştiu. Şi îţi sunt recunoscătoare. Pe bune. Dar încerc să rezolv ceva aici şi nu am pe nimeni altcineva pe care să-l întreb.

Prentice pufăi.

— Nu, îmi închipui că nu ai.

Nu s-a mai obosit să spună „pentru că nu ai nici un prieten la tine în departament”: era prea evident ca să mai fie nevoie s-o şi spună. Kennedy depusese mărturie împotriva a doi colegi din Poliţia Metropolitană, implicaţi într-un schimb de focuri ilegal, apoi îşi pierduse doi parteneri, în succesiune rapidă, într-o oribilă baie de sânge. Baia de sânge nu fusese din vina ei, dar în ochii majorităţii ea era informatoare *şi* o piază rea. Atunci când au dat-o afară, totul a fost doar o formalitate. Oricum, nimeni nu ar fi acceptat să mai lucreze cu ea.

Îl aştepta pe Prentice să spună ceva. Avuseseră o relaţie foarte bună în trecut, pe când Kennedy lucra în poliţie şi de atunci ea avusese grijă să nu abuzeze de lucrul acesta prea mult. După propriile-i estimări, Kennedy mai avea destul capital emoţional pe care să-l pună în joc.

— Hai, spune, mormăi, în cele din urmă, ofiţerul legist. De ce anume ai nevoie, Heather?

— Să vezi dacă a intrat ceva de la vreunul dintre spitale, spuse ea. Răni periculoase, provocate de o armă tăioasă.

— Acelaşi interval de timp?

— Acelaşi interval de timp. Lunea trecută sau o zi-două mai târziu.

— Numai în Londra?

— Dacă ai putea include şi spitalele regionale, ar fi extraordinar.

— Din ce cauză a murit ultimul tău sclav, Heather?

— Extaz sexual, Ralph. Asta li se întâmplă tuturor, la sfârşit.

Prentice oftă.

— Cred că în cazul meu va fi colesterolul, spuse el sumbru. Voi vedea ce pot face.

Celălalt telefon Kennedy i l-a dat unui bărbat pe nume Jonathan Partridge. Era inginer şi studiase ştiinţa materialelor la MIT. Era, de asemenea, o persoană cu vaste cunoştinţe, căreia îi plăceau enigmele şi o mai ajutase pe Kennedy în diverse ocazii,

cu intuiţii ciudate şi conexiuni ezoterice. Dar Partridge nu era acasă. Nu putea decât să-i lase un mesaj, după ce primise invitaţia de la robotul cu voce poruncitoare, în stilul lui Thatcher.

În timp ce închidea, Izzy intră în dormitor, rânjind maliţios şi bătând cu degetele în ceasul de la mână.

— Două minute şi jumătate, spuse ea încântată. Începând de la „Cum te numeşti, iubitule?” până la „Ahcebineahcebineahcebine!” Aş vrea să se facă o olimpiadă pentru limbajul porno. Aş deveni mândria ţării.

Kennedy lăsă telefonul jos.

— Nu eşti plătită în funcţie de minute? o întrebă ea.

— Ba da. Bineînţeles că în funcţie de minute.

— Păi, atunci, cu cât îl aduci pe individ mai repede acolo unde vrea să ajungă, cu atât eşti plătită mai puţin.

Izzy se aruncă pe pat lângă Kennedy şi se ghemui cât mai aproape de ea.

— Nu-i vorba despre bani, iubito, spuse ea. Eu sunt o profesionistă.

— Bineînţeles.

— Şi standardele mele sunt foarte ridicate.

— Ştiu asta.

— Este ca şi cum nu ai respecta un toreador care a lăsat un taur să zacă în chinuri, în loc să-l omoare de tot.

— Corect. Pentru că ar fi inuman.

— Exact. Sau la o luptă de cocoşi, unde l-ai pregătit intens pe cocoş pentru luptă, după care…

— Nu am putea, o întrebă Kennedy, să ieşim din domeniul comparaţiilor zoologice?

Izzy se rostogoli peste ea şi se ridică, zâmbindu-i şi încălecându-i mijlocul.

— Dar nu am ajuns la boncănitul cerbului.

Kennedy ridică telefonul, asemenea unui avocat care prezintă o probă în sala de judecată.

— Am de lucru, spuse ea.

— Oh-oh, dădu Izzy din cap, tot jucăuşă. Când eu sunt la telefon, înseamnă că muncesc. Când tu eşti la telefon, îi pui pe alţii să muncească pentru tine.

— Aşa cum tu îi pui pe alţii să se satisfacă pentru tine, îi răspunse Kennedy.

După ce o rostise, fraza i se păru mult mai rece decât atunci când o avea în minte.

— Păi, ăsta-i jocul, iubito.
Izzy mai făcu o ultimă tentativă să salveze buna dispoziţie:
— Nu vrei să mă ajuţi să-mi bat propriul record?
Kennedy fu cuprinsă de o senzaţie de claustrofobie, simţindu-se închistată nu de greutatea lui Izzy care stătea peste ea (pe care o suporta cu uşurinţă; de multe ori îi făcuse plăcere să o ţină), cât de invitaţia de a se preface într-o relaţie intimă facilă, lucru de care nu avea deloc chef acum. Ezită. Cuvintele i se învălmăşeau pe limbă, dar mintea ei refuza să le asambleze. Era pe cale să spună ceva îngrozitor de dureros şi distrugător.
Telefonul o salvă. Îi vibră în mână, scoţând un zgomot ca o viespe prinsă sub un pahar. Kennedy ridică din umeri spre Izzy ca şi cum i-ar fi aruncat o scuză pe jumătate sinceră, iar aceasta se dădu jos de pe ea şi se retrase.
— A fost rapid, spuse Kennedy după ce văzu afişajul de pe ecran.
— Ce pot face pentru tine, ex-sergent? o întrebă John Partridge.
Ea avu un moment de ezitare.
— Ei bine, îţi cer o mare favoare, John.
Lăsă cuvintele suspendate în aer, pentru o clipă, să vadă dacă el o va opri sau o va încuraja.
— Spune, Heather. Timiditatea nu e genul tău.
Încurajarea asta era tot ce-i trebuia. Îi dădu nişte detalii vagi despre caz, apoi îl abordă direct.
— Ai lucrat odată la Swansea, nu-i aşa, John?
— Am fost responsabil pentru programul de studii postuniversitare în fizică, timp de trei ani liniştiţi. Înainte de venirea la putere a conservatorilor, când încă mai aveau fonduri. De ce mă întrebi?
— Crezi că ţi-ar împrumuta dispozitivul Kelvin?
Partridge râse – o lătrătură scurtă, neîncrezătoare.
— Nu este vorba de împrumutat dispozitivul Kelvin, ex-sergent. Nu e decât un scanner mare de bare de coduri, ataşat la un computer. Dar degeaba ai aparatul, dacă nu ai şi un operator. Iar acele doamne şi acei domni sunt ca sfinţii unei noi religii. În general, tot timpul lor liber, în afara cercetării, este rezervat cu şase luni înainte.
— Bine, atunci. Am întrebat şi eu aşa.
— Nu am spus nu, îi atrase el atenţia. Voi vedea ce pot face. Dar or să se prăpădească de râs când le voi spune că vor

investiga o spargere. Genul lor sunt mai degrabă genocidele.

— Îţi mulţumesc mult de tot, John. Eşti un înger.

— Căzut. Salut-o pe iubita ta din partea mea.

— O voi saluta. Kennedy ezită. Ce mai ştii de Leo?

— Liniştit.

— Asta-i bine, nu-i aşa?

— Nu, aşa este Leo. El e liniştit şi atunci când nu-i merge bine. Dar în acest moment cred că e liniştit pentru că munceşte. Aşa că poate „inexistent” ar fi fost un cuvânt mai potrivit. N-am mai auzit de el de luni de zile. Dacă e nevoie, totuşi, să-i laşi un mesaj, este o cafenea în Clerkenwell, pe care el o foloseşte ca postrestant. Tu eşti una dintre cele trei persoane cărora am voie să le dau adresa.

— Nu-i nevoie, mulţumesc. Dar spune-i că-l îmbrăţişez, data viitoare când îl mai vezi.

— Îi voi spune. Şi te voi anunţa în legătură cu dispozitivul.

Convorbirea se întrerupse: Partridge considera formalităţile de rămas-bun drept o pierdere de timp.

— Şi care-i misiunea? o întrebă Izzy.

Kennedy îşi ridică privirile şi o văzu sprijinită de pragul uşii, cu mâinile încrucişate. Atmosfera senzuală de adineaori dispăruse. Izzy a avut răgazul să-şi revină şi era evident că nu mai dorea să rişte un al doilea refuz.

— Este greu de spus, recunoscu Kennedy. Să investighez o crimă care poate că nu a avut loc.

— Îmi place la nebunie. Mergem să bem ceva şi să-mi povesteşti?

*

S-au dus la Cask, pe Charlwood Street. Era un bar destul de scump, dar se afla aproape de casă şi, fiind încă devreme, mai aveau şanse să găsească loc.

Conversaţia era fără cap şi coadă. După ce îi povestise lui Izzy chestiunile de bază, Kennedy îi tăie macaroana la toate întrebările. Dacă ar fi avut energia sau imaginaţia să găsească un alt subiect de discuţie, ar fi făcut-o, dar nu-i trecea nimic prin cap: Izzy încerca să menţină conversaţia, însă, în cele din urmă, o lăsară baltă.

După câteva minute de tăcere, Izzy întinse mâna, atingând-o pe Kennedy pe braţ.

— Ne despărţim, nu-i aşa? spuse ea.

Avea o voce calmă, resemnată chiar.

Kennedy se uită la ea.
— Nu ştiu ce vom face, îi răspunse.
Izzy scutură din cap.
— Draga mea, te pricepi să minţi de minune, dar nu cu mine. Nici nu mă mai poţi privi în ochi. Eu vorbesc cu tine, iar tu îţi plănuieşti ieşirea, chiar aici.
— Nu plănuiesc nimic, Izzy.
— Bine, atunci fă ceva pentru mine.
— Ce?
— Sărută-mă.
Kennedy se uită de jur-împrejur la celelalte mese, dintre care erau ocupate cam jumătate.
— Cred că ar trebui să ieşim, spuse ea.
— De când a început să-ţi pese? Sărută-mă sau şterge-o, Heather. N-o mai arde la mine acasă, făcându-mă să plătesc zi de zi, pentru că ţie îţi este lene să-ţi faci bagajele.
Să împacheteze? Hainele, CD-urile şi efectele personale migraseră încetişor, sus pe scări, în câteva luni. Momentul exact în care ea s-a mutat nu a fost niciodată marcat în mod formal. Presupusese că şi ieşirea ei va fi la fel de discretă: năvălind pe uşă afară şi trântind-o, treptat, încât ar fi trebuit privită cu încetinitorul pentru a realiza ce se întâmplă.
Când şi-a dat seama de asta, i s-a făcut ruşine, pentru că tot ce spunea Izzy era adevărat. Pe de altă parte, se gândea ea, era la fel de adevărat că Izzy o înşelase – şi pe deasupra, cu un bărbat. Aşa că îi venea greu să stea şi să se lase muştruluită, de parcă ea ar fi fost vinovata.
— Nu ştiu ce vom face, spuse din nou. Vorbesc serios, Izzy. Am fost prea ocupată, încercând să lucrez la un caz. Dar, dacă aş găsi timp, cred că m-aş gândi că eşti pregătită să mă laşi să plec, din moment ce tu ai fost cea care m-ai înşelat.
Izzy se strâmbă.
— Te-am înşelat? Nu a fost decât un tip. Eram beată şi în călduri, aşa că m-am lăsat agăţată de un individ. Am fost singură cea mai mare parte a celor doi ani dinainte de a apărea tu. Nu prea ţin cont de chestiile astea.
Kennedy nu spuse nimic, dar i se citeau pe chip sentimentele pe care o astfel de afirmaţie i le trezise.
— Nu sunt o târfă, spuse Izzy.
— Nu.
— Când nu am o parteneră, simt, totuşi, nevoia să mă culc cu

cineva, din când în când. Nu cred că asta e o crimă.

— Când nu ai o parteneră, spuse Kennedy, atunci, nu, nu este. Dar mă ai pe mine.

— Şi am făcut o porcărie şi am plâns şi ţi-am spus că-mi pare rău – şi l-am dat afară pe bietul tip desculţ, dacă îmi amintesc bine.

— Dar partea bună este că şi-a păstrat fuduliile.

Izzy schiţă un zâmbet vag, deşi Kennedy nu glumea deloc. Dacă ar mai fi avut permisul de portarmă, dacă ar mai fi avut pistolul, ar fi putut face o prostie, îşi imagina uşor. Mult mai uşor decât îşi amintea cum s-a întâmplat în realitate, ea stând acolo, ca o căprioară în mijlocul şoselei, privindu-l pe neisprăvitul ăla, care căzuse în genunchi şi-şi trăgea pantalonii pe el, uitându-se când la ea, când la Izzy, cu o mutră de parcă încerca să rezolve mental o ecuaţie şi să afle rădăcina pătrată de la *ha?*

— Nu văd ce altceva aş mai putea face, reluă Izzy. Dacă ai fi lăsat-o mai moale şi m-ai fi primit înapoi, cred că, poate, aş fi reuşit să te conving că te iubesc cu adevărat – iar o tăvăleală cu Joe Jackson cel Desculţ nu va schimba niciodată acest lucru. Dar tu nu ai făcut-o, prin urmare, eu nu am putut şi iată unde am ajuns.

Când a terminat de vorbit, ochii îi jucau în lacrimi. Una dintre ele începuse să i se prelingă pe obraz.

— Ce-o fi însemnând acest unde, spuse Kennedy.

— Iubito, ştim amândouă ce înseamnă.

Kennedy se ridică. Nici una nu îşi terminase băutura, dar gândul de a continua conversaţia numai ca să-şi termine băuturile devenise, deodată, insuportabil.

— La noapte voi dormi în apartamentul de jos, spuse ea, ca şi cum ar fi zis *ora decesului a fost 11:43 p.m.* Mâine voi veni să-mi iau lucrurile.

— Sau mai bine să ne întoarcem chiar acum, iar eu am să fac dragoste cu tine atât de mult, încât ţi se vor topi creierii şi nu-ţi vei mai aduce aminte nici măcar de ce te-ai supărat pe mine.

— Eu… Kennedy nu-şi putea găsi cuvintele. Izzy…

— Nu, spuse Izzy, ridicând mâinile în semn de predare. Nu-i nevoie. Nu-ţi face griji. Doar am crezut că trebuia să o spun. Fă după cum simţi, Heather. Şi să-ţi păstrezi acest standard moral ridicat cu toate cele care vor veni, OK? Îţi va fi bine, atâta timp cât te va ţine oxigenul.

I-a venit greu să rostească ultimele cuvinte, pentru că plângea

în hohote. Izzy se întoarse şi o zbughi spre ieşire, lovindu-se şi trântind un scaun liber, apoi se izbi de un individ care, cu gesturi expansive, venea cu halba plină-ochi drept în calea ei. Mâna bărbatului tremură şi berea se vărsă pe jos.

— Târfă împiedicată! strigă el după ea. Nu mai bea dacă nu te ţii pe picioare.

Era genul de insultă inofensivă peste care Kennedy trecea de obicei cu uşurinţă. De obicei, dar nu în seara aceea. Îşi luă paharul şi-l întoarse, astfel că restul berii se vărsă peste tricoul lui imprimat cu END OF THE ROAD. Apoi îşi apropie faţa de a lui.

— Ai grijă cum vorbeşti, spuse ea.

Individul încă urla şi după ce Kennedy ieşise din bar şi se aştepta să o urmeze, dar felul în care se uitase la el probabil că-l speriase de-a binelea. Nu se auzeau urme de paşi în spatele ei.

Şi nici Izzy nu se vedea.

Kennedy privi în jur, mirată. Nu trecuseră decât vreo douăzeci de secunde de când Izzy plecase, iar strada era goală în ambele sensuri. La stânga, pe unde ar fi trebuit să o ia Izzy, pe lângă schelele acoperite cu folii de protecţie de la faţada hotelului Windsor Court, unde scria SE VA DESCHIDE ÎN CURÂND CU O NOUĂ CONDUCERE pe un panou, care necesita şi el, acum, o renovare. La dreapta, terase liniştite, în stil georgian, se întindeau până la jumătatea străzii, cu uşile înălţându-se deasupra trotuarului pe nişte scări abrupte, asemenea unui şir de dansatoare de cancan, cu fustele ridicate.

Zgomotul unor tocuri pe caldarâm o făcu să se întoarcă în direcţia hotelului şi de data asta văzu ceea ce-i scăpase. Pe jos, zăcea un corp, pe jumătate sub schela care acoperea întreaga faţadă a clădirii.

Kennedy ţipă şi o luă la fugă. După câteva secunde era deja în genunchi, lângă corpul nemişcat. Era Izzy, întinsă pe spate, cu braţele şi picioarele răsfirate asimetric. Capul ei era în umbră, dar Kennedy o cunoştea după o mulţime de alte semne.

Nu trebuie mişcat cadavrul, îşi spuse sieşi. Dar implicaţiile acestui gând o năpădiră ca un val. *Cadavrul. La naiba. La naiba.* Îi căută pulsul, îl găsi, deşi era slab. Se uită după răni, dar nu văzu nimic.

— Izzy, bolborosi ea. Draga mea, ce s-a întâmplat?

Îi freca mâna lui Izzy într-ale ei, încercând s-o trezească.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Izzy nici nu se mişca, nici nu vorbea. Era profund inconştientă.

Kennedy îşi scoase telefonul. Forma 999 când schela din spatele ei hurui, scoţând un sunet asemănător cu vibraţia şinelor dintr-o staţie de metrou, anunţând sosirea iminentă a trenului.

Se uită în sus. Deasupra capului, ceva negru şi ascuţit se întindea şi acoperea lumina nedorită a felinarului, peste care se profila.

Avea o secundă să acţioneze, nu era timp suficient, într-adevăr, numai că, brusc, Kennedy îşi dădu seama ce este şi văzu lovitura, venind parcă dintr-o mie de desene animate Warner Bros. Se aruncă deasupra lui Izzy, o apucă de reverele jachetei de piele, stil retro, Marc Jacob şi se rostogoliră amândouă, într-o încordare furioasă şi simultană a tuturor muşchilor pe care-i avea.

Au făcut o rostogolire completă, cu Izzy deasupra ei, lângă ea, apoi din nou dedesubt. Alături, ceva se izbi de asfalt: părea un pumn uriaş, rafala impactului cu aerul lovind-o din plin pe Kennedy, drept în faţă. Deschise gura, care i se umplu cu ceva gros şi moale ca pudra de talc. Amândouă au fost învăluite ca de un vifor neaşteptat.

Într-un târziu, auzi voci.

— Măi să fie!

— Dumnezeule, aţi văzut?

Kennedy încerca să dea la o parte molozul şi bucăţile albe care căzuseră pe ea şi o orbeau. Aveau un gust amar şi o usturau ochii. Când se ridică în picioare, simţea între degete un praf fin şi uscat. Veneau mâini din toate părţile, ajutând-o să se ridice. Oameni pe care îi recunoştea vag de la bar o ţineau de braţe, îi curăţau hainele de praf.

— Prietena ta, explică cineva. Este…

— Nu ştiu…

Kennedy tuşi, scuipă, încercă din nou.

— Nu ştiu cât de grav este rănită. Chemaţi o ambulanţă. Vă rog!

Începu o căutare după telefoanele mobile, toată lumea scotocind prin genţi şi buzunare, apoi scoţându-le toţi deodată, ca în momentul culminant dintr-un western prost.

Eliberându-se din mâinile bunilor samariteni, Kennedy se aşeză din nou în genunchi să o examineze pe Izzy, atentă să nu-i mişte coloana. Praful alb, cine ştie ce era, îi acoperea faţa. Dându-l uşor la o parte, Kennedy găsi contuzia de la tâmpla lui Izzy, unde fusese lovită şi care se umflase deja. Fu cuprinsă de

groază, apoi de o furie oarbă.

Se uită la ce căzuse peste ele – sau aproape peste ele. Stătea la câţiva centimetri de capul lui Izzy: un palet cu doisprezece saci de ciment, legat neglijent cu o sfoară înfăşurată o singură dată. Câţiva dintre saci se rupseseră. Asta plutea în aer şi le intra în plămâni.

Era genul de lucru care părea un accident îngrozitor, dar, în mod cert, nu era vorba despre aşa ceva. Era o ambuscadă, improvizată în grabă, dar eficient. Probabil că planul iniţial fusese să le prindă pe amândouă, atunci când au ieşit de la bar şi urmau să meargă acasă, pe jos, împreună. Dar Izzy plecase prima şi faptul că era folosită drept momeală dovedea clar că Heather reprezenta ţinta adevărată.

Aceasta se uită în sus, la eşafodajul de deasupra capetelor lor. Nu era nici o mişcare şi părea improbabil ca acela care aruncase paietul să fi rămas în continuare să asiste la urmări. Se vedea o scară laterală care ducea la primul nivel al schelei. Pe acolo, probabil, atacatorul lor invizibil ajunsese sus. Dar cu siguranţă nu coborâse pe acelaşi drum.

Kennedy luă la întâmplare dintr-un grup un bărbat care afişa un aspect meticulos dichisit şi dezordonat, tipic studenţilor. Îl apucă de braţ şi arătă spre Izzy.

— Nu lăsa pe nimeni să o atingă, îi spuse. Rămâi lângă ea până mă întorc. Tu şi prietenii tăi. Rămâneţi cu ea. Ai înţeles?

— Bine, spuse bărbatul, dar noi nu…

Kennedy nu mai auzi continuarea. Alergă pe scările de la intrarea în hotel. În locul uşii originale, fusese amplasat un panou gros melaminat, dar cineva îl desprinsese la marginea din stânga, trăgându-l de la perete. Kennedy reuşi să se strecoare pe acolo.

Înăuntru, întuneric şi linişte. Kennedy rămase nemişcată şi asculta, dar nu auzea decât propria ei respiraţie. Când i se acomodară ochii cu întunericul, o porni înainte. Scara principală era drept în faţa ei. Scormoni în geantă după pistolul-spray cu piper, pe care-l avea mereu la ea. Era un dispozitiv militar marca Wildfire – ilegal în Regatul Unit, dar nu atât de ilegal ca un revolver neautorizat.

În loc să se furişeze, a preferat rapiditatea, aşa că urcă treptele câte trei o dată. La primul etaj, apoi la al doilea, s-a oprit şi s-a uitat în jur. După al doilea etaj, nu mai avea unde să se ducă – doar pe acoperiş, probabil, dar scările nu ajungeau până

acolo.

Păşi într-o parte, într-un con de umbră. Lumina de la felinarul de afară, care era la acelaşi nivel cu ferestrele camerelor de la etaj, făcea ca scena să pară un mozaic în alb şi negru.

Tocmai era pe punctul de a hotărî că-şi pierde vremea, când ceva se mişcă. Se mişca în stânga ei, unde nu era nimic altceva decât zidul de lângă scări. Era o umbră: orice ar fi fost, venea din exterior, de pe partea cea mai înaltă a schelei. Se auzi o fereastră păcănind, apoi scârţâind în timp ce era deschisă din afară.

Kennedy aşteptă până ce bărbatul era pe jumătate peste pervaz, înainte de a se năpusti înăuntru. Îi pulveriză spray-ul cu piper drept în ochi, dar o mască neagră îi acoperea toată faţa şi bărbatul nu reacţionă în nici un fel. Pur şi simplu sări jos, se răsuci, făcând o mişcare de rotaţie surprinzătoare şi graţioasă şi iată-l în încăpere cu ea.

În timp ce se ridica în picioare, ea îi trase un pumn în stomac, dar lovitura nu îl ajunse. Se dădu într-o parte cu o viteză incredibilă, apucând braţul lui Kennedy de sus şi de sub cot, trăgând-o, dezechilibrând-o şi aruncând-o cât colo. Căzu grămadă pe duşumea, şocată.

Cu privirea înceţoşată de lacrimi, îl văzu pe bărbatul care stătea în picioare lângă ea. Îşi scoase ceva din centură şi Kennedy îşi dădu seama, după cum strălucea în lumina alb-gălbuie a felinarului de pe stradă – ştearsă-luminoasă-ştearsă, preţ de o secundă – că era vorba despre un cuţit. Se ridică greoi în capul oaselor, dar nu-şi putu feri tot corpul şi, aşa lungită pe podea cum era, devenea o ţintă sigură. Era moartă.

Însă cuţitul nu veni spre ea. Bărbatul se clătina sfâşiindu-şi masca. Până la urmă, piperul se infiltrase prin ea. Îi ardea ochii şi-i tăia respiraţia şi, cum intrase în ţesătura măştii, nu putea scăpa de efect.

Kennedy îşi trase picioarele sub ea şi se ridică, dar, deşi orbit şi plin de durere, el o auzi cum păşeşte îndărăt. Făcu un pas fulgerător spre locul pe care ea tocmai îl părăsise, împingând-o cu putere spre zidul de care se lipise cu umerii.

După care, o izbi de el.

Îi trase un picior în piept cu atâta forţă, încât, dacă ar fi fost lipită de un perete din cărămidă, i-ar fi zdrobit coastele. Dar ea era lipită de un strat subţire, fărâmicios de tencuială aplicată peste nişte cofraje fragile. Intră prin ele clătinându-se şi

împleticindu-se în camera alăturată, căzu pe spate şi se rostogoli lateral, aşteptându-l să vină după ea.

Prin zid nu mai trecu nimic. Kennedy se ridică în picioare şi merse ezitând spre gaura sfâşiată, frecându-şi pieptul şi încercând să inspire puţin aer.

Bărbatul plecase. Kennedy se târî înapoi în încăperea unde se luptaseră. Pe jos era ceva inform şi de culoare închisă. Kennedy se duse şi-l ridică, după care tresări şi-l îndepărtă de faţă. Moale, ruptă, cu un miros puturos de răşini uleioase, era masca bărbatului, pe care acesta o făcuse praf în graba de a scăpa de ea.

Pe stradă, cei mai mulţi gură-cască inocenţi se risipiseră ca fantomele la cântatul cocoşului, odată îndeplinită datoria civică şi curiozitatea satisfăcută, dar micul grup de studenţi, pe care Kennedy îi delegase repede şi fără menajamente, stăteau ca nişte oiţe în jurul lui Izzy în continuare inconştientă, formând un cerc defensiv. Kennedy le mulţumi şi le dădu drumul înapoi în viaţa civilă. Nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte ambulanţa.

Izzy îşi reveni înainte de sosirea ambulanţei. După câteva secunde, în care nu ştia cine este sau ce naiba se întâmpla, se ridică – neluând în seamă încercările lui Kennedy de a o opri – se frecă la ochi şi privi de jur-împrejur. Tuşi, îşi linse buzele şi se strâmbă când simţi gustul de ciment.

— Dacă încerci să mă omori pentru banii de asigurare, draga mea, spuse ea răguşit, află că nu există. Greu de crezut, dar valorez mai mult vie.

Kennedy o strânse la piept.

— Taci din gură, murmură ea.

Rămaseră aşa mult timp, stând pe marginea trotuarului, Izzy atârnând caraghios în braţele lui Kennedy, în timp ce molozul se depunea în jurul lor. În depărtare suna o sirenă, după care se făcu linişte, poate că era ambulanţa în drum spre ele.

— Îmi place asta, murmură Izzy, cu capul lipit de pieptul rănit şi dureros al lui Kennedy. Îmi place la nebunie.

Ar fi trebuit să renunţ de secole la toată mizeria din viaţa mea.

6

Glyn Thornedyke, coordonatorul securităţii la Ryegate House, era un bărbat corpolent, supraponderal, însă palid şi insipid şi, în mod cert, foarte bolnav. Păru surprins că era nevoie de aprobarea lui pentru interogarea întregului personal – şi, retrospectiv, lui Kennedy îi păru rău că pierduse timpul să i-o ceară. Era aproape ora zece şi ochii o dureau din cauza oboselii îndelung acumulate. Atât ea, cât şi Izzy stătuseră să dea declaraţii la poliţie până târziu după miezul nopţii. Apoi, alte lucruri le-au ţinut treze. Drept rezultat, Kennedy se simţea şi epuizată, dar şi foarte presată – avea sentimentul că trebuie să prindă un autobuz care tocmai plecase.

— Îmi vor trebui toate dosarele personalului, îi spuse ea lui Thornedyke. O copie digitală sau pe hard disk, orice este mai rapid.

— Da, în regulă.

Thornedyke îşi aruncă ochii peste dosarele şi hârtiile de pe birou, de parcă ar fi bănuit că ceea ce îi cerea Kennedy s-ar fi putut afla chiar acolo, în faţa sa. Ea se întreba ce fel de război avusese cu Gassan – profesorul insistase foarte mult asupra unei inspecţii la locul unde era amplasat dispozitivul de supraveghere ca făcând parte din obligaţiile lui de serviciu.

— Pot să vă dau copii imprimate, desigur. Mai aveţi nevoie de altceva?

Tonul lui încerca să păstreze un echilibru între speranţă şi nerăbdare. Bineînţeles, Thornedyke şi-ar fi dorit ca ea să spună nu şi să plece.

Kennedy trebui să-l dezamăgească.

— Da, domnule Thornedyke, voi avea nevoie şi de un birou unde să aibă loc interviurile. Şi de cineva care să-i trimită pe oameni la mine. Eu nu cunosc pe nimeni şi nici nu ştiu unde lucrează fiecare.

— Nu vă pot aloca un spaţiu, îi spuse Thornedyke pe un ton plângăcios. Sălile se rezervă la recepţie. Şi dacă-mi luaţi pe cineva din echipă, voi avea tura descompletată.

— Păi, ce-aţi spune dacă l-aş lua pe Ben Rush? întrebă Kennedy.

— Stagiarul?

— Da, el. Credeţi că vă puteţi descurca în lipsa lui?

Thornedyke se gândi puţin.

— Cred că da. Da. Dacă-i vorba doar de o zi.

— Excelent. Va veni să ia dosarele de la dumneavoastră când voi fi gata.

Responsabilul cu siguranţa tot nu părea prea încântat, dar Kennedy plecă înainte de a-i da răgazul să mai facă vreo obiecţie.

Profesorul Gassan, doar din dorinţa de a se face util – şi poate pentru a-i demonstra dimensiunea noului său imperiu – îi oferi sala mare de consiliu în care să lucreze. Spaţiul era la fel de mare ca un teren de fotbal, cu o masă de conferinţe atât de lungă şi lată, încât în mod sigur trebuise să fie adusă dezasamblată şi montată acolo ca un puzzle. Era o masă a deşertăciunilor, proiectată pentru a-i face pe cei din conducerea muzeului să simtă că taie şi spânzură într-o lume serioasă, corporatistă. Covorul gros şi draperiile bogate, plisate erau în tonuri de bej.

Gassan aprobase, de asemenea, împrumutarea lui Rush de către Kennedy pentru o zi şi băiatul din echipă îşi făcu apariţia după vreo cincisprezece minute, cu braţele pline de dosare înfăşurate în hârtie maro. Le depozită pe masă şi îşi şterse fruntea, în semn de epuizare.

— Mulţumesc, Rush. Ei bine, mă vei asista în timpul zilei. Sper că e totul în regulă. Este o muncă de birou, fără să cari greutăţi.

Rush încuviinţă liniştit.

— O schimbare este la fel de bine-venită ca şi o pauză.

— Foarte bine. Îmi va lua aproximativ o oră să parcurg aceste dosare şi să iau nişte notiţe. După aceea, te voi ruga să-mi aduci oamenii aici, unul câte unul şi să te comporţi ca un custode în timp ce eu îi intervievez. Până atunci, ai luat deja micul dejun?

Rush ridică din umeri.

— O ceaşcă de ceai. O felie de pâine prăjită.

— Masa cea mai importantă din timpul zilei, Rush. E ceva prin apropiere unde se servesc cafea şi croasanţi?

Rush încuviinţă.

— La Sam Widge’s pe Gerrard Road.

— Somon cu cremă de brânză şi un espresso dublu pentru mine. Tu alegi ce vrei.

Îi dădu o bancnotă de douăzeci de lire, după care el plecă.

Dosarele de personal erau simple şi banale, după cum se

aşteptase, iar Kennedy le-a putut parcurge cu uşurinţă în ora pe care şi-o alocase. A ajutat-o şi cafeaua. Cornul flasc – „Nu mai erau croasanţi, îmi pare rău” – nu prea.

Tot personalul de la Ryegate House, fie că erau angajaţi cu normă întreagă sau part-time, avea un parcurs profesional impecabil. Nimeni nu avea condamnări sau datorii, cel puţin, nimic care să fi apărut în urma investigaţiilor destul de superficiale pe care le făcuse muzeul. Mulţi erau acolo de pe vremea lui Noe şi aproape fiecare dintre cei care-şi terminaseră stagiatura fusese promovat.

După aparenţe, nu se ascundea nici un schelet în dulap.

Atunci, Kennedy şi-a adâncit cercetarea, căutând indicii care se repetau. Era procedura standard a poliţiştilor, atunci când exista posibilitatea vreunei conspiraţii – sau dacă se dorea să se elimine această probabilitate – căutarea unui teren comun pe care ar fi putut apărea: dacă doi sau mai mulţi din angajaţii de la Ryegate House fuseseră la acelaşi liceu sau colegiu, dacă mai lucraseră împreună cu altă ocazie, sau dacă erau membri ai aceluiaşi club sau societate, ar fi meritat să cerceteze mai îndeaproape. Dar ei nu fuseseră, nu lucraseră, nu erau. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era însăşi Ryegate House.

Kennedy îşi propuse un alt obiectiv, să caute la pasiuni sau la vreo experienţă profesională care s-ar fi putut traduce în abilităţi de spărgător. Nici aici nu prea era cine ştie ce: doi din echipa de securitate erau foşti angajaţi în armată, dar istoricul lor – Corpul Regal pentru Transporturi şi Paza de Domiciliu – nu sugera să fi văzut mult din antrenamentele operaţionale speciale.

În cele din urmă, nefiind mai lămurită decât la început, împinse către Rush mormanul de dosare.

— Amestecă-le şi sortează-le. Pune-le într-o ordine care ţi se pare logică şi apoi dă-mi câte unul, pe rând.

Rush părea emoţionat de o aşa mare responsabilitate.

— În ordine alfabetică e bine? întrebă el.

— Nu, îl repezi Kennedy. Surprinde-mă.

Următoarele ore au fost un talmeş-balmeş. Fără nici o intervenţie din partea ei, Rush îi dădu mai întâi bateria de la vârf. Persoana aflată cel mai sus ierarhic – excluzându-l pe Emil Gassan – era Valerie Parminter, care avea funcţia de director adjunct. Avea în jur de cincizeci de ani şi era atrăgătoare într-un mod auster, cu un aspect bine întreţinut, cu părul vopsit în nuanţe rozalii, care avea virtutea de a nu părea natural.

Judecând după faţa ei, considera acest interviu ca un imens afront adus demnităţii sale.

Răspunsurile lui Parminter la întrebările lui Kennedy fuseseră la început propoziţii scurte, după care degenerară rapid în monosilabe. Chipul ei spunea: „Trebuie să îndur toate acestea, dar nu sunt obligată să-mi ascund dispreţul”.

Kennedy trecu la atac fără nici un scrupul.

— Aşadar, zise ea, asta s-a petrecut cât timp aţi fost responsabilă, ca să spunem aşa. În perioada dintre plecarea fostului director şi sosirea profesorului Gassan.

Parminter se uita la ea fix, cu o privire rece, indignată.

— Nu cred că perioada are vreo relevanţă, spuse ea.

— Ah! răspunse Kennedy.

Cine se înhăitează cu monosilabele, de monosilabe va muri. Parminter aştepta ceva mai mult şi, cum nimic nu se întâmpla, îşi închise sentimentele rănite într-o tăcere acuzatoare.

— E bine să consemnaţi, spuse ea înţepată, am sugerat o revizie completă a sistemelor de securitate în urmă cu nouă luni. Dr. Leopold mi-a spus că va ţine seama de acest sfat. Ceea ce a însemnat, desigur, că-l va ascunde sub preş şi-l va da uitării.

— V-a preocupat acurateţea instalaţiilor de securitate, concluzionă Kennedy, luând notiţe în timp ce vorbea.

Parminter se foia în scaun.

— Da.

— Dar n-aţi pomenit nimic decât cu acea ocazie. Păcat, având în vedere întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Nimeni nu m-a băgat în seamă! Degeaba mi-aş fi răcit eu gura, mă izbeam de un zid solid.

Kennedy îşi ţuguie buzele.

— Temerile astea ale dumneavoastră. Le-aţi trimis prin e-mail? Aţi făcut un memorandum interior?

— Nu.

— Atunci, la vreo întrunire unde să se fi consemnat în procesul-verbal.

— Nu.

Parminter părea exasperată.

— A fost o conversaţie privată.

— Pe care dr. Leopold o va confirma?

Femeia mai în vârstă râse uimită, indignată, prefăcut amuzată, dar vădind o umbră de nervozitate.

— Dr. Leopold a suferit o comoţie cerebrală gravă. Nu poate

nici măcar să vorbească. Dar eu nu sunt la tribunal aici. Securitatea este responsabilitatea directorului.

— Desigur, admise Kennedy. Nimeni nu e la judecată aici. Mi s-a cerut pur şi simplu să întocmesc un raport despre vigilenţa şi eficienţa personalului, pe lângă ancheta specifică acestui caz. Vreau să mă asigur că nu vă nedreptăţesc în nici un fel.

Hai, începe să vorbeşti odată.

— Dar este absurd, protestă Parminter.

Kennedy dădu din umeri în semn de aprobare.

— Ştiu.

— Ne-am confruntat cu nişte tentative de spargeri, spuse Parminter. Parcă ar fi fost în serie, luate laolaltă, acum vreo şapte luni.

— Încercări?

— Da.

— Fără pierderi sau daune?

— Fără. Dar asta ne-a atras atenţia că, într-un fel sau altul, nu procedam după cele mai bune practici. Am urmat un curs cu un an înainte, unde ni s-a vorbit despre cum ar trebui protejate obiectele foarte mici şi de valoare foarte mare. I-am atras atenţia doctorului Leopold că unele muzee şi arhive practică sistemul orb, dublat, pentru depozitare. Când trebuie scos un obiect depozitat şi dus în orice altă parte a clădirii, mai întâi trebuie completat un formular de cerere. Asistenţii utilizează codul obiectului pentru a-l localiza în calculator şi cutia este adusă din depozit, sigilată. Curatorul care a solicitat cutia ştie ce se află înăuntru, dar nu şi unde este. Asistentul ştie unde este, dar nu ştie ce este înăuntru.

— Ceea ce are drept efect…

— Face ca furturile cu indicaţie precisă să fie imposibile. Din contră, sistemul nostru este dependent de bariere şi impedimente fizice. Ceea ce este în ordine, până în momentul când cineva scorneşte o modalitate de a le ocoli. Şi, când o fac, ştiu exact unde să caute. Bineînţeles, cu excepţia cărţilor.

— Cărţile?

— Colecţia moştenită de la vechea British Library. Cu asta este înţesată Camera 37, nu-i aşa?

Kennedy devenea din ce în ce mai interesată, în ciuda peroraţiei femeii. Gassan îi spusese că British Library şi British Museum foloseau aceleaşi spaţii. Pe atunci, s-a şi mirat de unde apăruse acel fapt întâmplător.

— De ce? întrebă ea. Prin ce se deosebesc cărţile?

— Ei bine, noi nu avem un catalog al lor, spuse Parminter, ca şi cum ar fi dat glas unui fapt evident. Catalogul şi toate codurile de accesare au fost duse la noua clădire a bibliotecii de pe Euston Road. Dacă trebuie să găsească o carte, trebuie să ne dea o indicaţie spaţială – încăpere, raft, poziţie, număr de cutie. Singura variantă ar fi să scormoneşti în fiecare cutie până să dai de ea.

Femeia mai în vârstă zâmbi.

— Este o ironie, desigur.

— Oare? întrebă Kennedy. Cum aşa?

— Ei bine, în lipsa unei adrese fizice înseamnă că am dobândit un nivel de securitate pentru acele cărţi, mai bun decât orice avem pentru celelalte piese. Şi, cu toate astea, cărţile – cel puţin cele care au fost lăsate în custodia noastră după mutare – reprezintă partea cea mai puţin valoroasă a colecţiei.

— Nu cred că asta ar putea fi considerată chiar o ironie, observă Kennedy. Dar să spunem că ar fi aşa. Domnişoară Parminter, după ce credeţi că venise intrusul?

— După orice i-ar fi căzut în mână.

Răspunsul sună ca o pocnitură, dar fusese rostit cu toată emfaza.

— Aşadar, nu credeţi că a avut un plan? O ţintă anume?

— Nu, nu cred.

— Cum aşa?

Parminter aproape că zâmbi.

— Ei bine, să spunem că, dacă ar fi avut şi dacă ar fi nimerit în acea aripă, în acea încăpere, lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă.

Se ridică şi, fără a-i cere permisiunea lui Kennedy să încheie interviul, se îndreptă spre uşă.

— Ar fi avut mai mult noroc să umble prin mormanele noastre, îi aruncă ea peste umăr.

*

Înainte ca Heather să treacă la interviul numărul doi, o sună Izzy. Era încă în tren.

— Salut, spuse Izzy, încercând să pară glumeaţă în ciuda durerii şi a suferinţei. Cu ce te ocupi în clipa de faţă? Cu răufăcătorii?

— Intervievez martori, îi răspunse Kennedy. Vrăjeala vine mai târziu. Credeam că ai ajuns deja.

— Trenul a fost blocat la ieşirea din Leicester. Pornim imediat.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Transmite-le salutările mele, spuse Kennedy, negăsind altceva mai bun care să aibă, cu adevărat, un sens cât de mic.

— Desigur, încuviinţă Izzy. *Ei* erau fratele lui Izzy, Simon, soţia lui homofobă, Caroline, care-şi încrucişa picioarele ori de câte ori intra Kennedy în cameră, ca şi cum s-ar fi temut că vaginul îi era ameninţat direct şi copiii lor ciudat de cuminţi, dar altfel foarte drăguţi, Hayley şi Richard. Locuiau într-o suburbie înstărită a oraşului Leicester, creşteau iepuri şi – considerat drept unitatea familiei – aveau o anumită seninătate, pe care Kennedy o remarcase cu perplexitate şi o uşoară suspiciune.

Caroline lucra ceva în City, dar de la distanţă, făcând o mulţime de bani într-o cameră încuiată la ultimul etaj al unei case care avea un singur birou, un calculator şi trei telefoane. Simon avea grijă de copii, de iepuri, de casă şi de aproximativ tot restul.

Fusese ideea lui Kennedy ca Izzy să petreacă un timp cu singurul ei frate şi familia lui – sau, cel puţin, să se distanţeze puţin de Kennedy până ce aceasta ar fi fost în stare să stabilească cine anume din viaţa ei anterioară va veni acasă să o cocoşească. Asta trebuie că era. Nu îşi putea închipui nici în ruptul capului că atacul ar fi putut avea ceva cu misiunea ei de la Ryegate House, care abia demarase. Nu era decât coincidenţă temporală – şi ecoul vizual instabil al costumului negru, camuflat, atât de asemănător cu cel pe care-l văzuse pe camerele video. Dar chiar dacă intrusul de la Ryegate House ar fi fost atât de nebun şi de disperat încât să comită o crimă pentru a ascunde un furt, sub nici o formă Kennedy n-ar fi putut reprezenta o ameninţare suficient de credibilă ca să justifice un asemenea atac. Nu ştia nimic, nu avea nici o pistă şi nici o idee.

Izzy a fost cât se poate de indignată şi batjocoritoare la ideea că ar fi avut nevoie de protecţie; dar a fost excitată la culme la gândul că Kennedy voia să o protejeze, să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. După ce reveniseră la confortul şi intimitatea apartamentului lui Izzy, sexul pe care l-au făcut pe fundalul acestei conversaţii ciudate ajunsese la nişte înălţimi şi profunzimi care le surprinseseră pe amândouă.

Dar când s-a terminat, iar ele stăteau întinse una peste alta într-o învălmăşeală de cearşafuri încâlcite, ca victimele unei tornade strict localizate, ambii elefanţi – unul privind relaţia şi

unul privind experienţa la un pas de moarte – încă se mai aflau în dormitor. Un ceas de drăgălăşenii apoteotice nu însemna că se aflau pe teren sigur. Iar bandajul proaspăt de pe fruntea lui Izzy era un potenţial memento al faptului că cineva tocmai încercase să le cimenteze destinul cu ciment adevărat.

Lui Kennedy îi venise ideea unei despărţiri de probă – pe de-o parte, astfel şi-ar fi putut face o idee despre ce simţeau una faţă de alta, iar pe de altă parte, pentru ca Izzy să plece din calea răului în timp ce Kennedy încerca să afle de unde venea răul şi să-l anihileze.

Era greu să-i vândă asta lui Izzy. Sexul grandios şi atitudinea protectoare a lui Kennedy îi schimbaseră complet prognosticul în legătură cu relaţia lor. Acum voia să profite de aceste schimbări de situaţie şi să o facă pe Kennedy să-i spună că a iertat-o.

— Nu-mi cere să mă duc la afurisitul ăla de Leicester! se rugă ea. Pot să mă ţin departe de pericol şi aici. Mă duc să stau la Pauline şi Kes, în Brixton.

— Prea aproape, prea prezentă, îi spuse Kennedy sec. Şi te vei întâlni în continuare cu toţi oamenii cu care te întâlneşti în mod curent. Oricine şi-ar da câtuşi de puţin silinţa te-ar găsi într-o singură zi.

— Şi cu munca mea cum rămâne?

Kennedy luă telefonul lui Izzy de pe braţul canapelei şi i-l flutură pe la nas înainte de a-l arunca în poşetă.

— Asta-i munca ta. Poţi s-o faci la fel de bine şi de la două sute de kilometri. Mai mult de-atât, nu vei fi tentată să inviţi acasă un client obişnuit pentru o întâlnire faţă în faţă.

Era crudă în mod deliberat – un soi de la revedere anticipat pentru a pune capăt discuţiei. Şi a funcţionat foarte bine, deşi ea împinsese lucrurile cam departe. Izzy înghiţi lovitura sub centură fără să scoată un cuvânt şi se apucă singură să-şi împacheteze hainele. Când a plecat, o oră mai târziu, s-au îmbrăţişat, dar au făcut-o cu stângăcie şi ezitând.

Ca şi conversaţia lor de acum.

— Mi-a venit o idee, spuse Izzy.

— Ce anume?

— Să te culci cu cineva.

— Izzy…

— Ascultă-mă, iubito. M-am gândit să te cuplez cu cineva. Cineva foarte mişto. Şi în felul ăsta ai putea, ştii, să mă înşeli şi tu pe mine. Şi să scapi de obsesia asta. Nici nu trebuie să-ţi placă

neapărat. Pur şi simplu ar detensiona lucrurile. Astfel, am putea să fim din nou ca înainte.

— Izzy, în viaţa mea n-am auzit o prostie mai mare.

— Bine.

Izzy renunţă imediat la idee, abandonând subiectul.

— Mă gândeam şi eu că este o prostie. Dar am vrut să ţi-o spun şi ţie.

— Trebuie să plec.

— Bine.

— Te sun diseară.

— Te iubesc.

Kennedy închise telefonul şi luă următorul dosar.

Al doilea director adjunct, Allan Scholl – avea o alură gen Boris Johnson cu o claie de păr blond, pe care, cu siguranţă, o credea un punct de atracţie – era cu mult mai gentil decât Parminter şi cu mult mai politicos. Dar avea şi mai puţine de spus. Insista să accentueze rolul său fundamental din ziua în care se descoperise spargerea. El fusese cel care chemase poliţia, care le spusese gardienilor să sigileze încăperea şi care organizase turul preliminar prin colecţii, pentru a vedea dacă nu s-a furat ceva. El supraveghease întregul proces deoarece asistentul lui fusese în concediu medical şi, deşi revenise în ziua aceea, ajunsese târziu.

— Şi aţi constatat că nu lipsea nimic? întrebă Kennedy.

— Nimic din ce puteam verifica, o corectă Scholl. De atunci am efectuat o căutare mai amănunţită şi se pare că totul este la locul lui. Dar e greu să fii absolut sigur.

— De ce, domnule Scholl?

Kennedy cunoştea răspunsul, dar nu strica niciodată să pari mai neştiutor decât erai în realitate: principiul lui Colombo.

— Pentru că în colecţie se află milioane de piese. Să o bifezi pe fiecare pe listă ar însemna o pierdere uriaşă de timp. Iar în unele cazuri, nu ar fi suficientă doar o verificare vizuală. Dacă cineva ar fi vrut să fure o piesă foarte valoroasă şi apoi s-o vândă, ar fi trebuit mai întâi să înlocuiască originalul cu o copie, astfel încât să nu i se observe lipsa. Apoi, mai sunt şi cărţile…

— Care nu sunt catalogate.

— Care *au fost* catalogate, dar catalogul este cât se poate de dezactualizat şi nu se află aici. Se află în Euston Road, în spaţii complet separate. Aşadar, cred că am ieşit cu faţa curată şi asta e poziţia noastră publică, se pare. Dar, în particular, eu sunt

agnostic.

Kennedy s-a gândit la imaginea video cu bărbatul în negru, ducând pe umăr un rucsăcel. Indiferent după ce ar fi venit, nu era un obiect voluminos. Şi nici nu venise la cumpărături.

Aşa că atitudinea ei a trecut dincolo de agnosticism. Era aproape sigură că fusese luat ceva. Intrusul fusese surprins de camera video şi scăpase pe jos un cuţit (după ce-l folosise şi care părea să fie o piesă ce nu se potrivea nicăieri în puzzle), cu toate acestea plecase curat şi ea nu avea nici un motiv să presupună că îşi ratase misiunea.

Care era misiunea? Şi cine era el? Şi cum intrase şi ieşise?

Iar în spatele acestor întrebări: oare a încercat să mă omoare azi-noapte?

Pe măsură ce ziua înainta, ea îşi intra în ritm. În viaţa ei anterioară de poliţist, fusese bună la astfel de lucruri, înţelesese, intuitiv, că problema nu era constituită de întrebări. Nu la început. Te menţineai la un nivel amabil şi general, iar oamenii îţi povesteau ce aveau ei în minte, întrebările erau ca nişte sugative.

— În ziua respectivă a trebuit să lucrez până mai târziu, spuse un bărbat cu părul blond, spălăcit, zvelt şi bine legat ca un dansator, cu nişte ochi căprui, exagerat de mari.

Kennedy îşi aruncă privirea peste dosarul corespunzător. Alex Wales. Făcu o legătură în minte.

— Aşadar, sunteţi asistentul domnului Scholl?

Bărbatul încuviinţă, dând din cap mai mult timp, astfel încât Kennedy să priceapă că el era de acord cu asta, dar nu spusese nimic. Poate că ochii lui nu erau exagerat de mari: erau doar mult mai închişi la culoare decât tenul, atrăgându-ţi privirea.

— Toată ziua de luni aţi lipsit de la lucru, spuse Kennedy. Apoi aţi revenit marţi, în jur de douăsprezece. De ce?

Se lăsă o tăcere destul de îndelungată, care ei i se păru ciudată.

— Sufăr de anemie pernicioasă, spuse Wales. Când şi când, am atacuri de leşin. Iau medicamente pentru a o ţine sub control – dar chiar şi cu medicamentele, nivelul de fier din sânge este destul de fluctuant. Când este foarte scăzut, nu mă pot nici măcar ridica din pat.

— Aşadar, v-aţi luat liber luni pentru că vă simţeaţi rău.

Altă pauză.

— Pur şi simplu, am zăcut toată ziua de luni. Şi marţi

dimineaţa. După care m-am ridicat din pat.

Părea că îşi alege cuvintele cu grijă, ca şi cum se temea să nu fie acuzat de ceva; să nu se creadă că se preface bolnav, poate.

— Ce se întâmpla când aţi sosit marţi? îl întrebă Kennedy.

— Vreţi să spuneţi, care a fost primul lucru pe care l-am văzut marţi?

— Da, exact.

— Peste tot erau poliţişti. Umblau prin încăperi.

— Şi dumneavoastră ce aţi făcut?

— M-am dus la biroul meu. Am deschis calculatorul.

— Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Da, încuviinţă Wales.

— Nu aţi fost surprins să vedeţi o prezenţă a poliţiei atât de masivă? Nu v-aţi oprit să-i întrebaţi ce se întâmplă?

— M-am gândit că poate investigau o spargere.

— Aşa v-aţi gândit? Imediat?

Kennedy înregistră o altă privire lungă din partea acelor ochi mari, negri.

— Da, imediat.

— Ce v-a făcut să credeţi acest lucru?

— Păi, asta părea explicaţia cea mai evidentă. Dar îmi închipui că ar fi putut fi vorba de lucruri mult mai grave.

— Ca de exemplu?

Tăcere. Privire fixă. Aşteptare.

— Ei bine, spuse Alex Wales, nu stă în obiceiul poliţiei de a veni când se întâmplă lucruri bune, nu-i aşa?

Kennedy termină mai repede decât se aşteptase.

Mai aştepta un funcţionar sau curator, care să-i păşească timid pragul, dar, când se deschise uşa, apăru Rush.

— Am terminat cu toţi, spuse el.

Kennedy se uită la dosarul rămas, singurul care se afla lângă mormanul celor pe care îi intervievase deja.

— Ce s-a întâmplat cu Mark Silver? întrebă ea, dar îşi aminti de îndată ce-i rosti numele cu voce tare. Îşi dădu singură răspunsul: Mark Silver a murit.

Rush încuviinţă solemn.

— Da, la sfârşitul săptămânii dinaintea spargerii.

— Accident rutier.

— Corect.

— Atunci, de ce mi-ai mai dat dosarul?

— Scuzaţi-mă, spuse Rush. M-aţi rugat să aşez dosarele într-o ordine oarecare şi mi-aţi spus că nu putea fi doar alfabetică, aşa că am început după dată. Ştiţi, data când au fost angajaţi aici. Persoanele pe care le-aţi văzut la început sunt cele care lucrează aici de cel mai mult timp. M-am uitat la date şi nu la nume. Altfel, l-aş fi pus deoparte pe cel al lui Mark.

Se făcu linişte. Lui Kennedy nu-i trecea nimic prin gând care să rupă tăcerea.

— Vreţi să vă mai aduc cafea? o întrebă Rush.

— Mă simt bine, spuse ea.

Adevărul era că se simţea mult prea obosită să facă vreun pas. Ca şi cum ar fi avut nevoie de scuze pentru că stătea acolo pe scaun, dădu la o parte coperta dosarului lui Silver şi verifică detaliile. Născut în Birmingham, îşi făcuse studiile în Walsall şi Smethwick, după care se înrolase în Armata Britanică din Rhine. În mod cert, Mark simţise nevoia să se scuture de praful din oraşul său natal şi să plece în lumea largă. Nu-l putea acuza de asta.

Cum stătea şi se uita peste pagină, Kennedy fu izbită de un vag sentiment de deja-vu. Era ceva recent, de asemenea. Scormonind prin memorie, a comparat dosarul lui Silver cu unul dintre cele pe care tocmai le văzuse. Nu erau identice, dar semănau foarte mult. În ordinea datei de angajare, spusese Rush.

Kennedy se uită la el. El îi răspunse cu o privire uşor încurcată, urmărindu-i diversele expresii care îi apăreau pe figură.

— Spargerile acelea, zise ea.

— Spargerea, vreţi să spuneţi. Singular.

— Nu. Celelalte. Tentativele eşuate.

Rush se încruntă.

— Ah, da. Acelea. A fost mai demult. Am adăugat camere video exterioare, până pe acoperiş – le-aţi văzut ieri. Oricine ar fi fost, nu s-au mai întors.

— Aşa este.

Aproape că înţelesese. În orice caz, începea să înţeleagă. Schimbă perspectiva şi imposibilul devine banal. Era tot Colombo sau Sherlock Holmes?

— Scoate cheile, îi spuse lui Rush. Vreau să mă uit din nou în acea cameră.

7

Şapte rânduri paralele de cutii. Pe rafturi, nici un spaţiu gol, deşi Gassan îi spusese că încăperea era ocupată doar la o treime din capacitate. Acesta era primul lucru.

— Aşadar, unele cutii nu au nimic înăuntru, nu-i aşa? îl întrebă Kennedy pe Rush.

— Cele de la capătul rândului C şi în continuare, îi confirmă el. Funcţionarii umplu în mod normal spaţiul începând cu partea din faţă. Dar mai sunt probabil cutii goale amestecate cu cele pline – spaţii care nu au fost umplute sau lucruri care au fost mutate în altă parte, lăsând locul liber.

— Dar de ce vă obosiţi să ţineţi cutii fără nimic în ele?

Rush rămase pe gânduri.

— Mă gândesc că poate au un rol de protecţie, spuse el în cele din urmă.

— Vrei să spui că îl forţează pe hoţ să deschidă fiecare cutie?

— Da, dar cred că a fost o chestiune mai mult de spaţiu, ca să fiu sincer. Cutiile sunt rigide, întărite pe margini, de bună calitate. Ele nu vin pliate. Aşa că unde să le stocăm în altă parte? Ar fi stupid să existe încăperi separate pentru cutiile goale, din moment ce putem umple rafturile goale ici şi colo, având, astfel, totul pregătit pentru materialele care intră pe parcurs.

Kennedy încuviinţă.

— Da, chiar ar fi stupid.

Îl puse pe Rush să-i arate cele două camere video fixe şi, cu ajutorul lui, măsură cu pasul suprafeţele din cameră vizibile de la fiecare dintre ele. Spaţiul negativ, unde camerele nu captau, era în locul de unde începuse.

Rush se uita la ea cum deschide cutiile şi se zgâieşte înăuntru. Era perplex.

— Acelea sunt goale, îi spuse.

— Da, fu de acord Kennedy. Şi pariez că nimeni nu s-a deranjat să le verifice, am dreptate?

— Nu ştiu. N-ar avea mare importanţă, nu credeţi?

— Depinde ce cauţi.

Rush aştepta continuarea, dar Kennedy nu mai avea nimic de spus. Dacă se înşela, putea foarte bine să o facă fără martori. Pe rafturile nesfârşite stăteau sute de cutii goale. Cele pline erau

toate de aceeaşi dimensiune, având în vedere conţinutul identic: cărţile deversate de British Library. Cutiile goale fuseseră aşezate oriunde se găsise un spaţiu de depozitare, aşa că aveau diverse dimensiuni, tocmai pentru a reflecta diversitatea obiectelor din colecţia muzeului.

Pe Kennedy o interesa să le deschidă doar pe cele mai mari şi dădu lovitura înainte de a fi parcurs jumătate din rândul D.

Îi făcu un semn lui Rush să se apropie şi arătă spre cutia deschisă. El se holbă înăuntru cu ochi mari. Cutia conţinea un pulover negru şi o pereche de colanţi negri.

Cizme negre. O glugă neagră croită să acopere întreaga faţă. Şi o cantitate imensă din ceva ce semăna cu cenuşa.

— Iisuse! exclamă el. Nu pricep. Cu astea a fost îmbrăcat intrusul?

— Da, spuse Kennedy. Cu astea.

— Atunci, de ce se mai află aici? Doar l-am văzut ieşind din cameră.

— Nu, nu l-am văzut. L-am văzut urcându-se şi intrând în spaţiul din tavanul fals. Şi amândoi ştim bine că nu este nici o ieşire de acolo de sus. Aşa că, indiferent ce am văzut, nu a fost vorba despre marea evadare. A fost altceva.

Kennedy încă mai punea lucrurile cap la cap în mintea ei, dar faptul că descoperise partea asta îi dădea încredere să meargă mai departe, spre celelalte aspecte mai tenebroase ale cazului.

— Camera a fost încuiată şi nimeni nu a avut acces acolo începând din ziua spargerii, spuse ea – mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Da, confirmă Rush. V-am spus deja acest lucru. Funcţionarii au verificat şi notat conţinutul, dar au fost în permanenţă supravegheaţi. Nu i se permite nimănui să vină aici de unul singur.

— Cu excepţia poliţiei.

— Cu excepţia poliţiei. Rush, notează, te rog, numărul cutiei. Apoi închide-o. Lasă totul exact aşa cum este.

— În regulă.

— Şi nu spune nimănui nimic.

— Desigur.

Rush clipea des, uitându-se la ea cu precauţie.

— Voi vorbi cu profesorul, spuse Kennedy. Şi cu Thornedyke. Nu-ţi cer să-ţi minţi şeful. Dar nu mai vorbi cu nimeni altcineva din personal, bine? Vorbele se răspândesc, suspectul nostru va

afla şi atunci am încurcat-o. Cred că asta e şansa noastră să rezolvăm cazul.

Se pare că lui Rush i-a plăcut cuvântul *noastră,* dar nu s-a putut abţine să întrebe:

— Avem un suspect? De când?

— De aproximativ cinci minute. Nu-ţi voi da nici un nume – deocamdată. Dacă te vei întâlni cu persoana respectivă, va trebui să te porţi absolut normal, astfel încât să nu dai de bănuit. Dar îţi promit că vei fi primul care va afla, după profesor.

Întorcându-se în sala de consiliu, Kennedy luă cele două dosare relevante şi le duse în biroul lui Gassan. I le puse pe birou şi rămase în picioare, cu braţele încrucişate, în timp ce el citea numele.

Gassan se uită la ea, uimit la culme.

— Doar nu vrei să spui că ăştia doi ar avea vreo legătură cu spargerea?

— De fapt, domnule profesor, vreau să spun că ei sunt autorii. Şi cred că ştiu cum au făcut-o. Unul înăuntru, altul afară – probabil singura modalitate în care se putea face. Dar am nevoie de ajutorul dumitale pentru etapa următoare.

— Care este?

— Să îţi imaginezi ce au făcut.

Gassan îşi frecă fruntea, ca şi cum l-ar fi durut puţin capul. În mod cert, vestea că spargerea ar fi putut fi o chestiune internă nu-l tulburase. Se uită de la un dosar la altul, apoi o luă de la început.

— Nu-mi face plăcere să scot în evidenţă eroarea din raţionamentul tău, Heather, spuse el în cele din urmă, însă Mark Silver murise deja când a avut loc spargerea. Cred că te înşeli.

— Poate, admise ea. Dă-mi înregistrările din ziua aceea şi vom afla. Pentru că, dacă am dreptate, amândoi au dat lovitura în acelaşi timp în noaptea de…

Telefonul lui Kennedy sună pe ritm de jazz contrafăcut – primise un mesaj, nu un apel – şi se opri în timp ce citea textul. Era de la John Partridge şi erau veşti bune.

Swansea a spus da. Dispozitivul Kelvin plus operatorul. O singură zi doar. Mâine.

Luă dosarele înapoi de la Gassan.

— Nu-i nevoie să mă crezi, spuse ea. Lasă-mă să merg mai departe. Mâine vom afla mult mai multe. Pentru că mâine vom putea merge acolo unde au fost şi ei. Să vedem la ce s-au uitat,

ce au atins. Să găsim ce au luat, dacă au luat ceva.

Gassan o privi cu un scepticism de patrician, ca şi cum ea tocmai încercase să-i vândă un pachet turistic.

— Şi cum vom face asta? Prin magie?

— Cam aşa ceva, spuse Kennedy.

8

Isobel şi Heather nu sunt aici momentan, dar puteţi lăsa un mesaj după semnalul sonor. Vă vom suna înapoi.

Nu lăsase nimeni nici un mesaj. Nu era aprins beculeţul roşu al telefonului. Kennedy a apăsat pe tasta de redare doar pentru a-i auzi vocea lui Izzy. Apartamentul era bântuit de absenţa ei – un efect antipoltergeist de linişte dăunătoare.

Se preumbla din salon în dormitor şi înapoi în hol. Nici unul dintre aceste locuri nu părea să o dorească.

De când îi descoperise pe ţigani şi modul lor de viaţă, să tot fi avut vreo şapte ani pe atunci, Kennedy a cochetat cu dorinţa secretă de a se lepăda de tot ce avea, cu excepţia hainelor de pe ea şi să plece la drum. Când era cu moralul la pământ, avea tendinţa să vadă camerele ca pe nişte închisori. Acelaşi sentiment o cuprinsese acum, mai puternic ca niciodată.

Îşi scoase telefonul şi se uită la el de parcă aştepta să sune, sau cel puţin îl provoca să o facă. Nu sună, dar Kennedy observă un alt mesaj care-i scăpase atunci când îl citise pe cel de la Partridge. Era de la Ralph Prentice.

S-ar putea să am ceva pentru tine în legătură cu rănile de cuţit. Sunt în curs de verificare. Probabil vom lua legătura mâine.

Accesă numărul lui Izzy şi rămase cu degetul pe tastă o bună bucată de vreme.

Dar, în cele din urmă, îşi puse telefonul înapoi în buzunar.

Seara părea un mausoleu. Kennedy încercă – într-o succesiune rapidă, inutilă – să se uite la TV, să citească o carte şi să facă ordine prin casă. Mintea refuza să se concentreze la ceva. Mâncă de cină – o lasagna decongelată şi bău două whisky-uri tari – după care se întinse pe pat îmbrăcată, uitându-se la trandafirul din ipsos de pe tavan. Evenimentele nebuneşti din noaptea anterioară încă stăteau în mintea ei neasimilate. Acum că văzuse totul de aproape, asemănarea dintre costumul purtat de hoţul de la Ryegate House şi cel al atacatorului ei era şi mai mare decât se gândise la început. Negrul e negru, însă croiala glugii era identică cu a celei pe care o ţinuse în mână după ce ea şi Izzy fuseseră atacate.

Trebuia să ia în considerare şi posibilitatea că exista cineva

care voia să-i întrerupă investigaţia – într-un moment când abia avea şi ea una. Şi voia atât de mult, încât era gata să o omoare. Gândul ăsta i-a trezit nişte amintiri tulburătoare. Întâlnise pe vremuri nişte oameni dispuşi chiar să ucidă pentru o carte. Sub nici o formă nu-şi dorea să-i mai întâlnească vreodată.

Căldura era înăbuşitoare. Kennedy se duse în salon şi-şi mai prepară ceva de băut, apoi se aşeză în faţa ferestrei deschise şi respiră aerul răcoros. Nişte nori groşi acopereau luna, dar se puteau vedea câteva stele sus, pe cerul de zenit. Îşi imagina că priveşte de acolo de sus – o tehnică psihologică pe care o învăţase de la un consilier de criză, după incidentul care o costase permisul de portarmă. Exerciţiul îşi propunea să încurajeze o deconcentrare sănătoasă, prin punerea în perspectivă a problemelor personale. Kennedy o socotea inutilă în cazul acela, dar îi dădea, într-adevăr, o uşoară şi plăcută senzaţie de vertij.

Cum stătea ea acolo, încercând să se piardă în gânduri aiurea, pentru a se apăra de cele înfricoşătoare, coada norului dezveli cu o încetineală teatrală faţa lunii. În licărul neaşteptat de lumină, Kennedy zări ceva mişcător pe acoperişul clădirii de vizavi. Doar pentru o secundă. Probabil vreo pisică, sau nimic, un gunoi uşor ridicat de vânt. Numai că se mişca în direcţia opusă vântului.

Kennedy mai sorbi o gură, cu toată nonşalanţa de care era în stare, puse paharul deoparte şi plecă de la fereastră, ieşind din cameră în holul care se întindea pe toată lungimea apartamentului lui Izzy. Imediat ce ieşi pe uşă, fiind în afara oricărei posibile raze vizuale de pe acoperiş, o luă la goană pe coridor, coborî treptele câte trei o dată şi ajunse la uşa de la intrare în douăzeci de secunde.

După care încetini şi o luă la pas pe stradă, într-o atitudine indiferentă, cu capul plecat, sperând ca întunericul să o camufleze. Merse pe stradă tot înainte, o coti după un colţ, traversă şoseaua în viteză şi o luă pe o alee ce ducea în spatele clădirilor de pe partea opusă.

Imobilul din faţa celui în care stătea Izzy era tot un bloc de locuinţe. Kennedy avea noroc: o pereche de adolescenţi tocmai ieşea pe uşa din spate când se apropie, iar fata, politicoasă, o ţinu deschisă pentru ea.

Ajunse la scări şi începu să le urce în viteză, dar fără zgomot. La ultimul etaj era o uşă de urgenţă care ducea pe terasă. Un stingător de incendiu era amplasat într-o nişă din zid, la

îndemână. Era un recipient cu dioxid de carbon, suficient de mic şi de solid pentru a servi drept o armă bună. Kennedy îl smulse şi izbi uşa de perete.

Dar descoperi că era pe drumul greşit. Uşa se deschise spre partea din spatele clădirii, nu spre cea din faţă. Pe lângă ecoul uşii izbite, se mai auziră şi alte sunete – un scârţâit de pietriş sau nisip, apoi o părere de foşnet care se estompă imediat.

Ieşi pe acoperiş şi alergă spre uşa de incendiu, amplasată ceva mai jos. Nu mai era nimic care să o împiedice să vadă şi nici urmă de cineva sau ceva nelalocul lui.

Continuând să fie intrigată, bănuitoare, patrula pe acoperiş în lung şi-n lat, privind direct spre fereastra apartamentului lui Izzy. Putea vedea locul unde stătuse ea, paharul gol încă se mai afla pe pervaz, iar ea încerca să-şi dea seama de unde venise acea mişcare.

În cele din urmă află. Terasa era acoperită cu un strat de pietriş peste o pâslă verde din vată de sticlă şi pe o mică porţiune se puteau vedea atât urmele de paşi, cât şi adânciturile lăsate de cineva care stătuse jos sau în genunchi mai mult timp.

Nu era paranoia. Era urmărită.

Şi se părea că urmăritorul avea aripi, deoarece nu mai vedea nici o altă ieşire de pe acoperiş.

9

Când Kennedy sosi a doua zi de dimineaţă, Partridge o aştepta în faţa intrării principale de la Ryegate House, ţinând între degete un chiştoc de ţigară atât de mic, cum nu mai văzuse în viaţa ei. Avea doi însoţitori agitaţi care stăteau în direcţia fumului de la ţigara lui Partridge: un tânăr timid, cu o faţă de muribund şi o femeie cu ochelari şi aspect serios, amândoi având în jur de douăzeci de ani şi fiind îmbrăcaţi în ce aveau mai bun. Partridge purta o jachetă ponosită peste un tricou alb şi pantaloni albastru-închis, cu o mulţime de buzunare, mai multe decât ar fi avut nevoie cu adevărat. Îi luă mâna lui Kennedy, salutând-o ceremonios, aidoma cuiva de modă veche.

Apoi îi prezentă pe ceilalţi doi: Kathleen Sturdy şi William Price, de la Universitatea Swansea’s School of Engineering. Stăteau de o parte şi de alta a unei cutii solide, din oţel, cu şiruri de mânere prinse lateral şi cu opritoare din cauciuc fixate în colţuri.

— Asta este sonda Kelvin? întrebă Kennedy.

— Nu este decât capul de scanare, îi spuse Partridge. Are multe alte componente. Se află într-o camionetă parcată la trei străzi de aici – cel mai apropiat loc pe care l-am găsit. Doamne, urăsc oraşul ăsta.

— Asta te face un erou şi mai mare, John.

Kennedy se întoarse spre cei doi tineri.

— Presupun că voi sunteţi operatorii. Vă mulţumesc mult de tot că vă sacrificaţi din timp pentru această operaţie.

— De fapt, suntem studenţi în ultimul an, îi răspunse femeia – Kathleen.

Vocea sa avea un accent galez atât de suav şi muzical, încât dădea impresia că recită o poezie.

— Dar avem pregătirea necesară pentru a lucra cu sonda. Amândoi facem cercetări în microscopie de forţă.

— Şi universitatea nu a putut trimite pe nimeni de la facultate, conchise Partridge. Aşa că William şi Kathy au avut amabilitatea să vină pentru o zi şi să te ajute la investigaţie. Contra achitării costurilor de transport şi a unei mici diurne.

— Desigur, spuse Kennedy. Vă sunt recunoscătoare amândurora. Vorbesc serios. Este minunat.

Nu credea ca Emil Gassan să aibă vreo obiecţie fată de cheltuielile suplimentare, dar dacă avea, va da ea din banii pe care îi primise deja.

— Să intrăm, îi pofti ea. Voi ruga pe cineva să vă aducă nişte cafea şi apoi am să vă explic de ce anume avem nevoie.

— Putem sări peste cafea, sugeră Partridge, în timp ce studenţii apucară lada de oţel de cele două mânere, dispuse la distanţă egală unul de altul şi o ţineau ridicată ca nişte ciocli ce duc un sicriu – şi să trecem direct la treabă.

Dar nu puteau face asta fără ca mai întâi să-i explice lui Gassan, iar acesta deveni din nou circumspect, înainte de a-şi da acceptul.

— Heather, eşti sigură că este un lucru legal? întrebă el, trăgând-o deoparte pe Kennedy. S-ar putea să ridice probleme de confidenţialitate şi de libertate a informaţiilor.

— Acestea sunt spaţiile voastre, îi explică ea. Noi nu facem altceva decât să le examinăm pentru a descoperi urme ale vreunui acces neautorizat. Nu comitem vreun delict, îl conturnăm. Ne vom uita în Camera 37 să aflăm ce s-a petrecut acolo. Ca să avem muniţie la dispoziţie atunci când vom pune mâna pe suspect. Asta a fost o treabă profesionistă, Emil. El nu se va lăsa, vă va arunca în corzi până la ultima limită. Dacă vreţi să aveţi o şansă cât de mică să aflaţi ce s-a întâmplat în acea noapte, va trebui să aveţi cea mai mare parte a răspunsului înainte de a pune întrebarea.

Aşteptă în timp ce Gassan stătea pe gânduri, dar ştia că avea dreptate şi nu se îndoia cu privire la ce va hotărî el în final.

— Foarte bine, spuse Gassan într-un târziu. Să ne-apucăm de treabă.

La sugestia lui Kennedy, îl chemaseră şi pe Rush ca să-i ajute pe cei doi studenţi să transporte restul componentelor din camioneta lui Partridge. În timp ce despachetau şi se instalau, Kennedy încerca să-i explice lui Gassan ce făcea de fapt sonda, dar foarte curând îşi dădu seama că nici ea nu pricepea prea mult, aşa că Partridge îi sări în ajutor.

— Prin anii 1980, îi spuse lui Gassan, doi cercetători elveţieni au creat un nou tip de microscop, care putea scana la nivel atomic. L-au denumit MFA, microscopie de forţă atomică. Şi au făcut lucruri importante cu el. Putea să aducă imagini la scală nanometrică, de cea mai mare acurateţe. Singura problemă a fost că dimensiunea imaginii, chiar şi pentru o singură scanare,

era uriaşă. Aşa că, dacă nu căutai suprafeţe extrem de mici, nu se justifica utilizarea microscopului.

Kennedy îl văzu pe Rush, în spate, stând ceva mai departe de studenţi. Îi ajuta ori de câte ori aveau nevoie de el, dându-le diverse componente din cutii, ţinând corpul principal al sondei fix, în timp ce Sturdy sau Price conectau câte un cablu sau o consolă. Se vedea de la o poştă că era atras de Sturdy – dar nu avea nici o şansă, deoarece Sturdy şi Price constituiau deja o singură piesă. *Nebuniile tinereţii,* îşi zise Kennedy.

Îşi îndreptă din nou atenţia către Partridge, care vorbea în continuare despre sonda Kelvin şi despre scurta, dar ilustra ei istorie.

— Şi atunci, spuse el, Universitatea Swansea a început să studieze atent proiectul original şi a creat nişte variante foarte interesante. Ei au inventat mai mult sau mai puţin o ştiinţă denumită nanopotenţiometrie. Măsoară schimbările imediate ale puterii electrice. Sonda urmăreşte conductibilitatea suprafeţei unui obiect. Desenează o hartă a potenţialului electric.

Gassan dădea din cap, dar ochii lui erau cam sticloşi.

— Poate fi utilizat pentru amprentare, îi spuse Kennedy, luând-o pe scurtătură. Mai face şi un milion de alte chestii, dar pentru poliţie este o maşină de luat amprente.

Partridge părea îndurerat de această supersimplificare, dar încuviinţă.

— Amprentarea tradiţională produce imagini prin folosirea unor reziduuri uleioase de pe suprafaţa pielii. Dar aceste reziduuri modifică profilul electromagnetic al oricărui obiect atins cu mâna. Aşa că sonda Kelvin elimină veriga intermediară şi se uită la conductibilitatea de la suprafaţa obiectului. Creează o hartă a potenţialului electric – unde amprentele ies în evidenţă ca nişte faruri, de la distanţă de kilometri. Nu este nevoie nici de agenţi de developare sau de contrast. Nu este nevoie nici să se atingă suprafaţa, prin urmare nu există nici pericolul de a se distruge sau contamina alte tipuri de probe, cum ar fi ADN, atunci când se caută amprente latente. Şi poate fi programată pentru a recunoaşte sau a răspunde la o amprentă specifică – să spunem, suspectul principal. Este ca o lanternă magică. Numai că este extrem de greu de folosit, deoarece trebuie reglată sensibilitatea cititorului la un grad cât mai mare de exactitate, pentru a filtra alte tipuri de variaţii sistemice întâmplătoare, care apar la forţele câmpurilor electrice. Şi iată-i, aşadar, pe aceşti doi

tineri entuziaşti din spatele meu, care muncesc pe rupte, în tăcere şi fără să se văicărească.

Kathy Sturdy şi Will Price aruncară nişte priviri mirate şi stânjenite faţă de această paranteză pe care le-o dedicase Partridge. Despachetaseră părţile componente ale sondei şi o montaseră pe suportul din oţel. Price regla şuruburile şi consolele de pe caseta exterioară, în timp ce Sturdy se uita la ce apărea afişat pe o tabletă, pe care o conectase la instalaţie cu un cablu HDMI. Rush se uita la ei, sau cel puţin se uita la Sturdy, cu un aer vrăjit.

Scanerul Kelvin nu arăta ca o lanternă magică. Dar nu arăta nici ca un microscop. Arăta ca imaginea unui aspirator, făcută de un artist într-o revistă SF, publicată cu mult înainte de a se fi inventat aspiratoarele. Fiecare parte componentă arăta şubredă şi prinsă improvizat. Singurul lucru de înaltă tehnologie pe care-l avea era imaginea de pe tableta PE, cu linii verzi care se formau şi se schimbau în fiecare clipă.

Sturdy modifica imaginea, folosind comenzi virtuale pe care le suprapunea. Făcu asta timp îndelungat, după care se uită la Price, încuviinţând. El luă partea practică a dispozitivului – un cap de scanare având lungimea şi lăţimea unei rulete, ataşat de un cablu lung de trei metri – şi-l trecu peste un stingător de incendiu montat pe peretele de lângă el.

Pe ecran nu se mai vedea nimic, liniile grilei se reaşezară, formând o nouă imagine. Era greu să pricepi ce reprezenta. Planurile în culori coagulate sfidau orice interpretare, până când Sturdy, fluturându-şi mâna peste una dintre imagini, a oprit-o să o mărească, pentru a evidenţia suprafaţa curbă a stingătorului de incendiu.

A mărit-o din nou, iar suprafaţa se disipă în diverse straturi de o complexitate fractală.

— Douăzeci? o întrebă Price în şoaptă. Douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi cinci, confirmă ea. Voi mări contrastul la 50%.

— Bine. Să rămân nemişcat?

— Nu, baleiază uşor. Acolo. Sus. Puţin mai sus… stop.

Price pusese scanerul la baza stingătorului. Sturdy bătea cu degetul arătător pe comenzile virtuale. Ecranul se ştergea, după care apăreau pătrăţele cu laturi de doi centimetri, stabilizându-se la un nivel de amplificare prestabilit. Kennedy şi Gassan şi-au dat seama că se uită la liniile curbe şi spiralate ale unei amprente.

— Iată-l pe unchiul Bob, spuse Partridge cu satisfacţie.

— De necrezut, zise Gassan după o pauză de sinceră mirare.

— Asta-i de-abia prima bătălie, le reaminti Kennedy – lui şi studenţilor. Vor fi o mulţime de amprente pe-aici. Căutăm un anumit set şi vă vom da dinainte o probă. Rush?

— Ah. Sigur.

Rush abia îşi luă ochii de la Sturdy. Băgă mâna în buzunar şi scoase un stilou din material inoxidabil, închis într-o pungă de plastic pentru probe. Kennedy îi spusese să caute ceva de metal, dacă se putea. Cu cât era mai mare conductibilitatea electrică a unei suprafeţe, cu atât mai bine lucra scanerul Kelvin.

Ea luă punga şi i-o dădu lui Sturdy.

— Cum funcţionează partea asta? o întrebă Rush pe studentă.

— Găsim o amprentă pe stilou, spuse ea, ţinând cu atenţie punga de un colţ, după care o introducem în programul de recunoaştere. Apoi programăm scanerul să ignore tot ce nu se potriveşte. Sperăm să găsim o amprentă întreagă pe stilou, deoarece vom avea o plajă mai amplă de identificare a fragmentelor.

Kennedy se întoarse spre profesorul Gassan.

— Şi cu asta, îi spuse ea, vom trasa o hartă a acţiunii din cameră. Vom afla exact pe unde a umblat intrusul şi ce a atins.

— Cu toate acestea, tot nu ne va spune dacă a fost luat ceva, remarcă Gassan cu scepticism. După cum am mai discutat, Heather, camera asta e ticsită de piese de la British Library. Nu avem nici un catalog.

— Eşti ocupat, Rush?

Rush îşi înălţă capul.

— Cu mine vorbiţi? spuse el.

— Da.

— Eu… nu. Nu am nimic. Ce doriţi?

— Du-te şi adu-mi un catalog, îi ceru Kennedy.

10

A durat trei ore. Nimeni de la British Library nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Rush când le menţionă colecţia de relicve de la Ryegate House. Sau poate că aveau, dar nu vedeau nici un motiv să permită ca problema lui să devină criza lor.

În cele din urmă, un funcţionar plictisit dădu peste o copie veche a unor pagini dintre care pe prima erau mâzgălite de mână cuvintele AMBALAT ÎN CUTII.

— Poate că astea sunt.

Părea corect, pentru că erau trecute după numărul camerei, iar acestea erau de la treizeci şi patru la patruzeci şi unu. Dar părea şi insuficient, deoarece erau trecute *doar* după numărul camerei, nu şi după rând sau cutie. Însă mai mult de atât Rush nu putea obţine, aşa că le luă şi se duse înapoi la Ryegate House.

I-a găsit pe Partridge şi pe cei doi studenţi scanând în continuare Camera 37, în timp ce Kennedy trecea printre rânduri, lipind bileţele pentru a marca locurile în care dispozitivul Kelvin găsise deja amprente care se potriveau. Profesorul Gassan îşi manifesta prezenţa în calitate de supervizor – stând într-un colţ şi privind cu un amestec de fascinaţie şi îngrijorare.

Rush îi înmâna lista lui Kennedy şi se aştepta să o vadă, la rândul ei, entuziasmată, însă ea nu păru surprinsă. Se limită doar la a încuviinţa din cap, după care i-o dădu înapoi.

— Nu ne este de mare folos, remarcă el.

— Nu, spuse Kennedy. Dar m-aş fi mirat să găsim ceva mai bun, în faza asta.

Aruncă o privire către Sturdy şi Price, care ajunseseră la capătul ultimului raft, iar acum scanau peretele următor.

— Aproape am terminat, zise ea. Mai verificăm obiectele de aici, după care îl chemăm pe suspect în sala de consiliu şi-l reţinem. Vreau să fii şi tu acolo, Rush – şi dumneata, profesore Gassan, poate chiar şi şeful dumitale, Thornedyke. În afară de asta, nu spunem în continuare nimic nimănui, până ce nu descoperim întreaga poveste.

— În regulă, spuse Rush.

În celălalt capăt al încăperii, Sturdy se uita la ei, aşteptând

politicoasă să i se dea puţină atenţie.

— Cred că am terminat, spuse ea.

Kennedy se duse spre ea să confirme, în timp ce Rush se uita atent prin cameră. Pentru prima dată se gândi la ceea ce vedea acolo: o hartă tridimensională a mişcărilor intrusului prin acel spaţiu. Sau poate cvadridimensională, odată ce ciorchinele de bileţele lipite indicau şi cât timp petrecuse în fiecare parte a încăperii.

Se uită la Kennedy, care îi surprinse privirea, citindu-l corect.

— Interesant, nu-i aşa? spuse ea. Toate duc spre această zonă.

Arătă spre capătul rândului B, unde bileţelele se adunau cu toptanul. Indiferent ce căuta intrusul, în mod cert se afla undeva pe acest culoar. Dar el nu ştia exact unde anume.

— La şapte cutii s-a umblat cel mai mult, răsună vocea cristalină a lui Sturdy. Cele şapte de aici, toate în ordine numerică, toate grupate laolaltă. Restul cutiilor nici măcar nu au fost atinse, cu excepţia aceleia, aşezată chiar lângă celelalte – o amprentă de palmă întinsă, ceea ce cred că ar putea să însemne că a fost împinsă la o parte, să nu-i stea în drum.

Se uita la Kennedy în timp ce vorbea, puţin emoţionată, de parcă emiterea unor ipoteze ar fi fost prerogativa lui Kennedy. Kennedy dădu din cap, încurajând-o.

— Asta spuneam şi eu. Aşadar?

— Aşadar, ştia ce caută, dar nu ştia exact unde se află.

Pentru că se orienta după listă, îşi dădu brusc seama Rush. *Iar acolo cărţile sunt notate după numărul camerei, nu după cutie. Poate că a început să caute la întâmplare sau poate că a luat-o pe ghicite, plecând de la lungimea listei totale şi de la poziţia pe listă a obiectului pe care-l căuta.*

Ceea ce însemna…

Rush realiză că, în tot acest timp, privise lucrurile de-a-ndoaselea. Presupusese că intrusul trecuse prin Camera 37, în drum spre ieşirea din clădire, dar că treaba lui fusese în altă parte. Însă mulţimea bileţelelor lipite i-a aprins un beculeţ.

Intrusul căuta o carte sau poate mai multe cărţi.

— Şi faptul că s-a oprit după şapte cutii, observă Kennedy, gândurile lor alergând în aceeaşi direcţie, înseamnă ca găsise lucrul pentru care venise.

— În cutia numărul şapte.

— Asta.

Kennedy puse mâna pe capacul ei.

— Emil, îmi dai voie?

— Desigur, desigur.

Gassan absorbea aceste cuvinte plin de tulburare, într-o tăcere fascinată. Îi făcu în grabă un semn cu mâna. Kennedy deschise cutia din care scoase primul volum. Nu era propriu-zis o carte: era o broşură subţire, decolorată de vreme şi zdrenţuită pe margini, pusă într-o copertă rigidă.

O ridică şi le-o arătă tuturor. Era greu de spus care era titlul. Totul era scris cu acelaşi font, dar în diverse dimensiuni şi cu litere italice aruncate, aparent, la întâmplare.

Un Cadou de Noul An
PENTRU
PARLAMENT
Şi
ARMATA:
ARĂTÂND,
Ce este Puterea REGALĂ;
Şi a CAUZEI acelora
Pe care ei îi numesc
DIGGERI[4]
despre viaţa şi secretele acelei
Cauze pe care Parlamentul a Proclamat-o
şi pentru care Armata s-a Luptat.

— Un cadou de Anul Nou pentru Parlament, citi Kennedy cu voce tare.

— De Gerrard Winstanley, încheie Gassan.

Kennedy se uită pe copertă.

— Da, confirmă ea. El este. Îl cunoşti?

— Winstanley era un Digger. Ei erau proto-comunişti, pe vremea Războiului Civil Englez. Credeau în deţinerea în proprietate comună a pământului.

Rush consulta lista. Găsi broşura destul de rapid.

— Jumătatea secolului al XVII-lea, confirmă el. O mie şase sute cincizeci şi doi, după cum scrie aici.

Kennedy se întoarse la cutie, din care pescui următoarea carte. O altă broşură, foarte asemănătoare cu prima, atât după

[4] Diggers (engl.) – participanţi la mişcarea agrară din perioada Revoluţiei burgheze din Anglia, 1649.

aspect, cât şi după starea generală: *Legea Libertăţii într-o Platformă,* citi Rush peste umărul ei. O puse la loc şi scoase altă carte, bine legată şi vizibil mult mai modernă, intitulată *Extremismul Politic şi Religios în Interregnum.* O întoarse pentru a citi pe cotor numărul din catalog.

— S-ar putea să avem noroc, spuse ea. Cărţile par să fi fost puse în cutie în ordinea din catalog. Acum că avem lista pentru a verifica, sunt şanse mari să descoperim ce lipseşte.

— Atunci, să continuăm, propuse Gassan.

Luă lista din mâinile lui Rush, revendicând-o ca pe un drept al său.

Kennedy luă cutia, Gassan citea cu voce tare de pe listă, Rush, Price şi Sturdy priveau într-o tăcere solemnă, iar John Partridge se retrăsese într-un colţişor pentru a-şi aprinde o ţigară, cu desăvârşire ilegală. Nu dură decât zece minute să găsească prima piesă lipsă.

Titlu: *Glasul Trâmbiţei Vesteşte judecata de Apoi, sau Planul lui Dumnezeu revelat în Semnele Sundry*
Autor: Johann Toller.
Număr de catalog: 1 74583/762
Data: 1658.

Era singura piesă care lipsea. De aici şi până la fundul cutiei, totul era aranjat în ordine perfectă.

Rush era uimit. Aproape cu aceeaşi putere şi versatilitate ca în cazul scannerului Kelvin, dar ceva mai puţin, el era uimit cum de putea cineva să treacă prin atâtea pericole pentru o carte.

— Presupun că este valoroasă, reflectă Kennedy. Este veche de patru sute de ani.

— Ceea ce nu înseamnă nimic, spuse Partridge sec. Nu cunosc prea multe despre afacerile cu antichităţi, în mod cert – nu este deloc domeniul meu – dar după estimarea mea generoasă, aş spune că o carte din acea perioadă ar valora… ei bine, nu mai mult de o sută de mii de lire. Profesore Gassan, eşti de acord cu mine?

— Nu sunt un cunoscător al valorii de piaţă a acestor lucruri, se apără Gassan. Dar aş fi surprins dacă această carte a fost asigurată pentru mai mult de cincizeci sau şaizeci de mii.

Rush căzu pe gânduri. Erau nenumărate alte cărţi în cutie a căror valoare era cel puţin la fel de mare şi nici nu cântăreau

mult, aşa că ar fi fost uşor pentru intrus să ia mai multe şi apoi să o şteargă.

Dar ştiau cu toţii, din proba amprentelor, că nu se întâmplase astfel. Cauţi în şapte cutii, iei un lucru, după care te opreşti: în mod cert, acel lucru este cel pentru care ai venit.

Şi apoi ce se întâmplă? Îl *arzi*? Pentru că ceea ce văzuse Rush în cealaltă cutie, la două rânduri distanţă, era, în mod evident, cenuşă.

Gassan o privea pe Kennedy, în expectativă. Acum că adusese la lumină acest miracol, aşteptările lui în ceea ce o priveau erau, în mod cert, foarte mari.

— Bună treabă, Heather, spuse el. Ai adunat probele. Presupun că ai un plan despre cum le vei utiliza?

— Cred că suntem pregătiţi să dăm ochii cu suspectul, zise Kennedy. Vom avea nevoie din nou de sala de consiliu.

— Sala de consiliu? se încruntă Gassan. Nu crezi că biroul meu ar fi mai discret?

— Sunt sigură că ar fi, admise Kennedy. Dar nu văd de ce n-am avea de partea noastră nişte elemente-surpriză şi de senzaţie.

11

— Aţi început să lucraţi aici acum şase luni, spuse Kennedy.

Îl aşezase pe Alex Wales astfel încât să obţină efectul deplin al tribunalului curţii regale medievale, scaunul lui fiind plasat în faţa lor, de partea cealaltă a mesei de consiliu intimidante. Kennedy, Emil Gassan şi gardianul, Thornedyke, stăteau pe acelaşi rând, aproximativ în centrul mesei lungi. La ordinul lui Kennedy, Rush stătea în picioare, într-o parte, chiar lângă Wales, pentru a se vedea clar că era o chestiune cât se poate de oficială. Însă Wales nu părea deloc tulburat. Nimic din atitudinea lui nu lăsa să se întrevadă că ar fi avut ceva de ascuns. Rămăsese în picioare, făcând abstracţie de scaun, cu braţele pe lângă corp, capul uşor plecat, ca un actor la o audiţie.

— Da, confirmă el.

— Şi anterior aţi lucrat la British Library.

Rush se gândi că termenul „anterior” fusese o aluzie fină. Kennedy alesese stilul judiciar.

— Da, spuse Wales din nou.

— Dar nu aţi menţionat lucrul acesta în cererea de angajare. Aţi ascuns această conexiune, deşi ar fi putut fi considerată experienţă relevantă. De ce aţi procedat aşa?

— Nu am lucrat acolo mult timp, spuse Wales, dând din umeri. Şi am plecat din motive personale. Motive care nu aveau nici o legătură cu activitatea mea profesională. Chiar nu doream să răspund unor întrebări legate de această situaţie.

— În regulă, conchise Kennedy. Dar prietenul dumitale, Mark Silver? Care a fost motivul lui să nu menţioneze faptul că a lucrat acolo?

Wales se uită la profesorul Gassan, apoi la Thornedyke, ca şi cum întrebarea era nepotrivită, iar el s-ar fi aşteptat ca unul dintre ei să-i sară în ajutor.

— Mark Silver nu a fost prietenul meu, spuse el.

Accentul pus pe ultimul cuvânt i-a făcut să presupună că fusese vorba despre o relaţie între ei, dar despre care el nu ar fi vorbit dacă nu ar fi fost întrebat.

— Nu? Tonul lui Kennedy era politicos, dar sceptic. Aţi venit împreună la British Library. Aţi lucrat împreună. Aţi plecat împreună. Apoi aţi fost angajaţi împreună aici, la distanţă de

câteva săptămâni unul de altul.

— Am fost? întrebă Wales. Probabil că Mark a lucrat într-un departament diferit de al meu.

— A fost agent de siguranţă, preciză Kennedy. Ar fi fost greu să nu-l fi observat.

Wales nu răspunse – dar nici ea nu formulase sub formă de întrebare.

— A fost, într-adevăr, o distanţă temporală între cele două demisii ale voastre din posturile pe care le-aţi avut la bibliotecă şi angajarea voastră aici, reluă Kennedy din nou.

— Eu nu am avut de lucru şapte săptămâni, menţionă Wales.

— Şi în această perioadă – februarie trecut – au existat o serie de tentative de efracţie la Ryegate House. Tentative eşuate.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Eu nu am nici o legătură cu acele tentative, spuse Wales.

— Poate că nu, admise Kennedy.

Aruncă o privire la dosarul din faţa ei, răsfoi paginile şi le compară cu o altă foaie de pe birou: o copie de culoare galbenă a unui document multiplu.

— Am fost curioasă în privinţa sincronizării, spuse ea şi m-am întrebat dacă fie dumneata, fie Mark Silver aţi avut vreo condamnare anterioară pentru spargeri sau violări de domiciliu. Nu voiam să mă bazez pe ceva care ar fi putut părea o simplă coincidenţă. Aşa că am căutat verificarea de bază pe care a cerut-o Biblioteca la poliţie, atunci când v-aţi angajat acolo. Ştiţi ce am găsit?

— Nu am avut niciodată probleme cu poliţia.

— Alex Wales nu a avut niciodată probleme cu poliţia, îl corectă Kennedy. Dar dumneata nu eşti el, nu-i aşa? Adevăratul Alex Wales locuia în Preston, după care a plecat de acasă în urmă cu trei ani, la vârsta de şaisprezece ani. Familia a reclamat dispariţia lui şi atât. O verificare de rutină presupune doar condamnările, aşa că nimeni nu ar fi căutat prin rapoartele privind persoanele dispărute. Dumneata erai în siguranţă cu condiţia ca Alex Wales să nu-şi facă apariţia şi să-şi ceară identitatea înapoi, dar care erau şansele să se întâmple aşa ceva?

Kennedy se ridică în picioare.

— Aş vrea să vă arăt ceva, spuse ea, îndreptându-se spre un colţ îndepărtat al sălii, unde se afla un obiect înfăşurat într-o

prelată de culoare verde. Scoase prelata şi o azvârli deoparte, scoţând la iveală o cutie mare din carton.

Wales se uita la cutie. Faţa i se încruntă uşor. Încurajată, Kennedy prelungi tăcerea atât cât să devină realmente neplăcută, însă Wales nu scoase o vorbă.

— Aşadar, au existat nişte tentative de efracţie, în februarie anul trecut, reluă Kennedy, într-un târziu. Şi a mai avut loc o spargere adevărată, acum câteva săptămâni. A fost ceva profesionist. Poliţia nu a fost în stare să ofere nici o explicaţie pentru modul în care cineva a reuşit să treacă peste toate dispozitivele de siguranţă şi să pătrundă într-o cameră încuiată. Răspunsul, bineînţeles, este că nu a făcut-o. Hoţul se afla în clădire când s-a închis anexa pe timpul nopţii. De fapt, se afla deja în încăpere. Băgat în cutie.

Wales schiţă un zâmbet glacial.

— Pare puţin probabil, spuse el.

— Da, cam aşa pare. Ne-am aştepta să găsim în registrul de prezenţă pe cineva care nu a plecat acasă în noaptea aceea. Noaptea de vineri, dacă vreţi să ştiţi.

— Spargerea a avut loc luni noaptea sau marţi dimineaţa.

Era pentru prima oară când profesorul Gassan lua cuvântul. Părea cam pe dinafară, se vedea că nu dispunea de toate informaţiile, dar încerca, oricum, să dea impresia că este la curent cu tot ce se întâmpla.

Kennedy îi aruncă profesorului o privire scurtă, dând din cap.

— Nu, domnule profesor, nu s-a întâmplat astfel. A părut aşa. Dar a părut aşa doar pentru că lucrurile nu au decurs bine. Domnul Wales, aici de faţă, a fost pe poziţii în noaptea de vineri, chiar înainte de închidere. El s-a strecurat în Camera 37, la ora 4:53 p.m. Şapte minute mai târziu, exact la timp, a pontat de plecare şi – după toate aparenţele – a plecat acasă. Dar nu aţi plecat, nu-i aşa, domnule Wales? I-aţi dat cardul de intrare prietenului dumneavoastră Mark Silver în faţa uşii Camerei 37. El a validat pentru dumneavoastră la sfârşitul zilei, în timp ce dumneavoastră v-aţi dus la cutie, aleasă cu mare atenţie, pentru a nu se afla în câmpul vizual al celor două camere de luat vederi, v-aţi băgat în ea şi aţi aşteptat ca totul să se liniştească. Destul de uşor de aranjat şi, atât timp cât Silver a ştiut să aleagă momentul potrivit, era puţin probabil să observe cineva că o persoană pontează de ieşire cu două carduri, unul după altul. Tot ce avea de făcut era să ponteze pentru el, apoi să dea impresia

că aparatul nu i-a recunoscut cardul şi să-l mai valideze o dată, dar pe al dumneavoastră.

Kennedy deschise capacul cutiei şi-l înclină ca să-i arate lui Wales interiorul, apoi tuturor celorlalţi, pe rând. O răsuci pentru ca ei să vadă hainele aruncate şi stratul fin de cenuşă de jur împrejur şi de sub ele.

Wales murmură ceva printre dinţi. Rush nu era sigur, dar i se păru că ar fi fost într-o limbă străină.

Kennedy îl privi curioasă pe bărbat.

— Aţi spus ceva?

Wales nu răspunse.

— Nu sunt prea multe de arătat pentru o şedere de trei zile, continuă ea, acoperind cutia. V-aţi pus un cateter sau aţi purtat pamperşi? În orice caz, era vorba despre trei zile fără să bei şi să mănânci mult, pentru că există o limită a cât te poţi abţine.

Wales o privi pe Kennedy drept în ochi.

— Există o limită pentru majoritatea lucrurilor, spuse el.

Tonul său blând contracara ameninţarea implicită.

— Domnul Wales a vrut să rămână singur cu cărţile, oricât de mult ar fi fost nevoie, spuse Kennedy, trecând peste remarca lui. Intenţia sa – singurul scop pentru care se afla acolo – a fost să caute, în fiecare cutie, o anumită piesă. După ce o va fi găsit, nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte să treacă sfârşitul de săptămână. Fiindcă luni de dimineaţă Mark Silver urma să revină, să ponteze pentru Wales la intrarea principală, apoi să vină la Camera 37 şi să-i dea drumul.

— Heather, protestă Gassan, ce presupunem noi aici? Că aceşti doi bărbaţi au căutat cartea lui Toller la British Library şi apoi au mers pe urma ei până aici?

— Exact asta presupun.

Kennedy urmărea faţa lui Wales, care se schimbase când fusese menţionat numele lui Johann Toller – expresia lui devenind mai întâi intensă, după care mai ermetică şi precaută.

— Dar la bibliotecă nu au găsit altceva decât aceeaşi listă pe care ne-a adus-o Rush. Asta i-a dus până la Camera 37. Mai departe, erau pe cont propriu. Şi de aici, lucrurile au început să meargă rău. Pentru că Mark Silver nu a mai revenit luni. Fusese omorât la sfârşitul săptămânii de un şofer care a fugit de la locul accidentului. Genul de accident cu şanse de unu la un milion, pe care nu ai cum să-l prevezi. Domnul Wales era deja în posesia cărţii – cea pe care o căutase atât de mult…

— *Glasul Trâmbiţei Vesteşte Judecata de Apoi, sau Planul lui Dumnezeu Revelat în Semnele Sundry,* citi cu glas tare Glyn Thornedyke de pe hârtia cu notiţe din faţa sa, pe un ton ce părea uşor îndurerat.

— Dar ora zero a sosit şi Silver n-a venit.

Kennedy se întoarse iar spre Wales.

— Nu ştiaţi, bineînţeles, că murise, dar ştiaţi că-şi ratase misiunea. Aşa că a trebuit să găsiţi o altă modalitate de a scăpa basma curată.

— Chiar nu înţeleg, interveni Thornedyke. Cartea aceasta datează din secolul al XVII-lea. Sunt convins că este o raritate, dar nu se compară cu… să zicem Biblia lui Gutenberg sau Imnurile Caxton. Care era scopul?

— Da, fu de acord Kennedy. Care a fost scopul, domnule Wales? Nu vreţi să ne spuneţi şi nouă? Ce mă intrigă cel mai mult este cenuşa din cutie. Aţi furat cartea sau i-aţi dat foc?

În tot acest timp, Wales îşi ţinuse mâinile pe lângă corp. Acum le încrucişă şi-şi înclină din nou capul, scoţând un oftat de resemnare.

— Mi-ar fi imposibil să vă fac să înţelegeţi, spuse el.

— Vom ajunge şi la asta, zise Kennedy. În orice caz, acolo aţi fost. Misiunea îndeplinită, dar închis în cutie şi fără vreo posibilitate de a ieşi afară din nou. În mod cert, de planul A s-a ales praful. Iar cuţitul a fost planul B, nu-i aşa? Cuţitul cu urme de sânge. Interesant că de la bun început aţi avut la dumneavoastră un cuţit – şi sunt sigură că nu e nevoie să vă reamintesc că jaful armat este cu totul altă poveste decât o simplă spargere. În orice caz, cuţitul a fost cel care v-a scos afară din încăpere.

La început, nu-mi puteam imagina cum cineva care, în mod evident, ştia unde se aflau camerele video şi care a stat în afara razei lor vizuale tot timpul cât s-a aflat în cameră va strica totul într-un mod atât de spectaculos, tocmai la sfârşit. De fapt, a stricat de două ori – să fie văzut de cameră numai de data asta şi să lase cuţitul acolo.

Dar de acum, principalul era să vă asiguraţi că sunteţi văzut. Aţi aşteptat până s-a făcut noapte. După care v-aţi tăiat la braţ sau, poate, la picior. Undeva unde nu era prea vizibil. Aţi lăsat cuţitul într-un loc vizibil, ca să fiţi sigur că va fi găsit. Şi aţi mers în direcţia camerei video cât aţi urcat în tavanul fals. A fost totul improvizat, dar, într-adevăr, bine gândit. Dădeaţi impresia că vă

pregăteaţi să ieşiţi.

În realitate, aţi coborât într-o altă parte a încăperii, ştiind că acolo camera nu vă captează. Şi tot ce aveaţi de făcut în continuare era să intraţi din nou în cutie şi să aşteptaţi până dimineaţa. Dimineaţa, echipa de securitate a găsit cuţitul şi a dat alarma, exact ce vă trebuia dumneavoastră. Pentru că singurul mod de a ieşi din Camera 37 fără ajutorul lui Mark Silver era ridicarea restricţiilor prin validare cu cartela. Şi au trebuit să fie ridicate, pentru a le permite poliţiştilor să intre şi să cerceteze încăperea.

În tot acest timp, Kennedy ţinuse cutia în braţe. Acum, însă, îi dădu drumul şi aceasta izbi podeaua cu un bubuit puternic, funebru.

— Aşa că iată de ce nu aţi fost aici luni sau marţi dimineaţa, după care aţi apărut deodată, în mijlocul zilei. Nu ştiu când aţi găsit momentul să ieşiţi din cutie. Bănuiesc că aţi aşteptat să se facă linişte şi aţi riscat. Şi atunci, fie aţi ieşit din încăpere înainte de a fi luat la întrebări de cineva, fie aţi rămas acolo, în cameră, dând impresia că vă ocupaţi de cercetări. A trebuit să vă lăsaţi echipamentul în cutie, dar, desigur, vă aduseserăţi haine de schimb, pentru orice eventualitate. Ce păcat că imediat camera a fost sigilată şi nu aţi mai putut intra, fără a fi supravegheat, să vă luaţi costumul negru şi să vă descotorosiţi de el. Sunt pe aproape?

Wales zâmbi – un zâmbet care ştia ce urmează şi-i veni în întâmpinare.

— Foarte aproape, recunoscu el. Într-adevăr, foarte aproape.

Ceva nu era în regulă.

Kennedy interogase o mulţime de suspecţi, în toţi anii cât lucrase în poliţie şi participase la interogatoriile unui număr şi mai mare. Îşi perfecţionase abilităţile atât în dozarea presiunii, cât şi în citirea limbajului corporal al bărbatului sau al femeii pe care îi interoga – pentru că aproape totul, în cazul unui interogatoriu bun, se bazează pe acurateţea acestei citiri şi pe modul în care ştii să formulezi întrebările.

Limbajul corporal al lui Alex Wales era absolut derutant. Teama sau aroganţa ar fi fost în regulă şi exista o gamă largă de sentimente între cele două, pe care Kennedy ar fi ştiut să le recunoască şi să le gestioneze. Însă ce transmitea Wales, în ciuda eforturilor lui de a ascunde, era cu totul altceva. Era vorba

despre *anticipare.*

Din când în când, se ridica uşor în vârful picioarelor, o clipă sau două, iar atitudinea lui continua să fie puţin tensionată, chiar şi atunci când mima leşinul sau resemnarea. Era tensionat şi emoţionat faţă de ceva ce urma să se întâmple, ceva ce ştia că se va întâmpla în curând. Dar Kennedy habar nu avea ce putea fi acest ceva, până în momentul în care pomenise de moartea lui Mark Silver.

Apoi s-a întâmplat ceva cu ochii lui Alex Wales şi Kennedy simţi un curent zgâlţâind-o din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi fost băgată într-o priză electrică.

Ochii lui Wales se înroşiră.

Se congestionară cu o rapiditate ce părea suprarealistă. Părea că sângele izvorăşte din ei ca lacrimile, gata să-i curgă pe obraz.

Ea mai văzuse aşa ceva. *Haemolacria.* Era un efect secundar al kelalitului, un drog foarte puternic din familia metamfetaminelor. În urmă cu trei ani, când încă era poliţistă, cunoscuse câteva persoane care luaseră acest medicament, manifestând cu toţii aceeaşi tulburare. S-au autointitulat *Elohim,* sau Mesagerii şi erau asasinii sacri dintr-un trib secret al omenirii – Poporul lui Iuda. Kennedy îşi dădu acum seama că, atunci când Wales a văzut cenuşa în cutie, când a murmurat printre dinţi, expresia feţei i s-a schimbat – devenind pentru o clipă mai gravă, solemnă chiar. Semăna cu cineva care, stând în biserică, îngenunchează în faţa Altarului pentru a lua Sfânta împărtăşanie. Şi Kennedy avea certitudinea că, indiferent ce spusese el, se adresase cenuşii şi nimănui altcuiva din sală.

Dacă Alex Wales lua kelalit, înroşirea ochilor indica faptul că sistemul lui se pregătea pentru o acţiune intempestivă şi violentă. Drogul îi dădea viteza şi forţa să ucidă ca un demon scăpat din iad.

Ştia acest lucru pentru că asistase la aşa ceva. Îl văzuse pe unul dintre partenerii ei răpus de un astfel de monstru – avusese ocazia să se confrunte cu ei într-o situaţie în care atrocităţile lor bestiale fuseseră declanşate de un lucru obişnuit şi banal, cum ar fi traducerea unei evanghelii pierdute. Aşadar, dacă ea şi Gassan şi Thornedyke şi bietul Rush, cu mutra lui de căţeluş, voiau să supravieţuiască după următoarele secunde, Kennedy trebuia să inventeze rapid ceva.

Între timp, ea continua să vorbească. Pentru că, dacă Wales ar fi vrut să-i omoare imediat, ei ar fi fost deja morţi. Trebuie că el

mai dorea şi altceva.

— La început, am tot stat să mă gândesc, spuse Kennedy, improvizând cu disperare, care să fi fost motivul. Cartea. Prin ce putea fi atât de preţioasă. De ce a trebuit să vă daţi atâta osteneală să o găsiţi şi să puneţi mâna pe ea. Identităţi false. Să daţi o spargere. Să campaţi într-o cutie. Apoi, însă, am realizat că mobilul putea să nu fie cartea.

Wales le arunca priviri urâte. În mod clar, această bănuială era cu bătaie lungă. Totul *avea legătură* cu cartea. Dar Wales continua să o asculte.

Vrei să ştii ce ştim noi, se gândea Kennedy. *Vrei să fii absolut sigur că nu avem habar de nimic, înainte de a termina cu noi. Mai bine zis, vrei să afli cine altcineva, în afară de noi, mai trebuie eliminat.*

Şi poate că te mai temperezi puţin dacă vei crede că lista e lungă.

— Aşadar, odată ajunşi în acest punct, spuse ea, dând scaunul înapoi şi ridicându-se în picioare, am rugat să mi se facă nişte servicii. Oameni despre care ştiam că mai sunt în poliţie. Universitari. Cunoştinţe din domeniul informaţiilor. Am făcut schimb de date cu prietenii şi le-am relatat întreaga poveste. Numele dumneavoastră. Numele lui Silver. Titlul cărţii şi bănuielile mele despre cine sunteţi cu adevărat sub acest *nom de guerre*[5]*.*

Gassan scoase un icnet. Se uita la Heather, oripilat.

— Heather, protestă el, slab. Ne înţeleseserăm să fim discreţi.

— Da, spuse ea. Dumneavoastră aţi dorit asta.

Acum ea mergea în jurul mesei, iar Wales îşi întorcea capul pentru a fi cu ochii pe ea.

— Ştiu asta foarte bine, zise Kennedy, continuând să se îndrepte spre capătul mesei – nici măcar nu se uita la uşă, care era în drumul ei. Ştiu că dumneavoastră şi Mark Silver nu consideraţi că ceea ce aţi făcut este vreun delict şi nu aveţi nici un fel de sentiment de vinovăţie. Chiar dacă trebuia să omorâţi pe cineva şi vă aşteptaţi să existe cincizeci la sută şanse să o faceţi, eraţi pregătit pentru…

Până aici reuşise ea să ajungă. Wales înţelese încotro se îndrepta Kennedy, sau pur şi simplu bănuise – aşa cum bănuise şi Kennedy – că lucrurile nu se desfăşurau aşa cum ar fi trebuit. El îi tăie calea şi, deodată, îşi desfăcu mâinile de la piept, ţinând

---

[5] *Nom de guerre* (fr.) – nume conspirativ.

în fiecare un cuţit.

Al doilea şoc a fost la fel de dureros ca şi primul. Kennedy cunoştea de asemenea şi cuţitele: nişte lame de pumnal fără mânere. Forma lor tulburătoare, asimetrică îi tot apărea în coşmaruri.

— Thornedyke! urlă ea. Fă-o.

Nu însemna nimic, era doar o formă de a distrage atenţia. Thornedyke se ridică târâş şi se dădu înapoi bălăbănindu-se, vizibil terifiat. Profesorul Gassan, cu mai multă prezenţă de spirit, se năpusti la telefon.

Rush se repezi la Wales şi viteza reflexelor lui o salvă pe Kennedy de la moarte sigură. Îl apucă pe bărbat de la spate, încercând să-i prindă braţele lateral. Reuşi pentru o clipă, dar Wales îşi îndoi genunchii, scăpând din strânsoarea lui Rush, apoi lovi cu braţul stâng în sus şi înapoi, îl izbi cu cotul în perineu şi băiatul se îndoi, cu răsuflarea tăiată. Wales se ridică în timp ce Rush cădea şi, cu cotul întins, îl lovi din nou în faţă cu putere şi scârbă.

Acum, Gassan era deja cu receptorul la ureche şi cu mâna pe taste. După ce formă 1 – pentru linie de exterior – braţul drept al lui Wales se întinse ca un bici şi cuţitul din mâna lui se înfipse în pieptul lui Gassan. Profesorul căzu înapoi pe scaun, cu ochii holbaţi, protestând şi fluturându-şi mâinile alandala.

Kennedy se aruncă înainte, nelăsându-l pe Wales să-şi recapete echilibrul şi se luptă cu el. Nu era un atac, părea mai degrabă o îmbrăţişare. Spera să-i blocheze mâinile lui Wales, aşa cum încercase şi Rush şi să-l împiedice să folosească celălalt cuţit.

Se răsuci înspre ea şi Kennedy îi simţi forţa copleşitoare. Nu putea rezista strânsorii. Wales îşi eliberă braţul stâng şi o izbi de perete cu toată puterea. Dar erau prea aproape unul de altul, aşa încât i-ar fi fost greu să aducă spre ea lama cuţitului. Făcu un pas înapoi.

Rush – uimitor, continuând lupta – îi trase lui Wales un şut în picioare. Fusese o lovitură fulgerătoare, neavând nici o pârghie în spatele ei, dar Wales se clătină şi îi trebui o fracţiune de secundă să se îndrepte – suficient ca Heather să lovească cu braţul stâng geamul alarmei de siguranţă. Zgomotul făcut de geamul subţire fu aproape imperceptibil.

Zgomotul făcut de închiderea uşilor tuturor încăperilor fu mult mai mare.

Wales o împinse la perete cu toată greutatea corpului său şi îi trase picioarele de sub ea, în cădere. În acelaşi timp, peste ferestre căzură jaluzelele, cu un zăngănit de metal pe metal, lăsând totul aproape în întuneric.

— Suntem blocaţi, bolborosi Kennedy.

Stătea pe burtă, chircită în colţul dintre perete şi podea, cu genunchiul lui Wales în spatele ei, el stând peste ea, astfel încât, orice mişcare ar fi făcut, el ar fi ripostat într-un mod cu totul diferit. Wales îi ţinea cuţitul la gât: ea simţi înţepătura când îi tăie pielea şi o fierbinţeală în timp ce picături de sânge i se prelingeau pe piept.

— Nimeni nu intră, nimeni nu iese, Alex. Aşa că, indiferent ce ne faci sau nu ne faci, de aici nu vei pleca.

Bărbatul era mult aplecat peste ea şi faţa lui era aproape la acelaşi nivel cu a ei, la câţiva centimetri distanţă. Ochii lui, străini şi insondabili, se uitau oblic într-ai ei. Valul roşu curgea în spatele lor, ameninţând să se reverse peste obrajii lui.

— Timpul mediu de răspuns este de douăsprezece minute, şuieră Kennedy, străduindu-se din răsputeri să se îndepărteze de lama cuţitului – ca şi cum bărbatul ar fi fost o felină şi orice mişcare a prăzii sale ar fi declanşat instincte atât de puternice, încât era exclusă orice atitudine conştientă.

Rush era tot pe jos, sau din nou pe jos, încovrigat de durerea din burtă. Gassan se prăbuşise înapoi pe scaun, cu mâinile încrucişate pe piept, într-o postură de evlavie nefirească. Thornedyke se tot dăduse înapoi până ce se lovise de perete şi înlemnise acolo, privind cu bărbia atârnându-i în jos, oripilat şi amuţit de groază.

— Şi ce înseamnă, spuse Kennedy, sforţându-se să scoată cuvintele din plămânii care se decompresau ca nişte dovleci, şase sau şapte uşi între tine şi stradă? Cât de bine te pricepi la încuietori?

Era cu neputinţă să-ţi dai seama ce se petrecea în spatele ochilor lui Wales, răni deschise, cu marginile înroşite. Nu spuse nimic, iar tăişul de la gâtul lui Kennedy stătea nemişcat. Însă expresia feţei lui, acum, arăta că se gândeşte profund.

Rush vorbi pentru prima oară, din spatele lor. Kennedy nu îndrăznea să se întoarcă să vadă ce făcea băiatul sau dacă reuşise să se ridice din nou. Vocea lui era tensionată şi tremurătoare.

— Alex, spuse el, ascultă-mă. Ce ai făcut tu… nu este decât o

spargere. Poate şi un furt. Poate că nici nu vei merge la închisoare. Dar dacă profesorul Gassan moare, asta se numeşte crimă. Trebuie să încetezi. Predă-te. Nu fi prost. Nimănui nu-i pasă că ai şterpelit o nenorocită de carte.

S-au auzit paşi afară şi cineva a bătut la uşă – la început timid, apoi mai puternic. O secundă mai târziu, s-a auzit o bătaie de răspuns de la una dintre celelalte uşi. Încăperea era încercuită şi poliţia era pe drum.

Se pare că Wales cântărea toate aceste lucruri. Respiră prelung, încet, liniştit, dar braţul stâng îi era încordat. Lama cuţitului mai muşcă un milimetru din carnea de pe gâtul lui Kennedy, făcând-o să se clintească şi să înţepenească.

— Mă jur pe Dumnezeu, spuse Rush din nou, nu vei ajunge la închisoare.

Wales se îndreptă, ridicându-se de pe spatele lui Kennedy.

— Nu, consimţi el. Nu voi merge.

Îşi trecu cuţitul peste propriul lui gât.

12

Se scurseră mai multe ore – poate patru, poate cinci – într-o succesiune învălmăşită. Stop-cadre deconectate, intersectându-se cu reluări nesfârşite ale acelei clipe imposibil de uitat. Kennedy încerca să o acopere cu alte gânduri, dar se strecura peste, pe sub şi printre ele, modul în care sângele lui Alex Wales se revărsa peste lama cuţitului şi peste cămaşă şi pe masă şi pe covorul de culoare bej şi cum mâinile lui Kennedy şi ale lui Rush încercau să oprească valul de sânge de nestăvilit.

Şi, cu toate acestea, Wales le zâmbea, cu un dispreţ amuzat fată de încercările lor inutile de a-l menţine în viaţă împotriva voinţei sale.

Kennedy dăduse două declaraţii la poliţie, una la divizia metropolitană obişnuită, iar cea de-a doua la una dintre numeroasele agenţii antiteroriste, toate în alertă maximă din pricina recentului val de incendii, explozii şi bombe plasate în maşini. Nu se punea problema ca ea să fie acuzată de omor. Mărturia lui Rush corespundea cu a ei în toate privinţele şi ofiţerii de la investigaţii vedeau evenimentele în lumina atacului asupra ei, în urmă cu două nopţi, iar acum părea mai mult decât probabil că Wales fusese agresorul. Thornedyke şi Gassan vor confirma, fără îndoială, versiunea lui Kennedy, dar nici unul dintre ei nu putea, deocamdată, să fie abordat. Imediat după sinuciderea lui Wales, Thornedyke începu să zbiere isteric şi continuă să-şi manifeste groaza şi panica în timpul ridicării cadavrului, iar odată ajuns la spital, i se administrară sedative. Emil Gassan se afla la terapie intensivă şi era posibil să nu supravieţuiască.

Medicii legişti susţinuseră, de asemenea, prezumţia de suicid. Unghiul tăieturii de la gâtul lui Alex Wales corespundea unei răniri autoinduse şi, deşi nimeni nu-i spusese lui Kennedy, în mod cert ei verificaseră deja amprentele de pe mânerul cuţitului şi nu le găsiseră decât pe ale lui Wales.

Însă personalul medical de urgenţă se opunea chiar mai mult decât poliţiştii să-i dea drumul lui Kennedy, fiind convinşi că o parte din sângele care se uscase şi prinsese crustă pe ea era al său, ceea ce însemna că Heather era în stare de şoc.

Şi poate că aveau dreptate, dar ceaiul dulce şi fierbinte nu

putea s-o ajute să iasă din starea respectivă. Trebuia să scape de binevoitorii din jurul ei şi de poliţiştii neutri din punct de vedere profesional şi să se descurce pe cont propriu, cu tot ce implica acest lucru.

Poporul lui Iuda. Poporul lui Iuda ciocnindu-se în plin de ea şi de Emil Gassan. Cum era posibil să se întâmple aşa ceva? Ce mecanism ar fi putut, măcar pentru început, să explice acest lucru?

Trebuia să o sune pe Izzy. Să se asigure că Izzy era bine. Poate că nu avea nici un rost, dacă stătea să se gândească – de ce să nu fie bine – dar instinctul era prea puternic. Nerăbdătoare să se vadă odată externată din spital sau să-i convingă pe detectivii prietenoşi care anchetau cazul, se duse la baie şi telefonă dintr-o toaletă încuiată.

Izzy nu răspunse şi Kennedy intră în panică. Dar în timp ce se pregătea să-i transmită un mesaj, telefonul afişă un apel în curs.

— Îmi pare rău, iubito, spuse Izzy. Chiar când voiam să răspund, s-a întrerupt. Totul este în ordine?

Nimic nu era în ordine, dar, subit, Kennedy avea limba legată. Izzy era în continuare în siguranţă, acolo unde stătea. Dacă i-ar fi povestit ce se întâmplase, ar fi însemnat să se certe, pentru că ea ar fi vrut să se întoarcă să o îngrijească pe Kennedy, să fie cu ea, iar ăsta era ultimul lucru pe care-l voia Kennedy în acel moment. Asasinii Poporului lui Iuda nu lucrau singuri, ci în grupuri de doi sau trei. Bărbatul care-şi spunea Alex Wales fusese doborât şi nu avea să se mai ridice, dar puteau fi – trebuie că erau – şi alţii.

Kennedy căută cu înfrigurare, preţ de câteva minute, nişte minciuni banale cum că totul era în regulă şi că ei nu i se întâmplase absolut nimic, nici bine, nici rău.

— Ei bine, pot să înţeleg, spuse Izzy posomorâtă. Deocamdată, voiajul meu aici a culminat cu un joc „Urmărire Obişnuită” împreună cu Hayley şi Richard. A fost o ediţie de familie, aşa că m-au făcut gigea. Ai auzit *vreodată* de Frankie Cocozza?

— Nu, răspunse Kennedy. Izzy, trebuie să închid. Tocmai a intrat cineva.

— Bine. Ce se aude în fundal? Parcă ai fi la toaletă. Dacă eşti acolo şi cineva tocmai a intrat, te-ai învârtit de un proces de hărţuire.

— Sunt… într-o sală de aşteptare.

Mintea lui Kennedy mai avea încă străfulgerări întâmplătoare, dar, deodată, îşi dădu seama că ziarele de a doua zi aveau să vuiască de sinuciderea violentă de la Ryegate House. Era imposibil ca Izzy să nu audă despre ea. Aşa că schimbă caii, alegând varianta banală, se spălă pe mâini de toate şi-i oferi lui Izzy o versiune mult schimbată a evenimentelor recente, rezumată la: cineva a murit.

— Chiar în faţa ta? o întrebă Izzy. Cineva a murit pur şi simplu în timp ce tu te aflai acolo? Nu înţeleg.

— A fost… E greu să-ţi explic, Izzy. Dar sunt bine. Sunt foarte bine. El s-a sinucis.

— Care el?

— S-a sinucis. Individul care a dat spargerea la camera din depozitul muzeului. L-am prins. Dar s-a sinucis.

— Ah, Doamne!

Tăcerea îndelungată de la celălalt capăt al liniei arăta cât de tulburată era Izzy: tăcerea nu era tocmai ceea ce o caracteriza.

— Aşadar, s-a terminat?

— *Această* fază s-a terminat.

— Înseamnă că sunt în siguranţă şi deci pot să-mi împachetez lucrurile şi…

— Nu, nu eşti. Mai dă-mi două zile.

— Vorbeşti serios?

— Vorbesc serios.

— Exact două zile mai pot rezista, Heather, cu vrăjitoarea asta rea care se uită chiorâş la mine ori de câte ori spun un cuvânt urât.

— E-n regulă.

— Şi tu ştii câte cuvinte urâte folosesc eu.

— În regulă, Izzy.

— Nu, iubito. Nu e. Nu e-n regulă. Îmi spui că eşti bine, dar nu pari deloc aşa şi ştiu foarte bine cum ţii totul în tine. Numai Dumnezeu ştie cât de mult am plătit ca să-mi dau seama de asta. Spune un cuvânt şi am venit. Acum vin.

— Nu, Izzy, rămâi acolo unde eşti. Te sun mâine.

— Bine, bine. Heather?

— Da?

— Sună-mă mâine.

— Te voi suna.

— Promite-mi.

— Îţi promit că te voi suna.

— Ştii, unii oameni consideră telefoanele porno ca fiind cathartice. Dacă ai nevoie de serviciile mele profesionale…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! vorbim mâine, Izzy.

Kennedy închise, dar era mai îngrijorată şi mai tulburată decât înainte de convorbire. Îi era dor de Izzy, încă îi mai purta ranchiună, dar se temea pentru ea, ar fi vrut să nu o mai vadă niciodată şi ar fi vrut să o vadă chiar atunci.

Şi mai era şi Poporul lui Iuda care nu avea nici o noimă. Absolut nici o noimă.

După ce medicii şi asistentele îşi epuizaseră resursele de solicitudine, acceptaseră şovăitori să o externeze pe Kennedy pe proprie răspundere.

Înainte de a pleca, întrebă despre ceilalţi. Atât Gassan, cât şi Thornedyke erau inconştienţi, unul era stabil şi până a doua zi dimineaţă starea sa nu avea să se schimbe. Lui Rush i se dăduse drumul cu două ore înainte.

Dar nu ajunsese prea departe. Când Kennedy ieşi pe stradă, el o aştepta chiar la intrare – sprijinit de un stâlp pe care scria University College Hospital, situat pe Euston Road. Nici prin cap nu îi trecuse să întrebe ce spital era şi, oricum, dacă i-ar fi spus cineva, n-ar fi reţinut.

Rush părea istovit şi răpus de oboseală. Obrazul drept îi era umflat, iar ochiul, aproape închis.

— Vreau să vorbim despre asta, îi spuse el.

— În noaptea asta? întrebă Kennedy.

— În noaptea asta.

— Nu mai poate aştepta?

Rush ridică din umeri – un gest în care erau incluse rănirea ei, a lui, spitalul, întreaga situaţie nebunească.

— Asta tu decizi.

Kennedy ezită. Dintre toate întrebările pe care el i le-ar fi putut adresa, era dispusă să-i răspundă doar la câteva. Însă trebui să admită că Rush avea dreptul să întrebe mult mai mult. Se uită la ceas: era 9:30 p.m. Noaptea era – grotesc şi imposibil încă la început.

— În regulă, spuse ea. Hai să vorbim.

Luară un taxi înapoi spre oraş. Kennedy îi spuse şoferului să oprească la un bar numit Salisbury de pe Upper St Martin’s Lane. Ar fi putut merge pe jos, dar prezenţa şoferului restrânse conversaţia, dându-i lui Kennedy timp să se gândească la ce îi va

povesti lui Rush.

Băiatul a vrut să facă el cinste. Kennedy îl trimise să găsească locuri libere, să aducă băuturile – o halbă de bere pentru el, un Jack Daniels cu gheaţă pentru ea – apoi se duse să se aşeze lângă el. Alesese o masă într-un colţ, stând cu ochii aţintiţi spre uşă. Mâinile îi tremurau în timp ce dădu pe gât jumătate de halbă cu o înghiţitură lungă. Faţa lui bumbăcită atrăgea numeroase priviri curioase şi deranjante din partea oamenilor de la mesele alăturate.

— Aşadar, cum rezişti? îl întrebă ea.

Rush se mulţumi să dea din cap. Kennedy pricepu din asta că el încă nu ajunsese la nici o concluzie.

— Ai ştiut că se va întâmpla aşa, spuse el. Parţial. Ştiai ce va face Wales.

— Habar nu am avut ce avea de gând să facă.

Rush mai sorbi din pahar, apoi puse jos paharul aproape gol.

— Dar ştiai că este periculos. Că avea o armă. Te îndreptai spre alarmă înainte ca el să fi scos cuţitele. Prin urmare, cred că ai putea să-mi spui ce naiba a fost ce am văzut eu astăzi. Pentru că, în acest moment, mă simt de parcă m-aş scufunda. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Era cât pe-aci să mor şi parcă mi-ar fi căzut din cer un meteorit în cap sau ceva de genul ăsta. Cam asta pricep eu din tot ce s-a întâmplat, ştii?

Kennedy răsuci paharul, făcând ca gheaţa să se izbească de laturile lui, dar nu avea nici un chef să bea. Stomacul ei era încordat ca un pumn strâns.

— Eşti într-o uşoară stare de şoc, spuse ea. Poate că nu ar trebui să începi imediat să lucrezi. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş lua câteva zile libere. Ai trecut prin ceva ieşit din comun.

Se uita la ea năucit şi amărât.

— Asta vei face tu? }ţi vei lua nişte zile libere?

— Nu, recunoscu Kennedy.

— Nu. Pentru că se ascunde ceva mult mai grav în spatele acestor lucruri, nu-i aşa?

— Da.

Ochiul lui sănătos se mări.

— Ştiam eu. Ştiam după expresia feţei tale. Vreau să-mi spui şi mie despre ce este vorba.

— Rush, nu pot face asta.

— Nu poţi?

— Mai bine zis, nu vreau. Ai încredere în mine, este mult mai

bine pentru tine să nu ştii. Dacă nu te apropii mai mult decât ai făcut-o deja.

— Ce înseamnă asta? întrebă Rush.

Kennedy încercă să-şi aleagă cuvintele cu grijă, dar se simţi stupidă şi cu limba legată. Este genul de lucru pe care, odată ce-l afli, pur şi simplu nu mai poţi sta deoparte. Există consecinţe. Îşi dădu seama după expresia feţei lui că vorbise ce nu trebuie.

— Îmi asum răspunderea, spuse el.

— Nu, replică ea. Uite, simt într-adevăr că îţi datorez ceva, Rush. Dar nu e vorba despre o explicaţie, ci despre o avertizare. M-ai întrebat dacă ştiam cine este Alex Wales.

— Ştiai?

— Îi cunosc… familia. I-am întâlnit mai înainte şi ştiu cum sunt. Vor căuta să se răzbune pentru ce i s-a întâmplat lui. Pe fiecare dintre cei care s-au aflat în acea sală, imediat ce vor afla cine a fost acolo. Aşa că cel mai bine pentru tine este să pleci o vreme, departe de Ryegate House şi să aştepţi ca lucrurile să se liniştească.

— Şi tu chiar crezi că, dacă vor vrea cu adevărat să mă găsească, nu mă vor căuta în continuare?

— Aşa e. Bună întrebare, recunoscu ea. Te vor căuta.

— Exact. Şi mâine tu te vei întoarce direct la asta şi te vei apuca de investigaţie, corect? Heather, nu sunt tâmpit. În orice caz, nu atât de tâmpit pe cât par. Ştiu că mai sunt lucruri pe care nu le-ai rezolvat. Întrebări care mai aşteaptă răspuns.

Kennedy simţea cum i se frânge inima.

— Rush, tot ce am sunt aproape numai întrebări, spuse ea cu o voce care-i trăda exasperarea. Aceşti oameni au intrat în Peştera lui Aladin şi au furat doar o carte. Sau poate că nici nu au furat-o. Poate că au intrat şi *au ars* cartea. Poţi să-mi găseşti o explicaţie plauzibilă pentru asta? Pentru că eu nu pot. Şi asta înainte de partea în care l-am lăsat pe Emil Gassan, pe care-l consider un prieten, să fie înjunghiat – poate chiar fatal – sub ochii mei. Aşa că, da, încă sunt angajată. Încă sunt în misiune. Numai că fişa postului tău este puţin diferită de a mea.

— Dar nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva, spuse Rush.

— Nu? Atunci la ce te-ai gândit?

— M-am întrebat de ce se mai afla acolo Wales. A furat – foarte bine, a furat sau poate a distrus cartea aceea în urmă cu trei săptămâni. Dacă-şi terminase treaba, trebuia să-şi ia tălpăşiţa şi să dispară.

— Deci?

— Deci treaba nu a fost terminată. S-a întors pentru că avea ceva neterminat şi, orice ar fi fost, era destul de important ca el să rişte să stea prin preajmă în timpul unei investigaţii a poliţiei.

Kennedy ajunsese la aceeaşi concluzie, dar nu voia să aibă acest gen de discuţie cu Rush. Nu voia decât să-l facă să înţeleagă cât fusese de aproape de marginea prăpastiei şi că trebuia să aibă înţelepciunea să meargă în direcţie opusă.

— Nu ţi-ai putea lua concediu?

— Concediu?

Rush pufni dispreţuitor.

— Nici măcar nu mi-am terminat perioada de probă. Sunt angajat temporar.

— Atunci, fii temporar, spuse Kennedy. Nu veni mâine la lucru. Dacă îţi fac vânt, scutură-te şi pleacă mai departe. Eşti tânăr. Te vei angaja din nou. Ţine-te departe de Ryegate House. Şi dacă te întreabă cineva ce s-a întâmplat astăzi acolo, nu răspunde.

— Şi dacă sunt de la poliţie? întrebă Rush în zeflemea.

— Dacă sunt de la poliţie, abureşte-i. Nu-ţi aminteşti, nu ai văzut, nimeni nu ţi-a spus nimic. Eşti un amărât de soldat.

— Faci o mulţime de presupuneri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că moartea înseamnă acelaşi lucru pentru mine ca pentru tine.

— Moartea înseamnă acelaşi lucru pentru oricine, îi răspunse Kennedy cu duritate. Înseamnă că inima ţi se opreşte, creierul ţi se răceşte şi oamenii încep să se refere la tine ca la „un cadavru”. Nu există o moarte bună, Rush. Doar că unele sunt mai rele decât altele.

Rush bătea cu degetul mare în paharul de bere, evitând să se uite la ea.

— Cel mai bun prieten al meu a murit într-o bătaie cu cuţite la şcoală, spuse el pe un ton aproape familiar. A fost înjunghiat. Şi prima mea iubită s-a sinucis cu somnifere fiindcă tatăl ei vitreg o violase. Mi-a trimis un text de rămas-bun, iar eu nu am reuşit să ajung acolo la timp. Probabil că a ştiut că nu voi reuşi, dar, oricum, a scris mesajul. Încă îl mai am. M-am dus la el şi eram gata să-l omor, numai că, atunci când l-am pus la pământ, nu am fost în stare s-o fac. Presupun că nu era în toate minţile.

— Ai pomenit despre vreuna din astea la interviul pentru angajare? îl întrebă Kennedy, laconic.

Rush dădu din umeri.

— Asta a fost de mult.

Ea răsuflă uşurată.

— În regulă, am înţeles. Vrei să-mi spui că eşti în temă cu chestiile astea sumbre, de oameni mari. Ei bine, poate că te pricepi la asta. Dacă eşti sigur că vrei să ştii adevărul, ţi-l voi spune.

— Vreau, zise el imediat.

Iar Kennedy îi spuse întreaga poveste – sau cel puţin partea care ţinea de ea să povestească.

Începu cu moartea lui Chris Harper, partenerul ei, care-şi dăduse sufletul sângerând în braţele ei, după ce fusese înjunghiat de unul dintre cuţitele otrăvite ale Mesagerilor. Îi era greu să-şi menţină vocea liniştită. Chiar şi după ce trecuseră trei ani, tot îi venea greu să-şi amintească.

Vorbi despre Poporul lui Iuda aproximativ o oră. Îi spuse lui Rush despre cum trăiau ca un trib separat de restul omenirii. Despre cum se ascundeau în oraşele de pe Pământ, alegând locuri cu o densitate suficient de mare ca să-i ascundă şi despre cum îşi perfecţionaseră arta camuflajului, astfel încât au ajuns să nu lase urme în istorie, nici un semn al venirilor şi plecărilor lor.

Rush păstră tăcerea cea mai mare parte a timpului, lăsând-o pe ea să vorbească.

— Şi ei cred cu adevărat că sunt descendenţi ai şarpelui din Rai? o întrebă, după ce ea termină de povestit.

— Pe filiera lui Cain şi Iuda, spuse Kennedy.

— Dar şarpele era Diavolul.

Kennedy ridică din umeri.

— Asta-i versiunea noastră. Versiunea lor este că a fost un emisar al adevăratului Dumnezeu, care se află deasupra şi în afara Creaţiei. Aşadar, Cain este deosebit şi toţi descendenţii lui Cain sunt deosebiţi, întrucât Eva a dat naştere unor neamuri întregi de păcătoşi şi de trântori. Dar ei şi-au luat numele de la Iuda, el fiind cel care a făcut înţelegerea cu Dumnezeu în numele lor.

— Şi care a fost târgul?

— Trei mii de ani de sălbăticie. În tot acest timp, copiii lui Adam sunt slujitorii Creaţiei lui Dumnezeu. Dar la sfârşitul acestui timp, credincioşii – adevăraţii moştenitori ai lui Cain şi Iuda – îşi vor primi răsplata. Care înseamnă totul. Dominaţia întregii lumi.

Lui Rush îi trebuiră câteva clipe de tăcere ca să asimileze toate astea.

— Trei mii de ani începând de când? întrebă el într-un târziu.

— Ei bine, să spunem că Dumnezeu ar fi trebuit să-şi facă apariţia acum. Iuda a încheiat pactul cu două mii de ani în urmă, dar data folosită ca punct de referinţă a fost o mie de ani î.H. Unificarea seminţiilor lui Israel, sub regele David. Aceasta a fost piatra din capul unghiului, în ceea ce-l privea pe Iuda. Singurul moment în care toată lumea a ştiut şi nimeni nu se împotrivea. Aşadar, asta a fost ceea ce el şi Hristos au folosit drept punct de referinţă. Cel puţin, aşa spune Evanghelia după Iuda.

— Şi au aşteptat tot acest timp… medită Rush.

— Încă mai aşteaptă. Nu le convine, dar în momentul de faţă nu prea au de ales. Adevărul este că nu sunt prea mulţi. Şi trei mii de ani înseamnă mult timp pentru genetica endogamă. Aşa că apar în lume când şi când. Vreau să spun, unii dintre ei.

Rush o privea cu o expresie nedumerită, prin urmare Kennedy continuă, alegându-şi cuvintele cu grijă. Partea asta din poveste aparţinea altora. Nu trebuia să povestească ea cum familia lui Leo Tillman a fost răpită de lângă el şi cum el a ajuns mai târziu să-şi ucidă propriii copii la Dovecote Farm, în Surrey, neştiind cine erau. Kennedy avea de gând ca acest secret, cel puţin, să-l ia cu ea în mormânt.

— Trimiteau femei în lume, ca să rămână însărcinate. Ca să aducă gene noi. Femeile întâlneau bărbaţi adamici, se căsătoreau şi făceau copii cu ei.

— Adamici? spuse Rush cu o grimasă. Ce? Ce înseamnă asta? Noi, restul?

— Da, noi, restul. Şi aceste femei, aceste „vase” – *Kelim* – rămân însărcinate de trei ori. Imediat ce al treilea copil este destul de mare pentru a putea călători, ele dispar pur şi simplu. Se întorc la tribul lor, luându-şi copiii cu ele. Misiune îndeplinită.

— Mă dai gata, protestă Rush. Nimeni nu ar face una ca asta. E o nebunie.

— Să te ocupi de lucrurile astea, spuse Kennedy cu o figură inexpresivă, este ca şi cum ai intra într-o altă lume, Rush. Ei au propriile lor reguli. Modul lor special de a vedea lucrurile. Şi le merge. Îi împiedică să moară cu toţii din cauza unei duble descendente. Însă orice i s-ar putea întâmpla unei femei singure în lumea largă. O femeie crescută în recluziune, absolut pierdută în mirajul străzilor. Aşa că există ceilalţi. Agenţi. Cadre operative.

Oameni care acţionează ca nişte îngeri păzitori pentru *Kelim* şi, într-o anumită măsură, pentru întregul trib. Li se spune *Elohim,* care în aramaică înseamnă „Mesageri” şi dacă li se pare că cineva ştie prea multe... ei bine, specialitatea lor este moartea accidentală, dar nu se dau în lături nici de la ucideri directe. Asta a fost Alex Wales.

După ce ea a rămas fără cuvinte, Rush o privi în tăcere, preţ de câteva minute.

— Nu ştiu de ce m-am băgat în toată nebunia asta, spuse el în cele din urmă.

— Ba da, ştii, îl contrazise Kennedy. Pentru că astăzi ai văzut un om care s-a sinucis chiar în faţa ta şi nu-ţi poţi scoate imaginea asta din minte. Eşti în stare să asculţi oricât de multe lucruri nebuneşti, numai să poţi înţelege ceva.

— Ar fi bune la ceva dacă ar funcţiona. Dar nu înţeleg absolut nimic. Este o poveste stupidă.

— Da, nu-i aşa?

— Dar spui că ţi s-a întâmplat ţie.

— Şi ţie, Rush, nu mai departe de azi. Erai în sală. Cu puţin noroc, ei nu vor afla, dar poate că de asta ţi-am şi povestit. Acum ai putea fi măcar puţin mai paranoic, având în vedere că ai toate motivele să fii.

— Mulţumesc, spuse Rush posomorât. E ceva anume la care ar trebui să fiu atent?

— Ce s-a întâmplat cu ochii lui Wales e ceva ce se pare că li se întâmplă frecvent. Atunci când ucid. Când se gândesc să ucidă. Sau uneori, doar ca răspuns la stres sau la o emoţie. Se numeşte hemolacrie. Plâng cu sânge.

— Iisuse!

— Din cauza drogului pe care îl iau. Este toxic şi, în cele din urmă, îi ucide, dar îi face să fie mai rapizi şi mai puternici şi mai rezistenţi la durere. Crede-mă, îţi dau mult de furcă până să poţi doborî unul din ăsta.

— După cum ai spus, îi reaminti el, mă aflam în încăpere.

Rămase pe gânduri, uitându-se la paharul gol.

— Dar atunci, de ce nu ne-a omorât pe toţi? Mă refer la Wales. Nu i-ar fi fost prea greu.

Kennedy simţi greutatea acelei vinovăţii şi fu cuprinsă de un sentiment de stânjeneală.

— Ar fi putut s-o facă, dacă ar fi vrut. Dar cred că nu a vrut să i se pună întrebări. Ei fug de lumină. I-am aruncat momeala asta,

sperând că va încerca să scape. Nu mi-a trecut prin cap că se va sinucide pentru a evita să răspundă unor întrebări neplăcute.

Kennedy îşi luă geanta, se încheie la haină şi făcu, în general, acele lucruri care arată că eşti pe punctul de plecare. Rush nu băgă în seamă aceste semnale.

— Şi ce vom face acum? o întrebă el.

Kennedy se încruntă.

— Acum nu facem nimic, spuse ea. Ne ducem la culcare. Nici unul din noi nu este în formă pentru a lua decizii de viaţă şi de moarte.

Rush râse silit.

— Crezi că va depinde de noi să decidem? Pe bune?

Kennedy se ridică în picioare.

— Cel mai bine este să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla, spuse ea. Dacă avem noroc, lucrurile se vor termina aici.

Dar nu va fi aşa. Bineînţeles că nu va fi aşa. De aceea îi spusese lui Izzy să nu se întoarcă, deocamdată, acasă şi îi spusese lui Rush suficient cât să-l facă să fie cu ochii în patru. Nu se terminase. Nu putea să se termine.

Ea şi Emil Gassan. Nici o coincidenţă. Fusese angrenată în ceva de o forţă pe care nu o putea nici vedea, nici defini. Intrase în acest bucluc dintr-un motiv anume şi era al naibii de sigur că nu era un motiv al ei personal.

— Vorbim mâine, îi spuse lui Rush. Trebuie să dorm.

— Foarte bine.

— Mai rămâi?

— Mai vreau să beau ceva.

— Ai grijă să te poţi întoarce acasă pe picioarele tale, spuse ea. Ne vedem mâine.

Pe când Kennedy se îndrepta spre uşă, el o strigă din nou. Kennedy se uită înapoi peste umăr.

— Ben, spuse el.

Vorbea împleticit şi ea nu înţelese nimic.

— Poftim? întrebă Kennedy.

— Benjamin. Ben. Numele meu de botez. Am fost botezat…

— Foarte bine.

Îi făcu semn să tacă.

— Îmi pare rău. E prea târziu pentru asta. Acum, eşti Rush.

El oftă adânc.

— Care-i secretul unei glume bune? o întrebă pe Kennedy.

— Momentul în care o spui.
— Exact. De aceea cred că eu sunt una proastă.

Abia avusese timp să sară în trenul spre Piccadilly din Leicester Square, apoi să se urce la Pimlico în ultimul tren care mergea spre sud.

Picioarele lui Kennedy erau grele şi încă nu se hotărâse unde avea să doarmă. Noaptea precedentă, patul lui Izzy fără Izzy în el, totul părea o planetă străină. Dar bănuia că al ei va părea un cavou.

În cele din urmă, optă pentru cel al lui Izzy gândindu-se că măcar patul era făcut şi putea să se arunce direct în el. Dacă va reuşi să adoarmă era o întrebare la care va răspunde la timpul potrivit.

Deschise uşa şi păşi înăuntru, întrebându-se pentru o clipă de ce cheia se răsucise în broască mai uşor decât de obicei.

Când se opri în prag, văzu că uşa de la salon, din faţa ei, era deschisă. Ştia că o lăsase închisă de dimineaţă, aşa că acum ştia de ce broasca nu opusese rezistenţă.

Să rămână sau să fugă? Un profesionist nu i-ar fi dat în nici un caz vreo şansă să o ia la fugă, iar dacă era un spărgător întâmplător – Doamne-ajută – poate că l-ar fi putut prinde. Căută în geantă spray-ul cu piper.

Braţele îi fură blocate la spate, mâinile fiindu-i prinse lateral. Ceva îi era apăsat pe faţă şi, deşi se lupta din răsputeri să nu inhaleze, căzu fără cunoştinţă înainte de a-şi da măcar seama despre ce substanţă era vorba.

13

Revenea la viaţă pe bucăţele, mult mai încet decât plecase.

La început, Kennedy auzea sunete: lente, discrete, având mai degrabă tonalităţi de bas. Nu cuvinte propriu-zise – şi continuau să nu devină cuvinte, oricât de mult se concentra ea asupra lor.

Apoi, ceva acru, pe jumătate miros, pe jumătate gust, ţâşni de peste tot şi de nicăieri, din jurul şi dinăuntrul ei. Ea se poticni.

— *Mistakh he. He met e'ver.*

— *Ne riveh te zi'et. Hu vihel veh le tzadeh.*

Simţi cum nişte degete o prinseră de cap şi de umeri, încercă să se ferească, dar reveniră din lateral. Stomacul i se strânse, trimiţând un val peristaltic prin tot trupul. Vomită uşor şi simţi un lichid cald curgându-i pe buze şi pe limbă.

O pânză sub obrazul ei, sub trupul ei. Moale şi răcoroasă. Alunecă uşor când se mişcă. Se afla întinsă pe un pat.

Îi apăru un punct luminos, mai mult sau mai puţin în centrul câmpului ei vizual. Punctul se mări şi percepu o mişcare în faţa lui şi de-a curmezişul.

— Mă auzi? Auzi ce vorbesc cu tine?

Vocea unui bărbat, profundă şi blândă.

Kennedy făcea pe moarta, în timp ce îşi aduna cu grijă amintirile recente, într-un soi de ordine secvenţială. Scările. Uşa. Patul. Nu, îi lipsea o verigă. Cineva care se mişca în spatele ei, mâini care-i ţineau mâinile, batista apăsată pe faţă. Şi apoi patul. În regulă.

Nu era în regulă deloc.

— Cred că e trează.

O altă voce, nu mai aspră, dar mai searbădă, lipsită de afecţiune: o voce care o speria într-adevăr, date fiind motivele ascunse pentru care se afla întinsă pe un pat şi, de fapt, pentru care fusese atacată.

— Atunci, hai să începem odată.

Din nou era atinsă de nişte mâini. Se simţea prea slăbită şi prea rău ca să poată opune rezistenţă în timp ce era răsturnată înapoi pe spate, iar mâinile îi erau smucite deasupra capului. Ceva se închise cu un clinchet la încheietura mâinii stângi. Se auziră un ţăcănit şi un râcâit metalic, apoi un *clac,* ceva o muşcă de încheietura dreaptă, destul de tare şi pe neaşteptate, încât o

făcu să tresară. Când încercă să-şi îndoaie picioarele, constată că-i fuseseră deja imobilizate. Era legată în pat, cu mâinile şi picioarele desfăcute şi complet lipsită de apărare.

— *Ni met venim, ye sichedur.*

— *Nhamin.*

Dacă limba asta, ce-o fi fost ea, era cea vorbită de agresori, Kennedy se întrebă pentru o clipă de ce o dăduseră pe englezeşte. Răspunsul îi veni imediat: „Să începem” era ceva ce trebuia să audă ea ca să se sperie. Faptul că pricepu şiretlicul o făcu să se simtă puţin mai în largul ei.

Deschise ochii. Se părea că nu mai avea nimic de câştigat prefăcându-se în continuare leşinată.

Surpriza cea mai mare – deşi nu ar fi trebuit să fie nici un fel de surpriză – era că se afla în dormitorul lui Izzy. Probabil că nu lipsise de acasă prea mult şi nu vedea nici un rost ca agresorii să o atace la ea în apartament, pentru ca apoi să trebuiască să o ducă în alt loc. Cu toate acestea, ambianţa familiară i-a accentuat perplexitatea şi groaza faţă de ce avea să se întâmple.

Nu erau decât doi dintre ei – cei pe care îi deosebise deja după voci. Amândoi erau tineri, dar unul era foarte tânăr, poate încă adolescent sau avea cu puţin peste douăzeci de ani. Era zvelt, frumos, cu umeri laţi, păr negru, mustaţă tăiată scurt, elegant şi purta barbă.

Celălalt era mai voinic şi mai butucănos, cu o faţă rotofeie, ca un bebeluş. Tot păr negru, dar tuns scurt, într-un stil ciudat, retro, cu cărare într-o parte.

Amândoi erau îmbrăcaţi în costume din pânză groasă, de culoare gălbuie şi amândoi aveau paloarea caracteristică tribului lui Iuda, care-şi petrecea majoritatea timpului în subterane. O priveau cu o solemnitate intensă – însoţită, în cazul bărbatului mai voinic, de un oarecare dezgust.

— Îţi vom pune câteva întrebări, domnişoară Kennedy, îi spuse amabil bărbosul.

Deloc surprinzător, el era cel cu vocea atrăgătoare, cultivată. *Poliţistul cumsecade,* se gândi Kennedy. Dar ea nu avea de gând să-i acorde încredere în această situaţie.

— În legătură cu misiunea pentru care ai fost chemată la British Museum şi cu evenimentele din această după-amiază.

Kennedy nu răspunse nimic. Îşi răsuci capul, uitându-se în sus şi în jos, să vadă ce-i făcuseră. Avea mâinile încătuşate – cu o singură pereche de cătuşe prinse de tăblia din fier forjat a

patului. Cătuşe roz, îmblănite: un instrument de bondage. Picioarele erau blocate în poziţie deschisă de un soi de bară de priponit. Dar era complet îmbrăcată. Nu-i scoseseră nici măcar haina. Semnalele amestecate erau derutante. De ce să o pregătească de viol şi apoi să se oprească la jumătatea drumului?

— Nu ştiu… despre ce… vorbiţi, bolborosi Kennedy.

Gura şi bărbia îi erau încă înţepenite de la anestezic şi îi venea greu să articuleze cuvintele. În orice caz, părea o idee bună să-i lase să vină spre ea.

Huiduma trase o înjurătură pe care ea nu o înţelese. Băgă mâna în jachetă şi scoase un cuţit. Lui Kennedy i se strânse inima când îi văzu forma asimetrică, linia curbată, acolo unde lama ar fi trebuit să se îngusteze până devenea un punct şi coada boantă, grosolană, din exact acelaşi material ca şi lama, servind drept mâner. Din nou, sica.

Aceşti bărbaţi erau Mesageri – asasinii profesionişti ai tribului lui Iuda.

Huiduma apăsă cuţitul pe obrazul lui Kennedy.

— Ascultă-mă, jigodie, spuse el printre dinţii încleştaţi. Cum ne torni o minciună, cum te-am tăiat. Cum nu răspunzi imediat, cum te-am tăiat. Ori de câte ori n-o să-mi placă răspunsul tău, te-am tăiat. Şi când nu mai am întrebări de pus, ţi-am luat gâtul.

— Samal.

Tânărul vorbise blând, însă tovarăşul lui se încordă imediat şi se uită la el, stabilind pentru Kennedy chestiunea – care până atunci rămăsese deschisă – a ordinii în care va fi trasă de limbă. Făcu un gest şi huiduma îndepărtă cuţitul de pe faţa lui Kennedy, coborându-l spre el. Poliţaiul cel bun l-a surclasat pe poliţaiul cel rău.

Tânărul se aşeză lângă ea pe pat, făcându-şi loc aproape politicos şi se uită drept în ochii ei. Zâmbi – dar zâmbetul era mult mai îngrijorător decât ferocitatea huidumei. Era zâmbetul cuiva atât de sigur de propria corectitudine, încât vinovăţia sau ruşinea nu l-ar fi putut vizita nici o clipă.

— Numele meu este Abydos, îi spuse. Şi bărbatul acela, cu cuţitul, este prietenul meu, Samal. Samal este un om care – după cum poţi vedea din comportamentul său – nu se dă în lături de la o muncă neplăcută. Dar în ciuda a ceea ce-a spus, eu voi fi acela care îţi va pune întrebările. Şi îi voi permite lui Samal să-ţi facă rău numai dacă îmi forţezi mâna. Asta dacă mă vei face să cred

că, rănindu-te, ne vei spune mai multe sau nu ne vei minţi. M-ai înţeles? Dacă vei coopera, vei suferi mai puţin. Şi când va veni sfârşitul, va veni mai rapid şi mai uşor.

Bărbatul făcu o pauză, ca şi cum se aştepta ca ea să-i răspundă. Cum Kennedy nu spuse nimic, el vorbi mai departe.

— În afară de asta, îţi pot oferi şi o consolare pe viitor. La momentul oportun – doar cu o mică scenografie – moartea ta va părea un joc sexual care a scăpat de sub control. Dar dacă ne spui adevărul, fără sufleor, înainte de a pleca îţi vom scoate aceste… — gesticulă, zâmbind scurt, jenat – … accesorii şi te vom lăsa cu hainele pe tine. Nu vei fi dezonorată.

— Da, dar tot moartă voi fi, spuse Kennedy. Nu-mi place să par nerecunoscătoare, dar… ştiţi…

Descoperi că o durea gâtul când vorbea şi vocea ei suna ca un croncănit agasant.

Tânărul ridică din umeri.

— Eşti o femeie inteligentă, zise el. Nu ar avea nici un rost să-ţi promit că te voi lăsa în viaţă. Amândoi ştim că aş minţi şi atunci nu ai mai crede nimic din ce ţi-am spus.

Kennedy îşi linse buzele uscate şi mormăi ceva încet şi din adâncul gâtului. Când tânărul se aplecă politicos înainte, încercând să-i prindă cuvintele, îl scuipă în ochi. Era tot dispreţul pe care-l adunase, dar îşi dădu seama din oroarea şi dezgustul de pe chipul lui că reuşise.

Bărbatul scoase o batistă şi-şi şterse obrazul.

— Ei bine, spuse el, strâmbându-se, poate că m-am înşelat. Poate că va fi imposibil, la urma urmelor, să purtăm această conversaţie în termeni raţionali.

Privi spre celălalt bărbat, care stătea pregătit, cu pumnalul în mână.

— Samal, ia-i un deget.

Huiduma se aplecă peste ea. Expresii contradictorii – nerăbdare, şovăială, teamă, ură – toate i se puteau citi pe chip.

— Voi vorbi, spuse Kennedy repede. Nu e nevoie să mă tăiaţi. Vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

Abydos făcu un gest şi Samal se opri din nou. Nici măcar nu o atinsese şi părea uşurat că nu fusese nevoie, deşi Kennedy observase cât de uşor mânuia el cuţitul. Era sigură că mai ucisese înainte. Era la fel de sigură şi că torturarea nu-l îngrozea câtuşi de puţin. Pe faţa lui nu se vedea nici urmă de milă, iar dacă se vedea ceva, era o ură viscerală faţă de ea. Pe

neaşteptate, se zbătu în cătuşe şi-şi lăsă degetul arătător, ca din întâmplare, să atingă dosul palmei lui Samal. Bărbatul sări de parcă ar fi fost înţepat.

Femeile, se gândi Kennedy. *Ţi-e frică de femei.*

— Foarte bine, spuse Abydos. Să începem cu după-amiaza de astăzi. Ai convocat o întrunire, la Ryegate House. Ce s-a petrecut acolo?

Kennedy îşi linse buza uscată şi se strădui cât putu de mult să-şi menţină un ton calm.

— Am acuzat un bărbat, Alex Wales, de furt.

— Furtul a ce?

— Al unei cărţi.

— Numele cărţii.

Abydos accentua cuvintele cu atâta precizie, încât Kennedy ezită, precaută. Ştia cât de important era cuvântul scris pentru Poporul lui Iuda. De fapt, li se spusese la seminariile de antiterorism de pe vremea când încă era poliţistă că acelaşi lucru era valabil pentru toţi fanaticii religioşi. În concepţia unui fundamentalist, cuvântul era literalmente trup şi orice vătămare sau lipsă de respect faţă de el reprezenta un atac direct asupra capului lui Dumnezeu.

Aşa că, dintr-un instinct pe jumătate exploatat, Kennedy minţi.

— Nu am fost capabili să descoperim asta, spuse ea. Ştiam doar că fusese o discrepanţă. Că una dintre cutiile din acea încăpere era uşoară. Ceva fusese furat de acolo.

— Şi ai ştiut că Alex Wales o furase.

— Da.

Din nou, măcar atât lucru trebuiau şi ei să afle. Agentul lor, celălalt membru al celulei lor, nu raportase – dispăruse din peisaj. Moartea lui avea să fie anunţată la ştiri cât de curând, dacă nu se şi anunţase deja. Nu i-ar fi fost de folos să mintă.

— *Cum* ai ştiut? o întrebă Abydos.

Kennedy reuşi să încropească o explicaţie. Datele asemănătoare din dosarele personale. Ipoteza omului din interior. Coincidenta morţii lui Silver.

— Foarte bine, încuviinţă Abydos, parcă era profesor sau un preot care o catehiza. Şi l-ai acuzat de toate astea pe el. Pe Wales.

— L-am interogat. Da.

— Cum a răspuns el?

— Nu a răspuns. A refuzat să răspundă la toate întrebările

mele. Şi când l-am încuiat în cameră şi am chemat poliţia, s-a sinucis cu propriul cuţit.

Samal scoase un sunet din fundul gâtului, un geamăt tânguitor. Abydos se uită la el şi-l admonestă pe limba aia a lor.

— *Ne eyar v'shteh. De beyoshin lekot.*

Cu siguranţă, semăna mult cu afurisita aia de aramaică a Poporului lui Iuda.

— *Ma es'irim shnd ekol,* răspunse Samal, cu faţa îndurerată şi imploratoare ca a unui câine bătut.

Abydos i-o reteză scurt, cu un gest poruncitor. Apoi se întoarse spre Kennedy, ca şi cum nu ar fi fost întrerupţi.

— Dar nu ţine, îi spuse. Eşti foarte atentă când spui *„Eu* am făcut asta" şi „nu a vrut să-mi răspundă". Ca şi cum în încăpere eraţi numai voi doi. Dar nu eraţi. Te rog să ne spui cine mai era acolo.

Kennedy îşi dădu seama, şocată şi cu o senzaţie bruscă de răceală, că ăsta – toate astea, tot ce i se întâmpla ei acum şi ce urma să i se întâmple – fusese motivul pentru care Alex Wales nu o ucisese atunci când avusese ocazia. Odată ce-şi hotărâse propria moarte, era esenţial să o lase pe Kennedy în viaţă pentru a putea fi interogată de aceşti oameni.

— Am crezut că Wales ar putea vorbi mai uşor dacă eram singură cu el, spuse ea.

Vocea ei era spartă, avea un sunet hârşâit, subţire şi Kennedy nu avea ce să facă în privinţa asta.

— Nu, zise Abydos. Nu cred.

— Acesta este adevărul.

Se aşternu o tăcere prelungă.

— Vă întreb iarăşi, domnişoară Kennedy. Cine mai era acolo? Spune-mi şi cruţă-ţi suferinţa.

— Acesta este adevărul, spuse ea din nou.

— Bine, încuviinţă Abydos.

Îi făcu semn din cap lui Samal.

Kennedy îşi făcea curaj, dar cunoştea destule despre tortură ca să înţeleagă că, oricât s-ar fi pregătit dinainte, era inutil odată ce se trecea la acţiune.

Se gândea că, poate, bărbatul avea nevoie de câteva momente să-şi adune curajul, dar el îşi înfipse cuţitul în mâna ei stângă, atingându-i degetul şi înfigându-l până la os. Kennedy deschise gura să ţipe. Abydos, care se aştepta la asta, îi băgă o bucată de pânză – o batistă, poate – adânc pe gât. Ţipătul deveni

un chiot şters, mai degrabă o vibraţie decât un sunet. Bărbatul o privi îndeaproape, cu un ochi clinic, în timp ce ea se zbătea şi bolborosea în căluş.

— Din nou, spuse el.

Samal coborî lama cuţitului şi Kennedy fu cuprinsă de spasme, panică şi teroare inutile, care-i blocau orice gând raţional.

Însă cuţitul nu a atins-o, fiindcă cei doi bărbaţi îngheţară la auzul unui zgomot neaşteptat, absurd şi ciudat, afară din cameră. Cinci bătăi puternice, în succesiune rapidă: ta-ra-ta-ta-ta.

— Izzy?

La celălalt capăt al holului, se auzea vocea unei femei, tânără şi uşor neliniştită – era de la uşa de la intrare.

— Iubito, eşti acasă?

14

Abydos răspunse ceva mai repede decât Kennedy şi această mică diferenţă fu crucială. În timp ce ea îşi încorda corpul pentru o mişcare suficient de violentă pentru a-l avertiza pe noul musafir, el o strânse cu putere de încheietura mâinilor şi-i murmură lui Samal un singur cuvânt.

— *Rishkert.*

În acel moment, picioarele lui Kennedy se ridicau pentru a se da jos din pat, dar Samal îi prinse gleznele în aer şi o forţă să le coboare din nou, încet şi fără putinţă de a-i rezista. Kennedy nu putea face alt zgomot decât fâşâitul corpului ei peste cearşafuri.

— Izzy, eşti acolo?

Glasul părea puţin îngrijorat şi trist.

Uşa nu era încuiată…

Abydos îi aruncă lui Samal o uitătură cruntă şi Samal îşi întoarse faţa de parcă s-ar fi ferit de o palmă.

Paşii din hol se apropiau tot mai mult.

— Izzy?

De-acum, oricine ar fi fost, trebuie că văzuse dâra de lumină pe sub uşă. Dar nimeni nu dă buzna în dormitorul cuiva neinvitat. Nimeni nu ar fi atât de nebun, de obraznic sau de bădăran ca să facă aşa ceva, doar dacă nu avea certitudinea unei invitaţii deschise.

Clanţa uşii se răsuci şi se întredeschise un milimetru.

— Biiineee…

Vocea se schimbase de la tatonare la ironie, deşi mai păstra o umbră de nesiguranţă.

— Dacă eşti cu cineva, îţi dau zece secunde să vă băgaţi sub cearşaf. Nouă… opt… şapte… ce-o fi o fi.

Uşa se deschise larg şi o tânără – o femeie *foarte* tânără – păşi în încăpere. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani şi, deşi panicată la culme, o parte din mintea lui Kennedy găsise timp să fie mirată şi indignată.

Doamne, Izzy.

Femeia purta blugi şi un tricou alb – simplu, chiar decolorat – şi ghete negre milităreşti care nu se mai purtau de mult, aşa că, probabil, erau un accesoriu retro. Avea părul tuns scurt, brunet şi cârlionţat, ochii violeţi şi chiar atunci se făcuseră mari cât cepele

pentru că, indiferent ce s-ar fi aşteptat să vadă, ce vedea în realitate erau doi bărbaţi înmărmuriţi şi o femeie legată, iar Samal se ridicase şi făcu o piruetă pentru a ajunge în faţa ei, acum cu un pistol în mână (care înlocuise cuţitul – când se petrecuse asta?), ţintit direct spre ea.

— Eu… eu…. Îngăimă ea. Eu tocmai…

— Intră în cameră, spuse Abydos. Vino. Nu-ţi vom face rău.

Vocea lui era fermă, dar avea un ton liniştitor, lent, sacadat chiar. Nu schiţă nici o mişcare în direcţia ei, dar o privea ţintă.

— Intră, altfel femeia asta va muri.

Fata privea când la Abydos, când la Samal, apoi la pistol. Faţa ei era aceea a unei victime traumatizate, în stare de şoc. *Fugi,* spunea Kennedy în gând, încercând să o rostească şi cu voce tare, dar singurul sunet care străbătea prin căluş nu era decât un horcăit disperat, aproape surd.

— Vino înăuntru, spuse Abydos, cu aceeaşi voce politicoasă. Închide uşa.

Fata făcu un pas. Cel puţin, piciorul ei păşi înainte, dar restul corpului rămăsese înţepenit în pragul uşii.

— Mama ştie că sunt aici, spuse ea, dar pe un ton care urca, de parcă ar fi rostit o întrebare sau o rugăminte.

— Foarte bine, spuse Abydos. Foarte bine. Închide uşa.

Fetei, însă, parcă îi dispăruse forţa motrice.

— Eu nu voiam decât… spuse ea. Voiam să-i dau lui Izzy cărţile înapoi.

Ţinea în mână ceva ce, până atunci, Kennedy nu observase: culori sclipitoare, ţipătoare, cu un luciu atât de puternic, încât lumina lămpii păru pentru o clipă că aruncă semnale Morse.

Era o revistă porno. *Liga Tufişurilor.* Pe copertă erau două femei aproape goale, pelvis strivit peste pelvis, corpul uneia fiind răsucit în mod ridicol, pentru a-şi expune cât mai vizibil sânii uriaşi.

— Vreţi să vedeţi? întrebă fata, arătând-o.

Samal se îndepărtă de imagine de parcă ar fi văzut un şarpe. După care, se petrecură o serie de lucruri imposibile, într-o secvenţă rapidă.

De sub revistă, care se întoarse subit în mâinile fetei, ţâşniră două fire strălucitoare care îl loviră pe Samal drept în piept.

Se auzi un sunet ca un ticăit de ceas, dar prea rapid şi prea tare. Samal se dădu înapoi greoi, mergând cu spatele prin cameră, cu paşi mici, săltăreţi, până se izbi cu umerii de perete.

Alunecă de-a lungul lui, cu un horcăit agonic.

Între timp, Abydos se întinse după o armă de-a sa, dar tânăra aruncase revista porno şi pistolul cu electroşocuri, consumat şi făcu un salt peste pat ca la o cursă cu sărituri, repezindu-se la faţa lui şi cărându-i o ploaie de pumni rapizi şi biciuitori, ceea ce-l forţă să-şi folosească ambele mâini pentru a se apăra.

La început, ambele mâini erau suficiente, însă fata se agita încontinuu, făcând paşi înainte şi înapoi, fluturându-şi mâinile neastâmpărate în toate direcţiile, ca suveica pe un război de ţesut, împingându-l pe Abydos. La un moment dat, el pară două lovituri joase, lăsându-şi trunchiul fără apărare. Fata înaintă şi îi dădu un cap în figură.

Abydos se clătină înapoi, orbit de durere, iar fata făcu o piruetă, răsucindu-şi piciorul stâng cu o graţie de balerină, lovindu-l în cap din lateral, cu un pocnet surd. El căzu în genunchi, după care se prăbuşi cât era de lung.

O mişcare mai aproape de ea îi distrase atenţia lui Kennedy. Samal bâjbâia după pistolul care-i căzuse. Acţionând din simplu instinct, Kennedy se răsuci în pat şi-l lovi în cap cu picioarele. Apoi îşi ridică genunchii, astfel încât bara îl izbi drept în gât.

Dacă nu ar fi fost ameţit de la pistol, ar fi ripostat atacului stângaci într-o clipită. Dar aşa, a trebuit să se lupte câteva secunde cu toată greutatea lui Kennedy, înainte de a o sălta cu totul şi de a o azvârli cât colo. Între timp, fata traversă camera din nou, smulgând *en passant* veioza de pe noptiera lui Izzy. Nici măcar nu încetini să se uite la veioză, aşa i se păru lui Kennedy, dar postamentul din inox, greutatea şi mărimea erau exact ce îi trebuia ei. O răsuci la spate ca un jucător de popice, apoi o învârti în sus, chircindu-se sub ea şi o trimise cu o forţă uluitoare drept în bărbia lui Samal. Lovitura îl săltă câţiva centimetri de la pământ şi-l trânti lat pe spate, pe podeaua dormitorului, care se zgudui sub greutatea lui.

Fata îl ocoli cu grijă. Huiduma era în continuare inconştientă. Se rostogoli pe o parte, încercând să se ridice din nou. Fără grabă, dar cu o precizie clinică, ea îi mai aplică trei lovituri crâncene în ceafă, care-l înfipseră în covorul lăţos al lui Izzy ca un ciocan care bate un cui într-o scândură. După o clipă de gândire, îi mai aplică o lovitură. Apoi, în sfârşit, lăsă veioza jos şi-şi mişcă mâinile care o dureau puţin din cauza strânsorii prea puternice.

Într-una din aceste ultime clipe de groază, Kennedy intrase

într-o criză respiratorie atât de profundă şi neaşteptată, că aproape înghiţise batista lui Abydos. Acum se sufoca. Se zvârcolea în pat, încercând să înghită aerul care-i lipsea.

Fata cerceta cele două corpuri prăbuşite cu un interes liniştit, detaşat, până când, în cele din urmă, observă suferinţa lui Kennedy. Lăsă veioza jos şi îşi vârî mâna în gura lui Kennedy ca să pescuiască batista de un colţ care se mai vedea încă.

Kennedy respiră adânc, tremurând, scoţând – când dădu drumul aerului afară – nişte suspine gâjâite, ca urmare a şocului.

— Eşti bine, îi spuse fata, exact pe acelaşi ton folosit de Abydos cu câteva clipe mai înainte. S-a terminat. Dar trebuie să pleci.

— Cine… şuieră Kennedy… eşti… tu?

— Sunt Diema, spuse fata simplu.

Îl scotocea pe Samal prin buzunare, apoi pe Abydos, după cheie, dar Kennedy nu făcu legătura până ce nu văzu, până ce fata nu-i scoase cătuşele de la mâini şi bara de la glezne.

— Trebuie să pleci de-aici, îi spuse ea în timp ce desfăcea cătuşele. Bărbaţii ăştia au venit aici singuri, dar vor mai fi şi alţii. Probabil cât de curând.

Kennedy se ridică şi începu să-şi maseze mâinile şi braţele amorţite. Se uită la Samal, temându-se, în ciuda a ceea ce văzuse, în ciuda a ceea ce-i spunea raţiunea, că s-ar putea ridica să o atace din nou.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg, spuse ea, când deveni sigură pe vocea ei. Cine eşti tu? De ce m-ai ajutat? Eşti, într-adevăr, prietenă cu Izzy?

Fata îi aruncă o privire scurtă, uşor mirată.

— O prietenă a iubitei tale? Nu fi ridicolă. Ascultă doar ce-ţi spun. Găseşte-ţi un loc pe care ei să nu-l ştie. Apoi alt loc şi un altul. Mută-te mereu. Schimbă-ţi obiceiurile. Nu le uşura munca.

Poliţia, se gândi Kennedy. *Trebuie să chem poliţia.*

Noptiera se răsturnase şi telefonul zăcea pe jos. Kennedy se întinse după el, dar fata îşi puse piciorul pe încheietura mâinii ei, înainte de a apuca să-l ia. Se lăsă cu toată greutatea pe mâna lui Kennedy, ceea ce o făcu pe aceasta să deschidă larg gura de durere.

— Nu, spuse fata.

Ţintuită locului, Kennedy se uita în sus la ea. Figura fetei, calmă şi detaşată, în ciuda violenţei la care tocmai participase, avea o expresie încruntată ce nu lăsa loc de negocieri.

— Tu ştii cine sunt eu? o întrebă pe Kennedy. De unde am venit?

Kennedy răspunse printre dinţii încleştaţi.

— Nu, habar n-am.

Fata aruncă o privire scurtă către corpurile de pe podea, apoi se întoarse spre Kennedy.

— Din acelaşi loc de unde au venit şi *ei.* Şi noi toţi am jurat să păstrăm secretul asupra acelui loc. Aşa că ştii ce-ar trebui să-ţi fac dacă pui mâna pe telefon şi suni.

Îşi trase piciorul înapoi. Kennedy îşi îndoi uşor degetele de la mână. Durerea era insuportabilă şi abia le putea mişca, dar nu se rupsese nici unul.

— Gândeşte-te la asta, spuse fata. Bărbaţii aceştia au venit aici ca să te interogheze şi apoi să te omoare. Au dat greş, aşa că vor fi trimişi alţii. Presupunând că le-ai fi spus autorităţilor, mă îndoiesc că ţi-ar fi putut fi de mare ajutor. Le-ar fi venit greu şi să te creadă. Acum pleacă. Lasă în urmă tot ce nu ai nevoie. Gândeşte-te unde mergi. Cu cine vorbeşti. Indiciile pe care le laşi în urma ta. Pentru că vor fi oameni care vor merge pe aceste urme, oameni care se pricep foarte bine la ceea ce fac.

— Aşadar, nu ar trebui să mă întorc la Ryegate House? o întrebă Kennedy. Este un avertisment?

Încruntarea fetei se accentuă. Se uită la Kennedy de parcă ar fi fost nebună.

— Bineînţeles că trebuie să te duci. Să-ţi termini misiunea încredinţată. Să găseşti cartea şi să faci ce trebuie făcut. De ce crezi că mi-am pierdut vremea urmărindu-te? De ce altceva meritai să fii salvată?

Se răsuci pe călcâie şi plecă, călcând în picioare revista porno, cu tot dispreţul.

15

În Scoţia, patru funcţionari daţi dispăruţi au fost găsiţi morţi. Moartea lor reflectă moartea a patru dintre cei doisprezece apostoli ai lui Iisus: Matei (împuns cu o suliţă, în cazul de faţă o suliţă sportivă), Tadeu (bătut cu un pietroi până şi-a dat duhul), Iacob (decapitat) şi Petru (crucificat cu capul în jos). Poliţia scoţiană clasifică aceste crime ca fiind provocate de ură.

În Umbria, un viaduct se prăbuşeşte. Maşinile cad ca o ploaie torenţială într-o strâmtoare abruptă, la capătul căreia se află o altă şosea, împânzită de un trafic aglomerat. Sunt ucise două sute de persoane.

În California, orice animal cu sânge cald de la o grădină zoologică din San Diego moare după trei zile, prezentând simptome similare cu ale virusului Ebola. Când agenţii virali sunt izolaţi, se constată că sunt diferiţi pentru aproape fiecare specie în parte, creaţi individual sau adaptaţi pentru toleranţă maximă. Păsările pur şi simplu au dispărut într-o dimineaţă, uşile coliviilor fiind găsite larg deschise. Căutările întinse pe toată suprafaţa statului nu au găsit nici măcar una.

În Beijing, structura Porţii Tienanmen a slăbit într-un mod care sfidează orice analiză, dezintegrându-se în mai multe blocuri masive de piatră, care strivesc un grup de turişti germani şi trei studenţi care mergeau la facultate pe biciclete. Trupurile sfârtecate sunt adunate în găleţi, provocând proteste din partea rudelor faţă de manipularea insensibilă a rămăşiţelor celor dragi.

Şapte tineri speologi din Auckland intră într-o peşteră de începători cu o adâncime maximă de şapte metri. Toţi sunt găsiţi morţi, din cauza unei depresurizări severe şi a emboliei arteriale, caracteristice scufundărilor la o mie de metri, urmate de o revenire instantanee la suprafaţă.

Valurile se răspândeau pe tot globul. *Dar aceasta este o metaforă greşită,* cugeta Ber Lusim. Valurile devin din ce în ce mai slabe, cu cât se îndepărtează mai mult de sursă. Asta însă – observă el cu o oarecare plăcere – seamănă mai degrabă cu un tsunami sau cu un curent care-i târăşte din ce în ce mai mult pe înotătorii neprevăzători, în siajul lui invizibil şi ucigător.

Nu că ar fi savurat suferinţa şi dezintegrarea spre binele lor. Odată, poate. Puţin. Dar nu mai era acel om, nu mai era de mult,

pur şi simplu Demonul. Cuvintele profetului îi schimbaseră esenţa, dar fără a-i modifica traiectoria nici cu o fracţiune. Făcea aceleaşi lucruri pe care le făcuse dintotdeauna, mortificând trup şi suflet, dar acum, acţiunile lui căpătau un alt înţeles. Acesta era miracolul lui Shekolni şi dovada suficientă că avea legături cu divinul.

Profetul îşi găsi vechiul prieten stând pe patul de campanie din cazarmă. Camera era la fel de goală precum chilia unui călugăr, aşa că nu avea nimic pe ce să se aşeze. Uşor şi degajat, Shekolni se aşeză pe pardoseala din piatră, în faţa lui Ber Lusim.

Ber Lusim citea, dar acum sări în picioare, poftindu-l pe Shekolni să stea pe pat – însă acesta refuză, dând din mână. Ber Lusim îşi reluă locul, închise cartea şi o puse deoparte. Era *cartea,* desigur: cartea care devenise punctul central al vieţilor şi aspiraţiilor lor, stânca lor de salvare şi coordonatorul lor neînduplecat.

— De ce eşti aşa de îngândurat, Ber Lusim? îl întrebă profetul. Ai apăsat pe trăgaci şi, acum, glonţul a pornit în lume. Nu-i poţi schimba zborul.

Ber Lusim ridică din sprânceană.

— Aceste lucruri ţin de domeniul meu, nu de al vostru, Sfinte. Şi nu sunt sigur că sunt de acord. La un glonţ, după cum spuneţi, te gândeşti şi ai toată grija înainte de a-l trage. După aceea, nu poţi decât să te uiţi şi să vezi ce se întâmplă.

— Şi? Nu asta facem noi?

— Iertare, Sfinte, dar ce facem noi seamănă mai degrabă a tortură. O serie de intervenţii atente şi scrupuloase pentru a atinge un efect cumulativ.

Shekolni zâmbi.

— Şi asta te face să te încrunţi? Vrei să te răzgândeşti?

— Nicidecum! Ber Lusim era şocat de aluzie. Tortura este o chestiune în care sunt versat. Nu am nimic împotriva planului, încerc doar să-l înţeleg.

Ber Lusim se uita la Shekolni, acolo în întunericul chiliei, luminat doar de flăcările a trei lumânări care ardeau într-o firidă de lângă pat. Umbrele îi acopereau faţa profetului ca un văl, nelăsând să i se citească expresia de pe chip.

— Te gândeşti vreodată la copilăria noastră? îl întrebă el într-un târziu.

Când erai un simplu om, voia să spună. *Când încă mai existau mistere pe care nu le puteai pătrunde.* Dar el nu rosti cu glas

tare aceste lucruri. Era important să dai dovadă de tact şi smerenie atunci când aveai de-a face cu divinitatea încarnată.

Profetul râse.

— Nici nu eram în viaţă în acele timpuri. Nu mi le amintesc absolut deloc. Viaţa mea a început din ziua în care am avut prima viziune. Nimic dinainte de asta nu are vreun sens pentru mine.

Ber Lusim dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles, deşi afirmaţia arăta cât de diferiţi erau cei doi bărbaţi. Amândoi, prin naturile lor violente şi prin forţa voinţei lor, se însemnaseră cu destine ciudate. Dar, în timp ce Ber Lusim îmbrăţişase violenţa, împodobindu-se cu ea, Shekolni o deschise ca pe o uşă, trecând prin ea într-un loc necunoscut.

— Copiii sunt cruzi, murmură Ber Lusim.

Se gândea la el însuşi – primele sale experimente cu limita de suportabilitate a durerii celorlalţi, ceea ce îi permisese să se cunoască pe sine.

— Toţi bărbaţii sunt cruzi, spuse profetul. La fel şi toate femeile. Dacă nu am fi, nu am avea nevoie de Dumnezeu.

Se ridică din nou în picioare. Mişcările sale erau, în mod straniu, ale unui om bătrân, deşi diferenţa dintre vârsta lui şi cea a lui Ber Lusim nu era de nici o lună. Poate că mantia sfinţeniei era mai grea decât îşi imaginau oamenii obişnuiţi.

— Este important să înţelegi, spuse el. Să am un model mental pentru acţiunile cuiva, care să ia totul în consideraţie şi să aibă răspunsuri pentru toate obiecţiile. Am de gând să le ţin o predică tovarăşilor tăi de arme. Ar trebui să vii şi s-o asculţi şi tu.

— Vă invit să vă gândiţi la un miracol, spuse profetul, cuvintele lui rostogolindu-se prin sala imensă ca nişte obiecte fizice, fiecare legănat într-un mănunchi de ecouri.

O sută de bărbaţi îl priveau şi-l ascultau, nerăbdători să primească o revelaţie, imuni la slăbiciuni şi îndoială.

— Miracolul naşterii.

— Nici unul dintre voi nu aveţi nici soţii, nici copii. Nici unul dintre voi nu veţi avea vreodată, nu din slăbiciune sau din pricina propriului eşec, ci a accidentului din istorie şi a Planului inalterabil. Dar vă asigur că naşterea, văzută de aproape, este un lucru foarte urât. Mama, în durerile naşterii, umple aerul cu ţipetele ei – cu urlete şi behăituri animalice. Uneori îşi pierde controlul intestinelor. Când, în sfârşit, apare nou-născutul, este acoperit de mizeria din rărunchii mamei sale şi cel mai adesea cu

sângele ei. Abia dacă arată ca o fiinţă umană, atunci când este ridicat în braţe. Ca să fie fiinţă umană, trebuie să fie curăţat. Ca să fie fiinţă umană, trebuie să respire. Ca să fie fiinţă umană, trebuie să fie separat de pântecele care l-a purtat şi l-a hrănit. Eliberat printr-o tăiere de cuţit. Doctorul care manevrează cuţitul vede oare gloria, sau vede şiroaiele şi mizeria sângelui? Miroase el tămâie sau excremente? Aude el ţipete sau cântecele îngerilor?

Avra Shekolni făcu o pauză teatrală, pentru răspunsurile care nu aveau să vină.

— Voi sunteţi doctorul. Iar viitorul, lucrul care aşteaptă să se nască, depinde în întregime de rapiditatea cuţitului din mâinile voastre, de talentul vostru. Are nevoie de voi pentru a tăia ceea ce odată a fost foarte preţios, foarte dorit, iar acum nu este decât un lest. Are nevoie ca voi să vedeţi dincolo de sânge, oricât de sus s-ar înălţa, către lumină – lumina infinită, infinită.

Tăcu, lăsându-şi braţele, pe care le deschisese, ca şi cum i-ar fi îmbrăţişat pe toţi, să-i cadă de-a lungul trupului. Adepţii lui Ber Lusim căzură cu toţii în genunchi. Majoritatea plângeau şi toţi făceau semnul ştreangului.

Ber Lusim îngenunche şi el, inima îi cânta şi sângele îi vuia în urechi.

Slujise cerul de la distanţă – poruncile Domnului strecurându-se în minţile şi glasurile oamenilor supuşi greşelii.

Acum el era cuvântul rostit de Dumnezeu.

PARTEA A DOUA

Un soldat

16

Niciodată nu-i trecuse fetei prin cap că va fi aleasă. Odată, pe vremuri, când avea vârsta potrivită pentru asemenea lucruri, poate cochetase cu această posibilitate. Cei pe care îi cunoştea ea fuseseră luaţi la doisprezece, treisprezece sau paisprezece ani.

Dar ea împlinise şaisprezece ani şi nu venise nimeni s-o ia. Apoi a avut loc marea schimbare, *y'siath,* când Poporul a trebuit să părăsească locul în care trăiseră timp de şapte generaţii şi să călătorească spre noua cetate.

Odată ajunşi acolo şi-au despachetat lucrurile din nou şi au încercat să se simtă ca acasă. Dar nu era acasă pentru ei. Chiar şi fata împreună cu tot Poporul pe care-l cunoştea (nu cunoştea prea mulţi oameni, fiind singuratică de felul ei) aveau un soi de neastâmpăr şi nu se simţeau în largul lor. Părea că totul se terminase şi încă nimic nu începuse din nou. Ritmurile vieţii, care, în definitiv, sunt viaţa însăşi, fuseseră întrerupte.

Fata a încercat să-şi exprime aceste sentimente în picturile şi sculpturile pe care le făcea – şi se aşteptase ca desfăşurarea normală a lucrurilor, depănarea gândurilor, asociaţiilor şi acţiunilor care alcătuiau lumea ei să o vindece.

Haos în Sima, sfatul bătrânilor. Se ridicară unele voci în Em Hadderek, locul de adunare. Normalitatea dădea târcoale de la distanţă, asemenea unei păsări care şi-a părăsit cuibul fiindcă nu era în siguranţă şi acum nu se mai putea aşeza la locul ei.

Fata era înarmată faţă de haosul din jurul ei, cel puţin până la un punct, dar era greu să nu te tulburi când bărbaţi înţelepţi şi nebuni strigau furioşi unul la altul şi toţi îşi ridicau glasurile

dispreţuitoare la adresa bătrânilor. Iubirea era atât fundaţia, cât şi mortarul societăţii: dacă asta le lipsea, ce mai rămânea în loc?

Glasurile nemulţumite spuneau că Poporul nu ar fi trebuit să părăsească Ginat'Dania, Grădina Edenului, care fusese casa lor, pe care Dumnezeu nu o pedepsise. Acest lucru a dus inevitabil la dezbateri despre ce anume *sancţionase* Dumnezeu mai exact, cât şi despre eşecurile Mesagerilor, sau mai degrabă ale supremului lor păstor şi comandant, fostul Kuutma. Se zvonea că îşi trădase Poporul, îndrăgostindu-se de o femeie dată în grija lui şi că purtase prea mult doliu după ce ea a murit. Judecata lui fusese infectată. El îi lăsase pe duşmanii Poporului să trăiască şi să devină tot mai puternici şi să se alieze. Până când, în cele din urmă, el însuşi a căzut luptându-se cu cel mai puternic dintre acei duşmani, tatăl-extern Leo Tillman şi *rhaka,* lupoaica Heather Kennedy. Din cauza acestor eşecuri a trebuit Poporul să se mute, cu o caravană din camioane sigilate, din vechea lor aşezare de la poalele oraşului Mexico City, la Ginat'Dania, unde locuiau în prezent, la mii de kilometri distanţă la nord şi la est.

Noul Kuutma adoptase o atitudine semeaţă faţă de toate aceste acuzaţii, fiind pătruns de importanţa misiunii sale.

Dar protestele se înteţeau, până când, în cele din urmă, au divizat Sima însăşi. Unul dintre cei trei bătrâni din sfat dădu glas celor mai teribile erezii, oroarea ororilor. Camarazii lui nu au avut încotro şi l-au expulzat din încăpere, iar ceva mai târziu, tot în acea zi, s-a aflat că părăsise cetatea – plecase în lume, nepedepsit, neînsoţit, fără nume, fără binecuvântare, fără misiune.

Drept care, cetatea fu straşnic zguduită, ca o barcă din care sare cineva pe ţărm, lăsând-o prea uşoară şi la apă prea adâncă. Poporul era siderat şi înmărmurit, ascultând ecourile unui sunet pe care nimeni nu-l auzise.

Apoi, inexplicabil, cu mult după ce încetase să se mai gândească la faptul că acest lucru ar mai fi posibil, fata a fost convocată. Nu de către sfatul bătrânilor, ci de Kuutma însuşi, cunoscut şi sub numele de „Făclia" – liderul şi comandantul celor din tagma *Elohim,* care ţinea în inima sa tot adevărul şi în mâinile sale toată răzbunarea.

Chemarea a venit într-un moment când ea era cel mai puţin pregătită să-i răspundă. Lucra la o pânză imensă, cea mai mare pe care o încercase vreodată. Stând sus pe scară, stropită şi murdară de vopsele din cap până-n picioare, picta chipul unui

înger, când doi îngeri i se înfăţişară.

Erau Alus şi Taria, slujitorii personali şi gărzile de corp ale lui Kuutma. Apariţia lor subită în atelierul fetei aproape că o făcu să cadă de pe scară, îngrozită.

— Eşti chemată, spuse Alus simplu.

Au aşteptat în tăcere în timp ce se spăla, emoţionată şi puţin jenată că stătea goală în faţa lor.

Mergând între cele două femei pe străzile aglomerate din Em Hadderek, apoi coborând, mai departe, scara masivă, fata se uită timid şi cu jind întâi la una, apoi la cealaltă.

— Vezi ceva ce-ţi place? o întrebă Taria obraznic.

Fata se înroşi până în vârful urechilor.

— Mi-ar plăcea să vă pictez, spuse ea. Aveţi nişte muşchi atât de frumoşi.

Îngerii au început să râdă şi i-au spus că se vor gândi să-i pozeze, poate, într-o zi când vor fi libere. În continuare, pe un ton mai serios, Alus îi reaminti că ea pe Kuutma urma să-l vadă şi ar fi fost bine să înceapă imediat să se concentreze asupra acestui lucru.

Au dus-o la locuinţa lui Kuutma, situată la nivelul cel mai de jos al cetăţii – care în argoul de stradă al Poporului era denumită uneori *het retoyet,* „drojdia”. Kuutma avea acolo un apartament modest, mult mai puţin decât ar fi avut dreptul. Dar la fel ca predecesorul lui, era un bărbat cu gusturi simple.

Mai mult decât atât, era un războinic, care stătuse în armata lui *Elohim* mai mult decât majoritatea şi avea şi cicatrici, drept dovadă. Nu pe trup: deşi acest Kuutma fusese trimis să-i ucidă pe mulţi din lumea de afară, el niciodată (cel puţin din câte se ştia) nu fusese rănit sau vătămat. Cicatricile le purta în suflet şi fata i le-a văzut imediat cum l-a privit în ochi.

Era un bărbat solid, bine făcut, de înălţime puţin sub medie, cu umerii laţi şi care emana forţă; aceasta, asemenea rănilor, nu provenea numai din constituţia sa fizică, într-adevăr, avea nişte mâini imense şi braţe musculoase: dar faţa lui mare, liniştită – neobişnuită pentru cei din Popor, sugerând, probabil, vreun strămoş slav printre ascendenţii săi – transmitea pacea unei meditaţii profunde. Era chel, cum fuseseră ultimii Kuutma, dar ceea ce la predecesorul său avusese un aspect marţial, la acest bărbat era ascetic; semăna cu un călugăr sau pustnic: o smerire a mândriei trupeşti, o golire până în străfunduri.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse fetei.

Avea un accent ciudat, lungind vocalele pentru a le emfatiza – probabil o reminiscenţă a ultimei sale misiuni, care se va estompa curând, odată ce se afla din nou acasă, lângă Poporul său.

— Desigur, răspunse fata, roşind puţin, luată prin surprindere de respectul şi blândeţea lui Kuutma.

Însă ceea ce spuse el în continuare o surprinse şi mai mult.

— Îţi datorez nişte scuze.

Totul părea neverosimil. El era Kuutma, la urma urmelor. El era cel cu nume multe şi avea în mâinile sale soarta Poporului. Neştiind ce să spună, fata a dat doar din cap.

— Da, spuse Kuutma. Îţi datorez. În numele precedentului Kuutma. Ai fost evaluată şi rezultatele au fost impresionante. Ar fi trebuit să fii chemată la datorie, aşa cum au fost chemaţi fraţii tăi. Ai mintea şi temperamentul potrivite pentru aceste acţiuni. Ai capacitatea de a supravieţui în afara Ginat'Dania. Să te adaptezi, printre cei nealeşi, fără a te pierde în căile lor. Mai ai, de asemenea, multă imaginaţie, aceea te va ajuta să improvizezi în situaţii pentru care nu ai fost antrenată şi pregătită în mod corespunzător, în orice caz, am trimis după tine astăzi pentru a îndrepta omisiunea care te-a făcut să lâncezeşti acolo, fără rost.

Fata simţi deodată cum inima începe să-i bată în piept. Îi era greu şi să respire. *Să nu fie Kelim,* se ruga ea unui Dumnezeu pe care arareori îl deranja. *Te rog, te rog, nu Kelim. Nu lăsa să am aceeaşi viaţă ca a mamei mele.*

— Simt că ceea ce fac aici este preţios, spuse ea cu o voce care abia se auzea în propriile-i urechi, aproape plângăcioasă.

— Desigur, încuviinţă Kuutma, tot cu blândeţe. Asta îţi stă în fire. Oriunde te-ai afla şi orice ai face, vei găsi o modalitate de a te face utilă. Dar sunt locuri unde este mai multă nevoie de tine decât aici.

Te rog.

— Prin urmare, am decis că vei deveni una dintre *Elohim.*

Fata aproape că tremura. Răsuflă uşurată, apoi fu cuprinsă de bucurie. Era chemată – şi la o misiune căreia i se putea dărui fără nici o rezervă. Femeile *Kelim* îşi slujeau Poporul doar cu pântecele şi în cursul acţiunii erau împuţinate (deşi toată lumea pretindea contrariul). Cele din *Elohim* slujeau cu inima, cu mintea şi cu mâinile. Un cuţit sau un pistol, îşi închipuia ea, erau ca orice altă unealtă – ca pensulele pe care le folosea atunci când picta, cu diferenţa că se limitau la un singur efect, la o singură culoare.

Nu se temea de violenţă. Pictura era deja o violenţă. Aşa stând lucrurile, era plină de violenţă.

Nu i se ceruse acceptul: era informată asupra unei decizii, nu i se făcea o propunere. Cu toate acestea, spuse:

— Accept, Kuutma. Accept cu bucurie.

— Sunt încântat, rosti Kuutma solemn. Astea nu sunt vremuri fericite. Suntem nesiguri şi divizaţi. Dar s-ar putea, surioară, să fii tu aceea care să ne ridici din nou.

— Spune-mi numai ce am de făcut, zise fata.

Kuutma zâmbi văzând nerăbdarea din tonul ei, nu un zâmbet de superioritate, ci o recunoaştere – o înţelegere – a pasiunii de care era cuprinsă.

— Mai întâi, trebuie să înveţi, spuse el. Şi nu este lucru uşor. După aceea… ei bine, am un plan, iar tu eşti o parte din el. Când vei fi pregătită, ţi-l voi explica. Şi te voi trimite afară.

Se ridică, arătându-i că trebuie să-l urmeze, dar pentru o clipă ea nu se putu clinti din loc.

— Te rog frumos, Kuutma, îi spuse. Să mă trimiţi unde? El o privi cu o expresie de nepătruns. Îi luă ambele mâini într-ale sale şi i le apăsă ca pentru o binecuvântare sau ca şi cum o invita să se roage împreună.

— La calvarul tău, surioară, spuse el solemn, trist chiar. La misiunea şi încercarea care este a ta şi numai a ta.

17

Kuutma îi spusese că antrenamentul nu va fi uşor. În realitate, a fost un calvar care aproape că a terminat-o.

Fata descoperi, după cum se aşteptase, că nici mecanica, nici etica uciderii nu o intimidau. Ea preferase dintotdeauna o viaţă solitară, cu doar câteva legături umane pasagere: avea sentimentul că puţine lucruri sunt de durată, iar dragostea romantică sau familială nu era decât fie o iluzie confortabilă, fie un joc jucat în cunoştinţă de cauză. Aşa că a putut să înveţe – în cele mai mici detalii – o mulţime de moduri de a pune capăt vieţii, fără a-şi angaja în vreun fel emoţiile sau conştiinţa. Deocamdată, totul era doar teoretic, dar era o teorie în care ea se implicase cu un entuziasm lipsit de orice sentiment de culpă.

Solicitările fizice ale antrenamentului erau însă altă chestiune. Fata trebuia să îndure şaptesprezece ore pe zi de instrucţie şi practică, de exerciţii de gimnastică şi dietă, precum şi nenumărate cursuri despre sabotaj, utilizare şi întreţinere a armelor, despre infiltrare, sisteme de luptă nearmate, supravieţuire pe câmpul de luptă, urmărire şi supraveghere.

Apoi, aceste lecţii luau sfârşit şi începea o altă etapă: istoria lumii, politică, limbi străine, psihologie, sociologie, comunicare nonverbală, chiar şi modă. Fata cunoştea scopul acestor discipline uşoare şi aparent inutile, aşa că nu protestă. Dacă una dintre eleve făcea o remarcă dispreţuitoare, antrenoarea, Ushana, o punea să stea în picioare în faţa celorlalţi recruţi şi o admonesta fără milă.

— S-ar putea să ajungi să trăieşti printre nealeşi timp de zece ani, spunea Ushana şi să ucizi o dată. Aşa că spune-mi, copilă, ce vei face cu timpul tău, între luptă şi infiltrare?

Fata ţinea capul jos şi se silea din răsputeri să înveţe lucruri care păreau absurde şi impenetrabile, cum ar fi silabe fără nici un sens dintr-o limbă necunoscută. Treptat, spaţiile goale dintre întâmplări disparate se umpleau cu mai multe fapte. Căi logice răzbăteau prin nebunia acelei lumi închise şi ea începea să vadă lumea largă, adamică, din afara Ginat'Dania, aşa cum era: o reflectare îngrozitor de distorsionată a lumii reale în care trăia ea.

De asemenea – şi ăsta era singurul lucru care o speria –

ajunsese să vadă diferenţa de scală. Poporul trăia într-un spaţiu de câţiva kilometri şi pe mai multe niveluri în subteran – într-un mare oraş care, pentru majoritatea dintre ei, reprezenta, de fapt, lumea întreagă. Însă ştiau că mai există o altă lume, pe care Dumnezeu a dăruit-o fiilor lui Adam, dar a promis că, atunci când va veni vremea, le-o va da înapoi aleşilor săi adevăraţi.

Însă ceea ce fata nu reuşise să aprecieze până atunci era faptul că lumea cealaltă era cu mult mai mare decât lumea pe care o cunoştea ea. Pe măsură ce o explora în jocuri ample, care începuseră în împrejurimile lui Ginat’Dania, ajungând apoi tot mai departe, începea să vadă adevărul despre ea. Lumea era atât de mare, încât părea infinită, o ţară deschizându-se către o altă ţară, continuând cu alte şi alte ţări pe o distanţă pe care mintea sa nu era capabilă, cel puţin la început, să o cuprindă.

Kuutma îi spuse, mai târziu, că acest lucru era normal şi nu lipsit de importanţă. Mulţi tineri şi tinere, în timpul antrenamentelor pentru a deveni Mesageri, se confruntaseră cu un gen de paralizie a gândirii, când ieşiseră pentru prima dată din Ginat’Dania, păşind în imensitatea naţiunilor adamice. Unii dintre ei nu au putut să depăşească această stare şi, în consecinţă, nu au putut fi admişi în *Elohim.* Alţii păreau că s-au adaptat, dar dezvoltau psihoze imediat ce ajungeau afară. Era o problemă care părea să devină, din contră, din ce în ce mai acută cu fiecare nouă generaţie – poate pentru că prăpastia dintre Ginat’Dania şi lumea celor nealeşi se adâncea tot mai mult odată cu trecerea timpului.

Fata supravieţuise crizei existenţiale privind lumea ca pe o compoziţie estetică. Scala era un instrument pe care un artist îl putea pune în slujba unui efect. Cât de mare era, atunci, Dumnezeu, cel ce pictase pe o pânză uriaşă pe care miliarde de bărbaţi şi femei îşi duceau viaţa?

Antrenamentele continuau. Cu fiecare săptămână, cu fiecare zi, ea părea că o ia cu mult înaintea colegelor sale. În luptele fără arme, îi dobora constant pe opozanţii mult mai mari şi mai puternici decât ea. Voinţa ei părea o sârmă înfăşurată şi desfăşurată de milioane de ori în interiorul trupului său compact, astfel că statura ei scundă masca o imensitate de nezdruncinat.

Excela în folosirea armelor.

Excela în gândire tactică şi strategică.

Excela în robusteţe.

Excela în inteligenţă şi reţinerea informaţiilor.

Devenise, pentru colegele ei, o chestiune de mare mândrie în a ţine pasul cu fata în orice domeniu. Dacă o întreceai, chiar şi pentru scurt timp, era o realizare cu care te lăudai luni de zile.

Mulţi dintre băieţii din grup manifestau faţă de ea un interes romantic – şi multe dintre fete, având în vedere că Poporul nu avea tabuuri faţă de ceea ce adamicii numeau homosexualitate. Fata le dădea foarte clar de înţeles, de fiecare dată, că aceste complimente nu erau bine-venite. De fapt, ea se temea de intimitate, aşa cum alţii păreau să se teamă de singurătate. Să lase pe cineva să intre în viaţa ei şi în patul ei, ca să vorbească despre gânduri necugetate în vâltoarea unor acte necugetate – era o idee care o îngrozea şi o scârbea în egală măsură. Dar, ca să încheiem, imediat ce simţea o creştere a interesului faţă de cineva, băiat sau fată (de obicei băiat), greaţa era mai mare decât excitarea. Îşi putea imagina actul fizic al sexului, restul fiind prea deprimant pentru a fi luat în consideraţie.

Când a cedat în cele din urmă, a părut mai degrabă un act de violenţă decât unul de dragoste. Era în cea de-a treia şi ultima zi a unei competiţii cu o echipă superioară, care îi surclasase încă de la început. Dacă ar fi fost ea liderul echipei, fata ştia că ar mai fi putut face ceva – fie să forţeze victoria, fie să facă remiză. Dar liderii fuseseră aleşi prin tragere la sorţi, iar cel al echipei sale, un băiat impulsiv şi emotiv, pe nume Desh Nahir, nu se ridica la înălţimea misiunii lui.

Aşadar, în a treia zi, plutonul fetelor a fost prins într-o poziţie ce nu putea fi apărată, pe fundul unui şanţ nu prea adânc şi a fost făcut praf de un atac susţinut, cu foc de anfiladă, care le-a acoperit din cap până-n picioare de vopsea roşie, ce ţinea loc de sânge.

În consecinţă, fata a trebuit să rămână trei ore întinsă, nemişcată, în locul în care fusese împuşcată, până ce s-a fluierat sfârşitul zilei de luptă.

Imediat ce s-a putut mişca, l-a găsit pe liderul echipei lor dezbrăcându-se în vestiar şi s-a năpustit asupra lui. Nu l-a pocnit, nu i-a tras şuturi, nu l-a plesnit, doar şi-a apăsat trupul de al lui, astfel încât uniforma să i se impregneze de vopseaua roşie, obligându-l să preia o parte din dezonoarea care îi revenea de drept lui şi nu ei.

Însă tumultul sentimentelor ei, deşi dominat de furie şi frustrare, avea şi alte componente. Trupul său apăsat peste al lui Nahir îi trezea senzaţii care nu-i erau tocmai neplăcute şi, când el

a sărutat-o, tatonând, speriat că îl va respinge, fata i-a răspuns.

Relaţia lor a durat cinci săptămâni, suficient de mult ca ea să-şi dea seama că avusese dreptate încă la început: neplăcerile şi provocările cauzate de apropierea prea mare de cineva depăşeau de departe orice eventuale plăceri. I-a spus lui Nahir că totul s-a terminat între ei, făcându-l să sufere, iar când el şi-a călcat pe mândrie implorând-o să rămână, l-a părăsit pur şi simplu.

A mai avut o tentativă cu o fată mai mare decât ea cu patru ani, la care a recurs mai degrabă pentru a se asigura că nu agăţase persoana nepotrivită. Rezultatele au fost foarte asemănătoare, deşi relaţia a durat ceva mai mult şi s-a sfârşit mai vijelios.

Fata s-a antrenat timp de trei ani. Nu era, în nici un caz, suficient, dar ştia că timpul este scurt. Îşi putea da seama de asta din atitudinea profesorilor faţă de ea şi din faptul că, uneori, când privea în timpul exerciţiilor în arenă sau prin clasă, îl vedea fie pe Kuutma însuşi, fie pe unul dintre îngeri cum o urmăreau îndeaproape, cu o expresie gravă, gânditoare.

Profesorii nu erau afectaţi de gradul ridicat de epuizare. Unul câte unul, studenţii erau eliminaţi după ce ratau vreun test sau, pur şi simplu, încetau să mai urmeze cursurile, fără vreun motiv evident.

La sfârşitul celui de-al treilea an, au început să ia drogul, kelalit. Prima oară când l-a luat, lăsând să-i cadă doar o picătură din lichidul limpede din pipetă pe limbă, fata a avut senzaţia că tot creierul îi este împroşcat cu nitrogen lichid. Totul devenise incredibil de limpede, incredibil de clar – şi incredibil de lent. Se simţea deopotrivă puternică şi moartă, ca şi cum ceea ce fusese corpul său era umplut cu metal topit, care acum se răcise şi se întărise sub forma unei teribile maşinării mulate exact pe ea.

Au trimis-o în arenă, împreună cu trei luptători deodată – toţi *Elohim* ca şi ea, dar nebeneficiind de avantajele drogului. Lupta a durat nouăsprezece secunde.

După aceea, fata a vomitat tot din ea şi nu a închis un ochi toată noaptea, tremurând şi asudând.

— Este otravă, i-a spus profesoara Ushana, când a întrebat-o. Formula exactă nu e cunoscută decât de chimiştii care o prepară, dar toate substanţele din aceeaşi familie sunt letale în cel mai înalt grad. Adamicii le iau din plăcere şi devin dependenţi. Iau doze din ce în ce mai mari, iar la sfârşit mintea şi trupul lor sunt

distruse de efectul cumulat al toxinelor.

Fata era, fără să vrea, şocată şi înspăimântată. Pierderea controlului era, pe lista ei personală, unul dintre păcatele de moarte.

— Cum folosim noi drogul în mod diferit? a întrebat ea, sperând să primească o asigurare.

— Noi nu-l luăm de plăcere, i-a răspuns Ushana.

Nu, i-a spus Kuutma mai târziu, e mai mult decât atât. Drogul pe care îl luăm noi, kelalit, *blestemul şi binecuvântarea,* nu este o singură substanţă. E un compus, alcătuit din mai multe droguri, iar unele sunt incompatibile între ele. Compusul principal induce o stare euforică, un sentiment de omnipotenţă, dar întunecă mintea şi moleşeşte simţurile. Din contră, kelalitul ascute simţurile şi accelerează procesele fiziologice. Fluxul informaţional prin nervi este mult intensificat, ceea ce înseamnă că atât percepţia, cât şi acţiunea sunt mult mai rapide. Totodată, din acest simţ central al puterii şi bucuriei, se păstrează suficient pentru ca utilizatorul să nu simtă durerea care în mod normal l-ar distrage sau l-ar face incapabil de acţiune. Bucurându-se de libertate ruşinoasă şi mizerabilă, artizanii Poporului au meşteşugit o unealtă pentru războinici, flexibilă şi puternică.

Dar totuşi, mortală. Cei mai mulţi dintre *Elohim* care au murit printre Neamuri au fost victimele efectelor cumulative ale kelalitului.

După săptămâni şi luni de zile, fata s-a obişnuit să folosească această unealtă cu două tăişuri, acest amestec de trădare-binecuvântare. În vara celui de-al treilea an, ea putea suporta o doză întreagă de kelalit, în ciuda masei sale corporale reduse, funcţionând la cel mai înalt nivel de percepţie şi acţiune, ore în şir. De asemenea, a devenit mai capabilă să facă faţă şocului fiziologic şi emoţional care urma întotdeauna.

Încă o dată, era dată drept exemplu tuturor, modelul pe care trebuiau să-l urmeze şi după care trebuiau să se muleze ei înşişi. Când o altă elevă, Esali, a murit din pricina unei supradoze şi trupul ei ţeapăn, pământiu a fost adus în dormitor într-o tăcere asurzitoare de neîncredere şi refuz, fata a realizat că a fi în fruntea clasei avea şi dezavantaje. Esali încercase să o depăşească.

După această întâmplare, a devenit mai reţinută ca niciodată. Nu încurajase deloc cultul adorării eroului, printre colegele ei, dar acum respingea orice avansuri cu o brutalitate deliberată. Nu

mai voia ca şi alte morţi să se aşeze la porţile conştiinţei sale, indiferent cât de mult erau apărate acele porţi.

A îndurat. A câştigat. A primit tot ceea ce profesorii i-au putut da şi-a însuşit cunoştinţele şi, asemenea păianjenului, le-a dat înapoi ca pe un fir de pânză de mătase. Numai profesorul cel mai în vârstă, Rithuel, care le-a predat câteva lecţii de psihologie, i-a dat o notă mai slabă. De fapt, nu i-a dat notă de trecere. Când fata l-a căutat să-l întrebe de ce, a fost direct, dar – după părerea fetei – enigmatic.

— Ca să te fac să iei o pauză, a fost tot ce i-a spus el.

— Să mă faceţi să iau o pauză de ce? l-a întrebat.

Rithuel şi-a desfăcut palmele şi le-a întins spre ea, goale.

— Nu ştiu, a recunoscut el.

— Atunci…

— A nu acţiona poate fi la fel de important ca şi a acţiona. Pauza dinainte de acţiune se umple cu multe lucruri, iar unul dintre ele este adevărul.

— Dar eu nu am picat la testele dumneavoastră, protestă fata. Am răspuns la toate întrebările. Nu cred să fi făcut erori semnificative.

— Nu ai făcut nici o greşeală. Şi tocmai acest lucru m-a tulburat. Cred că-ţi va fi util, într-o zi, să ştii că nu eşti perfectă. A fi aproape de perfecţiune poate, uneori, să devină periculos. Vreau să spun, periculos pentru suflet.

Şi totuşi, mai era un test, unul despre care elevii împrăştiau zvonuri nebuneşti, speculaţii nefondate şi glume nesărate. Li se va da când se vor aştepta mai puţin – asta credeau cei mai mulţi. Şi-l puteai rata cu o singură vorbă sau mişcare nelalocul ei.

Într-o seară, după ce luase cina la cantină, a venit un curier după ea spunându-i că o aşteaptă Ushana în sala de gimnastică. Când ajunse acolo, o găsi pe profesoară aşteptând-o în întuneric. La picioarele ei stătea îngenuncheat un bărbat – mai degrabă un băiat. Mâinile şi picioarele îi fuseseră legate cu lanţuri scurte de cel mai înalt cal dintre aparate, pe care fuseseră montate inele de fier – probabil, se gândi ea acum, pentru acest scop. Băiatul era de vârsta ei, dar cu un păr atât de deschis la culoare cum aproape că nu se mai văzuse prin Popor. Era uşor supraponderal şi îmbrăcat ciudat, cu pantaloni scurţi şi o tunică fără mâneci, pe care erau inscripţionate cuvintele lipsite de sens FERMENTAT ÎN CASĂ PENTRU O SAVOARE DEPLINĂ! Era îngrozit, cu urme de lacrimi pe obraji.

Fata înţelesese imediat ce se aştepta de la ea, dar nu spuse nimic. Se prezentă în faţa profesoarei cu o plecăciune respectuoasă, făcându-se că nu-l vede pe băiat, până ce Ushana înclină capul în direcţia lui.

— Acesta este Ronald Stephen Pinkus, spuse ea. Salută-l în limba lui.

— Care este limba lui, *Tannanu*? întrebă fata.

Ştia bine că băiatul vorbea engleza, fiindcă pe tricoul lui scria în engleză.

— Engleza, spuse Ushana.

Avea un ton aprobator.

Fata se întoarse.

— Bună seara, Ronald Stephen Pinkus, spuse ea.

Pe chipul băiatului se zări o umbră de surpriză şi speranţă.

— Vorbeşti engleza! Slavă Domnului! Ascultă, s-a produs o greşeală. Ei cred că sunt altcineva, dar nu sunt nimeni. M-au luat direct de pe stradă şi e ca şi cum – nu ştiu. Nu ştiu ce vor.

Fata îi întoarse spatele din nou şi se uită la Ushana.

— Omoară-l, spuse Ushana.

Fata şi-a plecat capul în semn de încuviinţare, dar nu s-a clintit din loc. Voia să fie sigură.

— Ce crimă a comis? întrebă ea.

Băiatul habar nu avea despre ce vorbeau. Se tot uita de la una la alta. Poate că se gândea că fata îi traduce spusele lui.

— Nici o crimă. Îl omori pentru că aşa îţi spun eu.

Şi l-a omorât. Cu mâinile goale, pentru că nu i se specificase nici o armă. După aceea, a plâns, dar plângea în tăcere şi nimeni din dormitor nu a avut nici cea mai vagă bănuială.

Ronald Stephen Pinkus nu făcea parte din Popor. Nu era bine să plângă pentru el şi era ruşinos. Îşi promise ca data viitoare să se comporte mai bine.

Şi astfel, la momentul oportun, a fost trimisă înapoi la Kuutma, cu o notă din partea profesorilor săi, remarcabilă prin concizie: „Este pregătită”.

El o întâmpină cu o îmbrăţişare părintească, exprimându-şi marea satisfacţie pentru realizările ei. Fata i-a mulţumit politicos. Nici unul dintre ei nu a menţionat nota pe care i-o dăduse Rithuel la psihologie, fiind astfel scutită de a fi pusă în situaţia să-şi critice unul dintre profesori.

Kuutma o servi cu fructe proaspete şi apă presărată cu

scorţişoară şi cuişoare. Îi oferi şi vin, dar fetei nu-i plăcea vinul. Alcoolul interacţiona cu kelalitul din corp, încetinindu-l în mod imprevizibil.

O vreme au fost tăcuţi, ca nişte vechi prieteni, stând în aceeaşi încăpere unde se întâlniseră cu trei ani în urmă.

Kuutma se gândea şi el la respectiva întâlnire.

— Ţi-am spus odată că am un plan pentru tine, îi zise el. A sosit timpul, acum, ca acest plan să fie pus în acţiune.

Fata se simţi o clipă plăcut dezorientată, o schimbare destul de bruscă a perspectivelor sale mentale, pentru a-i induce o uşoară ameţeală. Dacă fusese convocată de Kuutma pentru a o trimite în misiune, înseamnă că acum era un Mesager. Aceste simple vorbe reprezentau ceremonia ei de absolvire, accederea ei în rândul membrilor *Elohim.*

— Sunt pregătită, spuse ea.

— Bine.

El îi umplu paharul cu apă, apoi şi-l umplu pe al său. Se pare că vinul fusese adus doar dacă ar fi dorit să-l bea ea.

— Dar trebuie să ştii că este o misiune neobişnuită – o situaţie neobişnuită, din toate punctele de vedere – şi ai tot dreptul să o refuzi.

Fata dădu din cap. Se întreba ce ar fi putut Kuutma să-i ceară, în numele cetăţii şi al Poporului, pe care ea să-l poată refuza – sau chiar să fi ezitat înainte de a accepta.

— Ştii că unul dintre bătrâni ne-a părăsit. Un bătrân, aş spune mai degrabă doar cu numele. În realitate, este mai tânăr decât mine.

— Da, spuse fata. Apoi: Desigur.

— El a fost *Yedimah,* spuse Kuutma. Sămânţa. Cel care în adunările Sima este desemnat să privească în viitor şi să propovăduiască schimbarea. Dar şi-a pierdut această poziţie şi, desigur, numele. El este cel care a fost. Avra Shekolni.

Shekolni şi-a depăşit atribuţiile cu mult faţă de restul Sfatului Bătrânilor, punând în discuţie cel mai profund şi mai sacru principiu care ne guvernează viaţa. În esenţă, el pornea de la premisa că Poporul a interpretat greşit natura înţelegerii pe care Dumnezeu a făcut-o cu noi – că întregul nostru mod de viaţă este fundamentat pe o înţelegere greşită. Dumnezeu ne-a promis Pământul, spunea Shekolni, dar El nu a promis că ni-l dă nouă: El se aştepta ca noi să acţionăm astfel încât să-l îndeplinim voia. Înţelegi care este problema cu această poziţie, sora mea?

Fata înţelegea şi îi confirmă acest lucru.

— Atunci, expune-mi-o şi mie.

— Adamicii ne depăşesc numeric într-o proporţie de unu la mai multe mii. Şi istoria lor este un război neîntrerupt, aşa că armele lor sunt mult mai avansate faţă de ce am putea noi avea. De aceea ne ascundem. Dacă am încerca să luptăm, nu am avea nici o şansă să învingem. Prin urmare, aşteptăm. Aşteptăm judecata lui Dumnezeu.

— Un rezumat excelent, spuse Kuutma. Şi Consiliul i-a vorbit lui Shekolni la fel de înţelept, încercând să-i corecteze modul de gândire. Dar, după cum ştii, el nu a vrut să se îndrepte. A fost dat afară din Sima. După care a părăsit până şi Ginat'Dania. Nu se ştie cum a reuşit să iasă din cetate fără autorizaţie sau permisie, dar cert este că a făcut-o. De atunci, îl căutăm în lung şi-n lat, dar nu i-am dat de urmă.

Fata încuviinţa din cap, dar nu vorbea. Va pune întrebări numai dacă va fi poftită s-o facă.

— Situaţia era cât se poate de gravă, continuă Kuutma, dar acum ştim că s-a agravat şi mai mult. Shekolni a intrat în contact, acolo, printre Neamuri, cu un Mesager – mai degrabă un Conducător, un comandant al Mesagerilor – care se pare că-i împărtăşeşte vederile neautorizate. Comandantul în chestiune, Ber Lusim, a fost un bărbat mare la vremea lui – atât de formidabil şi chiar, aş îndrăzni să spun, un războinic atât de crud, încât era numit de cei care-l cunoşteau Demonul. Precedentul Kuutma avea încredere absolută în el. Apoi, însă, în urmă cu zece ani, Lusim a căzut în dizgraţie. Nu şi-a îndeplinit îndatoririle sacre. Au fost victime – dintre ai noştri, nu dintre Adamiţi – a căror moarte ar fi putut fi evitată.

Bătrânul Kuutma l-a chemat înapoi pe Ber Lusim ca să-l pedepsească, dar el a refuzat să vină. Când au fost trimişi Mesageri să-l aducă, a dispărut. Abia atunci am realizat cât de puternic a fost cultul personalităţii creat în jurul lui – fiindcă un mare număr de Mesageri care-l cunoşteau şi care trăiseră cu el printre Neamuri l-au urmat atunci în exil. Au scăpat radarului nostru – au devenit nativi, ne-am gândit noi, deşi adevărul pare să fie altul. Totuşi, s-au ţinut la distanţă de Adamiţi, deşi au întrerupt orice legătură cu Poporul şi cu Ginat'Dania. Probabil că duc o existenţă solitară insuportabilă.

Dar, într-un fel sau altul, după cum ţi-am spus deja, Avra Shekolni l-a găsit pe Ber Lusim. La început a avut doar o

bănuială. Shekolni dispăruse fără urmă, aşadar, am presupus că trebuie să fi avut un ajutor. Apoi am fost contactaţi de însuşi Ber Lusim, care ne-a spus că Shekolni fusese trimis la el şi la adepţii săi de Dumnezeu – şi ne-a mulţumit că am fost instrumentul oferirii acestui dar. Ne-a avertizat să nu-l căutăm pe Shekolni şi ne-a spus – citez exact – să fim pregătiţi pentru judecată.

Kuutma se întrerupse pentru o clipă şi sorbi puţină apă. Îşi clăti gura cu ea, ca şi cum ar fi încercat să scape de un gust amar. După care o înghiţi.

— I-am trimis un răspuns lui Ber Lusim, spuse el încet. Sau cel puţin l-am trimis pe unul dintre *Elohim* într-un loc şi într-un moment când am bănuit – corect – că Ber Lusim îl va intercepta în mod sigur. L-am avertizat pe Lusim că Shekolni era un eretic. Şi l-am somat să se întoarcă la Ginat'Dania, în mijlocul Poporului, căruia îi aparţine.

— Nu a ţinut seama de avertismentul tău, ghici fata.

— Nu, nu a ţinut. Ba mai mult. Asta te va sfâşia, sora mea. Adu-ţi aminte că Dumnezeu le aranjează pe toate şi transformă răul în bine. Ber Lusim a însemnat faţa emisarului meu cu cuţite şi fier încins, făcându-l atât de hidos, încât oricine îl vedea se cutremura şi întorcea capul. Însemnându-mi slujitorul în acest mod, era o insultă la adresa mea. Faţa bărbatului nevinovat nu era decât hârtia pe care Lusim alesese să-şi scrie mesajul.

Fata era deprinsă cu violenţa, dar asta o şocase profund. Stomacul i se strânse şi gura i se umplu de un gust amar. Îi scăpară câteva dintre cuvintele lui Kuutma, în timp ce se chinuia să-şi recapete calmul.

— Desigur, acum este imposibil ca acest bărbat să se mai poată întoarce în lume. A fost obligat să renunţe la misiunea sa. Şi în afară de asta, ruşinea este foarte mare. Mi-a cerut permisiunea să se sinucidă, dar i-am spus să mai reflecteze puţin şi să petreacă ceva timp cu familia şi cu prietenii. Sper ca asta să-l poată readuce la cursul normal al vieţii, care are, ea însăşi, o putere uriaşă de vindecare.

— Acest Ber Lusim este un monstru, spuse fata, cu gâtlejul strangulat şi amar din cauza acidului pe care s-a forţat să-l înghită.

— Poate, murmură Kuutma cu amărăciune. După această atrocitate, am proferat *hrach bishat* – blestemul asupra lui. După cum ştii, pe vremuri, blestemul era rezervat doar pentru cei bănuiţi că ar fi posedaţi. Asta a însemnat că Ber Lusim a început

să fie considerat de atunci înainte un demon şi nu un om. Până la urmă şi-a câştigat titlul care îi fusese deja acordat.
Kuutma părea că ezită.
— Spune-mi, surioară, în copilăria ta, la orfelinat, ai trecut vreodată prin episoade de cruzime sau discriminare din cauza originii tale?
Fata se uita la el, prinsă pe picior greşit de schimbarea subită a subiectului.
— Uneori, spuse ea într-un târziu. După care: Asta a fost cu mult timp în urmă.
— Ceilalţi copii îţi puneau porecle?
Fata încerca să-şi amintească. Da, desigur că-i puneau, dar nu avusese nici o importanţă. Cele care o răniseră fuseseră profesoarele asistente, prin răceala şi dispreţul lor. Până când a învăţat să găsească acel loc în ea însăşi, unde să nu poată fi atinsă – şi să iubească tonurile şi culorile şi texturile mai mult decât îi iubea pe oameni.
— Cum îţi spuneau? o întrebă Kuutma.
— A fost demult, spuse fata din nou.
— Dar îţi aminteşti, sunt sigur de asta, o îmboldi el.
— Îmi spuneau bastarda. Şi amestecata, copil-din-flori, lepădătură, scursură, nedorita, corcitură, băşină de *Kelim,* potaie, mărul lui Adam. Mă făceau în fel şi chip, toate variaţii pe aceeaşi temă. *Mă-ta a plecat în lume şi şi-a desfăcut picioarele, aşteptând să treacă cineva s-o umple şi te-a făcut pe tine.*
— Ber Lusim a fost şi el copilul unei femei *Kelim.* Poate că abuzurile suferite în consecinţă i-au împietrit inima împotriva celor din tagma *Kelim.*
Kuutma şi-a ridicat paharul, părând că vrea să mai soarbă o înghiţitură, dar privea fix în el şi timp îndelungat nu scoase o vorbă.
— Poate că Shekolni avea dreptate într-o singură privinţă, şopti el în cele din urmă. Schimbarea... schimbarea poate să survină, fie că o dorim, fie că nu. Nici măcar nu sunt sigur că acesta ar fi un lucru rău. Stagnarea este probabil cel mai rău duşman al nostru, în momentul de faţă. Stagnarea şi decadenţa.
Făcu un efort vizibil să se scuture de aerul sumbru, o privi pe fată şi-şi ridică paharul în semn de salut.
— Nu ar trebui să-ţi vorbesc astfel, spuse el, în ziua triumfului tău. Te-am urmărit în timpul antrenamentelor. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama.

Fata îşi dăduse seama, bineînţeles, dar tăgădui cu modestie.

— Da, spuse Kuutma. Te-am urmărit şi am fost mulţumit. Mândru. Încântat. Ai suferit tot ce este mai rău în noi şi întruchipezi tot ce este mai bun. Sper să trăiesc să te văd cum urci la înălţimile pe care le meriţi.

Fata nu se simţea în largul ei cu atâtea laude.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea, atât pentru a schimba subiectul, dar şi pentru că era nerăbdătoare să afle.

— Te trimit să-i cauţi pe Avra Shekolni şi pe Ber Lusim, îi spuse Kuutma, simplu. Vreau să afli câţi oameni îl urmează în prezent, unde sunt şi ce fac.

— Şi să-i aduc acasă pentru a fi judecaţi?

— Nu.

Kuutma dădu din cap. Avea broboane de sudoare pe frunte care îi făceau pielea să sclipească, deşi lumina din cameră era slabă.

— Sau, cel puţin, nu imediat. Ber Lusim este un adversar formidabil, pe drept cuvânt, iar noi nu ştim cu exactitate câţi sunt cei care îi stau alături. Nu te poţi pune singură cu ei. Gândeşte-te cât ai fi de dezavantajată dacă te-ai întâlni cu vreunul din ei. Gândeşte-te cât de puţine şanse ai avea să reuşeşti.

— Atunci, dă-mi ajutoare suficient de puternice pentru această sarcină, îi spuse fata.

Nici prin cap nu îi trecuse că nu va fi ea liderul unei astfel de echipe: nu-şi subestima propriile abilităţi şi, în nici un caz, Kuutma nu i-ar fi vorbit astfel unui simplu soldat.

— Bine, zise el. Îţi voi da.

Şi, în timp ce îi explica planul lui, începuse să înţeleagă de ce îi oferise posibilitatea de a refuza. Dar ea nu avea nici o intenţie să refuze. Ştia că scrupulele lui Kuutma în ceea ce o privea erau greşite şi că ceea ce credea el că va fi greu avea să devină mult mai uşor decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Îşi termină discursul şi aşteptă răspunsul ei în tăcere.

— Voi avea nevoie de un nume nou, spuse ea în cele din urmă.

Kuutma a fost luat prin surprindere de această afirmaţie, aparent fără logică.

— Nu voi putea acţiona în nici un fel dacă le spun cine sunt, îi explică fata, susţinându-i privirea, tocmai pentru a-i arăta cât de puţin fusese afectată sau ruşinată de detaliile instructajului.

Kuutma părea că analizează sugestia ei.

— Aşa e, recunoscu el. Poate că ai dreptate.

— Prin urmare voi fi Diema, spuse fata.

Însemna grăunte de sicomor, ceva uşor care, purtat de vânt, ajunge foarte departe. Va străbate un drum lung, dar avea de gând să se mişte după propria sa voinţă.

În nici un caz, nu-i plăcuse niciodată numele Tabe. Îi amintea prea mult de mama sa.

18

Diema s-a dus să trăiască printre Neamuri şi le-a învăţat obiceiurile. Credea că-i cunoaşte deja, dar şi-a dat seama că era o diferenţă între excursiile limitate făcute cu profesorii şi această – căuta un cuvânt – *odisee,* marele voiaj în necunoscut.

Pentru a supravieţui în lumea adamică, absolut singură în majoritatea timpului, Diema nu a avut de ales decât să se adapteze ritmului ei – un lucru dur şi terifiant din punct de vedere existenţial. Se aruncase în diverse întâlniri întâmplătoare, reuniuni sociale informale, legături superficiale şi lipsite de importanţă. Grupuri de auto-ajutor, chefuri, nopţi karaoke, seminarii de afaceri, concerte rock, cursuri serale, şedinţe publice şi cercuri de rugăciune: a trecut prin ele cu viteza unei particule exotice printr-un rezervor cu bule, sporindu-şi masa şi viteza de răsucire, învăţându-şi rolul.

Fiind tânără şi (se pare) destul de atrăgătoare şi nedeţinând deocamdată controlul asupra semnalelor sociale pe care le transmitea, s-a aflat de mai multe ori în situaţii periculoase, riscând să fie violată sau tâlhărită. Dar ştia să-i pună la punct pe bărbaţii care o ameninţau şi, având reacţii eficiente, îi cotonogea, dar nu-i schilodea. Fiecare din aceste incidente reprezenta o experienţă din care trăgea învăţăminte. Niciodată nu ar fi bănuit cât de important era sexul ca monedă curentă printre Neamuri, cât de mult se baza pe el mare parte din interacţiunea lor zilnică.

Această parte a misiunii Diemei, pe care Kuutma o denumise aclimatizare, avea un final deschis. Fata însăşi trebuia să decidă când era pregătită să facă pasul. I-au trebuit trei luni. O parte din ea se răzvrătea împotriva pierderii timpului şi a entuziasmului, dar învăţase de la profesorii săi cât de important era ca în luptă să fii stăpână pe picioarele tale. Dacă te înclinai în afara centrului tău de gravitaţie, până şi un adversar slab te putea dezechilibra. Nu avea de gând să facă această greşeală prostească.

Sau poate că pur şi simplu tergiversa. Unele dintre lucrurile pe care le descoperise acolo, în lumea pierzaniei Neamurilor, a afectat-o în moduri cu totul şi cu totul neaşteptate. Cum puteau să existe asemenea mici creaturi nebune şi anarhice? Ce savanţi idioţi le-au putut inventa?

Desenele animate deveniră singurul viciu al Diemei. Oricând trebuia să-şi omoare timpul cu ceva, oriunde se afla vreun televizor, butona de la un canal la altul până când dădea peste un program pentru copii şi rămânea ore în şir, privind ecranul cu un sentiment de vinovăţie, dar profund absorbită de această lume cu iepuri şi răţoi vorbitori, cu bombe pe care scria BOMBĂ, cu morţi trecătoare, cu peripeţii tragicomice şi minunata companie Acme care făcea tot ce-ţi puteai imagina şi îţi trimitea produsele oriunde te-ai fi aflat.

Desenele animate erau o baricadă, uneori cu succes, alteori nu, contra coşmarurilor. În majoritatea nopţilor visa cum îl omoară pe băiat (al cărui nume, Ronald Stephen Pinkus, nu şi l-a putut scoate din minte). Numai că, în visele ei, moartea era o muncă de Sisif care trebuia luată mereu de la capăt imediat ce se termina. Se trezea cu faţa în lacrimi şi se detesta pentru asta. Ele erau un semn vizibil al unui flux interior teribil, pe care trebuia să-l izoleze şi să-l eradicheze. Ronald Stephen Pinkus adusese o mică parte din ea în război cu restul. Dar ea era puternică şi hotărâtă şi era sigură că va putea învinge acest fragment parşiv. Va şti că a câştigat în momentul în care încetau coşmarurile.

În final, lăsând coşmarurile deoparte, hotărî că era pregătită. Citise instructajul dat de Kuutma – la nesfârşit şi obsesiv, până ce învăţase pe de rost toate documentele – şi-şi alese momentul când să-şi facă intrarea.

Cel mai important jurământ pentru Mesageri era luarea kelalitului. Ber Lusim şi adepţii săi nu aveau cum să-l uite, dar, deşi puteau obţine arme şi provizii de oriunde doreau, ingredientele de bază ale substanţei letale, indispensabile, erau extrem de greu de găsit. Diema a luat în calcul mai mulţi furnizori pe care îi cunoştea Ber Lusim şi l-a ales pe unul dintre ei – cunoscut pentru discreţia sa şi care fusese folosit de precedentul Kuutma, în zilele când Ber Lusim încă se număra printre cei aleşi.

Această primă alegere nu dădu roade şi nici a doua. Dar magia numărului trei i-a fost favorabilă. La a treia casă din Paris, nu o supraveghea nici măcar de o săptămână când îl văzu pe mesagerul lui Ber Lusim (un bărbat pe care-l cunoştea din dosarele lui Kuutma) venind să cumpere ceva. Urmărindu-l de la distanţă, a găsit şantierul în barăcile căruia se afla reşedinţa franceză a Demonului.

A intrat încet, cu precauţie. Nu avea încredere în nimic. A privit şi-a calculat timpul şi a aşteptat cu răbdare. Acum era un soldat şi i se umplea inima de bucurie pentru misiunea care i se încredinţase.

Peste câteva luni şi-a făcut o imagine despre reţeaua lui Ber Lusim.

Era mult mai mică decât reţeaua lui Kuutma, bineînţeles: nu putea fi altfel, din moment ce era alcătuită în principal din membrii propriei celule care au dezertat odată cu el din rândul Poporului.

Diema a aflat despre această schismă, ascultându-le conversaţiile. Avea un amplificator direcţional spaţial, utilizat de armata SUA, dotat cu mai multe straturi de filtre de zgomot, inteligente. Putea ajusta reglajul pentru a corecta distanţa a doi sau trei pereţi şi ferestre despărţitoare, de la propriul ei unghi către fiecare nou vorbitor. Cea mai mare parte a interceptării o făcea culcată pe burtă, pe acoperişul diverselor case, sau ascunzători ale lui Ber Lusim, cu ochii închişi, pentru a se izola de lume şi pentru a se concentra asupra sunetelor şuierate, murmurate.

A obţinut ceea ce-i trebuia.

A trasat harta structurii de comandă a lui Ber Lusim, care era, în cea mai mare parte, descentralizată. Trupele aflate la dispoziţia sa erau mult mai puţin numeroase decât membrii legitimi *Elohim,* deşi mai consistente decât bănuise ea. În mod uimitor, el fusese în stare să recruteze şi alţi Mesageri, consideraţi înainte loiali. În mod evident, Shekolni nu era deloc singur în nemulţumirea lui faţă de noua Ginat’Dania.

Ea a aflat că Ber Lusim se baza foarte mult pe doi locotenenţi – Elias Shud, care era la fel de necioplit şi brutal şi periculos ca un tren rapid şi Hifela, „Faţă de Mort”, care era cu mult mai periculos şi aproape la fel de iute ca Ber Lusim însuşi.

A aflat despre cartea lui Toller, ceea ce, probabil, nu a fost o surpriză pentru ea. Toller era deja cunoscut de *Elohim şi* era evidentă influenţa lui asupra unei minţi ca a lui Ber Lusim.

Dar nu Lusim dirija toate astea. Ci Shekolni, bătrânul căzut în dizgraţie (deşi Lusim şi oamenii lui îl numeau pe Shekolni, simplu, „profetul”). Se pare că lui Lusim i s-a atribuit rolul mai mic de coordonator, cu consimţământul lui, iar loialitatea perversă, dar violentă a propriilor săi adepţi i-a fost transferată celuilalt bărbat. Cuvântul lui Shekolni venise la ei atunci când

aveau nevoie de el. Îl tratau cu o reverenţă însetată şi îl ascultau în toate.

Cel mai uimitor lucru era ceea ce le spunea să facă.

Diema s-a dus înapoi la Kuutma să-i comunice ce descoperise. Că renegatul *Elohim* ardea orice exemplar din cartea lui Toller care exista în lume, cu excepţia cărţii lor proprii şi ucideau pe oricine nu făcea parte din armata lor şi care se presupunea că ar fi citit-o.

Kuutma nici măcar nu se prefăcu a fi surprins.

— Şi noi am făcut lucruri asemănătoare ca să ne protejăm scrierile noastre, îi reaminti el.

— Ca să le protejăm, da, încuviinţă Diema. Dar asta depăşeşte cu mult protecţia.

Atunci ea i-a spus ce făcea Shekolni şi ce spera să obţină cu asta.

Kuutma râse. Dar era un râs amar, sceptic.

— Este minunat, spuse el. Atât de multe mii, dintr-o lovitură. Poate milioane. Îl provoacă pe Dumnezeu să intervină, chiar dacă pretinde că se pleacă în faţa cuvântului Lui. Este ca jocul laşului, jucat împotriva cerului.

— Ce fel de joc mai e şi ăsta? întrebă Diema.

Kuutma îi explică regulile jocului. Cum doi bărbaţi se angajează într-o cursă care îi va distruge pe amândoi – spre exemplu, conduc maşinile unul spre altul cu o viteză suficient de mare care să producă o coliziune fatală. Iar cel care pierde este cel care se fereşte.

— Nu cred că Dumnezeu se joacă de-a laşul, spuse ea pe un ton aspru.

— Surioară, zise Kuutma, cu siguranţă că se joacă. Numai că nu conduce el maşina. Alege intermediari. Din acest punct de vedere, să nu ai nici un dubiu, te-a ales pe tine.

— Tu m-ai ales pe mine, *Tannanu.*

— Este adevărat, după toate probabilităţile. Dar circumstanţele care te-au făcut să fii alegerea corectă? Asta nu a fost acţiunea mea şi nici a ta. Providenţa ne traversează, în propria ei direcţie, care este atât de diferită de direcţia noastră, încât – fie în bine, fie în rău – trecerea ei ne poate răni, nu numai salva. Nu putem spera decât să fim întregi, atunci când voia Lui va fi fost făcută. Nu putem cere să înţelegem.

O privea pe Diema atent şi gânditor.

— Ai realizat lucruri extraordinare, într-un timp relativ scurt.

— Mulţumesc, *Tannanu.*

— Dar un singur lucru pe care l-ai făcut nu mă bucură, surioară. Mă îngrijorează.

Diema şi-a păstrat expresia feţei impasibilă, dar stomacul i se strânse.

— Nu am făcut nimic care să-ţi compromită planul, *Tannanu,* spuse ea – o minimă apărare, în cel mai bun caz.

— Bineînţeles că nu ai făcut, încuviinţă el. Dar în anumite momente, în cursul călătoriilor tale, ai deviat de la misiunea ta pentru a te uita la o chestiune care nu are nici o relevantă.

Diema şi-a plecat capul, pe de-o parte, pentru a-şi ascunde faţa ca el să nu-i citească vinovăţia şi, pe de alta, pentru că îi era sincer ruşine.

— Nu se va mai întâmpla, spuse ea scurt.

— Ronald Stephen Pinkus, spuse Kuutma, făcând pauze între cele trei cuvinte ale numelui. Băiatul pe care l-ai ucis. I-ai cercetat familia. Părinţii şi sora supravieţuitoare. De ce ai făcut una ca asta?

Diema se forţă să-l privească în ochi pe Kuutma.

— Din simplă curiozitate, răspunse ea. Nimic mai mult. Profesorii noştri ne-au spus să fim curioşi să aflăm cum funcţionează sistemele în lumea Adamiţilor. Familia băiatului este un sistem. Acţiunea mea l-a schimbat. Am vrut să văd cum a reacţionat la această schimbare.

— Nimic mai mult?

— Nimic mai mult, *Tannanu.*

Kuutma încuviinţă din cap.

— Ţi-ai dat numele de grăunte de sicomor, îi reaminti el. Studiază-l. Diafanul este calitatea care îţi va fi cel mai de folos. Să pluteşti prin vieţile lor, fără să-i atingi şi fără să fii atinsă. Îţi spun asta nu ca să te cert, ci ca să te ajut.

— Ce trebuie să fac acum? întrebă Diema, disperată să schimbe subiectul.

— Adună-ţi echipa, îi porunci Kuutma. Toţi, în ordinea şi configuraţia stabilite, după cum am discutat.

Aşa şi făcu. Lăsă Providenţa să lucreze.

Lăsă ciocanul să iasă în calea cuiului.

PARTEA A TREIA

Ciocanul

19

Bulevardul Southampton Row era deja aglomerat la ora şapte şi jumătate dimineaţa. Obloanele magazinelor erau pe jumătate ridicate, astfel ca angajaţii să se poată târî pe dedesubt şi să înceapă să umple rafturile. Cafenelele şi barurile unde se servea micul dejun erau pline de păsări matinale în drum spre magazinele şi birourile din West End, iar altele, mai ieftine, cu îngrijitori obosiţi şi agenţi de pază care ieşeau din tura de noapte.

Kennedy mergea printre ei, o navetistă neaparţinând nici lumii de noapte, nici celei de zi. Oboseala şi nemulţumirea o ţineau la distantă de toate. Se simţea ca şi cum creierul îi fusese lustruit cu o perie aspră, slăbind strânsoarea craniului, destul ca ea să-l simtă zgâlţâindu-se când mergea.

O părăsise pe Izzy cu o seară înainte, neluându-şi decât hainele de pe ea. Amândoi atacatorii ei erau încă în stare de inconştienţă profundă, mai ales Samal părea să necesite multe îngrijiri medicale, dacă avea să scape cu viaţă – sau să mai poată forma vreo propoziţie altfel decât monosilabică. Dar nervii lui Kennedy erau zdruncinaţi şi nu se putea mobiliza să-şi facă valiza, sărind peste corpurile inerte ale celor doi, în timp ce-şi pescuia bluzele şi pantalonii de printre rochiile şi lenjeria sexy ale lui Izzy.

Aşa că a ieşit pur şi simplu de acolo, încuind uşa în urma ei.

A făcut o scurtă oprire în apartamentul său, un etaj mai jos, unde şi-a aruncat nişte lenjerie de corp şi nişte tricouri într-un rucsac.

Îi va spune lui Izzy despre nevoia de a-şi schimba modul de

viaţă. Atunci când eşti vânat, cel mai rău lucru pe care l-ai putea face este să rămâi legat de persoanele cunoscute şi de obiceiurile tale. Altfel, mai devreme sau mai târziu, la o cotitură pe un drum familiar, vei face un pas greşit şi te vei trezi într-o groapă plină cu suliţe din bambus, ascuţite. Şi-a urmat propriul ei sfat. A mers pe jos jumătate de kilometru departe de apartamentul ei, după care s-a urcat într-un taxi.

— Încotro, iubire? o întrebă taximetristul.

— De unde ţi-ai luat ultimul pasager? îl întrebă Kennedy.

— Hm?

Taximetristului i se păru că întrebarea avea ceva sinistru.

— Pe cine ai dus ultima dată. De unde veneau?

— Talbot Square. La ieşirea din Paddington Station.

— Excelent. Du-mă acolo.

Era o alegere bună, deocamdată. Talbot Square se deschidea dincolo de Sussex Gardens, unde erau hoteluri la tot pasul. Kennedy îşi făcu nişte provizii de urgenţă de la un minimarket deschis non-stop, pe Praed Street, apoi s-a cazat la un hotel cu numele liniştitor de Bastionul, cu uşa de la intrare încadrată de nişte coloane uşor arcuite şi un anunţ postat în colţul inferior la ferestrei care promitea INTERN WIRELESS GRATUIT. Probabil că E şi T erau obturate de încadrarea prost gândită.

Achită camera cu numerar. Recepţionerul i-a cerut o carte de identitate pe numele Conroy, cel sub care s-a prezentat Kennedy, dar ea i-a temperat curiozitatea cu două bancnote de douăzeci.

Camera era ciudată, cu o formă neregulată, aparent făcută din bucăţi secţionate din alte camere adiacente.

Kennedy apucă să doarmă vreo două ore, un somn superficial, în patul îngust, de o persoană, dar durerea provocată de rană o trezea de fiecare dată când îşi schimba poziţia. În cele din urmă, renunţă şi, stând nemişcată pe spate, cu ochii pironiţi la tavanul din rigips, încerca să-şi explice cum de se înrăutăţiseră lucrurile atât de repede.

Nu din întâmplare. Nu pe neaşteptate. Nu printr-un noroc chior. Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi afurisit de loc, fără un motiv al naibii de bun.

Tribul lui Iuda îşi trimisese Mesagerii, cei din tagma *Elohim,* pentru a o ucide.

Dar fata care a salvat-o s-a prezentat tot ca un Mesager.

Erau roţi în interiorul altor roţi şi focuri în interiorul altor focuri.

Când zorile se iviră prin perdelele imprimate, se ridică şi făcu un duş. Apa era doar călduţă, dar a fost de ajuns ca rana superficială să înceapă din nou să-i sângereze, colorând apa de la picioarele ei cu cerculeţe roşii. Kennedy simţi o uşurare nefirească. Rana prinsese crustă, iar acum sângera doar pentru că ea o deschisese din nou. Era norocoasă că Mesagerii foloseau pentru tortură lame diferite: cele pe care le utilizau pentru ucidere erau unse cu un anticoagulant puternic care făcea ca şi rănile superficiale să devină potenţial fatale.

Se şterse, murdărind prosopul, după care dezinfectă şi bandajă rana. Era timpul să scoată nasul din bârlog. Şi să se pună din nou, pur şi simplu, în bătaia puştii.

Pentru că următorul popas îl va face la Leo Tillman.

Cafeneaua Pantheon de pe Montague Street avea o faţadă atât de îngustă şi neatrăgătoare, încât probabil că numele îi fusese dat în mod ironic. Când Kennedy păşi înăuntru, a descoperit că era singurul client, dar acolo, oricum, nu încăpeau mai mult de opt persoane. Două mese acoperite cu muşamale în pătrăţele erau aşezate chiar lângă uşă, înăuntru, pentru a le echilibra pe celelalte două de afară. Mai încolo era un frigider, prea mare pentru spaţiul minuscul, blocând jumătate din tejghea. Pe peretele aflat vizavi de aparatul pentru băuturi, un panou alb, pătat prezenta specialităţile zilei – falafel în pitta, sărmăluţe în foi de viţă, salată cu brânză feta. Pentru o cafenea grecească, nu păreau atât de speciale.

La tejghea, un bărbat subţire, cu alură atletică, cu un păr lins, lucios şi o mustaţă de bandit care părea că tocmai îi sărise de pe faţa altcuiva, aranja bucăţi de baclava în formă de mozaic, pe un platou oval.

— Bună, spuse Kennedy. Îl caut pe Leo. Leo Tillman.

Omul îşi vedea mai departe de treabă, ignorând-o.

— Da, spuse el. Şi?

— Şi mi s-a spus că-i pot lăsa un mesaj aici.

— Ah.

Kennedy a aşteptat, dar nu a primit nici un răspuns.

— Dacă îţi las un mesaj, continuă ea, poate îl anunţi pe Leo, când mai apare pe aici. Dacă nu te deranjează prea mult.

— Ah, spuse bărbatul din nou. Dacă.

— Uite ce e, zise Kennedy. Îl cunoşti sau nu pe Leo? Dacă nu, plec din viaţa ta.

Bărbatul se uită la ea pentru prima dată – o privire căutătoare, apreciativă.

— Nu eşti *în* viaţa mea, iubito, îi spuse el solemn. O să-l văd pe acest bărbat. Îi voi spune că îl cauţi.

Dădu din umeri şi îi zâmbi trist.

— Tot ce pot face.

Kennedy îşi fixă privirea asupra lui.

— Şi ce-i vei spune? Nici măcar nu ţi-am zis cum mă cheamă.

— Am să-i spun că-l caută o femeie foarte frumoasă. Şi am să-i descriu faţa ta adorabilă, corpul tău adorabil, cu atâtea detalii, încât va şti la cine mă refer.

Toleranţa lui Kennedy faţă de acest tip de discuţie era foarte scăzută. Deschise gura, pregătindu-se să profereze o rafală de injurii, dar băgă de seamă că bărbatul privea peste umărul ei.

Tillman era în spatele ei, sprijinindu-se de pragul uşii, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

— Mă bucur să te văd, Heather, spuse el. Vino la mine în birou.

Kennedy a crezut că Tillman se referea la restaurant, dar după cum se dovedi, biroul lui era Coram's Fields, un petic de seră, în formă de X, în partea de vest a Gray's Inn Road. Pe vremea când Coram's era un spital pentru orfani, podeaua era amenajată ca un câmp, pe care zburdau copiii orfani de la oraş pentru a simţi cum este iarba. În prezent, era frecventată mai ales de studenţi străini de la London House şi funcţionari de la birouri de avocatură, în timpul pauzelor de prânz.

Tillman se aşeză pe o bancă de pe o movilă înverzită şi îi făcu semn lui Kennedy să ia loc lângă el. Tillman arăta destul de bine, recunoscu în sinea ei. Sau poate era din cauză că, prima oară când îl întâlnise, se afla într-o căutare goală, monomaniacală, de doisprezece ani, care îi dezintegra atom cu atom atât mintea, cât şi trupul. Avea în continuare acelaşi aspect de docher irlandez, cu probleme în a-şi controla furia, însă acum arăta ca un docher irlandez în drum spre biserică şi nu precum cineva care o tine de trei zile într-o beţie suicidară. Stătea jos, ţinându-şi în poală, cuminţi, mâinile uriaşe. Părul lui blond-nisipiu – acum argintiu la tâmple – era dat pe spate, având un anumit stil, spre deosebire de aspectul ţepos şi încâlcit care părea un câmp de luptă prins în stop-cadru.

— Foarte bine, spuse Kennedy, tocmai voiam să-ţi las un mesaj. Mi s-a spus că Pantheon este căsuţa ta poştală. Dar m-ai

văzut când am venit, nu-i aşa?

— Mi-a spus John că ai fi vrut să iei legătura cu mine, recunoscu Tillman.

— Şi atunci, ce-ai făcut? Te-ai gândit să te postezi la cafeneaua aia până ce-mi făceam eu apariţia? Dacă ai atât de mult timp de pierdut, Leo, bravo ţie. Eu nu am. De ce nu m-ai sunat, pur şi simplu?

— Manolis mă ajută la ceva, spuse Tillman. Un proiect la care lucrez. Următorul lucru pe care aveam de gând să-l fac era să te sun pe tine, Heather. Imediat ce terminam cu asta.

Tonul lui era blând, liniştitor. Adevărul era că furia ei nu avea nici o legătură cu el. Fusese neajutorată cu o seară înainte, legată de un pat cu picioarele larg desfăcute, în timp ce doi bărbaţi o ameninţau şi o brutalizau. Este adevărat că apoi şi-a văzut agresorii bătuţi măr şi zăcând laţi pe jos, ca o carte poştală slinoasă, dar lucrul ăsta nu a contribuit prea mult la împăcarea sa cu propria-i durere şi umilire.

— Am avut o săptămână proastă, îi spuse lui Tillman. Îmi pare rău. Şi eu mă bucur să te revăd.

Stătea aşezată lângă el, încercând să-şi domolească starea de agitaţie care o îndemna să se ridice şi să se mişte.

El nu făcu nici un gest să o atingă. Nu era genul de bărbat care să se arunce la pupat şi îmbrăţişat. În trecut, pe când îşi căuta familia, a trăit destul de mult ca un călugăr, pentru ca singurătatea să devină starea lui naturală. Nu puteai să renunţi aşa de uşor la asta, odată ce ţi-a intrat în piele, după cum i se întâmplase lui Leo. Şi nici nu a încercat să o tragă de limbă. A aşteptat, pur şi simplu, ştiind că ea va vorbi când se va simţi pregătită.

— Aşadar, ce *făceai* tu acolo, la cafenea? îl întrebă ea din nou. John Partridge mi-a spus că ai ceva de lucru. Ce înseamnă asta pentru tine, în prezent?

Tillman râse uşor.

— Se pare că niciodată nu înseamnă acelaşi lucru de două ori. Dar asta nu este chiar o muncă. Mai degrabă o reacţie secundară a muncii. Cineva mă supraveghează, încerc să descopăr cine ar putea fi şi ce au de gând să facă, dar sunt foarte buni şi nu reuşesc niciodată să-i prind asupra faptului.

Kennedy era tulburată şi el a văzut asta pe chipul ei. Din nou, a aşteptat liniştit ca ea să-i dea o explicaţie.

— Foarte bine, spuse Kennedy. Nu-mi place asta deloc. S-ar

putea să nu aibă nici o legătură cu ce m-a adus aici, dar este puţin probabil.

I-a povestit lui Tillman despre evenimentele din ultimele zile, pe scurt, dar cu toate detaliile de circumstanţă pe care le putea oferi. Voia ca el să privească totul din aceeaşi perspectivă din care privise şi ea, deoarece toate piesele se combinau astfel încât o conduceau la imposibila, nedorita concluzie. Dar ea se opri la moartea lui Alex Wales. Nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat după aceea, după ce a plecat de la spital acasă. Nu lui Tillman. Nu încă.

— Poporul lui Iuda, şopti Tillman când ea termină de vorbit.

O spuse cu un soi de mirare stăpânită, ca şi cum era vorba despre ceva deopotrivă evident şi neaşteptat – ca la o cursă de cai, unde favoritul câştigă lejer, iar tu ai pariat pe un necunoscut, cu şanse de unu la o sută.

— Da, încuviinţă Kennedy, agasată puţin de calmul lui. Poporul lui Iuda, Leo. Cei care mi-au ucis partenerul, care ţi-au răpit familia şi care aproape…

Se abţinu, tonul ei căpătând o uşoară nuanţă isterică.

— Nu fac faţă prea bine acestei situaţii, spuse ea, afirmând o evidenţă. Au trecut trei ani şi m-am străduit din răsputeri să uit tot ce s-a întâmplat. Acum – parcă nu s-a şters deloc din memorie. Parcă nu ne-am fi întors niciodată din Mexic.

— Dar ne-am întors, îi reaminti el.

Îi aruncă o privire lipsită de remuşcări.

— Heather, au aruncat în noi cu tot ce-au avut şi, totuşi, am reuşit să scăpăm pe picioarele noastre. Acum, lucrurile nu stau aşa. Acum, tu mergi pe muchia a ceva în care ei sunt implicaţi. Poate că ei nici nu au pus lucrurile cap la cap. Poate că nici nu ştiu că-i vorba despre tine. Că eşti… cineva care ştie deja de existenţa lor.

— Aş vrea să pot crede asta, spuse Kennedy sumbru. Dar nu pot. Şi nici tu nu poţi. Dacă ar fi vorba doar de mine, aş crede. Poate. Ar fi cel mai mare ghinion dintre toate ghinioanele posibile. Dar nu e vorba doar de mine, ci de mine şi de Emil Gassan. Doi dintre cei trei oameni din lume care ştiu că tribul lui Iuda se află acolo. Or, asta influenţează sorţii, nu crezi?

Tillman îşi umflă obrajii.

— Poate.

— Poate?

— Aş putea construi un caz. Toate astea par să se fi întâmplat,

cumva, din cauza acelei cărţi, nu-i aşa? Iar specialitatea lui Gassan este descifrarea textelor vechi.

Aşa că este posibil ca el să se fi apropiat prea mult de o pistă atunci când a fost furată cartea. Sau distrusă. Sau ce s-o fi întâmplat cu ea.

— Numai că el nu se apropiase. A fost târât în asta, după aceea, ca şi mine.

— Şi totuşi. Textele vechi sunt specializarea lui. Deci, nu este lipsit de sens ca şi el să fie implicat. Şi când l-au rugat să aducă un detectiv privat, cât de lungă crezi că a fost lista lui de priorităţi? Nu erai decât tu pe ea, Heather.

Eşti singura persoană pe care o cunoaşte cu asemenea experienţă.

— Atunci, este doar o coincidenţă.

— Doar o coincidenţă. Pentru că alternativa ar fi să crezi că universul se mulează după forma ta. Şi când începi să gândeşti astfel, înseamnă că eşti pe drumul unor tulburări foarte grave de personalitate.

Kennedy s-a abţinut să-i spună ceva de genul „râde ciob de oală spartă”.

— Îţi mulţumesc că ai găsit o explicaţie raţională, Leo, îi spuse ea. Dar lucrurile nu arată aşa, din perspectiva mea. Erau sute de alţi paleografi la care ar fi putut apela muzeul. Şi individul responsabil de colecţie a suferit un atac cerebral tocmai atunci, iar furtul s-a petrecut tocmai atunci… Aş spune că ne aflăm chiar la limitele coincidenţei. Se opri. În orice caz, zise ea cu glas scăzut, ar mai fi multe de spus.

— Crezi că nu am văzut asta pe faţa ta? Dă-i drumul.

— Au venit după mine noaptea trecută. Când am ajuns înapoi acasă, mă aşteptau.

Sprâncenele lui Tillman se ridicară o fracţiune de secundă, ceea ce la el era semn de mare mirare.

— Cunoscându-le îndemânarea, spuse el, ai avut noroc că i-ai putut repera.

— Nu i-am reperat, veni replica lui Kennedy. Am intrat ca musca-n lapte. Aveau de gând să mă omoare. Mai întâi să mă interogheze, apoi să mă omoare, după ce aveau toate răspunsurile. Şi atunci, această… această fată *şi*-a făcut apariţia. Şi bagă de seamă, Leo, eu nu le numesc prea des pe femei fete. Era tânără. Şi era mai bună decât ei. Ea mi-a salvat viaţa. I-a lăsat pe aceşti doi Mesageri mai mult morţi decât vii. Şi nu şi-a

folosit decât mâinile goale şi ceva mobilă din dormitor.

A tăcut câteva clipe. Se putea vedea pe chipul lui Tillman cum cugetă la ce însemnau toate astea. Dar Kennedy trase concluzia în locul lui.

— Este una de-a lor. Face parte din *Elohim.*

Bătea cu degetul mare în speteaza băncii, privind departe, în zare. Dar nu la întâmplare, îşi dădu seama Kennedy. El alesese acest loc pentru vizibilitate şi îi monitorizase pe toţi cei care treceau pe acolo, cât timp au stat de vorbă. Încă o mai făcea, încercând să se asigure că nu erau urmăriţi sau interceptaţi, verificând câmpuri vizuale şi modele de mişcare.

— Două facţiuni, spuse el într-un târziu, după o tăcere îndelungată.

— Asta este concluzia evidentă, admise Kennedy. Dar ce naiba să însemne? Un grup de dezertori din tribul lui Iuda, aşa cum au dezertat partizanii provocatori din mişcarea IRA iniţială? Poporul ăsta şi-a păstrat mizeria laolaltă timp de două mii de ani. Ce lucru deosebit să fi apărut acum?

— Ştim că s-au transmutat. Că şi-au relocat cetatea ascunsă din Mexic altundeva. Asta probabil că le-a produs mult stres. Sute de mii de oameni obligaţi să se mute, lăsând în urmă tot ce cunoşteau. Nevoiţi să-şi construiască din nou locuinţele, de la zero. Este de presupus că, în momentul de faţă, trebuie să treacă printr-un soi de răsturnare socială. Ape tulburi pentru poporul ales.

— S-a întâmplat acum trei ani, îi reaminti Kennedy.

— Nu contează. Poate dura şi o generaţie până ce dispar undele de şoc. Uneori şi mai mult. Ceva de o asemenea anvergură, Heather, se petrece prea lent pentru a putea fi evaluat. Crede-mă. Multe din misiunile mele pentru X se refereau la aşa-numita perioadă *de după război,* aşa că a trebuit să studiez o mulţime de oameni – o mulţime de culturi – să am de-a face cu multe lucruri urâte. Totul sare în aer şi, când cade înapoi, totul este de-a-ndoaselea. În mod evident, nu a fost un război; a fost un exod. Dar pariez că a fost comparabil, în unele privinţe.

Kennedy nu era de acord cu acest argument. Sau poate că pentru ea era un exerciţiu prea mare de gimnastică morală, să-i compătimească pe nenorociţii care i-au distrus în aşa hal viaţa lui Tillman, încercând să termine şi cu a ei.

— Comparabil cu un *război*? Singura modalitate de comparaţie ar fi că, dacă au devenit aşa de încuiaţi – atât de rigizi în modul

lor de gândire şi de viaţă – orice fel de schimbare i-ar devasta.

— Nu-i decât o ipoteză, spuse Tillman, uitându-se din nou în zare. Situaţia din teren indică faptul că se luptă unii cu alţii. În această privinţă, putem fi de acord. Motivele... ei bine, nu le vom afla oricum niciodată, nu crezi? Dacă i-ai întreba şi dacă ţi-ar spune, ar trebui să te omoare imediat.

El vorbi pe un ton uşor glumeţ, dar Kennedy nu a râs – şi nici Tillman nu prea avea chef de glume. Se ridică de pe bancă şi o privea în tăcere.

— Ce este? întrebă Kennedy.

— Ce vrei de la mine, Heather?

— Acum? Nimic. Doar te avertizez, fiindcă mie mi se pare că, dacă ei sunt în curs de a-şi regla treburile neterminate – dacă toate astea înseamnă mai mult decât o simplă coincidenţă – atunci, următorul pas va fi că vor veni după tine. Şi după cât se pare, au şi venit. Pun pariu că ei sunt cei care te supraveghează.

— Nu, spuse Tillman.

— Cum adică, nu? Singurul om pe care-l urăsc mai mult decât pe mine nu poţi fi decât tu, aşa că este inevit...

— Vreau să spun, că nu ai venit aici ca să mă pui în gardă.

— Nu?

— Nu numai pentru asta. Spune-mi şi restul. Vrei să umblu eu cu pistolul la brâu pentru tine?

Kennedy era consternată.

— Nu, Leo, spuse ea. Nu. Doamne fereşte, după toate prin câte ai trecut? Nu am de gând să te târăsc din nou în asta. Nu...

Nu să te lupţi cu ei, a vrut ea să spună. *Să nu mai omori pe nici unul dintre ei.* Dar dacă mergea pe firul acestor idei, avându-l pe Tillman înaintea ei, nu avea cum să ştie dacă faţa sa nu o va da de gol. El încă habar nu avea că cei doi Mesageri pe care îi ucisese la Dovecote Farm erau propriii lui băieţi. Kennedy avea să facă tot posibilul ca el să nu afle niciodată.

De fapt, nu exista decât o singură contrabalansare imaginabilă pentru hotărârea ei de a nu-i spune, acesta fiind şi motivul real pentru care venise: pe un taler al balanţei se aflau cei doi fii morţi, pe celălalt, singura fiică în viaţă, Tabe. Pentru că era imposibil, privind la chipul fetei şi auzind-o vorbind, să nu observe asemănările, să nu audă ecourile. Dar ea stătuse cu Diema atât de puţin, într-un moment când gândurile ei erau răvăşite. Era foarte posibil să se fi înşelat. Vârsta era corectă, dar însemna asta ceva? Toţi Mesagerii erau tineri. Drogurile pe care

le luau ca să le crească forţa şi viteza îi ucideau înainte de a ajunge la bătrâneţe.

— Mai este ceva, recunoscu ea. Ceva despre care va trebui să-ţi vorbesc, numai că nu pot deocamdată. Nu ştiu dacă am dreptate, iar dacă mă înşel, ar fi…

Kennedy se opri. Lucrurile ajunseseră prea repede pe un teren periculos.

— Jur, Leo, spuse ea, conştientă de nesinceritatea cuvintelor ei ambigue, când voi avea certitudinea, îţi voi spune. Şi atunci – ei bine, da, atunci aş vrea să te implici şi tu. Atunci *va trebui* să te implici.

— Şi până atunci, va trebui doar să mă bazez pe instinctele tale?

— Da.

— Bine, spuse Tillman. Pentru că mă bazez. Scoase un oftat adânc. Ce ciudat. Mult timp, am crezut că sunt împăcat. Ştiam că Rebecca a murit. Ştiam cum a murit şi de ce. Ştiam că fiii mei sunt bine, că sunt fericiţi, chiar dacă erau în mâinile acelor maniaci. Credeam că asta e tot. Dar mai târziu, am devenit neliniştit. Cu alte cuvinte, cum puteam să ştiu că ei sunt acolo şi să nu încerc să-i găsesc? Măcar să-i fi putut vedea de la distanţă şi lucrul acesta ar fi însemnat atât de mult! Tu vii la mine… este ciudat, dar este o ciudăţenie în sensul cel bun. Am senzaţia că tot ce *am* crezut mort şi îngropat revine din nou la viaţă.

Nu chiar totul, se gândi Kennedy. *Nu Ezei şi nici Cephas.* De aceea era ea îngrozită să nu-l lase să se apropie prea mult. Ar fi crescut riscul ca Tillman să descopere ce făcuse, iar Kennedy nu avea nici o umbră de îndoială că vestea asta l-ar fi terminat.

— Leo, spuse ea, încercând să i-o reteze, am găsit, odată, locul unde-şi făcuseră casa, dar au smuls-o din rădăcini şi s-au mutat. Sub nici o formă nu ne vor lăsa s-o mai găsim din nou. Trebuie să-ţi scoţi asta din cap. Şi, te rog, crede-mă, nu am venit aici ca să te târăsc în încurcăturile mele. Am venit să te avertizez să fii cu băgare de seamă şi… Nu, asta-i tot. Fii cu ochii-n patru. Dacă poţi să te pui la adăpost undeva, du-te. Când se va termina totul, îţi voi lăsa un mesaj la cafenea, sau altundeva. Voi veni şi-ţi voi povesti ce s-a întâmplat. Poate – poate voi avea şi nişte noutăţi pentru tine.

— Heather, spuse Tillman blând, cu tot respectul – şi bănuiesc că ştii cât de mult te respect – nu cred că lucrurile vor funcţiona aşa. Chiar dacă eram fericit să stau deoparte, sunt singurul care

te poate ajuta şi care ştie cum acţionează nemernicii ăia.

— Eu nu-ţi cer asta, spuse Kennedy, oarecum disperată. Nu-ţi cer să mă ajuţi. De fapt, te rog să nu mă ajuţi. Trebuie... Pun ceva la cale. Ceva complicat. Dacă te amesteci, s-ar putea să strici planul. Te rog, Leo, stai la distanţă până ce termin.

— Ceva complicat.

— Da.

— Le întinzi o cursă?

— Ţi-aş spune dacă aş putea.

Tillman râse.

— Haide, Heather. Cum ai putut să fii poliţistă la criminalistică atâţia ani şi să nu şti să minţi? Nici măcar nu te poţi uita în ochii mei. Uite ce este, ai nevoie de mine şi eu mă ofer. De bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nu trebuie să-mi spui acum da sau nu. Ţinem legătura şi, când termin cu chestiile la care lucrez deocamdată, îţi stau la dispoziţie, te voi susţine şi te voi ajuta cu tot ce vei avea nevoie. Unde locuieşti? Presupun că nu acasă.

— Nu, spuse Kennedy. Undeva unde să nu mă găsească nimeni.

— Nu te instala prea bine, în orice caz, o avertiză el. Dar va trebui să păstrăm legătura, chiar dacă nu vrei să fac şi eu figuraţie în piesa ta. *Mai ales* dacă nu mă vrei în ea. Ai o hârtie şi un pix? Scrie-mi adresa ta.

Pentru ca nimeni cu aparatură de interceptare la distanţă, orientată în direcţia noastră, să nu o poată auzi, realiză Kennedy. Ezită, dar nu avea, într-adevăr, nici un motiv să nu-i dea lui Tillman adresa hotelului Bastion. Dacă se întâmpla ceva – dacă cei din *Elohim* dădeau buzna şi în viaţa lui – era mai bine ca el să o poată anunţa rapid. Scrise numele şi adresa hotelului pe spatele unui bon de casă pe care-l găsise în poşetă. I-l dădu lui Tillman, care îl băgă în buzunar, fără să se uite la el.

— Ne vom întâlni din nou, în curând, îi promise el.

— Te voi striga, dacă voi avea nevoie de tine, îi făcu Heather o contrapropunere. Îţi voi lăsa un mesaj la cafenea. Ţine-te departe de mine şi departe de toate astea, până ce îţi voi da de ştire.

— Nu-ţi promit nimic. Dar, oricum, să rămânem în legătură. Este mai bine ca fiecare dintre noi să ştie, cel puţin, cam pe unde se află celălalt – în caz că se întâmplă ceva. Aşa că presupun că te voi găsi la această adresă, dacă nu mă anunţi, între timp, că pleci în altă parte. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, încuviinţă Kennedy din cap.

— Iar eu te voi anunţa dacă aflu ceva despre cei care se ţin după mine. Poate că nu are nici o legătură cu situaţia asta, după cum ai spus. Doar o afacere neterminată din perioada tinereţii mele netrăite. Dacă nu-i aşa, te voi ţine sub observaţie.

Şi-au luat la revedere, dar în timp ce Kennedy se îndepărta, el o strigă:

— Heather!

Ea se întoarse.

— Exact ca pe vremuri, spuse Tillman.

Exact cuvintele lui Gassan, se gândi Kennedy. La momentul respectiv, ea nu fusese de acord.

— Da, spuse ea posomorâtă. Aşa se pare.

20

De la Coram, Kennedy se duse la Ryegate House. Era trecut de 9:30 dimineaţa, dar clădirea era închisă publicului, obloane metalice erau trase peste uşile rotative de la intrarea principală şi trei maşini de poliţie staţionau în faţa imobilului. Sună la sonerie de câteva ori, fără răspuns. Apoi se duse în spatele clădirii, găsi intrarea pentru personal, despre care îi vorbise Rush şi bătu cu ciocănelul cât putu de tare în uşa metalică.

Într-un târziu, gălăgia dădu rezultate. Se auzi un zdrăngănit de chei dinăuntru. Uşa se deschise şi un paznic în uniformă se uita inexpresiv la Kennedy.

— Aceasta este intrarea pentru personal, îi spuse bărbatul, cu răceală.

Kennedy trecu pe lângă el, fără a-i da răgaz să reacţioneze.

— Fac parte din personal, spuse ea. Lucrez pentru profesorul Gassan.

— Vă rog să vă identificaţi, îi ceru paznicul, cu întârziere.

Kennedy îi arătă carnetul de conducere.

— M-am referit la legitimaţia internă. Sunteţi introdusă în sistemul nostru? Dacă nu…

— Voi valida eu pentru ea, spuse Ben Rush în timp ce venea spre ei, pe coridorul îngust. Este în regulă, Cobbett. Dumneaei anchetează cazul.

— Credeam că poliţia face investigaţiile, spuse celălalt bărbat.

Faptul că fusese prins pe picior greşit nu părea să-l afecteze prea mult.

— Este detectiv privat. Îi raportează direct profesorului.

Rush o luă în primire şi o conduse înăuntru.

— Numai şmecheria asta ne mai lipsea acum, mormăi el îmbufnat.

— Aveţi vreo veste? îl întrebă Kennedy.

Îi era ruşine că nu încercase să sune ea la spital, dar propria-i supravieţuire fusese primul lucru pe agenda zilei.

— Nimic de bine. Lorraine a sunat deja de vreo zece ori. Nu i-au spus prea multe, deoarece nu este din familie, dar se pare că reuşesc cu mare greutate să-l stabilizeze. Mişună poliţişti peste tot, dar nu ne dau nouă raportul. Domnul Thornedyke se află în continuare sub sedative şi Valerie Parminter este plecată la un

curs, aşa că nu este nimeni care să ia vreo decizie – nu sunt decât poliţia şi funcţionăraşii care nu ştiu de capul lor. Lorraine îţi va face o legitimaţie de o zi, pe care o vom lua de la ea.

O conduse pe Kennedy printr-un labirint de coridoare şi holuri de unde porneau scări până ce, în sfârşit, au trecut printr-o uşa dublă şi au ajuns în foaier. Lorraine stătea la biroul de la recepţie, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp, tresărind şi suspinând cu glas tare.

Recepţionera părea incapabilă să formuleze o propoziţie întreagă, dar din fragmentele pe care a reuşit să le emită, Kennedy pricepu că Emil Gassan murise, din cauza unei combinaţii de toxemie şi hemoragie, ambele exacerbate, probabil, de un alcaloid neidentificat de pe lama cuţitului lui Alex Wales. Valerie Parminter nu răspundea la telefon.

— Poate că e moartă şi ea, spuse Lorraine suspinând.

Rush apăsă tasta de pe tabloul de comandă cu mesajul *sunaţi mai târziu,* în timp ce Kennedy încerca să o liniştească puţin pe femeia înnebunită de durere. Încercând să-şi amintească de persoanele pe care le intervievase, îi spuse lui Lorraine să-l găsească pe Allan Scholl, următorul în ordine ierarhică şi să-l anunţe că el urma să stea în fotoliul cel mare, în ziua respectivă.

Toată această activitate de organizare o ajuta pe Kennedy să-şi ţină emoţiile la mare distanţă, până ce se va simţi în stare să le facă faţă. Ştia că asta se putea întâmpla, din momentul în care Gassan fusese rănit, aşa că nu a fost prea surprinsă. Simţea, în schimb, o amară vinovăţie şi ruşine pentru că permisese să se întâmple una ca asta – Gassan murise pentru că ea fusese complet nepregătită. Pentru că ea a întins în mod necugetat şi cu nonşalanţă o cursă pentru un iepure şi nu a avut nici un plan la îndemână, atunci când a realizat că prinsese un tigru.

După ce Lorraine a plecat, Rush s-a întors din nou la Kennedy.

— Nu ne vom apropia de biroul lui Alex Wales, îi spuse el. Cei de la poliţie au împachetat şi au luat cu ei totul, apoi au venit şi au luat şi biroul. Este înfăşurat în folie de plastic, ca valizele voluminoase din aeroporturi şi legat pe deasupra cu bandă adezivă.

Kennedy făcea eforturi să se gândească la lucruri practice.

— Dar cu computerul lui ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Pe ăsta l-au luat primul.

— Şi dulapul de la vestiar?

— A, da. Ne-au luat-o înainte.

Ar fi fost de mirare, ba chiar scandalos să nu le-o fi luat-o înainte. La urma urmelor, au avut la dispoziţie întreaga noapte să muncească şi asta le era meseria. Kennedy trebuia să-şi reamintească sieşi că nu mai era deloc treaba ei. Nu acum, când se transformase în anchetarea unei crime. Singurul lucru sănătos pe care-l putea face era să se retragă.

Şi să-şi petreacă restul vieţii văzându-l pe Gassan cum este înjunghiat în piept, într-o infinită reluare a imaginii.

— Încă mai vrei să te implici în acest caz? îl întrebă pe Rush.

— Nu contează ce vreau eu, îi spuse el. Sunt deja *implicat.*

Kennedy nu putea să nu facă apel la logică, mai ales acum. Cu moartea lui Gassan, fragmentele păreau mult mai clare decât în noaptea trecută. Mesagerii încercaseră deja să o omoare şi vor veni şi după Rush, în momentul în care-şi vor da seama că este şi el implicat.

— Bine, spuse ea. Cunoşti pe cineva de la departamentul IT de aici?

Băiatul stătu mult pe gânduri.

— Îl cunosc într-un fel pe Matthew Jukes. Vreau să spun că am ieşit când şi când la un pahar.

Kennedy îşi scoase portofelul, luă două bancnote de cincizeci de lire şi i le dădu.

— Dacă reţeaua voastră de calculatoare are o arhivă de recuperare a datelor, poate că reuşim să ajungem la fişierele lui Wales. Vezi dacă acest Jukes poate fi mituit.

— Şi dacă nu acceptă?

— Abureşte-l şi fură-i parolele.

Rush fluieră.

— O luăm la vale repede de tot, nu-i aşa?

— În orice caz, vezi ce poţi face cu mituirea, îi spuse Kennedy. Vom găsi mai târziu o altă cale, dacă nu reuşim cu asta. Sună-mă când ai ceva noutăţi şi ne vom întâlni – în altă parte, nu aici.

A plecat în acelaşi mod în care a venit. Intrarea pentru personal nu era păzită, dar gardianul care s-a legat de ea la venire îşi luase o pauză de fumat în curtea exterioară. Se alegea praful de disciplină.

21

După ce se despărţi de Kennedy, Tillman s-a întors la cafeneaua Pantheon. La tejghea era Caitlin, soţia lui Manolis. Îi făcu un semn din cap, la limita necioplită a politeţii şi descuie uşa de la odaia din spate.

Tillman nu era atât de prost încât s-o întrebe dacă nu cumva sunase Manolis. Caitlin îl considera pe Tillman ca aparţinând unui trecut dubios, pe care bărbatul ei ar fi trebuit de mult să-l lase în urmă, iar apariţia lui recentă în viaţa lui Manolis a fost cauza mai multor certuri şi bombăneli ameninţătoare pe care Tillman s-a prefăcut, cu tact, că nu le aude.

Dar Manolis era unul dintre cei mai buni oameni de supraveghere camuflată pe care îi cunoştea. În mod cert, nu avea pereche în Londra – sau, cel puţin, nu se întâlnea la tot pasul – prin urmare, Tillman l-a abordat, nu fără mustrări de conştiinţă şi i-a propus o activitate de scurtă durată, probabil neriscantă şi pentru care avea să-i dea toţi banii odată.

Toate acestea s-au petrecut înainte de vizita lui Kennedy, dar ceea ce-i spusese ea se potrivea, cu o acurateţe tulburătoare, cu propriile lui probleme – şi acesta fusese motivul adevărat pentru care el nu a presat-o să-i dea mai multe informaţii. Deţinea deja nişte dovezi pertinente şi era pe cale să obţină mai multe.

Stătea în odaia din spate, la o masă pătată de muşte şi îşi dădea pasienţe cu nişte cărţi din care lipseau treflele. Jocul nu avea nici un sens, dar prezenta o anumită valoare din punctul de vedere al meditaţiei zen. După trei pasienţe, uşa se deschise şi-şi făcu apariţia Manolis, având încă pe el haina de piele şi cascheta de motociclist. Trânti un rucsac pe masă, în faţa lui Tillman.

Tillman îşi puse cărţile înapoi în buzunar.

— Ei bine? întrebă el.

Manolis încuviinţă din cap.

— Avea o codiţă după ea?

Manolis îşi ridică mâna, ţinând degetul mare puţin depărtat de arătător.

— Una mică, spuse el. Un iepure de pădure, un iepuraş. Sunt aproape sigur, Leo. Era aceeaşi fată care te-a urmărit acum două nopţi. Nu i-am putut face o fotografie clară a feţei, dar înălţimea, alura – identice. Stai să-ţi arăt.

Îşi scoase mănuşile, apoi casca. Din interiorul căştii scoase, cu mare grijă, o cutiuţă neagră din plastic, pe care o fixase cu două clame metalice prinse de marginea interioară a caschetei. La unul din capete, singurul orificiu de pe suprafaţa netedă, se afla o sferă minusculă din sticlă: lentila microaparatului foto.

Din carcasă, Manolis extrase o bucată şi mai mică din plastic, care era cardul de memorie. Se duse la computerul din colţul cămăruţei şi introduse cardul într-un dispozitiv de citire montat în partea din faţă.

Se deschise o fereastră pe care apăreau tot felul de litere. Manolis stătea cu ochii în ecran, uitându-se cu o furie concentrată la imaginile minuscule.

— Iată, spuse el într-un târziu.

Dădu un clic pe mouse pentru a mări una dintre imagini. Arăta acea parte a străzii Hunter care trecea prin spatele serei Coram's Fields. Imaginea era uşor înclinată, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că fusese făcută dintr-o motocicletă în mers. Ceea ce surprindea însă era faptul că nu era mişcată, având doar o mică distorsiune din cauza curburii lentilei. Manolis îşi cunoştea bine aparatul şi ştia ce era în stare să facă.

Mări un colţ al imaginii. Se vedea o femeie din profil – Heather Kennedy – care se îndepărta de obiectiv. La aproximativ cincizeci de metri în spatele ei, o figură scundă, o fetişcană, cu o alură fragilă, purtând jeanşi negri şi un tricou alb. Stătea cu spatele la aparat, iar faţa nu i se vedea deloc.

Manolis atinse mouse-ul şi ecranul începu să licărească, imaginile schimbându-se una după alta, astfel că figurile apăreau tot mai în faţă, în stop-cadre tremurătoare. În acelaşi timp, se schimbau unghiurile şi legăturile dintre ele. Manolis o ajunse din urmă pe fată şi o fotografie de mai multe ori în timp ce trecea pe lângă ea. Imaginea era şi mai înclinată, dar focalizarea rămânea foarte bună, chiar şi când mărea imaginea până ce capul umplea tot ecranul.

Capul, dar nu faţa. Ea s-a întors din faţa obiectivului, de parcă ar fi simţit aparatul foto, aşa că Manolis nu a reuşit să-i prindă decât ceafa şi marginea obrazului.

— Mă gândisem să mă întorc să-i mai fac o fotografie, se scuză el faţă de Tillman. Dar nu cred că aş fi reuşit. Ştii, uneori ai impresia că persoana parcă ar avea un radar şi ea părea să aibă. Nu voiam să o sperii. Dar mi se pare că este una şi aceeaşi persoană.

— Aceeaşi, spuse Tillman. Fără doar şi poate. Şi nici eu nu am putut să-i văd faţa clar. Aşadar, m-a urmărit pe mine, iar acum o urmăreşte pe Heather. Ai reuşit s-o urmăreşti înapoi, până la bârlogul ei?

Manolis îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii, plecându-şi capul ţuguiat.

— Îmi pare rău, Leo. Am pierdut-o. Nu cred că m-a văzut, cred că este foarte bine antrenată. Merge mult în zigzag, iar eu eram în trafic. A luat-o pe Onslow Street. De la şoseaua principală se fac nişte scări. Abrupte. Nu pot conduce pe acolo. Iar dacă lăsam motocicleta şi mă luam după ea, m-ar fi văzut şi ar fi ştiut de ce venisem. A trebuit să renunţ. Aşa că am ocolit pe la Saffron Hill, dar nici urmă de ea. Dispăruse.

— Nu-ţi face probleme, Mano. Ce ai obţinut e bine. Foarte bine. Dar fii pregătit. S-ar putea să mai am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Preţul rămâne acelaşi. Sunt la dispoziţia ta încă trei zile.

— Mi-ai făcut rost de tot ce ţi-am cerut. Dacă faci şi asta, vei avea un bonus. Dar nu este nici o problemă dacă spui nu, fiindcă profilul riscului s-a schimbat radical.

— Leo, nu am spus niciodată că vreau să trăiesc cu capul plecat. Singurul mod de a te feri de *orice* risc este să fii mort. Ce trebuie să fac?

— Nimic, deocamdată, îi răspunse Tillman. Mi-a spus Heather că a fost atacată noaptea trecută şi fata asta i-a salvat pielea. Aş vrea să mă duc acolo să arunc un ochi. Poate găsesc ceva ce ne-ar putea fi util. Pentru că ce-mi doresc în momentul de faţă este să mă întâlnesc cu puştoaica şi să o întreb ce-şi închipuie că face.

Manolis dădu din umeri.

— Când ai nevoie de mine, îţi stau la dispoziţie, spuse el. Dar un singur lucru, Leo. Dacă vrei să-ţi vezi prietena din nou, ar fi mai bine să alegi un alt loc.

Tillman rămase surprins.

— De ce, Mano? Şi eu care credeam că Heather este exact genul tău.

— Da, tocmai de aceea, încuviinţă Manolis. Şi Caitlin crede acelaşi lucru.

22

Matthew Jukes percuta imediat când veni vorba despre bani, însă lista fişierelor lui Alex Wales pe care i-o dădu pe furiş lui Rush, în nişa unde se afla maşina de cafea, avea peste cincizeci de pagini şi numele fişierelor nu ofereau nici o indicaţie referitoare la conţinutul lor.

— Crezi că am putea recupera conţinutul acestor fişiere pe un alt computer? îl întrebă Rush pe Jukes.

— Desigur, fără probleme, spuse Jukes.

Era o acritură de poponar, de obicei, dar combinaţia dintre bani şi ocazia de a se da mare l-a făcut, ca prin minune, plin de amabilitate.

— Toate documentele sunt înregistrate în computerul-cadru principal. Chiar dacă sunt salvate în driverele C sau D, la sfârşitul fiecărei zile se operează o recuperare a datelor de sută la sută. Asta este politica standard.

— Deci poţi să-mi instalezi fişierele lui Wales în computerul meu?

— Cu mare plăcere.

De fapt, Jukes a făcut chiar mai mult. A falsificat un ID temporar pentru Rush, care i-a permis acces total nu numai la fişierele lui Alex Wales, dar şi la statisticile de utilizare. Asta însemna că Rush putea să vadă ce a făcut şi când, ce fişiere a ţinut deschise mai mult timp, chiar şi pe cele pe care le imprimase.

Rezultatele au fost surprinzătoare. Pe adresa personală a lui Allan Scholl, cea mai mare parte a timpului lui Wales a fost divizată între jurnalul lui Scholl şi curierul de intrări al lui Scholl. De fapt, se pare că Wales se îndeletnicea cu mixajul ăsta neobişnuit, la începutul fiecărei zile, de la 7 dimineaţa. După aceea, lăsa mesajele baltă şi parcurgea pagini întregi de ceva ce aducea cu vorbirea incoerentă – şiruri de numere şi litere la întâmplare, separate când şi când de bare diagonale.

— Logări pentru baze de date, spuse Jukes nonşalant. Aşa arată până ce le accesezi prin serverul clientului. Nu le poţi deschide ca pe nişte fişiere, aşa cum poţi s-o faci cu documentele Word şi altele asemenea.

— De ce nu?

— Din cauza construcţiei. Este un soft *event-driven.*

— Jukes, n-am înţeles nimic din ce-ai spus.

— Normal, zâmbi Jukes dispreţuitor, antipatia lui naturală ieşind repede la iveală. Bine. Să spunem că pui o întrebare de genul câţi oameni sunt pe glob?

— Foarte bine. Să spunem că întreb asta.

— Şi care-i răspunsul?

— Nu e nici un răspuns, spuse Rush. Se schimbă încontinuu. S-a schimbat şi când m-ai rugat să pun întrebarea.

— Exact. La fel şi cu chestia asta. Arhitectura de simulare a evenimentelor înseamnă pur şi simplu că sistemul se autoreglează în timp real. Evenimente externe declanşează adaptarea datelor. Aşadar, de fiecare dată când pui întrebarea, primeşti un răspuns diferit. Nu poţi deschide fişierul pentru că nu există nici un fişier. Este un set de date care se schimbă mereu.

Rush derula pagini şi pagini din acele aiureli. Din când în când, apărea ceva asemănător unui nume cu iniţialele ataşate. MILTONTF. LUBINSKIJJ. SPEEDWELLNM. Restul era impenetrabil, o vomă alfanumerică.

— Aşadar, ce întrebări punea el? voi Rush să ştie. Există vreo modalitate să aflăm?

— Poate.

Jukes îl dădu la o parte de pe scaun şi se aşeză în locul lui. Timp de câteva minute, deschidea diverse ferestre pe ecran şi privea cum se derulau texte scris alb pe negru. Din când în când, tasta şiruri de litere ca răspuns la indicaţiile cursorului.

Ceea ce a găsit la sfârşit a fost un alt aranjament de simboluri fără cap şi coadă, dar dădea din cap, de parcă ar fi înţeles despre ce era vorba.

— Iată, spuse el, arătând ceva.

Atinse cu vârful degetului cuvântul UTILIZATORI? Urmat de o duzină de cifre. Rush putea vedea acum că reapăreau mai jos pe ecran, cel puţin după două sau trei rânduri.

— Utilizatori de ce anume? întrebă el.

Jukes tastă în continuare, apropiindu-se mai mult de monitor, de parcă ar fi avut şanse mai mari să-i afle secretele, dacă reducea distanta.

— Nu ştiu, recunoscu el în cele din urmă. Aşteaptă. Nu. Ba da, ştiu. Astea sunt date vechi. Cum ar fi, complet moarte. Nu este de mirare că Alex a putut să le acceseze atât de uşor.

— Asta înseamnă uşor?

— Încearcă să le accesezi pe cele actuale. Atunci să vezi. Asta este… da, este o parte din baza de date de la British Library.

Inima lui Rush îi bătu în piept surprinzător şi alarmant.

— Care parte? întrebă el.

Jukes îi aruncă o privire curioasă.

— Acum devine interesant, nu-i aşa?

— Care parte, Jukes?

Tac, tac, tac.

— Utilizatori, spuse el.

— La naiba, mare lucru.

— Păstrează-ţi cumpătul, da? Asta înseamnă persoanele care au luat o carte de pe raft. Wales încerca să obţină o listă completă, dar sistemul nu-i permitea pentru că datele nu mai erau actuale. Au fost dezagregate, scoase din setul de date pe care-l poţi utiliza pentru a umple un formular. Orice informatician ar fi putut să reconfigureze şi să le aducă înapoi, dar Wales nu avea parolele.

— Aşadar? Apropo, să ştii că eu pricep cam o treime din ce-mi spui.

— Aşadar, a trebuit să sape adânc în setul de date şi a făcut-o băbeşte. A căutat codul de identificare al acelei cărţi, după care, ori de câte ori apărea, căuta în statisticile pentru utilizatori până când descoperea cine a solicitat-o.

Jukes se uita la Rush, clipind rapid şi aritmie – ceea ce însemna că se gândeşte profund.

— Adică, în trecut, când era la raft. Înainte de a se închide sala de lectură de la British Museum şi de mutarea circului pe strada cealaltă. Probabil că ceea ce a luat utilizatorul a fost un manuscris. Atunci, cine era la birou i-a scanat legitimaţia şi….

— Nu, spuse Rush. Nu, Jukes. Nu începe iar să mă plimbi prin tot sistemul vostru. Spune-mi doar dacă am dreptate. Wales încerca să facă o listă cu numele tuturor celor care citiseră vreodată o carte anume.

— Nu.

— Nu?

— El încerca să facă o listă cu oricine a completat un formular pentru a o vedea. Nu era neapărat nevoie să o citească.

— Corect. Ai dreptate. Foarte bine, atunci spune-mi dacă a reuşit. Găseşti pe-aici pe undeva lista completă?

Jukes clipi des.

— Nu ştiu, spuse el. Bănuiesc că am putea introduce câteva

din numele acestor utilizatori, sub formă de şiruri şi să căutăm în restul fişierelor lui Wales, pentru a vedea dacă mai apar şi în altă parte.

— Atunci, dă-i drumul.

Jukes se puse pe treabă.

— Nu. Nimic. Poate că a scris-o de mână. Sau poate… aşteaptă. Stai să mă uit la fişierele şterse.

— Poţi face asta?

Jukes chicoti cu răutate.

— Desigur, numai dacă nu foloseşti un program de tocare ca Eraser, altfel, dând pe ştergere, dai comanda „salvează pentru mai târziu”. Şi nimeni de aici nu are voie să pună în calculatoare softuri neautorizate, aşa că, de obicei, totul ajunge… Aşa, uite aici.

— Pe monitor au apărut o mulţime de ferestre. Jukes le închise metodic, până ce rămase una singură.

— Iată lista, spuse el.

La o primă vedere, Rush nu putea spune decât un lucru: *Glasul Trâmbiţei Vesteşte Judecata* nu a fost niciodată un bestseller. Pe listă nu erau decât vreo douăzeci de nume, iar dacă datele de lângă ele reprezentau datele când fusese accesată cartea, se întindeau pe o perioadă de peste cincizeci de ani. Lângă ultimul nume de pe listă, FOSSMANH, era notată data 17/4/46; cel mai recent, DECLERKJO avea 2/9/98.

— Există vreo posibilitate să obţinem adresele şi numerele de telefon ale acestor persoane? întrebă Rush.

— Sigur că da, spuse Jukes. Avem două modalităţi, de fapt.

Rush aşteptă.

— Ei bine? Care sunt?

— Cartea de telefon, sau mai cotizează. Creditul ti s-a terminat.

23

Uşa de la intrarea cu numărul 276 din Vincent Square, Pimlico, era acţionată de un interfon, dar cineva – probabil cei doi ucigaşi care veniseră cu o noapte înainte – îl dezactivase, pentru că era scos din suport şi refuza să intre la loc. *Ar fi trebuit să observi asta, Heather. Faci greşeli.*

Apartamentul lui Isobel James, ştia, era la numărul 13, la etajul al treilea. Broasca nu fusese forţată, ci deschisă cu o cheie falsă şi Tillman era pregătit să-şi folosească şperaclul, dar nu a fost nevoie. A găsit o cheie de rezervă, sub ghiveciul aflat pe pervazul ferestrei, lângă uşă; al treilea dintre locurile cele mai probabile, după preş şi pragul de la intrare.

Înăuntru, linişte şi pace şi o tristeţe întunecată. Holul nu avea ferestre şi nu se putea vedea nimic din lumea de afară. Tillman scoase o lanternă, o aprinse, luminând de jur împrejurul spaţiului îngust. Nu mişca nimic şi nu era nimic care să sară în ochi, în afară de lucrurile clar vizibile. O bibliotecă. O măsuţă de hol cu un nud sculptat, o copie după *Sărutul* lui Klimt. Câteva haine agăţate de cuierul fixat în perete.

Se simţea un miros uşor de stătut. Totuşi, după ce închise uşa, făcu o verificare preliminară, furişându-se pe hol, parcă dezminţind tendinţa lui autentică de a cerceta atent fiecare încăpere şi fiecare colţişor. Se uita să nu i se întindă vreo capcană, dar aerul nu minţise. Era singur în apartament.

Tillman era aproape sigur că nu va fi deranjat, dar se ţinea, totuşi, de planul pe care şi-l făcuse dinainte: să înceapă de la locul faptei şi de acolo înspre exterior. Se duse direct în dormitor şi păşi înăuntru.

Acolo nu se afla nici un corp, nici viu, nici mort. Avea din nou confirmarea a ceea ce mirosise deja. Dacă agresorii lui Kennedy ar fi murit acolo şi cadavrele nu ar fi fost scoase, mirosul de putrefacţie ar fi fost până acum detectat.

Dar se putea întâmpla ca ei să fi murit şi să fie luaţi de altcineva. Tillman se uită atent la rămăşiţele şi urmele de prin cameră şi începu să le analizeze. Presupuse că sângele de pe cearşafuri era al lui Kennedy. O pată mare, de culoare închisă, cobora de la tăblie spre piciorul patului, sugerând o rană mare, dar superficială, în partea superioară a corpului. I se păruse lui,

când s-au întâlnit, că ea-şi fereşte puţin partea stângă. Acum ştia de ce.

Sânge era şi pe covor, în două zone. Chiar lângă el, între pat şi uşă şi în capătul îndepărtat al camerei, lângă perete.

Să înceapă cu ce era mai aproape. A îngenuncheat şi s-a uitat la dungile şi punctele de culoare închisă de pe covorul bej: discretul cod Morse al violenţelor spectaculoase. Tillman văzu mai multe pete întunecate adunate în ciorchine şi nişte împroşcături închegate care se întindeau de undeva de lângă noptieră. Cineva fusese lovit de acolo, în repetate rânduri, probabil cu mai multe arme şi din unghiuri diferite. Variaţia amplă a suprafeţei şi unghiul de împrăştiere sugerau că victima stătea în picioare în momentul atacului, dar a continuat să se deplaseze – ceva timp – şi după ce a căzut.

Tillman traversă încăperea pentru a examina şi celelalte pete de sânge. Erau mai puţine şi spuneau o altă poveste. O suprafaţă extinsă împroşcată cu stropi mici, aproape invizibili, distribuiţi neregulat şi cu spaţii largi între ei: o lovitură în partea de sus a corpului, cel mai probabil în cap, într-un spaţiu unde obiectele – obiecte care nu mai erau prezente – au obstrucţionat împrăştierea sângelui. Tillman văzu o luptă rapidă, furioasă, o lovitură norocoasă sau bine ţintită care îi spărsese nasul unuia dintre agresori, sau poate o tăietură pe faţă sau pe frunte.

Pe peretele din spatele stropilor de sânge, se afla o suprafaţă lovită, aproximativ circulară, chiar sub nivelul capului lui Tillman, unde se părea că ceva izbise tencuiala atât de tare, încât formase un fel de crater. Pumnul sau partea din spate a capului cuiva.

Acum că putea vedea cât de îngust şi limitat era spaţiul acela, se tot minuna de îndemânarea de care dăduse dovadă fata necunoscută. Să dobori la pământ doi adversari înarmaţi, când unul dintre ei are pistolul îndreptat asupra ta… asta da provocare, chiar dacă ai avea la dispoziţie tot spaţiul dorit. În dormitorul acesta mic, unde câmpul de luptă cuprindea şi corpul răstignit al femeii pe care venise să o salveze, scăpase ca prin miracol.

Dar ea avea un avantaj asupra lor. Era un lup în piele de oaie.

Ceva strălucitor îi atrase privirile lui Tillman – ieşea de sub pat, de unde ar fi fost invizibil din majoritatea unghiurilor. A îngenuncheat şi l-a tras afară. Era colţul îndoit al unei hârtii lucioase, în care se vedea un fragment de fotografie, curba

sânilor unei femei şi o parte din umăr.

Nu numai că părea neajutorată. Deghizarea ei mersese mult mai departe. Ştiind că avea de-a face cu – ce? Asceţi? Misogini? Bigoţi? Toate astea li se potriveau – îşi luase o alură de depravată şi intrase cu pistolul cu electroşocuri, mascându-l sub coperţile unei reviste porno.

De unde le-o fi luat oare? Tillman privi de jur împrejur şi dădu peste restul revistei, în spatele unui scrin, acolo unde căzuse sau unde fusese aruncată. *Liga din Tufişuri. Amazoane fierbinţi în acţiune. Mandy şi Celeste se murdăresc cu jucării – şi cu băieţi!* Nu avea nici o etichetă cu preţ, nimic care să ofere vreun indiciu despre provenienţa revistei.

Se întoarse în hol, căutând pe jos, la lumina lanternei. După câteva clipe, găsi un ghemotoc dintr-o hârtie de ambalaj ruptă. Într-un colţ era o etichetă verde, pe care erau imprimate cuvintele *senzaţii tari americane: numai* £ *3.99.*

A tras lozul câştigător. Ca să spunem aşa. Era un produs local, achiziţionat pentru a face faţă situaţiei.

Tillman a găsit magazinul după colţ, pe Fynes Street. Se numea magazin de ziare şi reviste, papetărie şi tutungerie, dar era şi un fel de minimarket, având un raion cu un singur raft pe care erau îngrămădite cutii de conserve de fasole, porumb dulce Green Giant, sosuri de curry marca Vesta, biscuiţi digestivi şi sticle cu lichid de spălat, învechite şi cu un sfert din conţinut scurs pe pereţii laterali, ca nişte lacrimi verzi fluorescente. Un perete din spatele tejghelei era înţesat cu ţigări. Peretele de vizavi era ocupat cu reviste, iar cele două rafturi de sus abundau în publicaţii T&A. O cameră de luat vederi, cu circuit închis, prinsă pe un braţ metalic, cobora din tavan într-un unghi extrem de abrupt. Unghiul se datora faptului că suportul se slăbise şi dispozitivul antifurt alunecase pe jumătate în afară – dar arăta ca şi cum camera video fusese cuprinsă de un impuls voyeurist şi se apropiase să-şi clătească privirile cu imaginile porno.

Printre ţigări şi reviste stătea un bărbat plictisit, molâu, cu ochelari groşi şi o faţă ciupită de vărsat, slinoasă. Stătea chircit ca şi cum s-ar fi ascuns de propria lui casă de marcat. Apoi, Tillman găsi explicaţia atât pentru expresia feţei, cât şi pentru postura bărbatului. Se uita la un minitelevizor portabil, un model vechi, în formă de telescop dreptunghiular. Sonorul era bruiat, dar probabil că răzbăteau frânturi de cuvinte sau muzică.

— Aveţi aşa ceva de vânzare? îl întrebă Tillman pe bărbat.

Ţinea revista în mână, iar bărbatul se aplecă să se zgâiască la ea. S-a uitat mai mult decât era necesar, mai întâi la fotografia de pe copertă şi apoi – judecând după mişcarea ochilor – s-a apucat să citească nu numai titlul, ci şi restul textului.

— S-ar putea, spuse el într-un târziu. Vindem multe din astea.

— Presupun că bărbaţilor, în general, replică Tillman. Corect?

Bărbatul îşi întoarse faţa de la amazoanele înlănţuite pasional şi se uită la Tillman.

— Bineînţeles că bărbaţilor, spuse el. Doar nu le vând puştilor, nu-i aşa? Sunteţi de la primărie?

— Nu, nu sunt. Ai lucrat noaptea trecută?

— Da.

— Până la miezul nopţii?

— Ţinem deschis tot timpul. Scrie şi pe uşă.

— Noaptea trecută ai vândut revista asta unei femei. O femeie tânără.

Bărbatul clipi şi mărul lui Adam i se mişcă puţin.

— Ah, spuse el. Ea. Gata. Mi-am amintit.

— Ce ţi-ai amintit? îl întrebă Tillman.

— Domnişoara cu mutră acră, ea a fost.

— Continuă.

— Ei bine, am încercat să glumesc puţin cu ea. Nu mai ştiu ce i-am spus, dar a fost ceva inofensiv, să ştiţi. Ceva destul de amuzant. Dar mi-a aruncat o privire ca unui vierme.

— Copiii din ziua de azi, nu-i aşa? zise Tillman, cu o figură inexpresivă. Ia spune-mi, chestia asta funcţionează?

Arătă din cap în direcţia camerei de luat vederi şi bărbatul îl urmări cu privirea.

— Da, funcţionează.

— A funcţionat şi azi-noapte?

— Merge încontinuu. Se învârte în cerc.

— Aş vrea să mă uit puţin la casetă.

Bărbatul îl privi scandalizat.

— Nu se poate. Clienţii mei ţin la intimitatea lor.

— De-aia îşi cumpără reviste porno de la băcănie? Şi dacă-ţi spun că este minoră?

Pe chipul bărbatului apăru o umbră de îndoială, dar îşi reveni repede.

— I-am cerut să-mi arate cartea de identitate, spuse el. Mi s-a părut în regulă.

— Şi asta se poate vedea pe casetă, nu-i aşa? îl întrebă

Tillman.

— A… eu… da… cred, poate a fost cu altă ocazie, când ea…

Bărbatul se chinuia să găsească o stratagemă care să-l scape basma curată.

— Nu sunt de la primărie, spuse Tillman. Şi nu mă interesează ce i-ai vândut. Sunt asistentul ei social şi vreau să mă asigur că ea a fost. Arată-mi caseta şi am plecat.

— Este digitală, spuse bărbatul. Pe un disc. Nu mă pricep la asta. Va trebui să-l chem pe Kevin al nostru.

Tillman încuviinţă din cap.

— Bună idee, spuse el.

Ecranul televizorului portabil avea câţiva centimetri pătraţi şi imaginea era la fel de bună ca sunetul. Îţi oferea o imagine fugitivă asupra unei lumi fragile, asediate, denaturând uşor adevărul şi întreruptă, periodic, de unde de interferenţă, ca nişte ceţuri de pixeli.

Adolescentul tăcut, zvelt, care răspundea – sau, mai degrabă, nu răspundea – la numele de „Kevin al nostru”, a început să manevreze comanda televizorului, aparatul de redare, din nou televizorul. Imaginea nu reuşea să se focalizeze şi, după un timp, era evident că, dacă încerca să o facă mai clară, nu reuşea decât să-i adauge mai mult contrast şi nu detalii. Au dat înainte imaginile din ziua precedentă, concentrând douăsprezece ore de timp real în câteva minute de stop-cadre tremurate. Se pare că bărbatul cu ochelari groşi fusese de serviciu în tot acest timp, cu excepţia unor pauze de toaletă de patru sau cinci minute, răstimp în care rolul lui era preluat de „Kevin al nostru”.

— Iată, spuse, în sfârşit, bărbatul, arătând cu degetul lui gros spre ecran.

Kevin îngheţă imaginea, dar o îngheţă între cadre, iar fata dansa înainte şi înapoi la intrarea în magazin, punând piciorul pe prag, apoi îl lua înapoi şi figura se repeta la nesfârşit. Băiatul înjură în barbă şi apăsa când pe tasta PORNIRE, când pe PAUZĂ, până ce imaginea se stabiliză.

Însă rezoluţia era atât de proastă, încât îngheţarea imaginii a şters o parte din informaţie. Tillman se întinse pe lângă Kevin şi apăsă din nou pe taste PORNIRE, uitându-se la întreaga secvenţă, de la început până la sfârşit. Fata se distingea mai bine când era în mişcare. Mişcările erau atente şi sumare, aveau elasticitatea unui arc, sau păreau ale unei balerine aşteptând să intre pe scenă.

Derulă caseta de la început, se uită din nou cum a intrat fata în magazin, cum a luat revista – după o privire rapidă, detaşată, aruncată peste raftul de sus – şi i-o arătă bărbatului de la tejghea.

— Ea este? îl întrebă bărbatul pe Tillman. Este cea pe care o cauţi?

— Se poate mări? îl întrebă Tillman pe Kevin, nebăgând în seamă întrebarea.

— Puţin, mormăi băiatul.

Ţinu apăsat pe un buton, mărind centrul imaginii până ce chipul fetei, care se vedea de sus şi din lateral, umplu tot ecranul.

Avea un chip destul de atrăgător, din câte îşi putea da Tillman seama din terciul ăla de pixeli, oval, cu ochi mari, negri, încadraţi de o claie de păr cârlionţat şi ţepos, tuns scurt. Totuşi, era prea palidă – atât de palidă, încât părea anemică sau în convalescenţă după o boală recentă. *Sau poate crescuse în subteran,* se gândi Tillman, *într-un oraş unde nu se vedea niciodată soarele şi nu considera nimic anormal în această privaţiune.*

Aşadar, ce faci tu, aici, în lumea de afară, prinţeso? Nu prea mare lucru, probabil, din moment ce ţi-au dat drumul afară doar ca să vânezi.

Derula înapoi şi privi din nou, dar mersese prea departe, trecuse de momentul în care fata intrase în magazin. Afară, în faţa vitrinei, în obiectiv, abia se distingeau nişte pete neclare, orizontale, urmate de altele verticale. Apoi, uşa se deschise şi fata intră, rapid, metodic, fiind în criză de timp – în acţiunea ei de salvare a vieţii lui Kennedy.

Ce văzuse el adineaori?

Derulă încă o dată şi analiză acele pete neclare. Ceva care se mişca pe trotuar sau pe stradă. Se mişca de-a lungul unghiului de vizibilitate. Apoi s-a clătinat sau a coborât: o mişcare rapidă, în jos, terminându-se instantaneu.

Apoi, deschiderea uşii.

Din nou. Tot nu reuşea să înţeleagă. Din nou. Porni sunetul, sperând să dea peste vreun alt indiciu contextual şi auzi un huruit ca al unui perforator oprit. S-a oprit înainte ca fata să intre în magazin. De fapt, s-a oprit chiar înainte de coborârea aceea rapidă.

Bineînţeles că s-a oprit.

Tillman se întoarse spre bărbat.

— A venit cu motocicleta, nu-i aşa? spuse el.

Faţa bărbatului se lumină brusc, prinzând viaţă.

— Da, încuviinţă el. A venit. Îmi aduc aminte pentru că nu purta cască de protecţie. Asta i-am spus. I-am zis că poate s-o păţească într-o bună zi, dacă merge cu motocicleta fără cască. Iar ea mi-a aruncat o uitătură, ca şi cum ar fi zis cum îndrăzneam eu să-i vorbesc.

— Îţi aminteşti ceva despre motocicletă?

Bărbatul dădu din umeri.

— Îmi pare rău. Nu mă pricep deloc la chestiile astea.

— Nimic? Culoarea? Dacă avea vreo bandă decorativă? Una sau două ţevi de eşapament?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

— Nu era decât o motocicletă.

— De fapt, spuse Kevin, era o Ducati Multistrada 1200. Versiunea sport, de culoare roşie-argintie, cu un cadru hibrid. Cauciucuri Pirelli Scorpion Trail şi în faţă şi în spate. Şi avea şi ataş lateral.

Făcu o pauză în timp ce bărbaţii se uitau la el, patronul magazinului vădit uimit, iar Tillman cu o căutătură plină de respect.

Kevin se înroşi, enervat de atenţia concentrată a celor doi.

— Dar avea parbrizul scos, murmură el.

24

H. Fossman. N.O. DeClerk. P. Giuliani. S. Rake. J. Leavis. D. Wednesbury. A. Davies. Şi aşa mai departe.

Pentru început, Rush nu a căutat prea mult pe listă, gândindu-se că majoritatea celor care au cerut cartea *Glasul Trâmbiţei Vesteşte Judecata* au făcut-o din raţiuni profesionale şi nu în scop recreativ. Instalat în biroul lui Emil Gassan, unde presupunea că nu va fi deranjat, a început prin a introduce fiecare nume în parte într-un motor de meta-căutare, împreună cu diverşi alţi termeni adiţionali, cum ar fi „Război civil”, „Istoria Angliei” şi „secolul al şaptesprezecelea”.

Câteva dintre ele s-au potrivit perfect în acest tipar. Era vorba despre istorici care publicaseră lucrări precum biografia lui Oliver Cromwell (Nigel DeClerk), o istorie a ereziilor religioase în Europa de Nord (Phyllida Giuliani) şi un studiu original despre interregnul britanic intitulat *Regatul decapitat* (Stephen Rake). Ceilalţi nu păreau să fie faimoşi în nici unul din domeniile de care se interesa Google. Se încăpăţânau să rămână nişte enigme, până ce Rush şi-a adus aminte că poate au luat şi alte cărţi de la British Library, existând astfel şansa să fie găsiţi în baza de date principală a utilizatorilor. Aceasta i-a dat numele complete şi detalii despre adresele de contact, deschizându-i o mulţime de alte opţiuni.

Dar majoritatea dintre ele s-au închis din nou, foarte rapid.

Când a văzut modelul configurat, Rush scoase o înjurătură printre dinţi. O sună pe Kennedy, într-o stare de isterie abia reţinută, spunându-i că găsise ceva despre care trebuia să-i vorbească urgent. Ea i-a dat întâlnire la Union Chapel, iar el şi-a luat haina şi a alergat tot drumul până acolo.

Kennedy stătea aşezată chiar sub amvon, rezemată de spătarul unei strane şi cu picioarele sprijinite de banca din spate. Chiar dacă era o biserică în care nu se mai slujea, Rush a fost şocat de atitudinea ei, datorită educaţiei catolice care-i inoculase atâţia diavoli şi sentimente de vinovăţie cât pentru trei oameni normali.

Ea vorbea la telefon şi, din câte şi-a putut da seama Rush din jumătatea de conversaţie pe care a auzit-o, vorbea cu un iubit.

— Nu, sigur că mi-e dor de tine. Numai că sunt încă… dacă aş

putea veni să te văd, aş veni. Ştii că aş veni.

Chiţăituri şi smiorcăituri ale iubitului. Părea să aibă o voce piţigăiată.

— Am înţeles, iubito. Dar nu ştiu şi nu-ţi pot promite.

Chiţăit. Smiorcăitură, smiorcăitură chiţăit.

— Izzy, spuse Kennedy, întrerupând-o. Isobel. Opreşte-te. Trebuie să închid. Te sun mai târziu. Chiţăit. Da şi eu te iubesc. Păstrează-ţi ideea asta şi vom discuta cât de curând.

Închise telefonul şi-l puse deoparte. Rush se holba la ea. Înregistrase că iubitul era o iubită şi încerca să proceseze informaţia.

— Ce s-a întâmplat? spuse Kennedy.

Rush şi-a venit în fire şi i-a dat teancul de foi imprimate pe care le adusese.

— Wales era obsedat de cartea asta, spuse el. *Planul lui Dumnezeu Revelat* şi trâmbiţa vorbitoare şi tot restul, încerca să întocmească o listă cu toţi cei care au citit-o sau care doar au luat-o de la raft. Apoi am încercat să aflu cine erau aceşti oameni. Unii dintre ei au murit, dar asta…

— De curând? îl întrerupse Kennedy.

Deveni instantaneu alarmată, într-un mod care îl făcea pe Rush să presupună că noutăţile nu o surprindeau prea mult.

— Nu, spuse. Nu de curând. De ce?

— Nu are importanţă. Continuă.

— Ei bine, este vorba despre nişte persoane care au solicitat această carte prin anii patruzeci şi cincizeci. Ar fi de mirare să mai fie încă în viaţă. Dar aici apare ciudăţenia. Unele nume au continuat să apară în rapoartele cu ştiri arhivate. La început, nu le-am dat importanţă – gândindu-mă că este probabil o simplă coincidenţă. Dar am început să observ că toate ştirile se refereau la persoane dispărute. Aproximativ o duzină din persoanele de pe lista lui Wales sunt date dispărute. Şi vezi datele? Toate sunt de anul acesta, la diferenţă de două luni una de alta. Asta nu mai pare o simplă coincidenţă.

— Nu. Pare mai degrabă o conspiraţie. Dar răpiri în masă?

— Acum un minut, arătai de parcă te gândeai la o crimă în masă, spuse Rush. Care este diferenţa?

Kennedy ridică din umeri.

— Crima în masă face parte din Regulamentul de Ordine obişnuit al Poporului lui Iuda, spuse ea. Dar, de obicei, îşi acoperă urmele şi fac ca totul să pară un accident. Când dispar

nişte oameni, înseamnă că sunt alţii care îi caută.

Rush se uita la ea mirat şi uşor scandalizat.

— Vrei să-mi spui că ei sunt în stare să omoare nişte oameni numai pentru că, întâmplător, au citit o anumită carte?

— Trebuie să spun, în ciuda experienţei mele limitate, că ăsta este miezul mesajului lor, răspunse Kennedy.

— Serios?

— Serios, Rush. Ţi-am spus în ce vei intra. Dacă vrei să baţi în retragere, acum e momentul. Au venit după mine azi-noapte şi am avut mare noroc că am scăpat întreagă.

I-a vorbit despre cei doi *Elohim* şi despre fata ninja care le-a venit de hac. Rush era pe cât de zguduit, pe atât de fascinat şi o tot întrerupea cu întrebări. După ce termină de vorbit, el îşi scutură capul, încercând să se lămurească.

— Iisuse, spuse el. Şi acum ce facem?

— Este foarte clar, nu ţi se pare? zise Kennedy. Ne-apucăm să citim cartea.

25

— Asta, spuse Manolis, va fi un atac în forţă.

Tillman rumegă aceste vorbe şi nu-i plăcură deloc.

— Nu s-ar putea face într-o manieră mai blândă? întrebă el. Intri, apoi ieşi din nou, nimeni nu face pe deşteptul?

Erau în camera din spate, la cafeneaua Pantheon şi Manolis stătea din nou la panoul de comandă. Renunţase la interfaţa Linux, peste care trecea de obicei şi adusese sistemul înapoi la o structură bazică, de tipul comandă promptă, care afişa textul în culoare verde pe fond negru, dar ecranul se mişca prea repede pentru a putea fi urmărit. Ecranele, la plural: apăreau recurent în mai multe cuiburi, din care se deschideau altele, după care dispăreau înapoi într-o cascadă fractală.

— Aş vrea şi eu, murmură el absent. Dar nimeni nu poate avea acces la aceste date în timp real. Nici măcar guvernul. Trebuie să înţelegi, Leo, nu există un singur sistem de camere video. Există mii de sisteme, milioane de aparate individuale, majoritatea instalate de consiliile locale pentru controlul rutier sau pentru a monitoriza ordinea publică în zone fierbinţi. Poliţia, armata, MI5 şi MI6 şi NaCTSO[6], toţi fac mereu căutări în aceste sisteme şi sunt obişnuiţi cu ele. Dar urmează nişte protocoale, merg pe nişte canale şi nu se grăbesc. Ce facem noi este cu totul altceva. Noi interogăm simultan toate sistemele.

— Şi eşti în stare să faci asta? îl întrebă Tillman.

Manolis scoase un oftat sonor.

— Da, pot s-o fac, dar nu pentru mult timp. Imediat ce am intrat, fiecare sistem va raporta efracţia şi fiecare operator va încerca mai întâi să-mi închidă accesul, apoi va urmări de unde a pornit solicitarea pentru a mă găsi. Şi asta vor reuşi, cu siguranţă, dacă le dăm timp suficient. Serverele intermediare – chiar şi cele mai bune – nu sunt proiectate pentru a rezista sub acest nivel de interogare. Aşa că, înainte ca ei să ne localizeze în lumea reală, găsim ce ne trebuie, după care închidem. Numerele, te rog.

Tillman îi dădu o foaie de hârtie împăturită, pe care scrisese

[6] *The National Counter Terrorism Security Office* (engl.) – Serviciul Naţional de Securitate şi Antiterorism.

cinci numere de înregistrare diferite. Manolis le-a introdus pe fiecare într-o mică fereastră de căutare, din partea dreaptă jos a ecranului. Lucra cu mare atenţie, verificând cu ce era scris pe foaie, după fiecare tastare. Toate numerele erau de la motociclete cumpărate în Regatul Unit, în ultimele şase luni: mai precis, toate aparţineau mărcii Ducati Multistrada Sports, erau de culoare roşie-argintie, cu ataş şi cauciucuri Pirelli Scorpion Trail în faţă şi în spate. Tillman auzise convingerea absolută din vocea lui Kevin, pe lângă visare şi dorinţă şi era gata să-şi pună pielea-n băţ pentru acurateţea descrierii. Chiar şi cu dotările de bază, Multistrada era o jucărie scumpă, iar piesa care-i făcuse lui Kevin o astfel de impresie era pe comandă. Acesta era singurul element care le dădea o şansă în luptă.

Existau 4,2 milioane de camere de luat vederi montate pe străzile din Marea Britanie şi tot timpul apăreau altele. O mare parte din ele utilizau un sistem de recunoaştere optică a plăcuţelor de înmatriculare a vehiculelor. Teoretic, dacă ei puneau cap la cap toate listările pentru reţelele de camere video, pe care Manolis le putea accesa fraudulos, ar fi putut să ajungă la cinci liniuţe punctate, răspândite în spaţiu şi timp, în care fiecare liniuţă reprezenta drumul parcurs de una dintre cele cinci motociclete. Doar una dintre cele cinci linii s-ar fi intersectat cu tutungeria Smoker’s Paradise din Fyness Street, Pimlico şi aceea era ţinta lor.

Manolis se întoarse către Tillman cu o expresie a feţei uşor tensionată.

— Eşti gata?

— Ce vrei să spui cu sunt gata? Nu am altceva de făcut decât să stau aici, Mano. Dă-i drumul, când simţi că te chinuie inspiraţia.

Manolis apăsă pe o tastă.

— Sunt ateu, murmură el. Dar sunt un ateu foarte prost. Să sperăm că Dumnezeu va ţine seama de asta.

Ferestrele de pe ecran păreau că flutură ca nişte cărţi de joc când sunt împărţite, teancul schimbându-şi forma cu unduiri peristaltice, la fiecare nouă configuraţie a ecranului.

— Am intrat? întrebă Tillman.

— Câteva opriri. Da, suntem pe-aproape. Aşteaptă… stai puţin… da, avem deja un câştigător, cred.

— Avem?

Manolis luă o fereastră din teanc.

— Astea sunt localuri din centrul Londrei, spuse el. Iar motocicleta asta – TE62 BGZ – o întâlneşti peste tot.

— A fost în Pimlico noaptea trecută?

— Am să-ţi spun imediat ce voi şti. Dar a fost în Clerkenwell cu o zi înainte. Ea este, Leo, o simt în suflet.

— Sufletul tău de ateu.

— Crezi că doar creştinii deţin monopolul? Da, sufletul meu de ateu. Manolis tăcu o clipă, după care trase o înjurătură. Băga-mi-aş picioarele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tillman, dar vedea şi el că teancul se subţia.

— M-au văzut deja. Stau bine cu măsurile de siguranţă. Prea bine ca să pună botul la bombonica oferită de mine. Nu-şi mai dau osteneala să mă urmărească, închid pur şi simplu sistemele, după care le repornesc pentru a rupe conexiunea. Aşa că…

— Aşa că?

— De la incursiunea de atac trecem la prăduire. Degetele lungi, elegante ale grecului apăsau tastele cu o delicateţe diafană.

— Sunt acum pe post de controlor de trafic pentru toată Londra şi împrejurimi. Felicită-mă, Leo.

— Eşti un adevărat meseriaş, spuse Tillman. Şi cu toate astea, nu reuşim să găsim ce căutăm.

— Da. Mi-a scăpat o dată printre degete. Chiar acum… Manolis tăcu din nou, concentrându-se asupra datelor care apăreau pe ecran şi fluxului de informaţii pe care reuşea să-l controleze şi să-l stocheze continuu, într-un depozit unic. Tillman nu spunea nimic, lăsându-l să lucreze liniştit.

— Gata, am reuşit, zise Manolis într-un târziu. Aproape că am terminat. Leo, când am să-ţi spun eu, scoate stick-ul de memorie din aparat.

Stick-ul era de culoare galbenă strălucitoare şi avea imprimată faţa zâmbăreaţă a unui răţoi din desene animate. Nu era o constatare ironică, pur şi simplu era o piesă dintr-un set cumpărat de Manolis mai ieftin, dintr-un angrou. Pe el îl interesa mai mult capacitatea dispozitivului şi nu aspectul estetic. Tillman apucă micul dispozitiv de plastic între degetul mare şi arătător, aşteptând ca Manolis să-i spună: „Acum”.

Scoase stickul. În aceeaşi clipă, Manolis îşi puse ambele mâini pe tastatură şi apăsă simultan pe mai multe taste. Le-a ţinut apăsate până ce ferestrele restante dispăreau ca nişte bule de

săpun, una după alta, până ce a rămas una singură. În faţa ei, actorul Wilfrid Brambell declama în tăcere, având drept fundal rame de paturi şi cauciucuri uzate.

Manolis îşi ridică mâinile de pe tastatură şi îşi îndoi degetele.

— Asta e, spuse el. Moarte tiranilor.

— Moarte? repetă Tillman.

Manolis dădu din umeri.

— Ei, nu chiar moarte. Depinde ce părere ai tu despre comediile britanice clasice. Personal, găsesc că *Steptoe and Son* a fost o capodoperă. Aşa că le ofer computerelor de la controlul traficului o descărcare gratuită a primelor două sezoane. Asta îi va împiedica să ne dea de urmă. Este foarte greu să înoţi în sensul curentului, chiar dacă circulă prin fibră optică.

După ce şi-a deconectat pupitrul de comandă, Manolis a trebuit să deschidă un laptop vechi, prăpădit, pentru a examina datele pe care le furaseră. Instinctul lui iniţial s-a dovedit a fi corect: plăcuţa de înmatriculare cu numărul TE62 BGZ a fost înregistrată de o cameră video în Vincent Square, la ora 11:30, cu o noapte înainte. Nu exista cameră pe Fyness Street, dar era destul de aproape – şi deplasările motocicletei din ultimele două zile confirmau pe deplin acest lucru. Fusese înregistrată de vreo şase ori în Islington, pe St. Peter’s Street şi trecuse pe Onslow Street chiar în acea după-amiază.

— Nici nu-i de mirare că ai pierdut-o, spuse Tillman. Credeai că mergea pe jos. Şi în timp ce tu o luai pe ocolite, ea s-a suit pe motocicletă. Probabil că a trecut chiar pe lângă tine.

— Nu, probabil că nu, protestă Manolis. Poate că mi-au scăpat unele lucruri. Dar nu-mi putea scăpa motocicleta asta.

— Scuză-mă, spuse Tillman sec. Nu am avut intenţia să mă îndoiesc de expertiza ta profesională. OK, Mano, hai să ne concentrăm asupra grupuleţelor. Vreau să o cunosc pe fată. Cât de aproape mi-o poţi aduce?

— Te paraşutez în dormitorul ei. Uşor ca un fulguşor.

Lucru care pe Tillman îl făcu să tresară puţin, pe de-o parte pentru că fata avea pe jumătate vârsta lui, iar pe de alta pentru că văzuse după urmele de sânge de ce era capabilă în dormitor.

— Aş rămâne la uşa de la intrare, spuse el. Şi aş purta şi nişte bocanci cu ţinte ca să mă audă venind. Nu am chef de nici o sinucidere.

Sună telefonul şi Manolis răspunse. A spus „Da” de două ori, după care i l-a dat lui Tillman.

— Prietena ta, spuse el.
— Care prietenă? întrebă Tillman.
— Aceea pe care n-o place nevastă-mea.
Tillman luă telefonul.
— Bună, Heather.
— Mi-ai spus să te anunţ dacă mă mut.
— Şi unde te muţi?
— Avranches. În Normandia. O călătorie de o zi.
— În regulă. Anunţă-mă când te întorci.
— Aşa voi face, Leo.
Tillman închise şi-i dădu telefonul înapoi.
— Caitlin nu are de ce să-şi facă griji, îi spuse el lui Manolis. Heather are gusturi rafinate.
Manolis dădu din cap cu părere de rău.
— Ce păcat. Ne-am fi simţit bine împreună.
— Treci la treabă, îi sugeră Tillman, serios.
Manolis se conformă. Iar Tillman şi-a dat pasienţe cu cincizeci şi una de cărţi, vreme de trei ore, în timp ce vechiul lui camarad sergent lucra la nesfârşitele şiruri de date, eliminând şi colaţionând.
— Iat-o, spuse el într-un târziu. Cred că am găsit-o, Leo. Aici este locul unde şi-a petrecut fata cea mai mare parte din timp, în ultimele trei zile – tot timpul în care nu te urmărea pe tine sau pe blonda rafinată.
— Unde anume? întrebă Tillman, punând cărţile jos. Unde locuieşte?
— Se pare că într-un depozit, spuse Manolis, oarecum neîncrezător. Într-o zonă industrială din Hayes.
Îi aruncă lui Tillman o privire bănuitoare.
— Poate că asta este munca ei de zi.

26

Kennedy a avut mult mai multă bătaie de cap decât se aştepta în a face rost de un exemplar al cărţii lui Johann Toller, pe care voia s-o citească. A împrumutat un computer de la Charing Cross Library şi, încercând să nu-i deranjeze pe beţivii care dormeau, folosind sala de lectură pe post de azil, a descoperit că, de-a lungul timpului, au fost înregistrate douăzeci şi trei de copii ale cărţii *Sunetul Trâmbiţei Vesteşte Judecata* în cataloagele bibliotecilor din lumea întreagă. Acest lucru o făcea, doar într-o mică măsură, să fie mai puţin rară decât Biblia Gutenberg.

Dar, în realitate, era mult mai rară, fiindcă, atunci când Kennedy a început să o caute, a descoperit că fiecare din acele exemplare fusese cumpărat, ars, furat sau, pur şi simplu, rătăcit în ultimii ani. Nu exista nici măcar un exemplar din cartea lui Toller care să poată fi obţinut din pasiune sau pe bani.

Poate pe bani. L-a sunat pe John Partridge, care a bombănit-o că-l punea să caute acul în carul cu fân şi că trebuia să-şi găsească timp pentru asta, după care a sunat-o înapoi, în mai puţin de o oră, raportându-i că găsise un exemplar al cărţii. Sau, adăugă el, scrupulos, ceva asemănător.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kennedy suspicioasă.

— Ei bine, am încercat ce este la îndemână, îi spuse Partridge. Am crezut că cel mai uşor lucru din lume este să găsesc fie o copie scanată, fie o versiune electronică. Majoritatea cărţilor care nu se mai află sub incidenţa dreptului de autor au fost introduse în programul de recunoaştere optică a caracterelor, fiind disponibilizate electronic. Însă m-am izbit de un zid de cărămidă. Deşi am încercat de nenumărate ori. O mulţime de linkuri care ar fi trebuit să ducă la cartea ta s-au dovedit nişte fundături. Site-urile au fost şterse în totalitate. Marcatori de viruşi pe motoarele de căutare, absolut nimic la sistemele de decodare.

— Aşadar?

— Pârjolire digitală, draga mea Heather. Cineva a căutat toate aceste site-uri cu intenţii malefice premeditate, le-a anihilat, apoi a presărat pământul cu sare.

— Bineînţeles că nu are nici o legătură cu textul nostru, gândi Kennedy cu voce tare.

— Dacă ar fi existat un singur site, am fi putut crede că este o coincidenţă. După jumătate de duzină însă, achiţi nota de plată şi te laşi păgubaş.

— Şi de câte ori ai găsit asta, John?

— De zeci de ori. În cele din urmă, am avut noroc – până la un punct, în orice caz – urmărind intenţionat date expirate. Cu alte cuvinte, descărcări stocate, vechi, de seturi de date ale unor site-uri care nu mai există sau care nu pot fi accesate direct de pe internet. Şi aici ajungem la veştile bune.

— Avem şi veşti bune?

— Locul unde am găsit rezumatul este Scriptorialul[7], din Avranches, în nordul Franţei. Nu au un exemplar propriu-zis al cărţii, dar au transcrierea ei completă, sub formă dactilografiată.

— Şi mi-o pot trimite? Ar fi extraordinar.

— Temperează-ţi elanul, ex-sergentule. Ei refuză categoric să transmită electronic transcrierea sau să o trimită sub formă de fişier, deoarece nu mai au textul original pentru comparaţie. Au avut un exemplar al cărţii, dar a fost distrus într-un accident, în urmă cu câţiva ani. Nu există nici o modalitate de verificare a autenticităţii transcrierii şi curatorii nu vor să fie traşi la răspundere pentru furnizarea de date eronate. Dar te lasă să examinezi copia, dacă te duci acolo în carne şi oase. Şeful departamentului de conservare este un anumit Gilles Bouchard. Este prieten cu prietenul prietenului cuiva, cu care am fost în relaţii foarte bune, a fost odată ca niciodată. De dragul ei, va îmblânzi regulamentul pentru tine.

— Am auzit cumva o poveste de dragoste subliminală, John? îl întrebă Kennedy. Nu, ştiu, un domn nu vorbeşte niciodată. Ascultă, este senzaţional. Pe bune. Dacă înainte îţi promisesem o bere, acum îţi rămân datoare cu o fabrică întreagă.

— Cu o distilerie, te rog. Otrava mea preferată este uischianul.

— Din malţ pur sau amestecat?

— Surprinde-mă. Dar nu în nordul îndepărtat. Iernile sunt ucigătoare pentru artrita mea.

Kennedy a închis, după care a mai dat alte telefoane. Ultimul a fost Rush.

— Şi acum ce ai de gând? o întrebă el. Pleci în Franţa?

— Mi-am rezervat deja biletul. Este un drum lung. Iau Eurostar spre Paris, apoi un tren obişnuit până la Rennes şi următorii

---

[7] Le Scriptorial (fr.) – denumirea Arhivelor-muzeu care adăpostesc manuscrisele de la Mont-Saint-Michel.

cincizeci de kilometri cu o maşină de închiriat. Mă întorc mâine.

— Ar trebui să mă iei şi pe mine.

Rush îşi păstra tonul glumeţ şi sardonic, dar ea a simţit avertizarea.

— Îţi trebuie cineva care să stea pe scara trenului şi să se răţoiască la ei, dacă te prind din nou.

— Da, îi spuse Kennedy, dar nu-mi permite buzunarul. *Sau să mai am şi alte morţi pe conştiinţă.* Vezi ce poţi afla despre viaţa lui Johann Toller, îi sugeră ea.

— Viaţa lui, Kennedy?

— Da. Gândeşte-te la asta. Eu merg pe urmele cărţii, tu mergi pe urmele omului. Suntem coarnele taurului, Ben.

— Tu eşti coarnele taurului. Eu sunt coada şfichiuitoare a taurului, care dă la o parte câteva muşte. Coarnele taurului nu caută chestii pe Wikipedia. Pentru că asta îmi ceri tu mie să fac.

— Vorbesc serios, îi spuse Kennedy. Cred că putem presupune că Toller trebuie să fie important pentru Poporul lui Iuda, dintr-un motiv anume. Dacă am şti cine a fost, am avea o şansă să aflăm care este motivul.

Lui Rush tot nu-i plăcea situaţia, dar se lăsă convins. Iar lui Kennedy nu i-a părut rău pentru timpul pierdut ca să-l convingă, pentru că el avea perfectă dreptate în ceea ce o privea. Îl trimitea să lucreze la ceva ca să se afle în treabă, în timp ce ea continua cu investigaţia.

În orice caz, acesta era planul ei.

27

Din punctul de vedere al internetului, Johann Toller era o enigmă. Înglodat însă în zgura programului de căutare, Rush găsi câteva firimituri de date. Una dintre acestea era un articol dintr-o enciclopedie, care apărea mereu, reciclată la infinit de la un site la altul, fără nici o citare a autorului original.

> Johann Toller (????-1660), a devenit o figură proeminentă, ca membru al celei de-a Cincea Mişcări Monarhiste, un grup de nemulţumiţi politici şi religioşi, din Anglia secolului al XVII-lea, având legături cu grupări similare răspândite în toată Europa continentală. Se cunosc foarte puţine lucruri despre prima parte a vieţii. Toller a scris mai multe cărţi şi pamflete, în care a criticat guvernarea postrevoluţionară a lui Oliver Cromwell, din pricina eşecului acesteia în elaborarea unei legi care să asigure o totală libertate religioasă. A fost executat în anul 1660, după o tentativă eşuată de asasinare a lui Sir Gilbert Gerard, precedentul trezorier al Armatei Parlamentare.

Oriunde ar fi căutat Rush, acelaşi rezumat fad se holba la el din spatele ecranului. Nimeni nu se obosise să întocmească o listă cu cele câteva lucrări ale lui Toller, sau să spună ceva suplimentar despre cum a trăit şi cum a murit acest om.

Trecând la IMAGINI, a constatat că predomina o singură fotografie. Nu era fotografia lui Toller, ci reproducerea coperţii cărţii lui. Sub titlu, se putea vedea coama unui deal, la picioarele căruia se cuibărea un mic oraş. Îi părea oarecum cunoscut.

Imaginea avea ca legendă câteva cuvinte scrise cu atâtea ornamente, încât abia se puteau citi. *De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.* Rush le analiză ca fiind străine şi era cât pe-aci să renunţe, dar le-a introdus în Babelfish[8] să vadă ce ieşea. *Am ieşit din pântecele fiarei şi din gura deschisă a Pământului.*

Căută la a Cincea Mişcare Monarhistă şi descoperi că nu era decât una din aproximativ cele o sută de mişcări religioase

[8] *Babelfish* (engl.) – denumirea unui program de traducere.

radicale din Anglia secolului al XVII-lea, de regulă persecutaţi şi marginalizaţi pentru crezul lor. Lui Rush nu i s-au părut deloc atât de radicali, dar s-a pierdut în detalii. Majoritatea păreau să spună că a doua venire a lui Hristos va avea loc într-o marţi, la ora 2 p.m. Sau poate într-o joi, la trei dimineaţa. Sau priviţi aici. Nu a avut fiecare epocă nebunii ei, care au prevestit sfârşitul lumii? Sau era ceva care apărea ciclic, precum lăcustele?

În acea fază, a dat peste un calup mai bogat de date, de la un bărbat pe nume Robert Blackborne, un alt membru al celei de-a Cincea Mişcări Monarhiste. Blackborne spunea tot felul de anecdote despre Toller. Cum ar fi, că el susţinea că „se născuse în întuneric şi fusese adus la lumină” şi că avea dese conversaţii cu îngerii. Şi, în ciuda accentului şi felului său de a vorbi, se părea că Blackborne era sigur că Toller se născuse într-un loc exotic, deoarece avea acel fel ciudat de a-şi face semnul crucii, încercând să-i convingă şi pe ceilalţi membri ai mişcării să-l adopte. *Îşi punea mâna la gât, apoi la inimă, la stomac şi apoi în cerc înapoi de unde a început. Şi când l-am contrazis, arătându-i cum se face corect, mi-a spus că aşa binecuvântau îngerii în ceruri, iar el nu putea face altfel decât să-i cinstească după cum se cuvenea.*

Blackborne avea, de asemenea, o versiune despre originea lui Toller. Se pare că, odată, călătorea prin Alpi şi a căzut într-o râpă, gata-gata să moară. *Era grav rănit şi, pe deasupra, imobilizat într-un loc strâmt şi îngrozitor, încât credea că nu va mai apuca ziua următoare. Aşa că şi-a încredinţat sufletul în mâinile lui Dumnezeu şi a început să se roage adânc, pregătindu-se să se prezinte la scaunul de judecată.*

Atunci, a apărut un înger care i-a vorbit lui Toller despre adevăruri nemuritoare, pe care el a simţit că trebuia să le transmită mai departe restului omenirii.

Rush copie totul într-un fişier principal. Începea să simtă că ajunge undeva şi se gândea să treacă şi pe la British Library, să vadă dacă nu mai dădea acolo peste ceva – ideal era să-şi dea un nume fals, având în vedere ce li se întâmplase tuturor celor care îşi exprimaseră vreun interes în legătură cu viaţa şi opera lui Toller.

Dar a înţeles că mai avea o altă opţiune. Părea pe cât de stupid, pe atât de ridicol de uşor de făcut.

A coborât la Camera 37. A dat, în drumul său, de trei ori peste

diverşi poliţişti, fie stând de vorbă, fie mergând într-o altă direcţie, dar aceştia îl lăsau să treacă, mişcând din cap şi nespunându-i nimic.

Se strecură în încăpere şi se duse direct la cutia pe care o prădluise Alex Wales.

După cum observase deja, aceasta conţinea un amestec de texte vechi şi de comentarii moderne. S-a autoservit cu un morman de cărţi, ce păreau istorii şi biografii relevante, după care bătu rapid în retragere.

Dar revenind în biroul lui Gassan, îşi dădu seama că era incapabil să citească. Fu deodată izbit de macabrul acţiunii sale – faptul că stătea la biroul unui mort, cât încă omul nici nu fusese înmormântat.

Ca şi cum nu realizase, pe deplin, până în acel moment, că Gassan era într-adevăr mort. Fusese o noţiune abstractă, care devenise, subit, concretă: încăperea asta, biroul ăsta, tăcerea asta. Profesorul zâmbea dintr-o fotografie în ramă de argint, nefiresc de triumfător, ţinând în mână o medalie de bronz. Poate că primise premiul trei la vreun concurs de arheologie.

Cu cât Rush privea mai mult la fotografie, cu atât zâmbetul devenea mai sinistru. *Eu ştiu ceva ce voi nu ştiţi,* părea să spună Gassan.

Nu ştii decât cum este să fii mort, îi spuse Rush fotografiei.

Şi toţi o vom afla odată.

28

De la terminalul Eurostar în tren, apoi la Paris, apoi la Rennes via Le Mans şi Laval într-un tren accelerat SNCF: a fost, după cum îi spusese Kennedy lui Ben Rush, un drum lung. Intenţiona să-şi ocupe timpul citind rezumatul cărţii lui Toller, oferit de Scriptorialul din Avranches, via John Partridge, dar, când a apucat să deschidă fişierul, pe micul notebook pe care el i-l împrumutase, a dat peste ceva mult mai simplu decât se aşteptase.

În timp ce traversa Canalul Mânecii în tubul etanşat ermetic, la o sută de metri sub ocean, mergând cu o viteză de 200 de mile pe oră, iată ce a citit:

> Tema abordată de autor este sfârşitul istoriei umanităţii şi începutul împărăţiei lui Hristos pe Pământ. El afirmă că acest lucru este iminent, bazându-se pe observaţii din istoria recentă.
>
> Toller abordează apoi prezicerea unor evenimente care vor apărea în ajunul anului 1666 (la care se face referire, susţine el, în Cartea Revelaţiilor). „Diversele semne” din titlu sunt aceste evenimente viitoare, care vor vesti şi prevesti întoarcerea lui Hristos pe Pământ.

Scria mai multe, dar totul era în acelaşi stil al rezumatului. Previziuni despre lucruri care s-au întâmplat (spuneau băieţii deştepţi) sau nu s-au întâmplat în urmă cu trei secole şi jumătate. Dacă voiai o definiţie a inutilului, o aveai în faţa ochilor.

Imediat ce ieşi din tunel, de partea franceză, Kennedy îşi verifică e-mailurile. Toate, în afară de unul, erau de la Izzy. Citite în ordine, alcătuiau o saga abreviată de frustrări, umilinţe şi atrocităţi. Personajele – vrăjitoarea cea rea Caroline, pămpălăul de Simon, Hayley şi Ben interpretând rolurile copilaşilor din pădure – erau mai mult decât veridice şi zugrăvite cu o reală convingere. Erau mai reuşite decât o pantomimă de Crăciun. Sau ar fi fost, dacă subtextul nu ar fi sunat atât de tare şi precis: *Sunt iubita ta, scoate-mă de aici.*

Dar ea nu putea s-o facă. După toate câte se întâmplaseră în

apartament în noaptea precedentă, nu îndrăznea nici măcar să-i trimită un răspuns. Nu ştia pe urmele căror părţi din viaţa ei mergea Poporul lui Iuda. Izzy fusese deja cât pe-aci să moară, o dată. Să o aducă înapoi în bătaia puştii era ceva la care Kennedy nici nu voia să se gândească în acest moment.

Aşa că reveni la e-mailul restant, care era de la Ralph Prentice.

> OK, scria el. Ţi-am spus că s-ar putea să am ceva în legătură cu rănile provocate de cuţit. Nu voiam să spun nimic mai mult, până ce nu verificam personal, deoarece se pare că trecem printr-o perioadă nebună. O mulţime de incidente urâte, dar unele dintre ele nu atât de urâte, cât absolut năucitoare. Cine are timp să taie capetele a o mie de şobolani? Şi, în primul rând, de unde faci rost de atâţia şobolani?
>
> Dar divaghez. Îţi aduci aminte că am vorbit despre bombele incendiare din Yorkshire? Era o clădire de patrimoniu – Nunappleton Hall. Pe vremuri, o mănăstire, apoi un conac, după care a fost părăsită. De fapt, părăsită până în momentul incendiului.
>
> Poliţia locală îl consideră un atac terorist, deoarece muniţiile utilizate au fost extrem de sofisticate, l-au chemat pe cei de la Poliţia Metropolitană ca să-i ajute cu medici legişti şi multe dintre hârtii au ajuns la mine pe birou – inclusiv rapoartele de la autopsie.
>
> Poate că te miri de ce există rapoarte de autopsie, din moment ce incendiul a avut loc într-o clădire părăsită. Răspunsul este că sunt indicii că teroriştii ar fi adus ostaticii pe care i-au ucis acolo. Metoda de execuţie – şi folosesc termenul adecvat – a fost cu un cuţit, în fiecare caz în parte. O gravă vătămare a ochilor, de asemenea, posibil să se fi folosit aceeaşi unealtă. Dar cauza morţii pentru toţi cei doisprezece a fost o tăietură adâncă la gât. Un cuţit foarte ascuţit trecut de-a lungul gâtului.

Prentice nu se dădea în lături de la detaliile tenebroase ale examinării post-mortem şi, oricât de dură era Kennedy, simţea cum i se usucă gura în timp ce citea. Victimelor li se pusese căluş în gură. Mâinile şi picioarele, legate. Ucise probabil, în timp ce îngenuncheau, într-un spaţiu foarte strâmt – o cămară din piatră,

în spatele bucătăriei principale. Orbiţi şi apoi măcelăriţi, cel mai probabil unul după altul, pentru că, în cădere, membrele unora dintre corpuri se încrucişaseră într-un mod ce făcea improbabilă ipoteza ca toţi acei doisprezece bărbaţi şi femei anonimi să fi fost ucişi deodată.

Şi totuşi, nu erau anonimi. Toate corpurile fuseseră identificate, fie după ADN, fie după dantură. Kennedy îşi aruncă ochii rapid peste nume, dar nu-i spuneau nimic sau, cel puţin, îi spuneau mult mai puţin decât imaginea îngrozitoare, de neşters, a doisprezece oameni care aşteptau într-o tăcere forţată, terifiantă, în timp ce călăul îşi făcea treaba înaintând de-a lungul şirului.

Închise e-mailul. Să fi avut asta vreo legătură cu furtul cărţii lui Toller? Să fi existat măcar o umbră de logică dementă care să lege spargerea de la Ryegate House cu carnajul acesta la două sute de mile depărtare? Să furi o carte, apoi să masacrezi o cameră plină de bărbaţi şi femei? Pentru majoritatea oamenilor, aceste crime nu făceau parte din aceeaşi paradigmă – dar pentru Mesagerii tribului lui Iuda, care omorau de secole pentru a proteja sfinţenia evangheliei lor, ar fi fost perfect posibil.

Avu o bănuială îngrozitoare. Vârî mâna în buzunar şi scoase lista lui Ben Rush: Numele utilizatorilor de la British Library care accesaseră cartea lui Toller şi apoi dispăruseră. A comparat-o cu victimele de la Nunappleton Hall. Lista lui Toller cu cei dispăruţi era identică listei lui Ralph Prentice, cu cei ucişi.

Kennedy avea un stomac puternic. Dar capul era cel care se răzvrătea împotriva acestei atrocităţi. Prin urmare, nu era vorba despre răpire. Era o crimă în masă, fără doar şi poate. Pusă în aplicare cu o grijă şi o precizie hidoase. Poporul lui Iuda, care considera crimele sale ca fiind sfinte şi nu păcătoase, scăpase din nou în lume.

Nu. Ei nu au părăsit-o niciodată. Căută pe internet informaţii despre Nunappleton Hall. Nu a fost câtuşi de puţin surprinsă să afle că se transformase din mănăstire într-un spaţiu de locuit, imediat după Războiul Civil din Anglia, când unul dintre foştii generali ai lui Cromwell căutase un loc unde să se stabilească şi să cultive trandafiri până la uşa de la intrare şi când Johann Toller începuse să predice prin toată Anglia despre a Doua Venire a lui Hristos.

Apoi a mai făcut ceva. A căutat la „şobolani cu capetele tăiate”. Habar nu avea despre ce vorbise Prentice, dar motorul

de căutare îi arăta că era un subiect de ştiri de actualitate în mass-media socială. Cineva tapetase bulevardul Whitehall din Londra cu şobolani decapitaţi – aproximativ o mie. Poliţia declarase că era vorba fie de un protest pentru drepturile animalelor, fie de o glumă a vreunui student nebun. Şobolanii au fost aşezaţi cu grijă în faţa unei clădiri denumite Banqueting House, proiectată de Inigo Jones, după cum reieşea din unele comunicate şi terminată în anul 1622.

Kennedy avea senzaţia că vede piese disparate dintr-un ansamblu, pietricele individuale dintr-un mozaic complex, dar era prea aproape de el ca să poată vedea ce reprezenta în realitate. Avea o semnificaţie. Trebuia doar să găsească punctul-cheie din care micile detalii nebuneşti să fuzioneze într-o figură, un cuvânt, un răspuns. Exista un nivel în care toate aceste lucruri căpătau un sens.

Când a scos acest gând la lumină şi l-a privit, a văzut că era cel mai înfricoşător lucru din lume.

29

Tillman era întins în iarba deasă şi supraveghea depozitul prin binoclu. Stătea culcat pe burtă şi cât se poate de nemişcat. Petele de culori de pe costumul lui de camuflaj îl ascundeau de privirile curioase, dar, până ce nu se întuneca de tot, orice mişcare l-ar fi putut da încă de gol.

Depozitul nu fremăta de activitate, dar era ceva mişcare înăuntru. Venise un camion de două ori în cursul zilei şi i se dăduse drumul înăuntru, la o platformă de încărcare, în partea stângă faţă de centrul razei sale vizuale. Unul dintre acestea două a apărut din nou, cu un alt bărbat la volan, mergând de-a lungul rampei şi trecând la trei metri pe lângă Tillman. Celălalt era încă înăuntru. Probabil încărcat sau descărcat, dar oblonul depozitului fusese tras jos şi zăvorât, aşa că era imposibil să se ştie care era unul şi care era celălalt.

În timpul zilei, se vedeau oameni mişcându-se în spatele ferestrelor, repede şi eficient. În curtea principală, şapte maşini – toate destul de noi, dar neavând nimic deosebit – stăteau aliniate. Probabil că aparţineau personalului de la depozit sau managerilor, din moment ce nu s-au mişcat de acolo cât timp Tillman a stat să urmărească şi nimeni nu s-a apropiat de ele.

Acolo depistase Manolis motocicleta, dar nu se vedea nici urmă de ea – şi nici de fată, că veni vorba. Desigur, exista şi o marjă de eroare, iar Mano fusese destul de isteţ să accentueze faptul că asta fusese cea mai plauzibilă bănuială. Camerele de luat vederi nu înregistraseră locurile unde îşi petrecuse motocicleta nopţile. Depozitul era doar nodul spre care convergeau ultimele poziţii înregistrate în fiecare zi. Uneori, fata ajungea acolo venind din vest, cel mai des din nord sau est, dar venea acolo în fiecare zi, spre miezul nopţii sau puţin după şi motocicleta nu a mai apărut nicăieri pe camerele video după acea oră şi până la şase sau şapte a doua zi dimineaţa. Dacă nu era la depozit, era undeva prin apropiere, deoarece clădirea merita o studiere mai atentă.

Din documente reieşea că depozitul aparţinea unei companii de transport, High Energy Haulage. Denumirea şi sigla firmei se vedeau pe o tăbliţă la poarta din faţă şi din spate a clădirii. Sigla semăna cu unul dintre trilitoanele de la Stonhenge: o bară lată,

orizontală, cu două bare verticale de lungimi egale, prelungindu-se în partea de jos. Bara din dreapta atingea vârful, dar era un spaţiu liber îngust la vârful barei din stânga. Tillman nu prea ştia ce poate să însemne asta, dar şi-a scormonit din greu memoria. O mai văzuse şi înainte, sau ceva asemănător, dar nici atunci nu-i plăcuse.

De fapt, nu prea avea ce să-i placă la acest loc. Era cât se poate de dubios prin faptul că era plin de oameni ocupaţi, dar nu intra şi nici nu ieşea nimic de acolo. Murea de curiozitate să afle cu ce se ocupau şi ştia că singura lui şansă era noaptea. De aceea se mai afla încă acolo, în iarbă, cu picioarele amorţite şi cu pietricele ascuţite presându-i pieptul.

Îşi plimbă binoclul la uşa din spate, la rampa de încărcare, la ferestre, pe acoperiş. Existau camere de supraveghere, dar a văzut două locuri pe unde putea trece în siguranţă. Un sistem de alarmă care nu părea însă că-i va da de furcă. Pe eticheta din exterior scria WESTMAN SECURITY SYSTEMS. Tillman ştia destul de bine ce se afla în interiorul acelei cutii, ce făcea şi ce nu făcea. Atât timp cât nu i se aduseseră modificări faţă de specificaţiile de bază, se va comporta ca un câine care nu a putut lătra.

Însă era foarte probabil să fie şi câini. Şi paznici. Putea să existe şi tură de noapte, caz în care va trebui să se mai gândească.

Dar pe măsură ce se lăsa întunericul şi angajaţii de la depozit ieşeau unul câte unul, îndreptându-se spre maşini, cu jachete sau haine aruncate pe umeri şi părăsind incinta, Tillman devenea mai încrezător în şansele sale.

Curtea principală se golise, dar el încă mai aştepta. După cincisprezece minute, un bărbat în uniformă neagră a ieşit prin uşa din dos, a încuiat-o, a făcut un rond de vreo două minute şi jumătate şi s-a întors. A procedat la fel după o oră.

De data asta, după ce s-a închis uşa, Tillman s-a ridicat în picioare, masându-şi muşchii care-l dureau şi se îndreptă spre clădire.

Diema îl urmărea aşa cum o urmărise şi pe Kennedy, de la o distanţă suficient de mare – el şi-ar fi putut da seama doar dacă fata ar fi făcut vreo greşeală grosolană. Stătea la un sfert de milă depărtare, în spatele unei baricade din cutii şi lăzi de carton, aflată pe un loc de gunoi, lăsat special între două spaţii de firme

identice – una care se ocupa cu instalaţii antifurt pentru maşini, iar cealaltă cu fabricarea de implanturi mamare din silicon, întreaga logică a lumii adamice funcţiona ca morala dintr-o fabulă.

Ei îi plăcu acel zâmbet. Dar nu simţea dispreţul şi superioritatea detaşate pe care le implica. Adevărul era, deşi o exaspera să vadă atâta slăbiciune la ea, că Tillman o făcea să se simtă stânjenită.

Ştia cine este, desigur. Kuutma îi spusese totul, înarmând-o dinainte pentru orice surprize. Tillman era tatăl ei biologic. El o impregnase pe mama Diemei, Rebecca Beit Evrom, atunci când a fost trimisă în lume în calitate de *Kelim,* îndeplinind o misiune care îl depăşea pe el. În această situaţie, el a fost ca un măgăruş care-l transportă pe unul dintre credincioşi la rugăciune. Măgarul habar nu are ce înseamnă cu adevărat greutatea pe care o duce în spate, nu cunoaşte înţelesul trudei lui. Îşi joacă rolul, ascultând de cuvinte şi de bici, după care este trimis la păscut.

Diema şi-a petrecut întreaga viaţă în mijlocul poporului, taţii şi mamele ei de suflet. Deşi părintele ei era un păgân, iar mama ei murise când ea era încă prea mică şi pentru a o plânge, trăise printre cei aleşi şi făcea parte dintre ei. Cea mai de pe urmă dintre ei, adevărat şi simţise acest lucru din plin. Şi totuşi, adevărul acesta înclina balanţa mai mult decât toate celelalte adevăruri. Era punctul ei de sprijin, scopul şi esenţa ei. Aşadar, nu se punea problema să simtă glasul sângelui în legătură cu Tillman, drept rezultat al unei îndatoriri animalice, de care el se achitase corespunzător, în urmă cu nouăsprezece ani. În orice caz, numai gândindu-se la rolul lui în conceperea ei, simţea că o cuprinde dezgustul şi ceva asemănător cu ruşinea – sentimentul că se atinsese, totodată, de ceva murdar.

Dar nu se putea abţine. Era surprinsă şi chiar puţin mişcată de ce reuşise el să facă aici. Realizase că ea îl urmărea şi descoperise, cumva, destule despre ea pentru a o urmări la rândul lui. Numai că, printr-un noroc, nu s-a mai dus în adăpostul ei nici măcar o dată în ultimele trei zile. Şi-a împărţit timpul între a-l urmări pe Tillman şi pe *rhaka* şi a supraveghea acest loc – de care era aproape sigură că-i aparţinea lui Ber Lusim.

Prin urmare, Tillman investiga investigaţia *ei,* care, bineînţeles, făcea parte din planul magistral al lui Kuutma. Şi totuşi, el o făcea să se simtă stânjenită. Iar stânjeneala şi dezgustul erau ca apa şi uleiul: nu se puteau amesteca.

Şi-a imaginat că-l omoară. Asta a ajutat-o puţin.

30

Cea mai mare parte a drumului de la Rennes la Avranches l-a făcut pe şosele principale, printre peisaje industriale părăginite din împrejurimile oraşului Fougeres. Dar când Kennedy ajunse pe coastă, a văzut cât de mare era estuarul care se întindea de pe un mal pe altul, iar castelul de poveste de pe Muntele Saint-Michel stătea parcă aninat în spatele ei.

Aruncă o privire dincolo de golf, o întindere nesfârşită a plajei de reflux. Muntele Saint-Michel o păzea cu un zel anacronic, pantele lui blânde fiind înţesate de o lizieră de restaurante ieftine şi magazine de suvenire, dar abaţia La Merveille se înălţa în vârf, mândră şi pură ca un înger pe o grămadă de gunoi.

Ar fi trebuit să o aducă pe Izzy aici. Izzy nu s-ar fi plimbat pe plaja mâloasă nici pentru un milion de euro şi un Cadillac de culoare roz, ci s-ar fi căţărat cu chiu cu vai până sus, la mănăstire şi înapoi, văicărindu-se tot drumul, apoi ar fi băut cidru cu Kennedy la una dintre cramele locale, până când Kennedy ar fi trebuit să o târască după ea, înapoi la hotel pentru o partidă de sex de vacanţă sălbatic, stângaci, de-ţi tăia răsuflarea, aşa ca prima dată.

Scriptorialul nu era greu de găsit. Drumul a dus-o pe Kennedy direct în oraş, iar clădirea se afla chiar în faţa ei. Un colţ al zidului vechii cetăţi îl îmbrăca pe două laturi şi un turn vechi, pătrat, îl străjuia din spate, dar Scriptorialul era o movilă triunghiulară cu colţuri rotunjite, asemenea unui muşuroi făcut de mână omenească.

Cea mai mare parte a spaţiului, Kennedy o ştia, era rezervată unei expoziţii permanente dedicată istoriei cărţilor şi a legătoriei, iar gloria care încununa literalmente etajul superior al clădirii era o selecţie a cărţilor salvate din biblioteca din La Merveille, în perioada când guvernul revoluţionar hotărâse că bibliile erau numai bune de pus pe foc.

Kennedy s-a prezentat la recepţie şi, în timp ce aştepta, îşi aruncă ochii peste exponate. Erau machete ale oraşului La Merveille, ilustrând diversele etape de construcţie, de-a lungul mai multor secole, sculpturi din piatră şi din lemn, furate din capelă, precum şi hărţi ale zonei în diferite epoci istorice. Dar era prea obosită de călătorie şi prea nerăbdătoare pentru a înţelege

mare lucru din ceea ce vedea.

— Domnişoara Kennedy.

Părea o voce cultivată şi cu un accent uşor – doar cât să transforme „i”-ul din *domnişoară* într-un „e”. Kennedy s-a întors, iar Gilles Bouchard îi întinse mâna.

Fiind obişnuită cu Emil Gassan, căpătase reflexul de a se aştepta la cineva sec şi ceremonios. Însă Bouchard era tânăr – poate chiar de vârsta ei – de constituţie robustă şi îmbrăcat lejer, într-un tricou gri, cu guler pe gât şi jeanşi albi ca zăpada. Avea părul lung, frumos şi blond, iar faţa îngustă era bronzată ca a unui star de cinema.

Ea îi luă mâna şi i-o strânse.

— Da, eu sunt Heather Kennedy. Şi dumneavoastră sunteţi dr. Bouchard?

— Gilles.

— Gilles. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi atât de repede.

— Plăcerea este de partea mea. Cred că returnez o favoare, într-un mod destul de alambicat.

Kennedy zâmbi.

— Da şi mie mi s-a dat de înţeles acelaşi lucru.

— Mi s-a mai spus, de asemenea, că nu aveţi prea mult timp la dispoziţie.

— Mă supun condiţiilor dumneavoastră. Dar dacă aveţi pregătită cartea, aş dori foarte mult să-mi arunc ochii peste ea.

— Cartea, spuse Bouchard. Pronunţă cuvântul pe un ton uşor ironic. Da. Ei bine, vă voi arăta ce avem şi am să vă explic în ce împrejurări am obţinut-o. Poftiţi pe aici, vă rog.

Trecură de liniile cronologice şi de nivelurile de jos ale expoziţiei, ajungând la o uşă care dădea spre o casă a scărilor, cu pereţi vopsiţi în roşu. Treptele erau din oţel şi zdrăngăneau sub picioarele lor.

— Un Scriptorial în interiorul Scriptorialului, spuse Bouchard. Este conceput în sensul acelor de ceasornic, în timp ce sălile publice sunt în sens invers acelor de ceasornic – sau *widdershins*[9], ca să folosesc adorabilul cuvânt englezesc. Noi am denumit acest spaţiu *le filetage administratif*[10], filetul administrativ. Înţelegeţi metafora? Ca filetul unui şurub.

---

[9] *Widdershins* (engl.) – în sens invers.

[10] Le *filetage administratif (fr.)* – filetul administrativ (în sensul de departament, secţie).

Şi-a rotit degetul arătător în sensul unei spirale.

— Înţeleg metafora, îi confirmă ea.

— Aici păstrăm cea mai mare parte a colecţiei noastre, continuă bărbatul, împreună cu spaţiile destinate conservării şi restaurării lor. Multe dintre cărţile noastre provin de la mănăstire, după cum probabil ştiţi – iar specificul nostru, poate tocmai din acest motiv, este orientat spre opere religioase. Iată. Am rezervat sala aceasta pentru dumneavoastră.

Descuie o uşă şi o pofti într-o săliţă, nu mai mare decât un cubiculum. În ea nu încăpeau mai mult de un birou şi un scaun cu spătarul drept. În spatele biroului se afla un corp de rafturi, montat pe perete. Tavanul şi pereţii erau vopsiţi într-un verde mohorât, de spital.

Camera era atât de strâmtă, încât, dacă Bouchard ar fi urmat-o, ar fi trebuit să stea supărător de aproape de ea, aşa că rămase în pragul uşii, cu mâinile în buzunare, indicându-i cu o înclinare a capului documentul firav care zăcea în mijlocul biroului.

— Cartea, spuse el, cu aceeaşi inflexiune batjocoritoare de mai înainte.

Kennedy se aşeză şi-l trase spre ea. Era un teanc de hârtii A4, cu marginile puţin cam zdrenţuite şi îndoite, strânse cu o agrafă în colţul din stânga sus. Titlul *GLASUL TRÂMBIŢEI VESTEŞTE JUDECATA DE APOI* era centrat pe pagină, scris în Courier 12.

— Şi asta este transcrierea completă? întrebă ea.

— Da, aşa credem. Dar nu ştim. Ca să fiu sincer, este o anomalie. Probabil că am fi aruncat-o, dar întâmplarea face că am pierdut singurul exemplar al cărţii – cartea imprimată, propriu-zisă – în împrejurări bizare şi n-am mai putut să o înlocuim. Cum asta este tot ce avem, am păstrat-o. Şi cum nu are nici o certificare de bază, nu îi facem publicitate.

Se scuză politicos, percepând tensiunea şi nerăbdarea ei, dar prea educat ca să facă vreun comentariu în acest sens şi a lăsat-o singură cu documentul.

Kennedy scoase agrafa şi întoarse pagina – mai bine zis, ridică pagina, deoarece foile nu erau prinse una de alta. A constatat cu surprindere că cea de-a doua filă era o fotocopie slinoasă a ceea ce trebuie să fi fost coperta originală a cărţii. Era un desen, realizat cu o măiestrie nonşalantă, a unui perete de stâncă, la poalele căruia se afla un oraş. Sub imagine, un epigraf în latină. *De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.* Latina lui

Kennedy îi servea doar pentru a înţelege *cei care simt pe cale să moară,* te salută şi, în orice caz, nu i-a plăcut niciodată prea mult acest sentiment.

Se întoarse la pagina următoare, numerotată cu 1.

> *Din moment ce această Lume Nouă se dovedeşte a fi foarte asemănătoare cu cea Veche şi cum noii noştri Conducători sunt tari ca metalul, astfel că, dacă un bărbat muşcă dintr-o monedă, îşi poate vedea urmele Dinţilor pe ea: Am terminat cu ei o dată pentru totdeauna. Eu şi orice Om înţelept. Şi cum stau pe Muntele Muzelor, cerându-le tuturor Inspiraţie, deşi adevărata mea Muză este Dumnezeu Atotputernic. Şi El îşi pronunţă, prin mine, nevrednicul, Judecata Sa finală.*
>
> *Pentru că împărăţia lui Hristos s-a apropiat şi a venit, într-adevăr, mai târziu decât au crezut unii dintre înţelepţi. Iar acum, pentru că El îşi Iubeşte slugile Sale, mă lasă să-i văd urmele paşilor ori încotro aş privi. El va călca peste sufletele englezilor şi va mânca din pâinea englezilor, iar voi care mă veţi citi, veţi vedea toate astea, fie că veţi privi de pe Turnul Munster sau de la ferestrele întunecate de la Westminster. Nu aveţi de ales, pentru că mai întâi va vorbi prin Foc şi Apă, iar la sfârşit prin Pământ şi Aer.*
>
> *Cuvintele psalmistului se vor dovedi adevărate (114:4). La fel şi Cuvintele lui Ioan (1:12 şi 5:6). De asemenea, fiţi cu luare-aminte şi ascultaţi, după cum a spus Ioan: Pe cel ce are urechi de auzit, Domnul l-a învrednicit să audă. Nu are nici un fel de importanţă dacă doreşte sau nu acest lucru.*

Kennedy s-a uitat mai departe. Ultima filă din pachet avea numărul 86. Avea să fie o noapte lungă de trudă.

31

Tillman se apropie, mergând printre liniile din câmpul vizual al camerelor video. Oricum, se putea să nu fie nimeni care să se uite pe monitor, sau poate că monitorul era setat să deruleze ciclic imaginile captate de camerele de luat vederi, însă el şi-a asumat cât mai puţine riscuri.

S-a dus într-un loc pe care-l alesese de mult – colţul unui zid, unde o zonă moartă pentru camere corespundea unui petic mare de umbră dintre două arcuri luminoase. S-a lipit de zid, parţial protejat în partea stângă de cotul unei conducte şi a aşteptat.

Data următoare când paznicul avea să-şi facă rondul, Tillman era pregătit. Îl lăsă pe bărbat să treacă chiar pe lângă el.

— Hei, spuse. Ai puţin timp?

Nu era un tip isteţ. Forţa de rotaţie îţi creşte şansele să fii făcut knockout, pur şi simplu, fiindcă, atunci când te întorci rapid, creierul, aflat în bula lui cu lichid de protecţie, pluteşte relativ staţionar în interiorul craniului care se roteşte. În momentul în care paznicul s-a răsucit ca să-l vadă, Tillman îl pocni cu putere în cap, din lateral.

Genunchii bărbatului se îndoiră. Tillman îl prinse în timp ce se încovoia şi-l aşeză cu grijă pe pământ.

Îi luă repede haina şi şapca. Cheile erau în buzunarul jachetei, la îndemână: bine. Nu avea timp să-i ia şi pantalonii. Dacă se *uita* cineva la imaginile înregistrate de cameră, spaţiul liber înainte de a apărea din nou trebuia să fie cât se poate de scurt, pentru a nu trezi suspiciuni, îi legă paznicului mâinile şi picioarele cu un cordon de plastic şi-i puse un căluş din bandă adezivă. Cam grosolan, dar va rezista ceva timp.

Apoi păşi afară în lumină, cu capul uşor întors într-o parte, faţă de camerele de luat vederi şi se îndreptă către uşa din spatele clădirii.

Putea paria că avea o broască normală, la care se va potrivi una dintre cheile paznicului, dar, chiar şi aşa, ştia că trebuia s-o nimerească din prima sau a doua încercare, în caz contrar, va trebui să împuşte broasca şi să rişte o confruntare cu oricine se va fi aflat înăuntru. În timp ce se îndrepta spre uşă, ţinea în mână, armat, pistolul marca Mateba Unica.

Dar norocul era de partea lui. Nu numai că paznicul lăsase uşa

descuiată, dar îi pusese şi o piedică la bază, ca să o ţină deschisă. Gradul de neglijenţă şi prostie era un dar de la Dumnezeu, iar Tillman îl primi. Nici măcar nu făcu un pas mare când împinse uşa şi pătrunse înăuntru.

De partea cealaltă a uşii, se afla un vestibul îngust, complet gol, cu excepţia unui ceas de perete şi un pontator pentru cartele. Ceasul de perete indica ora şase şi probabil arăta acelaşi lucru de ceva vreme. Cartelele erau prăfuite, unele căzuseră din suporturi, pe jos şi se vedeau urme de bocanci pe ele. Indiferent cine conducea acum acest loc, se vedea că nu le păsa de pontajul la venire şi plecare.

În faţa lui Tillman era o uşă batantă, dublă şi, prin crăpătura dintre cele două uşi, se vedea o lumină. O deschise şi intră.

Într-un spaţiu mult mai amplu, bine luminat. Rafturi uriaşe cu cadre din lemn şi oţel se cocoţau unele deasupra altora, depăşind spoturile de lumină şi continuând spre tavanul întunecat, care era la peste un metru deasupra lui. Pe rafturi, lăzi şi bidoane şi obiecte voluminoase înfăşurate în folie de plastic.

Mai aproape de el, un alt paznic se întoarse în momentul în care uşa fu dată de perete.

— Ce te-a apucat… spuse el.

Apoi, observă pantalonii de camuflaj ai lui Tillman sau, pur şi simplu, chipul său rece, aspru. Îşi holbă ochii.

Tillman îl lovi în maxilar cu patul pistolului, trântindu-l pe spate în cel mai apropiat stelaj. Era foarte solid şi nici măcar nu se clătină. Paznicul reuşi să se ridice în picioare, dar a făcut greşeala să-şi ducă mâna într-o parte, după pistol. Tillman îi trase un şut în picioare.

Nu a mai fost nevoie de un alt pumn. Tillman îl ţinea pe individ strâns de gât, iar cu mâna stângă îi ţinea arma lipită de trup, astfel încât acesta să nu o poată ridica, apăsându-l cu putere.

După treizeci de secunde, paznicul nu se mai mişca deloc. După patruzeci, Tillman îl puse jos, îl legă şi îi puse un căluş, ca şi celuilalt, apoi îl luă din drum şi-l aşeză pe unul dintre rafturile de la nivelul solului.

În nici un caz aceşti indivizi nu erau *Elohim*: erau angajaţi pe plan local şi nu prea buni profesionişti.

Acum, cu întârziere, Tillman îşi dădea seama că într-o lume perfectă aşa ar fi trebuit să procedeze înainte de a intra. Mai întâi, a verificat dacă există camere de luat vederi de interior sau cablaje pentru alarme de presiune sau contact. Nu erau – nici

unele, nici altele, lucru care nu-l surprinse deloc, având în vedere standardele personalului de securitate. După aceea, a găsit celelalte uşi în acel spaţiu imens, ca un hangar – erau şapte în total – le-a încuiat pe cele la care s-au potrivit cheile paznicului şi a marcat amplasamentele celorlalte. Una dintre ele dădea într-un birou interior, dotat cu o fereastră de sus până jos, proiectată pentru ca acela care stătea acolo să poată supraveghea tot ce mişca în depozit. Acum era întuneric şi gol.

Tillman verifică şi uşa glisantă de la rampa de încărcare. Nu era un spaţiu separat, ci o zonă în interiorul halei, cu o platformă construită alături şi cu o rampă de descărcare pentru obiectele mai mari. Deasupra atârna bena unei macarale. Din profil, părea capul aplecat al unui tiranozaur dormind.

Aşadar, de ce şi-ar petrece fata noastră nopţile aici? se întrebă el. *Şi de ce nu este acum, aici?*

Dar poate că era mai bine să întrebe: unde este aici?

Se duse la rafturile cele mai apropiate şi se uită să vadă ce conţin. Ambalajele voluminoase păreau să fie piese de maşini, dar nu era uşor de ghicit despre ce fel de maşini era vorba. Tăie câteva cutii cu briceagul german, pe care-l ţinea într-o teacă, la bocanc. Conţineau matriţe metalice, şuruburi şi garnituri – cel mai mic numitor comun pentru toate garajele şi atelierele din lumea întreagă.

Dar într-un garaj sau atelier, unele dintre acele cutii ar fi trebuit să fie deschise şi întrebuinţate. Chiar şi într-un depozit angro, ar fi normal ca unele cutii să fie desigilate pentru onorarea comenzilor de piese componente. Tillman îşi plimbă degetele răsfirate pe deasupra mai multor cutii. Praful era atât de gros, încât se aduna grămadă sub degetele lui şi, în locurile pe unde nu-şi plimba mâna, era foarte vechi.

Prin urmare, indiferent ce se petrecea aici, obiectele de pe rafturi erau de faţadă. Dar pentru ce anume?

Tillman se gândi la un singur loc unde putea merge pentru a găsi vreun răspuns: camionul. Dacă era încărcat, nu era cu aceste obiecte. Se duse la rampa de încărcare şi încercă uşile din spate ale camionului. Zăvorâte. Dar nu-i luă mult timp să găsească o bară şi lacătul se desfăcu după a treia lovitură. Deschise uşile larg.

Interiorul întunecat al camionului era înţesat de cutii. Scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi plimbă fasciculul de lumină peste etichetele cutiilor de lângă el.

C (CH20H) 4 PENT
B-HMX 95% A SE MANIPULA CU GRIJĂ
1,3 BUTADIENĂ VRAC ELAST
NITR. AMM CONC SINTETIZAT.

Îşi ţinu respiraţia. Nu suna bine deloc. Unele din aceste produse – cum ar fi nitratul de amoniu, din care erau compuse într-un procentaj mare majoritatea îngrăşămintelor – ar fi putut părea oarecum inofensive, luate individual. Dar nu exista decât un context în care toate aceste substanţe se puteau îmbina, iar acesta era fabricarea de bombe.

Camionul era o aşa-zisă fabrică de bombe pe roţi.

Dar nu era numai asta. Tillman mai descoperi ceva, în timp ce îşi extindea căutările. Mai erau şi cutii lungi de lemn, pe care le-a recunoscut imediat din vremurile lui de mercenar. Erau lăzile în care se transportau uneori pistoale şi puşti, ambalate în unsoare şi plastic pentru a nu se depune praful pe ele şi pentru a fi stocate timp îndelungat. Deschise una, îi desfăcu sigiliul interior şi scoase o puşcă de asalt, strălucitoare, FN Mark 16. Într-o cutie erau şase bucăţi. Într-o altă cutie, mai mică, din vraful alăturat, se aflau lansatoare de grenade de 40 de milimetri. Se potriveau de minune cu FN. Dând această cutie la o parte, a văzut o alta, care avea pe laturi inscripţionări militare: CBU-94/B TMD SOFT, DMT fiind acronimul pentru Distribuitor de Muniţie Tactică. Cu alte cuvinte, grămezi de bombe cu lansatoare.

Bombe. Pistoale. Muniţie portabilă. Tot ce aveai nevoie ca să-ţi începi propriul război. Tillman se dădu înapoi. Soldăţeii mici şi zglobii care au umplut ochi camionul, toată după-amiaza, cu moarte de înaltă tehnologie, probabil că nu au adus cutiile şi lăzile de departe. Când ai de-a face cu astfel de produse, minimalizezi cât se poate de mult contactul uman, dat fiind că, dacă alunecă mâna cuiva, ai rămas fără oameni – numai cu hălci de carne împrăştiate. Aşadar, undeva prin apropiere, probabil chiar în această hală, se afla un depozit secret de arme.

Odată ce şi-a dat seama de acest lucru, a fost absurd de uşor să-l găsească. Fa un capăt al sălii, separat de stelajele fixe, a găsit nişte rafturi mobile precum cele utilizate în depozitele bibliotecilor. Astea erau aşezate strâns unele lângă altele, ca sardinele, fără spaţii libere între ele. Dar fiecare era aşezat pe o şină şi avea montat un volan pentru a fi uşor deplasat la stânga

sau la dreapta, formând un culoar oriunde era nevoie.

Manipulând rafturile în diverse direcţii, Tillman dădu peste ce se aştepta să găsească: o trapă pe podea, cu trei găuri de chei amplasate de-a lungul unui cant.

Riscând să facă zgomot, Tillman împuşcă fiecare broască, una câte una. Apoi deschise trapa pe jumătate. Pete de lumină licăriră automat în spaţiul de jos, iluminând o încăpere la fel de mare – dar nu la fel de înaltă – precum cea în care se afla el. Pe podea erau dale din piatră, unele crăpate, iar pereţii erau văruiţi în alb. Jos se cobora pe nişte trepte late, solide, de-a lungul cărora era montat un scripete mecanic. Tillman fu izbit de un miros amestecat de mucegai, unsoare şi clor, puternic, jilav şi pătrunzător.

A stat câteva clipe să se gândească. Voia să coboare şi să dea peste ce era mai rău. Dar locul respectiv – nu numai pivniţa secretă, ci clădirea în ansamblul ei – se putea transforma uşor într-o capcană. Trebuia să-şi ia, cel puţin, câteva minime precauţii, propria variantă a unei frânghii legate de câteva cutii de tablă. Instinctul era atât de adânc înrădăcinat, încât nu putea să nu ţină seama de el.

Tillman deschise larg trapa. Lovi peretele, unde fusese montată o bară de lemn pentru a fixa uşa. Se întoarse la rampa de încărcare, căutând ceva ce ar fi putut utiliza.

La o distanţă de şapte kilometri, o luminiţă roşie clipea pe un panou, cu viteza accelerată a unei alarme electronice.

32

Diema trase o înjurătură. Nu era tocmai o înjurătură, deoarece Poporul considera că acela care o rostea comitea o profanare, producând o rănire a sufletului, dar în spatele acelor cuvinte se ascundeau multe sentimente.

Alarma de la depozit nu suna, însă lumina roşie care clipea deasupra uşilor rampei de încărcare arăta că Tillman o blocase – probabil forţând vreo încuietoare sau stând în faţa unui senzor de mişcare. Acum, nu mai era decât o chestiune de timp. Încă mai putea ieşi de acolo înainte de venirea lor, dar numai dacă ar fi ştiut ce făcuse, dacă ar fi şters-o acum şi dacă s-ar mişca repede.

Fata aştepta, nervoasă, derularea consecinţelor inevitabile. Trecură unsprezece minute până ce o camionetă neagră, înaltă şi fără geamuri, a ieşit de pe autostrada A312 spre parcul industrial, a luat-o pe drumul către depozit şi a oprit, practic blocându-l. Singura cale de ieşire era doar în câmp liber, fie spre sud, fie spre est.

Un minut mai târziu, un Volvo S60, tot de culoare neagră, rulă până în spatele camionetei. Între timp, aceasta a trecut peste bordura refugiului, intrând în zona de depozitare a gunoaielor, întorcându-se încet spre cealaltă latură a clădirii.

Diema privea apropierea dezastrului cu un amestec de exasperare şi fatalism. Ea mai avea încă multă nevoie de Tillman, iar moartea lui tocmai acum ar fi fost un obstacol major. Pe de altă parte, asta ar demonstra şi cât de vulnerabil era – cu mult mai puţin decât i se spusese. Erau foarte multe relatări şi speculaţii în dosarele lui Kuutma despre talentele unice ale lui Tillman – calităţile lui de luptător, intuiţia, curajul lui tenace, resursele sale infinite, nebuneşti. Acum, părea să cadă la primul obstacol şi într-un mod atât de evident! Nu putea să fi verificat alarmele? Nu putea să fi făcut o recunoaştere ca lumea?

Nişte bărbaţi – doar bărbaţi, nu şi femei – coborau acum din camion şi din maşină, îndreptându-se spre depozit. Majoritatea erau aceiaşi care lucraseră acolo în timpul zilei, dar printre ei, Diema zări doi care erau diferiţi. Bărbatul slab ca un schelet şi cu părul cărunt era Hifela, Faţă de Mort, iar musculosul de lângă el, care arăta ca un retardat sau ca un măcelar, era Elias Shud. Erau

călăi antrenaţi să ucidă cu mâinile, aflându-se direct în subordinea lui Ber Lusim însuşi.

Aşadar, totul se terminase. Numai dacă ea ar fi riscat totul şi s-ar fi dus înăuntru să-l salveze pe Tillman din încurcătura pe care o provocase. Dar chiar şi atunci…

Erau în număr de zece. Zece *Elohim* – iar doi dintre ei erau printre cei mai buni pe care îi crescuse Poporul vreodată.

Era sfârşitul, fie că se ducea, fie că rămânea.

33

Tillman nu a fost deloc surprins de ceea ce a găsit în încăperea de dedesubt, fiindcă avusese deja surpriza cea mare când deschisese camionul. Pe lângă alte explozibile şi materii prime pentru explozivi, se mai aflau proiectile de umăr RPG-Komar, grenade cu fosfor automate, cuţite de luptă Tatang, provenite de la armata belgiană, aruncătoare de flăcări M2 şi – privind aproape ruşinat de tovărăşia sa sărăcăcioasă – o cutie cu alarme digitale pregătite să fie înfiletate la mecanisme cu ceas. Era extrem de mult arsenal şi de o diversitate înfricoşătoare, strâns de cineva care ştia ce puneau la cale (un presupus Armageddon) şi ştia exact ce se cerea.

Tillman nu-şi dădu frâu liber imaginaţiei, dar în mintea lui făcea tot felul de scenarii pentru cazul în care ar fi fost deschisă această cutie a Pandorei şi numai o zecime din conţinutul ei ar fi văzut lumina zilei.

Însă era vorba despre o operaţie în curs de desfăşurare. Nu păreau stocuri pentru supravieţuire în cazul unei viitoare apocalipse. Ba din contră. Două camioane intraseră, unul ieşise din nou. Celălalt fusese încărcat până la plafon cu instrumente letale şi distrugătoare şi stătea pe rampa de încărcare, gata de plecare.

Tulburat, Tillman s-a întors la nivelul superior.

Îşi amintea de fata scundă, echilibrată, pe care o urmărise pe camera de luat vederi în magazinul de ziare şi reviste din Pimlico. Îi venea greu să asocieze feţişoara aia drăguţă, gravă, cu această casă a ororilor. Dar, din câte îi spusese Kennedy, fata era tot atât de animalică pe cât era de frumoasă.

Scuturându-şi capul pentru a scăpa de mirosul de amoniac, Tillman se îndreptă spre birou. Nu s-a deranjat să încerce cheile de data asta, din moment ce era imposibil ca vizita sa acolo să treacă neobservată. Dădu pur şi simplu un şut în uşa fragilă, scoţând-o din ţâţâni şi intră.

Un dulap cu rafturi, de culoare verde-închis, stătea cuminte în colţul camerei. Tillman încercă raftul de sus, dar era încuiat. Din nou, se gândi el, *La naiba cu subtilităţile.* Încă mai avea bara de metal în mână şi începu să îndoaie partea din faţă a sertarului de sus.

Suporturile din interior, pentru dosare, erau etichetate cu cifre şi litere – TN1, GF3, KB14. Scoase afară nişte hârtii şi le cercetă. Majoritatea erau bonuri de încărcare, facturi şi documente de transport la plecarea din depozit. Şuruburi, bolţuri, lanţuri şi garnituri care plecau la Bergen, Berlin, Bogota, Bruxelles, Brisbane. Fie nu existau A-uri, fie nu erau aşezate în ordine. Fiecare foaie avea sigla Fligh Energy Haulage, dar sediul firmei era trecut de fiecare dată la o altă adresă, într-un alt oraş, toate foarte departe de Hayes, Middlesex.

Tillman deschise celălalt sertar, apoi următorul. Găsi cam acelaşi lucru. Nimic incriminator, nimic care să fi avut vreo legătură cu adevăratele afaceri care se făceau în acest loc. Dar de ce să fi fost altfel? A verificat cât mai multe documente, încercând să înţeleagă ce putea fi respectiva operaţiune, după piesele care au fost expediate şi după locurile unde au fost trimise.

Dar nimic nu se potrivea cu nimic. Majoritatea destinaţiilor erau oraşe mari, însă erau şi unele oraşe de care nu auzise în viaţa lui. San Gimignano. Bardwell, Kentucky. Darling, Africa de Sud. La Orotava. Aruncă o privire pe birou. Pe el, se aflau două computere, unul lângă altul. Poate să fie astea un pariu mai bun.

Dar în timp ce se îndrepta spre birou şi se aplecă pentru a ajunge la computerul cel mai apropiat, auzi din spate un zgomot puternic, un zdrăngănit metalic, zornăitul asurzitor al bidoanelor goale de vopsea şi lubrifianţi. Blocă toate uşile, dar direcţia sunetului îi sugera că venise dinspre uşile duble prin care intrase şi el.

Nu mai avea timp deloc.

34

Diema aştepta şi privea.

Nu mai putea face nimic.

Îi văzu pe Hifela şi escadronul lui de luptă cum intră în depozit prin uşile din spate. I-a văzut pe cei mai mulţi dintre ei ieşind din nou şi ocolind clădirea spre partea din faţă, probabil să-l prindă pe Tillman între două fronturi.

Se scurseră câteva clipe fără să se audă nimic.

După care, un singur bubuit răsunător.

Leo Tillman tocmai fusese lichidat, stilul execuţie.

Diema se gândea şi încerca să decidă ce simţea în legătură cu moartea lui, înainte ca forţa împrejurărilor să o fi obligat-o măcar să stea de vorbă cu el. Dar în timp ce cugeta, se încruntă.

Nu, nu avea nici un sens. Prima ei impresie trebuia să fie greşită.

35

Elias Shud se gândea deseori la parabola talanţilor. Poate prea mult, dacă era să fie sincer cu sine. În parabolă, bărbatul care nu a folosit ceea ce-i dăduse Dumnezeu a fost certat: binecuvântările Domnului au fost date celor care au lucrat cu sârg ceea ce aveau deja.

Talentele personale ale lui Shud erau ţinute ascunse în prezent, deoarece alesese să-l urmeze pe Ber Lusim în exil – dar în perioada ce a urmat, Ber Lusim l-a trimis doar în misiunile cele mai blânde.

Aşadar, un bărbat capabil să-i înfrunte pe cei mai puternici luptători dintre Neamuri şi să revină cu mâinile pline de sângele lor a fost folosit doar pentru a lichida bărbaţi, femei – ocazional, chiar şi copii – care nici măcar nu ştiau că sunt ţinte şi, fie mureau în necunoştinţă de cauză, fie surprinşi. Apoi, mai recent, după ce Shekolni şi-a propovăduit întâietatea, el a răspândit teroarea pe o scară mai mare, dar tot fără vreo angajare personală demnă de acest nume.

Aşa că Shud a ajuns să se considere, în ultimii ani, ca un bărbat pentru care slujirea Cuvântului consta în principal în renunţarea la mândrie – în gloria care se dobândeşte prin renunţarea la glorie.

Astăzi simţea acelaşi lucru. Trebuiau să reacţioneze la declanşarea unei alarme într-un depozit. Zece oameni. Un *minyan*[11] de Mesageri! Precipitându-se din cauza vreunui fir ros de şobolani sau a vreunui paznic al cărui scaun se clătinase în timp ce moţăia.

Dar imediat ce dădură cu ochii de intrarea din spate a clădirii, a înţeles că nu era vorba despre asta. Uşa fusese lăsată deschisă, ceea ce le-a indicat imediat că huidumele de serviciu o făcuseră de oaie într-un fel sau altul.

Hifela le ordonă oamenilor săi, prin gesturi, să se aşeze afară, în dreapta şi stânga uşii şi a ales doi care să conducă. Dar când au intrat, nu au fost atacaţi. Drumul prin hala mică era liber.

Următorul care a intrat a fost Shud şi el a văzut ceea ce le

---

[11] *Minyan* – Cvorumul minim necesar de zece adulţi, pentru oficierea unor ritualuri în religia iudaică.

scăpase celorlalţi: unul dintre paznici, legat şi cu căluş în gură, târât, pentru a nu fi văzut, într-un colţ al încăperii, în spatele unei grămezi de panouri melaminate. Era inconştient, dar Shud îl plesni ca să se trezească şi-i smulse căluşul din gură.

— Câţi sunt? se răsti el.

— Unu, bolborosi bărbatul. Eu… am văzut doar unul.

Numărul în sine nu însemna nimic. Era mult mai sigur să presupună că aveau de-a face cu o echipă. Dar acum, cel puţin, ştiau că era cineva pornit împotriva lor. Nu-şi pierduseră chiar degeaba timpul.

— Înarmat? îl întrebă Hifela din spatele lui.

Paznicul dădu din cap.

— Cred…. Că da. Un pistol. M-a lovit cu patul unui pistol.

Hifela se uită la uşile duble din faţa lor. Să le deschidă şi să intre direct era, desigur, o opţiune. La urma urmelor erau numeric superiori şi erau *Elohim,* războinici în slujba Numelui.

Dar nu erau proşti. În luptă, ei ştiau acest lucru, să dai cu piciorul unui avantaj, atunci când nu e nevoie s-o faci, este un păcat – de obicei, unul mortal.

Vorbind din nou cu mâinile, Hifela îi puse pe doi să păzească uşile. Pe restul îi luă cu el înapoi prin uşa din spate şi dădu ocol clădirii.

Spaţiul pe care era construit depozitul era uriaş. Cea mai mare parte era ocupată de interiorul clădirii şi mai existau vreo alte şase posibile căi de acces. Două dintre ele erau prin nişte uşi care se deschideau din coridoare paralele la care se putea ajunge uşor, printr-o intrare laterală.

Hifela i-a condus acolo şi le-a dat drumul înăuntru, folosind un şperaclu. Au intrat, s-au separat în două grupuri şi – la semnalul lui Hifela – au pătruns repede şi în linişte pe coridoare, până la uşi. Hifela deschise una cu un şperaclu. Shud o deschise pe cealaltă lovind-o cu umărul.

Au pătruns în depozit din două direcţii şi s-au împrăştiat, în căutarea inamicului.

Nu era nici un inamic, în schimb era un incendiu.

În mijlocul podelei, ardea un cilindru de oţel: flăcări albastre, strălucitoare, vapori de căldură înălţându-se unduitori deasupra lor, ca un spiriduş în aerul liniştit.

Şi chiar sub ei, Shud ştia, ca să nu mai vorbim de spre camionul parcat la capătul celălalt al sălii vaste, se aflau lăzi şi butoaie cu explozibil puternic, atât stabil, cât şi instabil;

nitroceluloză, zeci de tipuri de plastice şi tolueni.

— Stingeţi-l, şuieră Hifela.

Nu era de glumă. Doi bărbaţi s-au deplasat rapid înainte, ceilalţi venind imediat în spatele lor, să-i acopere. Unul dintre ei scoase, din mers, o pătură ignifugă, dintr-un punct de prim ajutor.

Dar, pe măsură ce se apropiau de cilindrul care ardea, picioarele li se înmuiau. Unul dintre ei căzu în genunchi, celălalt se clătină şi-l apucă de gât.

Deodată, Shud şi-a dat seama de ceva ce ar fi trebuit să observe dinainte: culoarea flăcărilor.

— Nu vă apropiaţi! răcni el, în limba Poporului. Staţi deoparte. E paracianogen. Este gaz cianuric în…

O umbră trecu chiar pe deasupra capului său. Se trânti şi se rostogoli fără să se gândească măcar şi, astfel, se salvă. Se auzi o izbitură ca de uşă şi cei doi bărbaţi din stânga lui deja nu mai erau acolo.

Stând culcat, Shud înregistră scena într-o serie de clipiri rapide. O ladă sfărâmată, plină cu rulmenţi care acum se rostogoleau liber pe podea. Cei doi bărbaţi erau sub ea, unul mort, cu siguranţă, celălalt zdrobit îngrozitor, dar încă mişca, încercând să se elibereze.

Deasupra lor, braţul macaralei se balansa în continuare, cu ghearele goale, larg deschise. Tot ce avusese inamicul lor de făcut a fost să o poziţioneze deasupra rezervorului în flăcări şi apoi să-i aştepte să vină.

Şi atunci au început împuşcăturile.

36

Pentru Diema, aceste lucruri s-au petrecut în ordinea următoare.

Mai întâi, sunetul pe care-l auzise la început nu putea fi de la o împuşcătură, fiindcă numai un iresponsabil ar trage cu pistolul într-un depozit plin cu materiale explozive.

Apoi, sunetele pe care le auzea acum *erau* în mod cert împuşcături.

Prin urmare, cineva din clădire fie nu se sinchisea de consecinţe, fie era atât de sigur de ţelul urmărit, încât era gata să-şi asume riscurile.

Leo Tillman intrase în luptă. Împotriva a zece *Elohim.* Era o nebunie totală, perfectă.

Dar după cum decurgeau lucrurile, nebunia avea ceva admirabil.

37

Din poziţia lui culcat pe podea, Elias Shud avea două avantaje majore.

Primul era că resturile de la acea ladă spartă îi asigurau o acoperire efectivă. Al doilea era că gazul toxic emanat de rezervorul de paracianogen care ardea era mai fierbinte şi mai uşor decât aerul din depozit, prin urmare, nu era în pericol să inhaleze o moarte invizibilă şi inodoră.

Aşadar, era foarte bine plasat pentru a admira precizia împuşcăturilor care îi uciseseră câţiva dintre camarazi.

Veneau de sus de tot, din stânga lui şi erau atât de distanţate unele de altele, încât indicau un pistol cum scrie la carte. De asemenea, de calibru mare: o încărcătură a.454 Casull. Opera unui maestru, cu alte cuvinte. Trei oameni căzură în aproximativ zece secunde, fiecare lovit de o singură împuşcătură.

Când era în acţiune, Shud îşi controla emoţiile cu stricteţe, dar era conştient de faptul că una dintre aceste emoţii era groaza de a întâlni – după un interval atât de îndelungat – un oponent valoros.

L-a văzut pe camaradul şi liderul său, Hifela, îngenunchind în spatele colţului peretelui, pentru a calcula – exact cum procedase şi Shud – locul de unde proveneau împuşcăturile. Hifela surprinse privirea lui Shud, îi făcu semn să aştepte, îşi scoase telefonul.

Shud îşi întoarse capul încet şi uşor, pentru a cuprinde toată suprafaţa rampei de încărcare. Erau foarte puţine locuri care să permită şi acoperirea şi o linie de foc deschisă. Şi, în mod evident, trăgătorul a deschis focul fiind *acolo,* în acel colţ, unde braţele macaralei se balansau la capătul liniei lor libere.

Hifela vorbea în şoaptă cu cei doi bărbaţi de afară, pe care îi pusese să acopere uşile din spate. Lăsă telefonul din mână şi îi făcu semn lui Shud: *fii gata.*

Shud avea o sica într-o mână şi un pistol – un Jericho 941, dotat cu gloanţe de distrugere a ţesuturilor – în cealaltă. În afară de faptul că se afla la pământ, era pregătit atât cât se putea.

Când uşile au fost izbite de perete, el se chirci instantaneu. Omul lor avea să fie surprins de un atac urât, venind de nicăieri: va trebui să se mişte sau să moară şi orice mişcare pentru a

scăpa de acest nou atac îl va duce în direcţia lui Shud.

Zornăitul şfichiuitor al semiautomatelor era semnalul. Shud se ridicase în picioare şi alerga, Hifela alerga şi el în partea opusă corpului cu rafturi, împărţindu-şi între ei spaţiul din baricadă, fără a mai fi nevoie de discuţii sau semnale.

Shud îl văzu pe omul lui, o clipă, prins în colţul rampei de încărcare, neavând unde să mai fugă. Ridică arma şi trase fără şovăială, simţind un frison de satisfacţie când intrusul a fost zguduit şi aproape răsturnat de forţa glonţului. A fost împuşcat fie în umăr, fie în piept.

Apoi, tuburile de neon au pâlpâit şi s-au stins, scufundând încăperea în beznă. Acţionând după instinctele sale puternice, Shud s-a întors spre stânga, încetinind pasul. Gloanţele se loveau de betonul de lângă el, acolo unde stătuse înainte. Aşadar, inamicul era rănit, dar nu doborât şi încă mai profita de fiecare avantaj pe care-l avea.

Dar întunericul îl ajuta pe Shud la fel de mult ca şi pe cel pe care-l hăituia. Ştiind că Hifela era amplasat chiar în bătaia focului, dacă pleca de lângă zid şi-şi trăda poziţia în câmp deschis, înaintă vreo trei metri, pe vine, apoi rostogolindu-se, până ce ajunse chiar lângă roata din spate a camionului. De la distanţa asta, chiar dacă se baza numai pe auz, nu avea cum să rateze. Aşteptă ca inamicul să facă o mişcare.

Dar nu se auzea nici o mişcare. Iar acum, Shud era ros de aceeaşi dilemă: se temea să renunţe la poziţia sa pentru un sunet sau o mişcare întâmplătoare.

Se gândi câteva clipe. Probabil că bărbatul era foarte aproape. Dacă ar fi alergat în direcţia lui Hifela sau a celorlalţi, până acum s-ar fi auzit împuşcături sau încăierări. Rămăsese, deci, în zona de încărcare, stând nemişcat, la fel cum făcea şi Shud, aşteptând momentul propice.

Bărbatul avea foarte puţine opţiuni acum. Putea să se ducă prin faţa camionului, între bara de protecţie şi uşile glisante; sau să ocolească prin spate, în câmp deschis – şi în raza vizuală a lui Hifela; pe sub camion, pe deasupra lui sau prin interior.

Shud îşi dădu brusc seama că, stingând lumina, bărbatul se răzgândise. Acum ieşea afară, pe întuneric, târându-se pe podea. Se afla în câmp deschis, avansând cât de silenţios putea, printre atacatori, jucându-şi singura şansă pentru a scăpa de cursa pe care şi-o întinsese lui însuşi şi pentru a ajunge la una dintre uşi.

Shud se ridică în picioare. La zece paşi mai încolo, chiar la

intrarea în zona rampei de încărcare, se afla panoul principal cu comutatoare. Făcu aceşti paşi încet, fără zgomot, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, cu multă atenţie, astfel încât să nu-l dea de gol nici măcar foşnetul hainelor.

Se opri din nou lângă cabina camionului. Şi totuşi, nu se auzea nici o mişcare de nicăieri. O porni din nou, tot încet, tot în linişte, găsi marginea de jos a panoului de lumini, o placă din lemn prinsă cu bolţuri din inox. Pipăi cu degetele comutatoarele. Le cunoştea după poziţionarea lor corespunzătoare. Luminile exterioare. Luminile pentru rampă. Tuburile de neon principale.

Dar înainte de a apăsa pe comutatoare, ceva rece şi dur îi atinse ceafa.

Din interiorul cabinei camionului, ale cărei geamuri probabil că fuseseră coborâte în tot acest răstimp, vocea bărbatului îi şopti în ureche:

— Îmi pare rău. Luminile nu au fost decât o momeală.

La primul cuvânt, Shud se pusese deja în mişcare. Dar bărbatul îl împuşcă în piept, iar glonţul îi trecu prin corp, în jos. Se părea că îl atacase nu numai glonţul, ci întreaga lume. Zidul îl preluă, doborându-l, apoi podeaua îl atacă din spate pentru a se izbi de corpul lui, întins pe jos cât era de lung.

Shud auzi motorul pornit şi văzu prin ochii săi înceţoşaţi farurile aprinzându-se, ca ochii unui balaur trezit din somn.

Huruitul motorului devenea tot mai puternic şi camionul dădea înapoi, izbindu-se de rafturile din apropiere, aruncându-le de-a rostogolul să se zdrobească de vecinele lor. Reacţia în lanţ a clătinat rezervorul aprins de paracianogen şi o flacără albastră se răspândi în toată încăperea, iluminând o scenă de haos şi distrugere – bărbaţi care alergau, cutii care cădeau şi pereţi plini cu rafturi care se mişcau.

Apoi, camionul îşi schimbă direcţia şi se năpusti asupra lui Shud, iar întunericul puse din nou stăpânire peste toate.

38

Camionul îşi croi drum prin uşa rampei, fără să încetinească, scoţând-o din zidul de cărămidă în care era montată şi smucind odată cu ea o traversă metalică. Schijele cădeau peste camion, care făcea deja manevre de întoarcere spre drumul de acces.

Pentru o clipă, lumina de la unul din spoturile de siguranţă a fost proiectată direct în cabină, făcându-l vizibil pe şofer; era Leo Tillman, fără umbră de îndoială.

Diema a fost uimită şi nu-şi putu ascunde o uşoară admiraţie. Zece Mesageri, un singur bărbat adamic. Părea un paradox zen: mintea ei nu-i putea pătrunde înţelesul.

Camionul mergea pe drumul spre autostradă, prinzând viteză. Când a ajuns la maşina care fusese lăsată acolo pentru a bloca drumul, Tillman trase deodată spre stânga ca s-o lovească din lateral, să o scoată din carosabil şi să o răstoarne pe o parte, pe capotă, pe cealaltă parte.

Era totuşi un impact zdravăn şi distrugător, dar camionul, rulând ca un vapor în mijlocul furtunii, continua să meargă mai departe.

Trei bărbaţi – Hifela şi alţi doi – alergară afară pe uşile distruse ale rampei de încărcare, cu pistoalele în mână, ochindu-şi ţinta. Ca să ajungă la şoseaua principală, camionul trebuia să se întoarcă spre ei de-a curmezişul, la o distanţă de vreo cincizeci de metri, ceea ce-l făcea pe şofer să fie o ţintă relativ uşoară pentru ei.

Diema trase focuri de armă joase. Ratase primele două împuşcături, dar a treia îl nimeri pe unul dintre trăgători în genunchi. Căzu, ţinându-şi piciorul strâns şi o secundă mai târziu ţipătul lui trecu peste ea, plutind ca o adiere de vânt.

Focurile încrucişate îi obligară pe Hifela şi pe ceilalţi bărbaţi să se ascundă după colţul depozitului, trăgându-l între ei şi pe rănit. Au început să tragă din nou, din orgoliu, dar afară, în întuneric, Diema era o ţintă imposibil de atins.

După ce camionul dispăru din raza ei vizuală, ieşi din ascunzătoare şi se retrase rapid în spatele gardului care separa acest lot de teren de celălalt. Era pe punctul de a se întinde pe burtă pentru a se strecura printr-o spărtură de la baza gardului, când noaptea se transformă în amiaza unei zile de vară.

Explozia i-a atacat pe rând toate simţurile. După bula de flăcări, unda de şoc a lovit-o ca un glonţ rătăcit, aruncând-o la pământ. Zgomotul – un huruit asurzitor, prelung – o chinuia cât a zăcut acolo, împietrită; după care, un miros chimic, înţepător îi inundă plămânii şi simţi brusc un tremur violent, care o sfâşia din interior.

Au trecut câteva minute bune până ce s-a putut mişca din nou. Se simţea de parcă fiecare centimetru din pielea ei fusese presat şi bătucit. Focul continua să aprindă cerul cu o lumină strălucitoare, mai puternică decât lumina zilei, dar fumul zburase pe deasupra ei şi tot ce era în jur fusese acoperit sau distorsionat de acesta.

Respirând cât de puţin putea, se târî prin crăpătura gardului. Într-un loc ceva mai îndepărtat, îşi ascunse puşca într-o geantă sport, se schimbă repede în hainele pe care ea le considera costumaţia de copil al străzii şi-şi curăţă faţa cu şerveţele umede – dar nu în întregime – de mizeria de camuflaj.

Când a plecat de acolo arăta ca o necunoscută, cam murdară. Descoperise că, în lumea adamică, asta era cea mai bună deghizare posibilă. Ochii oamenilor se întorceau dinspre ea pentru că aceştia nu voiau să vadă aşa ceva.

Nu că ar fi putut cineva s-o privească, tocmai atunci. Mânia lui Dumnezeu se abătuse asupra lui Ber Lusim şi a oamenilor lui. Şi printr-o supremă, misterioasă ironie, împrumutase chipul lui Leo Tillman.

Tillman conduse cam vreo cinci mile – luând-o pe şosele lăturalnice şi drumuri de ţară – până ce găsi un loc unde putea ascunde camionul. Era o staţie de benzină dezafectată, chiar pe şoseaua principală, mărginită de o căsuţă cu acelaşi aspect părăsit. Căsuţa făcuse, probabil, parte din întregul ansamblu – spaţiu de locuit pentru proprietarul staţiei de benzină, înainte ca terminarea şoselei M25 să-l falimenteze, printr-o distanţă de şase sau şapte kilometri de zona de trafic, dar pe care nu o mai parcurgea nimeni.

Tillman dirijă camionul printre pompele ruginite şi chioşcul cu obloanele trase, trecând încet şi cu mare grijă printr-un gard împletit, decorativ, care dădea în grădina din spatele casei. Apoi coborî şi aranjă gardul la loc. Casa camufla camionul din şosea, ceea ce nu era rău deloc, dar era mai mult decât vizibil din fata staţiei de benzină.

Având în vedere potenţialul dezgustător al încărcăturii, va trebui să se întoarcă repede ca să-l ducă într-un loc mai sigur. Dar, deocamdată, era de ajuns. Mai trebuia să meargă pe jos înapoi, să-şi recupereze propriul automobil, ascuns printre copaci la aproximativ un kilometru de depozit.

Stând pe platforma camionului, Tillman îşi desfăcu jacheta, apoi, cu mâna stângă, îşi dezlegă, încet, curelele de la vesta antiglonţ. Umărul îl durea şi începuse să se contracteze. Examinând locul impactului, constată că avusese noroc să scape atât de ieftin. Rana adâncă, roşie era localizată la doar un centimetru de marginea vestei.

Tillman respiră adânc printre dinţii încleştaţi, cuprins, o clipă, de un sentiment acut de autodispreţ. În orice caz, în toată această acţiune procedase ca un amator şi era o minune că scăpase cât de cât cu faţa curată. Şi-a adus aminte de cazarma din Angola, cu mai bine de zece ani în urmă. Sergentul Bennie Vermeulens ţinându-l strâns, în timp ce el îşi cosea o rană mare făcută de cuţit în coapsă, cu sfoara de la undiţă. Ultima ustensilă din cutie este improvizaţia, Leo. Asta faci când ţi-ai epuizat planurile. Aşa că, de fiecare dată când ajungi într-o astfel de situaţie, întreabă-te dacă nu ar fi trebuit să ai mai multe planuri.

Dacă bărbatul ăla din urmă – cel care părea prea mătăhălos să poată alerga atât de repede – ar fi nimerit un centimetru mai la dreapta, glonţul i-ar fi trecut lui Tillman prin umăr şi i-ar fi explodat în tot pieptul ca o ploaie de meteoriţi topiţi. Sau dacă tipul ar fi avut o încărcătură mai penetrantă, de la acea distanţă poate că veste nu ar mai fi putut-o opri.

Şi dacă nu ar fi avut la îndemână nici un tub de gel stabilizat de paracianogen? Nici o macara deasupra capului? Nici un camion?

Ar fi trebuit să aibă mai multe planuri. În mod cert.

Dar asta nu era tot. Lăsase în viaţă oameni care îi văzuseră faţa clar, atunci când fugise. El a fost salvat de un alt trăgător, care trăgea din partea cealaltă a depozitului, dincolo de drum. Prin urmare, cineva care se afla deja pe poziţie când a apărut detaşamentul morţii, poate chiar mai dinainte, când Tillman îşi desfăşura propria recunoaştere. În timp ce urmărea mişcarea de la depozit cu binoclul, o altă pereche de ochi se antrenau în spatele lui.

Ochi prietenoşi? În acest moment, era mai bine să nu se încreadă în nimic. S-ar putea ca mâna care te scoate dintr-un foc

să te păstreze pentru proţap. Fie că erau sau nu prietenoşi, ştia cui îi aparţineau şi cât de elegant fusese atras în ambuscadă. Numai că nu ştia de ce. Sau cum de ghicise ea că el va merge pe urmele motocicletei pentru a o găsi? Sau de ce s-a mai obosit, odată ce căzuse în cursă, să-l ajute să scape din nou?

Ce pui tu la cale, fetiţo? Şi cum de mă cunoşti măcar, cum de ai reuşit, de una singură, să mă cunoşti atât de bine?

Numai dacă nu era vorba doar de noroc. Un noroc chior. Poate că supraveghea şi ea depozitul şi de aceea îşi petrecuse atât de mult timp acolo.

Ca şi Kennedy, a fost cuprins, subit, de un sentiment neplăcut că era o rotiţă într-un angrenaj pe care nu-l înţelegea. Nu el acţiona, ci se acţiona asupra lui. Iar când va apuca să vadă angrenajul, în cele din urmă, s-ar putea să fie ceva care să nu-i placă deloc.

39

Şi cuvântul Mincinos va muri, iar cuvântul Adevărat va trăi. Aşa precum atunci când se treieră se alege Grâul de Neghină, cei care au trudit şi şi-au câştigat preţul pentru care au fost tocmiţi vor putea mânca, în sfârşit. Necredincioşii care au pângărit Cuvântul Sacru îşi vor jeli Orbirea şi se vor căi. Aşadar şi în Munsters Churche, de asemenea, se vor căi. Dar această căinţă va veni prea târziu şi Flăcările Iadului îi vor cuprinde.

Îngerul Domnului va sta deasupra Sionului ţinând o Sabie de foc în mână, gata de Execuţie. Dar prima Lovitură va mai întârzia puţin, deoarece încă nu a sosit Ceasul.

Acolo unde a sângerat înaltul, la fel va sângera şi cel Nemernic. Chiar şi viermele de care toţi se feresc şi-l dispreţuiesc. Nu va fi jos, la fel cum a fost sus? Dumnezeu a promis acest lucru (Matei 6:20).

Apele Istrului se vor înroşi, ca de sânge – o mare Minune pe care toţi o vor vedea. Cine le va atinge va fi mânjit. Cine va bea va fi blestemat.

Kennedy dădu deoparte teancul subţire de pagini dactilografiate şi-şi masă ochii cu palmele. Aflase multe despre Johann Toller în ultimele trei ore, dar începuse să se întrebe cât avea să mai dureze.

Toller descria sursa revelaţiilor sale sub chipul unui înger de foc, cu şase aripi şi mai multe perechi de ochi sub fiecare aripă – Apocalipsa 4:8, adăugase el în mod bine-venit. Îngerul i se arătase când era cât pe-aci să moară şi îi revelase din nou profeţiile.

Care erau foarte ciudate. Se înălţau pe culmi şi plonjau din înălţimi sublime şi cosmice în ceea ce era sordid şi josnic. Dumnezeu se va răzbuna pe neamurile care nu l-au acceptat, dar şi pe anumite persoane menţionate: oficiali de rang inferior din Parlamentul Barebornes al lui Cromwell[12] şi succesorii lor,

---

[12] *Barebornes Parliament* (*e*ngl.) – cunoscut şi sub denumirea de „Parlamentul Sfinţilor”, a fost cel mai radical experiment constituţional al Revoluţiei Engleze (1653).

intendenţii din Armata Noului Model şi chiar funcţionari din ministerele guvernamentale.

Dar în spatele detaliilor locale, se întrezărea o fervoare religioasă, scăpată din limitele sanităţii normale. Toller credea că se apropia venirea lui Hristos, pentru a ţine o promisiune făcută credincioşilor, cu mult timp înainte. Deja era în întârziere. Era deja căutat. Dacă-ţi ţineai respiraţia şi ochii închişi, îi puteai auzi paşii.

Pe măsură ce citea, Kennedy devenea tot mai convinsă de un lucru. Stilul retoricii lui Toller era atât de asemănător cu Evanghelia lui Iuda, pe care i-o citise odată Emil Gassan, încât ştia, dincolo de orice raţiune, că ecourile aveau o semnificaţie. Ca şi Toller, Poporul lui Iuda era obsedat de timp şi bântuit de spaima că Domnul şi-ar fi putut întoarce faţa de la ei – că preţiosul lor legământ ar putea, în cele din urmă, să nu conducă la nimic.

Similitudinile erau prea apropiate pentru a fi întâmplătoare. Toller menţionase chiar aceeaşi cifră de trei mii de ani, care avea o importanţă majoră în teologia tribului lui Iuda, dar care nu avea nici o însemnătate pentru creştinii obişnuiţi. Un ciclu trimilenar era pe cale de a se încheia, spunea Toller şi, odată terminat, fiecare va vedea scopul ultim al lui Dumnezeu. Exact ce citise Kennedy, în urmă cu trei ani, în paginile interzise ale Evangheliei lui Iuda.

În timp ce încerca să-i găsească o logică acestei descoperiri, uşa din spatele ei se deschise. Gilles Bouchard intră şi ocoli micul birou pentru a o putea vedea, mişcându-se în tăcere, ca un călugăr într-un claustru. Ea îl salută cu o înclinare a capului şi-l văzu pe Bouchard cum apreciază, cu un ochi de expert, numărul paginilor întoarse.

— Ar trebui să sari şi să ajungi la partea cea mai interesantă, domnişoară Kennedy, îi spuse el zâmbind. Te asigur că sunt foarte multe lucruri care se tot repetă pe drum.

În realitate, Kennedy deja sărise pagini înainte, până ce ajunse la ultima. Era aidoma celorlalte, poate ceva mai voit opacă şi cu imagini mai fantastice, dar croită după acelaşi tipar ca restul cărţii.

> Şi Piatra va fi dată la o parte de pe Mormânt, aşa cum a fost în Timpurile dinainte. Atunci, se va auzi un GLAS strigând: „Ceasul, Ceasul este aproape” şi toţi Oamenii vor

vedea ceea ce până atunci fusese ascuns. Trădătorul va condamna Mulţime mare dintr-o singură Suflare. Pe Insula care a fost dată în schimbul unei Insule, în prezenţa Fiului şi a Duhului, el va rosti numele celor o mie de mii care vor fi sacrificaţi. Şi de pe Tronul lui din Cer, Domnul Iisus care este Slava noastră şi Viaţa noastră va rosti Numele celor câţiva care vor fi Salvaţi.

Kyrie eleison[13]. Christe eleison. Kyrie eleison.

Amin.

— Este o carte impenetrabilă şi fără sens, murmură Bouchard. Tipică, însă, pentru vremea ei.

Kennedy puse jos pagina pe care o citea şi se răsuci în scaun pentru a sta cu faţa la Bouchard, care-şi ţinea un braţ pe spătar.

— Aşa este? întrebă ea. Cum adică?

Îşi dădea seama că avea nevoie de o încurajare. Dacă toată nebunia asta era caracteristică acelor timpuri trecute, paralelele ciudate pe care le vedea erau cu mult mai puţin tulburătoare.

Bouchard făcu un gest evaziv.

— Nu am vrut să spun nimic important, o asigură el. Ce am vrut să spun este că argumentul lui Toller ar fi fost mult mai puţin controversat la 1 600 decât este în prezent.

— Mania religioasă?

— A doua venire a lui Hristos. În special asta. O mulţime de oameni, în vremea lui Toller, erau convinşi că Ziua Judecăţii era aproape. Şi nu era vorba de oameni trişti sau cu tulburări, care purtau pancarte, ci de gânditori influenţi. În realitate, adevărate mişcări religioase.

Bouchard se sprijini din nou de perete, din moment ce în încăpere nu mai era nici un loc unde să se aşeze.

— Pe de-o parte, este ciudat, spuse el, dar pe de altă parte este de înţeles. Ciudat este calculul timpului.

Cuvântul „milenar”, din punct de vedere etimologic, se referă în mod explicit la o perioadă mare de timp, ceea ce face să devină uşor de confundat cu sfârşitul timpului propriu-zis. Secolul al şaptesprezecelea era foarte departe de unul dintre aceste momente de cumpănă. Dar, din alte motive, părea ca un sfârşit.

— Ce motive? îl întrebă Kennedy.

Cum subiectul era destul de arid, ea era extrem de interesată, chiar nerăbdătoare să audă mai multe.

---

[13] *Kyrie eleison* (gr.) – Doamne miluieşte.

— Mă invitaţi să vă ţin o prelegere, o avertiză Bouchard. S-ar putea să vă pară rău.

— Continuaţi, îi spuse Kennedy. Nu mă speriaţi.

Bouchard zâmbi şi-şi desfăcu braţele într-un gest declamator.

— Au fost cele mai bune timpuri, au fost cele mai vitrege timpuri, spuse el. De fapt, au fost mai degrabă cele mai vitrege timpuri. În orice caz, foarte tulburi. Revoltele din secolul al şaptesprezecelea au dat impresia unor schimbări majore şi ireversibile, o culme a istoriei umanităţii. În Britania, monarhia a fost răsturnată, iar regele a fost decapitat de propriul popor. În Europa, provocările bisericii luterane faţă de cea catolică păreau ecoul luptelor distrugătoare profeţite de Sfântul Ioan în Apocalipsă. Dacă Biserica Mamă putea fi atacată, subminată, forţată să lupte pentru a supravieţui, ce mai era atunci sigur?

— Prin urmare, au avut vântul în pupă, concluzionă Kennedy. Timp de aproximativ un secol. Pe un continent întreg.

Bouchard ridică din umeri, nepărând convins de metaforă.

— Johann Toller a făcut parte dintr-o grupare numită Cea de-a cincea monarhiste, spuse. Aţi auzit de ei?

Kennedy clătină din cap.

— Este posibil să nu fi auzit nimic din toate astea. Presupuneţi că sunt complet neştiutoare. Nu mă voi simţi jignită.

— Era una dintre multele, multele organizaţii radicale din vremea aceea. Fanatici religioşi – şi pe deasupra disidenţi politici. Proveneau din medii sociale diferite – politicieni de marcă, magistraţi, scriitori şi ofiţeri de rang înalt – dar erau uniţi de un singur crez. Credeau că există un model pentru istoria umanităţii, pe care cei buni şi înţelepţi îl puteau analiza şi înţelege.

— Ce model?

— Unul ciclic. Credeau că au existat patru mari monarhii sau imperii, fiecare domnind într-o anumită epocă şi că fiecare din ele, fusese, pe rând, cucerită şi răsturnată de următoarea. Cred că cele patru au fost Babilonul, Persia, Macedonia şi Roma.

— Şi unde a fost cea de-a cincea monarhie?

— Nu unde, spuse Bouchard. Când. A cincea monarhie era pe cale să apară. Noul rege era Hristos, iar împărăţia lui avea să dăinuiască pe vecie. Şi-au susţinut această teorie cu referiri strâns legate de textele biblice. Se punea mare accent pe Apocalipsa Sfântului Ioan, în care se vorbeşte de faimosul 666 ca numărul fiarei. Mulţi au argumentat că anul 1666 avea să fie

ultimul an din calendarul pământesc. Le plăcea şi Cartea Profetului Daniel. În această carte, Daniel are o vedenie cu patru fiare uriaşe care vor domni peste Pământ şi apoi, după „un timp şi timpuri şi jumătate de timp”, vor fi alungate. Acesta era semnalul că fiul omului avea să se urce pe tronul său.

Kennedy asculta, din nou, un ecou cert şi înfricoşător al viziunii despre lume a tribului lui Iuda, insistând asupra ciclurilor de o mie de ani şi asupra obsesiei lor nebuneşti pentru Sfântul Ioan. Singura versiune extinsă a evangheliei lor secrete fusese încriptată într-o copie a lui.

— Şi Toller făcea parte din această grupare?

— Era o figură marcantă, împreună cu cei ca John Carew, Vavasor Powell şi Robert Blackborne. Blackborne era primul secretar al Amiralităţii, apropo. Succesorii lor din zilele noastre pot fi nişte nebuni inofensivi, dar aceia erau oameni puternici, serioşi, figuri publice care aveau influenţă politică.

— Bine, spuse Kennedy. Mă tem că v-am răpit mai mult timp decât vă permiteţi…

— Sunt bucuros să vă pot fi de ajutor, replică Bouchard.

Ea se ridică de la birou şi împinse manuscrisul dactilografiat în direcţia lui, jucând totul pe o singură carte.

— Atunci, mi-aţi putea explica unele dintre aceste profeţii? Măcar numele proprii?

Bouchard ridică din sprâncene. Erau multe pagini. Îi cerea prea mult.

— Poate că aş putea să fac unele adnotări, spuse el fără prea mare entuziasm. Note marginale. Pe ici, pe colo.

Era rândul lui Kennedy să fie surprinsă.

— Note marginale? Pe singura copie supravieţuitoare a unei cărţi pierdute?

— Nu, bineînţeles că nu. Ceea ce aţi citit nu este singura copie. Este o copie a copiei, pe care v-am făcut-o pentru a o putea lua cu dumneavoastră.

El îşi ridică mâna, oprind-o să-i mulţumească.

— Mulţumiţi-i lui John Partridge. A pledat pentru dumneavoastră cu multă elocinţă. Ardeţi-o după ce terminaţi de citit. Şi, vă rog, nu spuneţi nimănui cine v-a dat-o. Trebuie să ne apărăm reputaţia.

Kennedy înţelegea perfect. Pe vremuri, avusese şi ea chestiile astea.

Cum nu mai era un al doilea scaun şi nici spaţiu în cămăruţa

strâmtă, Bouchard se aşeză, pur şi simplu, pe podea şi îi povesti despre profeţii, pe rând. Pe unele le-a menţionat doar, dar pentru majoritatea a avut cel puţin o opinie – iar Kennedy copia adnotările lui, fie pe marginea paginii, fie deasupra cuvintelor respective din text.

Munsters Churche era Uberwasserkirche, unde un grup de extremişti religioşi – anabaptişti – şi-a inaugurat noul guvern în timpul unui puci de scurtă durată.

Soldatul necredincios era aproape sigur Thomas Fairfax, unul dintre generalii lui Cromwell, care fusese prieten cu Toller şi apropiat al mişcării celei de-a Cincea Monarhii, dar ulterior şi-a retras sprijinul şi a ieşit complet din viaţa publică.

Istru era una dintre numeroasele denumiri vechi ale fluviului Dunărea.

Şi aşa mai departe, a trecut prin toate încâlcelile şi idiosincraziile unei cărţi foarte încâlcite şi idiosincratice. Însă Bouchard nu a avut nimic să-i ofere lui Kennedy despre *Insula care a fost dată în schimbul unei Insule.*

— Putea fi oriunde. A fost o epocă în care toate puterile europene îşi anexau teritorii din Lumea Nouă, imediat ce erau descoperite, după care se luptau pentru ele în războaie interminabile, folosind populaţiile indigene pe post de carne de tun.

Privi textul încruntându-se, nevoind să admită că era în impas.

— Trebuie să se fi referit la ceva destul de recent şi despre care se vorbea încă în vremea lui Toller. Apoi, din nou, face referire la revolta din Munster, care avusese loc mai înainte cu câteva decenii. Va fi greu de descifrat.

Kennedy asculta doar pe jumătate. Bouchard spusese ceva care îi trezise o amintire şi acum căuta date despre ea pe laptop. Uberwasserkirche. A găsit informaţiile şi se uita la ele, amuţită de groază.

Şi soldatul necredincios. Câteva tastări în plus o aduseră în faţa biografiei lui Thomas Fairfax şi înţelesese, cu o certitudine bolnăvicioasă, că avusese dreptate.

— Sfârşitul zilelor, murmură ea.

— *Qu'est-ce que c'est?* întrebă Bouchard politicos.

Kennedy se uită la el.

— La asta se referă totul. Sfârşitul zilelor. A doua venire. Armageddon.

Bouchard încuviinţă din cap.

— Da, acesta este apogeul profeţiilor lui Toller, desigur. Hristos se va pogorî şi îi va distruge pe cei nedrepţi. Numai drepţii vor rămâne. Toate celelalte evenimente nu sunt decât avertismente. Mesageri. Care ne spun că începutul domniei lui Hristos este iminent.

— Înseamnă că El este, probabil, pe drum, spuse Kennedy. Pentru că majoritatea acestor lucruri s-au întâmplat deja.

40

Rush se tot frământa cum să facă să scoată din Ryegate House teancul lui de cărţi, împrumutate ilicit. Dar în cele din urmă găsi un moment propice şi, pur şi simplu, ieşi pe uşa destinată personalului, ducându-le într-o pungă neagră de gunoi. Dacă ar fi fost oprit, plănuise să spună că găsise punga pe culoar şi bănuise că era de aruncat. Dar nu a fost oprit.

După aproximativ o oră şi la o distanţă de vreo şapte kilometri la est de Harlesden, îşi răsturnă tolba pe masa din bucătăria părinţilor. Mama şi tatăl lui erau deja în pat. Mama lui trebuie că adormise de mult, cu o jumătate de diazepam, iar tatăl lui probabil citea o carte, ascultând în căşti muzică clasică. Nici unul nu-l auzise când s-a întors acasă, ceea ce însemna că nu trebuia să dea impresia că totul era în regulă.

Făcu repede o selecţie a cărţilor, iar unele dintre ele nu îi erau de nici un folos. Dar Toller apărea la indexul celor mai multe. Şi într-una, Rush găsi un fel de comentariu la misterioasa carte a profeţiilor.

La început, părea destul de promiţător, dar se dovedi că nu avea nimic de spus despre profeţiile propriu-zise.

Cartea prezenta interes ca obiect fizic, privind, mai ales, întrebuinţarea revoluţionară a unui procedeu pentru cele câteva imagini ale sale, care anticipau unele aspecte legate de litografiere.

Rush nu ştia ce este litografia, aşa că nu avea nici o opinie în acest domeniu. Dar cum răsfoia paginile, a dat peste o altă reproducere a coperţii: stânca abruptă, oraşul şi inscripţia în latină. Acum a observat că imaginea mai avea o legendă, pe lângă cea dată de Toller.

Scria „Gellert Hall, *circa* 1640”.

Imaginea începu să-i fugă prin faţa ochilor. Nu era „Gellert Hall”, ci „Gellert Hill”.

Renunţă şi închise cartea. O să se trezească devreme a doua zi şi o să citească mai mult înainte de a pleca la lucru. Sau poate o să se învoiască pe motive medicale şi-şi va petrece ziua citind. Îşi dorea foarte mult să găsească ceva beton, ca să-i arate lui Kennedy la întoarcere.

Se duse în bucătărie, făcu o inspecţie la rezerva slabă de

băuturi a lui taică-său şi dădu peste o sticlă de jumătate de coniac ieftin, aproape plină, dar când desfăcu dopul, mirosul aproape că-i întoarse stomacul pe dos. Ce-i trebuia lui însă era un somn bun, dar ştia că avea să se perpelească toată noaptea. Cum închidea ochii, cum îl vedea pe profesorul Gassan cu mâinile prinse în jurul cuţitului care-i ieşea din piept.

Rush puse sticla înapoi şi urcă la el în dormitor, încercând să nu facă zgomot, cât îi stătea în putinţă, în caz că taică-său îşi scosese căştile din urechi, dând nopţii dreptul ei. Deschise uşa de la dormitor, păşi înăuntru şi o închise bine înainte de a aprinde lumina.

În patul lui era o fată. Mai întâi asta a înregistrat, dat fiind că era o noutate în sine.

Revolverul din mâna ei i s-a prezentat minţii lui cu o fracţiune de secundă mai târziu, dar cu un efect ce-i tăie şi mai mult respiraţia.

Privind situaţia cu detaşare, observă că ea se uita la un film pe minilaptopul lui, cu sunetul dat încet. Cartoon Network. Un episod foarte vechi din *Curaj, câine laş.*

— Încuie-o, îi spuse fata, înclinând capul în direcţia uşii.

PARTEA A PATRA

Consiliul de război

41

Pe ambele maluri ale Mării Mânecii, oriunde avea acces la internet, Kennedy continua să studieze profeţiile lui Toller, pentru a-şi clarifica o idee care-i venise în timp ce vorbea cu Bouchard. Când a terminat ce avea de făcut, se afla la câteva minute de St. Pancras şi într-o buimăceală uşor ireală. După ce întâlnise tribul lui Iuda, crezuse că niciodată nu o va mai surprinde ceva.

Se înşelase amarnic.

Sună telefonul exact când trenul intra pe peron. Se uită să vadă cine era: Ben Rush. Când era pe punctul să răspundă, Leo Tillman se insinua uşor în raza ei vizuală. Stătea sprijinit de un stâlp, cam pe la jumătatea peronului, cu mâinile în buzunare, în mod evident, aşteptând-o pe ea. Trenul a oprit încet, plasându-l chiar în dreptul ferestrei lui Kennedy. Ţinând seama de starea ei de spirit din acel moment, părea un efect cam de paradă, pentru gustul său. Respinse apelul. Va lua legătura cu Rush mai târziu.

Tillman se luă după ea, când se dădu jos din vagon şi se îndrepta spre ieşire.

— Bine ai revenit acasă, spuse el.

Kennedy se uită de jur împrejur, mai întâi la stânga, apoi la dreapta.

— Fără fanfară? Fără paradă? Halal întâmpinare.

— Heather, indiferent ce este, nu e vorba despre literatură veche.

— Nici eu nu am crezut că ar fi vorba despre aşa ceva, spuse ea. De fapt, Leo, cred că e vorba despre sfârşitul lumii.

El îi aruncă o privire uşor îngrijorată.

— Nu mă gândeam atât de departe. Dar am căutat-o pe fata aia *Elohim* a ta şi am descoperit....

– Ce-ai făcut?

Kennedy înţepeni locului şi se răsuci cu faţa spre el, incapabilă să-şi ascundă groaza de pe chip.

— Leo, ţi-am spus…

— Ştiu. Mi-ai spus să mă ţin deoparte. Dar eu nu ţi-am promis nimic. Ascultă, trebuie să-ţi arăt ceva. Poţi să-mi acorzi o oră sau două? Îţi promit că este ceva ce n-ai mai văzut în viaţa ta.

— Am mai auzit chestia asta la mulţi bărbaţi, şopti Kennedy întunecată. Şi nu duce niciodată la ceva bun.

Nici asta nu este o excepţie, se gândea ea, trei sferturi de oră mai târziu. Stătea într-un depozit din Lewisham, sub un arc de cale ferată, cu porţile zăvorâte în spatele ei şi se uita în interiorul unui camion cu benă. Marfa dinăuntru era ceea ce puteai obţine dacă-i cereai unui terorist să-ţi servească viziunea lui despre paradisul terestru.

Luă o puşcă dintr-o ladă din spatele camionului, pe care Tillman o deschisese deja. Era o armă militară – nu una sportivă şi nici pentru apărarea ordinii publice. Era proiectată pentru a fi bine fixată pe sol şi programată pentru un tir automat de câteva sute de focuri pe minut, trimise către orice petic de pământ care avea nevoie să fie desţelenit.

Cutia următoare avea grenade, iar cealaltă, alte puşti. Erau stivuite în picioare lângă trei baterii de fosfor alb.

— Pare un coşmar, spuse Kennedy.

— Sau o poluţie nocturnă, spuse Tillman. Depinde de ce parte te situezi. Era un depozit plin cu chestii din astea, Heather. De treizeci sau patruzeci de ori mai mult decât vezi tu aici. La ora asta, depozitul s-a transformat în scrum şi cenuşă. Şi am de gând să mă descotorosesc şi de încărcătura din camion, de îndată ce găsesc o soluţie. Am vrut doar să vezi şi tu, mai întâi, ca să ştii că nu am exagerat.

Tillman îşi trecu o mână prin părul său încâlcit, părând mai nesigur şi mai tulburat decât îl văzuse ea vreodată.

— Heather, mi-am aruncat ochii peste documente. Firma care deţinea depozitul – High Energy Haulage – făcea livrări în sute de alte locuri. Era o reţea la nivel global.

— Ai anunţat poliţia?

Tillman râse lugubru.

— Da, am anunţat-o, dacă asta mai contează. Dar după cum

ţi-am spus, ăsta nu era decât un centru de distribuţie. Îţi dai seama ce avem aici? Noi ştiam deja că Mesagerii sunt ucigaşi, dar asta…

Îşi aruncă braţele într-un gest dezarticulat, în direcţia camionului purtător de moarte.

— Doar dacă nu cumva filiera lor din Londra a fost cuprinsă de o psihoză colectivă subită, avem de-a face cu o escaladare incredibilă a ostilităţilor. Ei transportă cantităţi industriale de arme mici, de muniţii pentru front, materiale puternic explozive şi incendiare. Pe care le transportă până unde trebuie. Şi sunt suficiente pentru un război de dimensiuni medii – şi bănuiesc că pentru asta şi sunt.

Kennedy clătină din cap.

— Nu sunt pentru asta.

Tillman o privi uimit.

— De unde ştii? Ai găsit ceva în Franţa? Ceva care are legătură cu…

Kennedy îl întrerupse.

— Încă nu, Leo. Deocamdată îmi arăţi tu ce ai de arătat. Cum se leagă toate astea cu Mesagerul pe care l-am întâlnit? Cu fata? Mi-ai spus că ai pornit în căutarea ei. Explică-mi.

Kennedy îşi putea da seama din expresia cu care el o privea că tonul o trădase prea mult. Tillman ştia că ea ascundea ceva şi mai ştia că era ceva important. Cât de greu i-ar fi să pună toate piesele cap la cap şi să-şi dea seama pe cine urmărise?

— Spune-mi, zise ea din nou şi mai nerăbdătoare.

— Conduce o motocicletă, spuse Tillman, cu o voce calmă, aproape neutră, spre deosebire de cea a lui Kennedy. Manolis a reuşit să obţină numărul de înmatriculare, apoi a piratat reţeaua de radare din UK, ca să vadă locurile unde a fost înregistrată. Am căutat locuri unde apărea de mai multe ori. Ne-am gândit că poate aflăm unde stă. Numai că ne-a văzut când am venit.

— V-a *văzut*?

Kennedy era, din nou, uimită.

— Vrei să spui că te-ai întâlnit cu ea? Tu de fapt…

— Nu, nu am spus asta. A ghicit ce aveam de gând să facem şi ne-a dejucat planurile. În orice caz, asta e părerea mea. A vrut ca eu să găsesc acel depozit. A folosit motocicleta ca să mă ducă acolo. Sau poate că ea însăşi supraveghea acel loc, iar Mano a mers pe o pistă greşită. Dar oricare variantă ar fi cea reală, ştie că eu am fost acolo. M-a urmărit tot timpul.

Luă puşca din mâna lui Kennedy şi o puse înapoi în ladă, după care trânti capacul cu putere. Kennedy uitase şi că o avea în mână.

— De unde ştii asta? îl întrebă ea.

— Pentru că am declanşat o alarmă, din greşeală, în timp ce mă aflam în depozit. Transformându-mă într-o ţintă. Puteam să fiu omorât şi pe bună dreptate. Dar nu am fost, pentru că cineva m-a acoperit. Un alt trăgător, întins în iarbă. Şi din câte mi-am putut da seama, a făcut-o fără să omoare pe nimeni. Împuşcă frumos, cu precizie.

— Nu a fost omul tău? întrebă Kennedy. Manolis?

— El nu e ţintaş. Şi nici nu era prin apropiere. Nevastă-sa m-ar jupui şi mi-ar pune sare pe răni dacă i-aş cere să facă ceva de genul ăsta. Îl folosesc pentru filaj, care este specialitatea lui şi numai la asta îl folosesc.

Tillman se opri o clipă şi o privi. Kennedy a trebuit să-şi învingă impulsul de a-i întoarce spatele, temându-se de ce i s-ar putea citi pe faţă.

— Uite ce este, spuse el, sunt sigur că nimeni nu m-a urmărit când m-am dus acolo. Şi nimeni nu a mai umblat pe terenul ăla viran, după ce am ajuns eu acolo. Ceea ce înseamnă că puşcaşul se afla deja pe poziţii, ascuns, înainte de sosirea mea. Fata a fost. Nu văd altfel cum. Iar ea m-a sprijinit din umbră, singurul motiv pentru care am scăpat cu viaţă. Dacă ea mi-a întins cu adevărat nişte piste pe care să le urmăresc – dacă ştia că aveam să pornesc în căutarea ei, să-i găsesc motocicleta şi tot restul – atunci înseamnă că a avut o grămadă de intuiţii bune în ceea ce mă priveşte, bazate doar pe adieri de vânt şi clar de lună.

— Ea este un Mesager, spuse Kennedy. Te-au studiat ani în şir.

Şi mai aveţi în comun o grămadă de ADN. Poate că asta i-a dat şi un mic imbold.

Tillman încuviinţă din cap.

— Aşa se explică, presupun. Cât de cât. Dar tot mai am sentimentul că se mai petrece ceva – şi poate că este acel ceva pe care mi-ai promis că mi-l vei spune mai târziu. Poate că a venit timpul să dai cărţile pe faţă, Heather?

— Este… cred…

Era cât pe-aci să-i spună, apoi ezită. Când îl întâlnise prima dată pe Tillman, părea să fie în pragul unei depresii, epuizat de anii de căutări ale familiei pierdute. Acum era mult mai bine, dar dacă i-ar fi povestit despre Diema şi s-ar fi dovedit că se

înşelase, răul pe care i l-ar face ar fi imposibil de prevăzut. Era aproape la fel de mare ca răul pe care i l-ar putea face dacă avea dreptate şi dacă Tillman ar fi aflat de la fiica lui ce li se întâmplase băieţilor săi. Kennedy avea mai multe motive să-şi ţină gura şi doar unul ca să vorbească. Însă era un motiv serios: nu avea nici un drept să se pună între Tillman şi fiica lui – singura persoană în viaţă pe care o iubea cu adevărat.

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să-l limpezească. Tillman o aşteptă răbdător să înceapă să vorbească, dar înainte ca ea să o poată face, îi sună telefonul. Recunoscătoare pentru întrerupere, îl scoase din buzunar. Era tot Rush.

— Trebuie să răspund, minţi ea.

— OK, spuse Tillman. Tot aici voi fi şi când termini de vorbit.

Ducând telefonul la ureche, Kennedy se întoarse uşor, nu atât pentru că avea ceva personal de vorbit, cât pentru că încă mai simţea impulsul să se ascundă şi telefonul îi servea drept scuză.

— Te ascult, Rush, spuse ea.

— Kennedy.

Vocea lui era tensionată.

— Cum a fost călătoria?

— A fost productivă. Ai găsit ceva util despre Toller?

— Ei bine, aveam de gând să lucrez ceva acasă… începu Rush, dar o a doua voce din fundal îl făcu să tacă. Nu am voie să vorbesc despre asta, şopti el. Ea spune să o las pe mai târziu.

— *Ea* spune? Cine spune? Rush…

— Îmi pare rău, Kennedy. Trebuie să respect scenariul. Ascultă-mă.

Tremurul din glasul lui devenise acum mult mai evident, ceea ce făcea să se înţeleagă greu ce spunea.

— Aceasta este o invitaţie din partea Diemei Beit Yudas. Vrea ca voi amândoi să veniţi să vă întâlniţi cu ea.

— Noi amândoi? repetă Kennedy prosteşte.

Tillman părea că vrea să spună ceva, aşa că ea îşi întinse mâna ca să-l oprească, dând, în acelaşi timp, telefonul pe speaker. Probabil că Leo trebuia să audă mai întâi asta. Şi nu a putut să nu observe că fata folosea un nume diferit de cel al fostei soţii a lui Tillman, Rebecca Beit Evrom.

— Amândoi trebuie să ne vedem cu ea? întreab-o la cine anume se referă, Ben.

Se auzi glasul lui Rush la distanţă, subţire şi tensionat.

— Vrea să stea de vorbă cu voi, dar în condiţiile puse de ea.

Spune că probabil aţi aflat destule despre ea până în prezent, ca să nu faceţi vreo prostie, dar dacă se înşeală cumva, vrea ca voi să ştiţi că orice mişcare pe care o faceţi împotriva ei va însemna… mă va ucide. S-a înţeles?

— S-a înţeles, îi spuse Kennedy, auzindu-şi bătăile inimii. Rush, nu intra în panică. Venim să te salvăm. Dă-mi adresa.

— Nu, aşteaptă. Mai e ceva. Spune că tu trebuie să aduci cartea, iar Tillman, camionul. Şi nu trebuie să fiţi decât voi doi. Nimeni altcineva.

— Pot să vorbesc cu ea? îl întrebă Kennedy. Cu… Diema?

Tillman nu spunea nimic, dar sprâncenele i se ridicară şi buzele i se strânseră.

Cealaltă voce şoptea în fundal.

— Da.

— Atunci dă-mi-o…

— Poţi vorbi cu ea aici. Vrea ca voi să veniţi aici, ca să puteţi vorbi toţi trei.

Kennedy respiră încet, încercând să se calmeze puţin.

— Şi unde este aici, Ben?

— O fermă. Ferma Dovecote. Adresa este…

— Cunoaştem adresa, spuse Kennedy. Venim acolo. Ajungem imediat.

— Minunat.

— Rush, va fi bine. Venim chiar acum. Nu-ţi va face nici un rău.

— Crezi? Glasul lui emana un sarcasm lugubru. M-a legat cu un afurisit de…

Legătura se întrerupse.

Kennedy se întoarse spre Tillman. El se îndrepta deja spre cabina camionului.

— Conduc eu, îi aruncă el peste umăr.

42

Când Ben Rush se gândea la ferme – ceea ce, trebuie să recunoaştem, nu o făcea prea des – avea tendinţa să se gândească la o casă mare cu o mulţime de hambare şi grajduri de jur împrejur, cu găini care scurmau în ţărână şi un cal care se uita peste gard.

Ferma Dovecote era, practic, o ruină. Probabil că fusese, cândva, o fermă adevărată, dar arăta ca după un incendiu, în urma căruia rămăsese doar un petic mare de pământ ars pe care nu mai creştea nimic. Hambarele şi grajdurile se mai ţineau încă pe picioare, dar aveau găuri în pereţii din care fie se luaseră scândurile, fie fuseseră împinse înăuntru, iar acoperişurile strâmbe erau gata-gata să se prăbuşească. Se auzeau ciripituri şi insecte bâzâind în iarbă şi prin buruienile dintre acareturi, în rest, nu mişca nimic care să fi fost vizibil pentru Rush.

Poziţionat strategic, cocoţat pe unul dintre hambare, cu uşile deschise în faţa lui, se putea uita peste pământul ars până la şosea – şi putea fi văzut, la rândul lui, ceea ce se şi intenţionase, probabil. Stătea într-un balansoar, cu picioarele legate şi cu mâinile încătuşate la spate. Scaunul era şubred şi, de fiecare dată când îşi schimba poziţia, se legăna fie înainte spre stânga, fie înapoi spre dreapta. Se temea că, dacă s-ar înclina prea tare, ar cădea din pod şi şi-ar frânge gâtul. Sau poate că nu şi-ar frânge gâtul, dar explozibilul, sau ce-o fi fost în pachetul pe care fata i-l legase la piept, va exploda, pulverizându-l.

Fata stătea jos, la câţiva metri în spatele lui, sprijinită de o grindă. Stătea cu mâinile în poală şi se uita la drum. Oricare ar fi fost gândurile care-i treceau prin minte, nu lăsau nici o urmă: faţa ei era absolut inexpresivă.

Stăteau aşa de ceva vreme şi era evident că fata putea să rămână în continuare tăcută, mult şi bine. Aşa că, dacă urma să vorbească cineva, trebuia să fie el acela.

Îşi luă inima în dinţi şi începu.

— Îţi place *Curaj, câine laş?* o întrebă el.

Fata nu se mişcă, dar îşi roti privirile, aţintindu-şi ochii asupra lui.

— Nu, asta a fost tot ce i-a răspuns.

O spusese pe un ton ameninţător, ca şi cum ăsta ar fi fost un

subiect de ceartă, în mediul de unde venea ea.

— Te uitai la filmul ăsta.

Nici un răspuns.

— Eu le prefer pe cele vechi, faimoase, spuse Rush. *Familia Flinstone. Jetsons. Ursul Yogi.*

Cum fata continua să nu reacţioneze, el îşi derula lista vechilor desene animate, ca exerciţiu mental. Cel puţin, aşa îi trecea timpul.

— *Ogarul Huckleberry. Hector Iepurele de Câmp. Fantoma Fricoasă. Ursuleţii flocoşi. Fosie şi Pisicuţele. Un nătâng şi jumătate. Un motan pe cinste. Foghom Leghom. Tom şi Jerry.*

Fata tot nu reacţiona. Ei bine, poate un licăr de interes pentru Tom şi Jerry, dar nimic care să ducă la ceva.

— Vrei să jucăm un joc?

— Nu.

— Haide, pun pariu că pot să-ţi citesc gândurile.

Fata se uită la el îndelung. În cele din urmă, îi spuse:

— Taci din gură.

— Nu crezi că pot să-ţi citesc gândurile? insistă Rush.

De data aceasta, ea nici nu s-a sinchisit să mai vorbească.

— Gândeşte-te la un număr de la unu la zece, îi spuse Rush. Apoi scade cinci.

Fruntea fetei se încreţi.

— Elefantul roz din Danemarca. E veche şi stupidă. Acum, taci din gură. Sau vrei să te tai?

Şi deodată, îi apăru un cuţit în mână. Era un obiect ciudat, asimetric, cu o prelungire plată, ca un cârlig sau o paranteză, pe una dintre laturile lamei. Rush se holbă la el, apoi la fată. După o clipă, îşi băgă cuţitul înapoi în tricou. Probabil că avea o teacă acolo, prinsă de umăr: breteaua cobora printre sâni şi cuţitul stătea acolo, jos. Acum se uita la pieptul ei – iar ea se uita la el cum se uită la pieptul ei, ceea ce poate că nu era o idee prea bună.

— Dacă mă tai, nu vei mai avea nici un ostatic, spuse el.

Abia reuşea să-şi ascundă tremurul din glas.

— Nu, băiete, spuse fata calm. Dacă te *omor,* nu mai am ostatic. Dar te pot tăia.

Asta l-a făcut să amuţească pentru vreo zece minute bune. Dar citise odată un roman poliţist, în care detectivul spunea că era mai uşor pentru psihopaţi să te omoare dacă nu erau puşi în situaţia de a te vedea ca pe o fiinţă umană. Aşa că încercă din

nou.

— Numele meu este Ben, spuse el. Pe tine cum te cheamă?

În loc de răspuns, fata cotrobăi prin sacoşă, scoase o fâşie îngustă de pânză galben pai şi începu să o răsucească într-un soi de împletitură. Se uită la Rush, care aştepta.

El cântărea plusurile şi minusurile. Era un semn bun, într-adevăr, că ea hotărâse să-i pună căluş în loc să-l taie cu cuţitul.

Dar el nu voia deloc să i se pună căluş.

Dar dacă ea se apropia destul de mult ca să-i pună căluşul în gură, poate că ar fi putut face ceva. Să-şi schimbe poziţia într-un moment-cheie, poate şi s-o arunce jos din hambar.

El ştia că aşa ceva nu se va întâmpla. Chiar dacă ar fi avut amândouă mâinile libere, fata l-ar fi rupt ca pe o bucată de hârtie, transformându-l într-o figurină de origami.

Dar ce naiba era el, la urma urmelor? Ea îi spusese *băiete,* or, el avea pe puţin un an mai mult decât ea, probabil doi. Şi nu reuşise să facă absolut nimic, până acum, decât să fie bătut şi legat şi interogat şi intimidat de ea.

— Ai nişte ţâţe foarte, foarte mici, îi spuse el, după o tăcere lungă şi apăsătoare. Dar îţi stă foarte bine aşa. Dacă te-ai gândit vreodată să-ţi faci operaţie estetică, te sfătuiesc să n-o faci.

Căluşul îl jena, muşcându-l uşor într-un colţ al gurii, dar Rush se bucura puţin că fata se înroşise când i-a strâns nodul.

Acum am devenit uman, se gândea el. *Ba mai mult şi tu ai devenit.*

43

Pe autostrada A3100, la sud de Shalford, era un anunţ pe marginea şoselei pe care scria DE VÂNZARE HAINE DE MORŢI. Era montat în faţa unei barăci de lemn, fără ferestre, a cărei vopsea scorojită îi dădea un aspect de lepros. Prima dată când Kennedy venise cu maşina pe această şosea, pe când avea doisprezece ani, observase în primul rând lipsa prepoziţiei „la” şi se strâmbase la anunţ cu îngâmfare. Nu-i trecuse prin cap să se întrebe cine erau cei morţi şi cum de ajungeau lucrurile lor aici, în fundătura asta de Surrey.

Acum trei ani, pe când se afla în cabina unui camion, alături de Tillman la volan, fusese doar mirată că anunţul încă mai era acolo.

Acum, într-o zi cu un soare care se tot ascundea după nori neaşteptaţi şi mânaţi de vânt, acest neavenit anunţ morbid o izbi ca o prevestire rea.

Când Tillman ieşi cu camionul de pe şosea, pentru a o lua pe drumul către ce mai rămăsese din ferma Dovecote, mintea ei se gândea numai la moarte – atât a ei, cât şi a oricui altcineva. La vizita lor precedentă, ea şi cu Tillman fuseseră blocaţi pe acoperişul casei care ardea, iar jos, un trio de *Elohim* îi fotografia de fiecare dată când îşi iţeau capetele deasupra jgheabului. Kennedy fusese cât pe-aci să sară de pe acoperiş, cu vaga speranţă că va rămâne suficient de întreagă la aterizare, pentru a o putea lua la goană, dar, de fapt, ea alegea între a-şi frânge gâtul şi a arde de vie.

Dar Tillman le dejucă planurile agresorilor, care, pe întuneric, se crezuseră invincibili. A început să tragă de pe acoperiş, aruncând în aer rezervorul de motorină al camionului cu care veniseră, cu temele pregătite, pentru o incursiune incendiară. Unul din Mesageri a murit în acea explozie şi Tillman l-a împuşcat pe celălalt când a venit în goană – mult prea târziu – să-şi ajute prietenul.

Numai că nu era prietenul lui. Era fratele lui. Erau chiar băieţii lui Tillman, Ezei şi Cephas, pe care el îi cunoscuse sub numele de Jude şi Seth. Şi cum nu-i mai văzuse de când aveau patru şi cinci ani şi cum nu s-a aflat niciodată destul de aproape de ei pentru a le vedea feţele clar, Tillman nu a avut nici cea mai vagă bănuială

de ceea ce făcuse – căutările lui timp de doisprezece ani l-au adus, în cele din urmă, înapoi la fiii săi şi asta, doar pentru a-i împuşca.

Dar Kennedy era sigură că Diema-fosta-Tabefosta-Grace ştia foarte bine acest lucru. Că alesese acest loc unde fraţii ei luptaseră şi muriseră pentru că, într-un fel, îi convenea de minune. Şi acum, când Tillman frâna încet pe acelaşi pământ trist şi pârjolit, pe Kennedy o cuprinse spaima gândindu-se la ce îi aştepta.

Tillman o privi întrebător: *pregătită*? Ea încuviinţă scurt din cap, răsuci maneta de la uşă şi coborî din cabină, ţinând sub braţ copia imprimată a cărţii lui Toller. Stratul înnegrit de sub picioarele ei – chiar şi după trei ani, probabil cărbune amestecat cu tot atâta ţărână – scârţâi când se lăsă cu toată greutatea pe el. Se uită de jur împrejur şi, în timp ce Tillman întorcea camionul, ea înţepeni.

Rush se afla în întregime în raza ei vizuală. Atunci, pe când casa era încă în picioare, hambarul ales de Diema ar fi fost ascuns în spatele ei: în prezent, se afla în faţa lor, la o distanţă de vreo treizeci de metri, unde nu se găsea mai nimic. Uşile de la hambar erau larg deschise sau, mai degrabă dispăruseră, iar Rush stătea în ceva ce părea un scaun obişnuit de bucătărie, la margine, uitându-se în jos la ei. Ţinea mâinile la spate, probabil legate sau încătuşate.

Kennedy se miră o clipă de ce nu-i strigase. Apoi observă căluşul din gura lui.

Fata nu s-a arătat de la început, dar apoi veni din interiorul hambarului şi se aşeză lângă Rush, cu mâna pe spătarul scaunului. Avea o expresie calmă şi rece. Se îndreptară spre ea, dar fata şi-a mişcat capul într-un gest ameninţător, iar ei se opriră locului.

— Trebuie să auziţi ceva înainte de a mai face un pas, le strigă.

Îşi ridică mâna. Ţinea în palmă ceva mic şi alb. Apăsă cu degetul mare şi cifrele ticăitoare ale Big Ben-ului veniră în zbor până la ei. Din câte şi-a putut da seama Kennedy, veneau din direcţia lui Rush.

— Asta nu este decât un buton de sonerie fără fir, le spuse Diema. Dar vreau să vă uitaţi bine la prietenul vostru.

Kennedy se uită. Rush avea ceva voluminos peste tricou – un obiect fără mâneci, ca o vestă de salvare. Era de culoare neagră

strălucitoare şi, orice ar fi fost înăuntru sau sub el, la suprafaţă apăreau nişte umflături dreptunghiulare. O vestă sinucigaşă. Iar butonul de sonerie putea fi un detonator perfect pentru chestia aia. Diema tocmai armase explozibilul. Dacă mai apăsa o dată pe buton, avea să explodeze.

— Acum ne înţelegem, spuse fata, lăsându-şi, din nou, mâna în jos pe lângă corp. Veniţi sus. Nu vă cer să aruncaţi armele pe care probabil că le aveţi. Numai să ştiţi că orice lucru necugetat din partea voastră va duce la pulverizarea acestui băiat prin peisaj.

— Atunci poate ar fi mai bine să vorbim aici, jos, spuse Tillman sec.

Diema se uită la el – iar expresia de pe faţa ei avea ceva batjocoritor, sau poate dispreţuitor.

— Ţi-e frică de moarte, Tillman? îl întrebă ea.

— Mă feresc de ea şi fac tot ce pot s-o evit, spuse el.

Şi tu vrei ca ea să vină jos, nefiind pregătită pentru varianta asta, se gândea Kennedy. *Dar aici, ştacheta este prea sus, Leo – atât pentru tine, cât şi pentru Ben Rush.*

— Vom veni sus, spuse ea cu glas tare. Şi lui Tillman, încet: Nu o provoca prea mult. După ce vom afla ce vrea să facă, vom hotărî cum să acţionăm.

— De când cochetăm cu aproximativ douăzeci de kilograme de explozibil? îi replică el în şoaptă.

— Mai întâi, luaţi camionul din drum, le spuse Diema. În spatele hambarului. Tillman, te ocupi tu de asta. Kennedy, vii sus. Acum.

Au făcut aşa cum li s-a spus. Tillman s-a suit din nou în camion şi a pornit motorul care începu să huruie. Trecu pe lângă Kennedy care se îndrepta spre hambar. Apoi, păşind peste prag, se pierdu brusc în umbră.

Scara de la pod era în dreapta ei. Nu mai era nimic în hambarul părăsit, nici baloturi cu fân, nici unelte ruginite, nici staule sau iesle. Dacă li se pregătea vreo ambuscadă, aceasta era sus, în pod, cu Diema şi Rush. Dar, atunci, dacă era o ambuscadă, fata se străduia prea mult. I-ar fi putut lăsa, atât pe Kennedy, cât şi pe Tillman, să moară până acum, fiecare separat şi de mai multe ori, în schimb, ea încerca să-i ţină în viaţă.

Dacă se schimbase cumva agenda, o vor afla în curând. Dar Kennedy nu putea face nimic altceva decât să intre în joc; asta dacă nu era dispusă să stea deoparte şi să se uite cum toate

dinăuntrul lui Rush vor ajunge în afara lui.

Urcă pe scară.

Podul era mult mai dotat decât partea de jos a hambarului. Pe lângă scaunul pe care stătea Rush, mai erau alte două scaune în jurul unei mese pliante. Pe masă se afla o carafă cu apă şi, alături, un set de pahare de plastic. Tot confortul domestic.

Diema se depărtă de Rush şi se opri cu spatele la peretele podului, drept în faţa lui Kennedy. Detonatorul era pregătit în mâna ei; îşi ţinea degetul mare pe el. Kennedy intră, păşind peste pragul uşii cu mişcări foarte lente.

— Vreau să mă asigur că Ben este bine, îi spuse ea fetei. Pot să-i scot căluşul ăla?

— Poţi să te aşezi la masă, îi zise fata şi să aştepţi cuminte până ce-ţi voi spune ce altceva să mai faci. Asta-i cartea?

Kennedy îi arătă teancul de pagini printate, care nu erau legate, ci prinse cu un elastic. Îl aşeză pe masă – la fel de încet, la fel de precaută.

— Bine, spuse Diema. Acum stai jos.

Kennedy se aşeză.

Îl auzi pe Tillman jos, care se pregătea să urce.

— Dacă apeşi acum pe acest buton, îi spuse Kennedy fetei, vei muri şi tu odată cu noi.

— Sunt un soldat, îi răspunse Diema. Soldaţii se aşteaptă să moară pe câmpul de luptă.

— Din experienţa mea, spuse Tillman în timp ce-şi strecura capul şi umerii prin deschizătura uşii, soldaţii se aşteaptă ca ceilalţi să moară, dar nu ei.

Îşi ţinuse mâinile goale la vedere, cât se urcă în pod. Cu toate acestea, fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Stai jos, îi spuse.

Se aşeză, dar trase scaunul puţin mai departe de masă, orientându-l spre fată. Vrea să aibă libertate în mişcări, în caz de nevoie, îşi dădu seama Kennedy.

Dacă Diema văzuse ce făcea el, nu dădea vreun semn că acest lucru o deranja.

— Mai este în camion tot ce ai luat din depozit? îl întrebă ea.

Tillman încuviinţă din cap.

— Toate dovezile incriminatoare, spuse el, adunate la un loc. Despre asta e vorba? Faci parte din echipajul de curăţare?

Diema se gândi la întrebare cu toată seriozitatea.

— Da, spuse ea. Cred că fac parte. Dar habar nu aveţi ce

anume curăţ eu, prin urmare, habar nu aveţi ce vorbiţi. De fapt, de aceea vă şi aflaţi aici. Ca să primiţi instrucţiuni.

Făcu o pauză, o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat o întrebare. Cum nici Kennedy, nici Tillman nu spuseră nimic, ea continuă:

— Dacă voiam să va fac rău – dacă voiam să vă fac rău acum, astăzi – v-aş fi întâmpinat altfel. Vă daţi seama de asta, nu-i aşa?

Kennedy se uită la Diema, apoi la Rush, care stătea cu spatele la ei şi iar la Diema. Ridică din sprâncene. Mesajul A.

Diema îi prinse privirea, fără să clipească.

— Am făcut tot posibilul să vă ajut, spuse ea. Asta mi s-a ordonat să fac. De aceea sunt aici. Dar am vorbit cu băiatul şi acum cred că va trebui să reconsider ordinele primite.

Continua să se uite la Kennedy intens, dar calmă.

— Cu ceva timp în urmă, spuse ea, aţi intrat în posesia unui secret. Un foarte mare secret. Când am vorbit cu băiatul – privirea ei se îndreptă o clipă spre Rush – am aflat că i-aţi împărtăşit şi lui acest secret. Înainte de a mai discuta despre un alt subiect, trebuie să aflu de ce. Presupun că aveţi simţul onoarei, că aveţi idee ce înseamnă onoarea.

Toate acestea îi erau adresate direct lui Kennedy, părând să-l excludă intenţionat pe Tillman şi erau rostite cu atâta gravitate, încât Kennedy se sperie puţin. Dacă fata asta împlinise douăzeci de ani, fusese de curând.

— L-ai legat pe Ben cu o vestă sinucigaşă la piept ca să vezi dacă noi suntem oameni de onoare? spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru. Asta vrei să spui?

— Nu.

Fata făcu un gest precipitat – se strâmbă uşor, după care se închise din nou în expresia neutră, ce părea s-o caracterizeze.

— Asta *tu* o spui. S-o luăm de la capăt.

Apăsă iar pe butonul soneriei şi se auzi din nou ticăitul Big Ben-ului. Kennedy scoase un sunet şi Rush se zgudui într-un acces de panică. Nu explodase nimic, în tăcerea sonoră, Diema aruncă butonul de sonerie pe masă.

— Nu este nici o vestă sinucigaşă, spuse ea. Nu sunt materiale explozive. Şi i-am pus căluş în gură pentru că vorbea despre sânii mei. Nu mi-a plăcut.

Kennedy se ridică în picioare. Primul ei gând după – *pupa-m-ai undeva!* – a fost la Rush. Voia ca el să fie dezlegat şi ţinut cât mai departe de porcăria asta. Reacţia iniţială a lui Tillman a fost diferită. Mâna lui dreaptă a alunecat peste stânga şi, deodată, îi

apăru un pistol în mână, ţintit spre fată. Nu era cel mare şi greoi, Mateba Unica, pe care-l folosea de obicei, era unul mic şi discret, pentru nopţi speciale de sâmbătă şi părea absurd de minuscul în mâinile lui mari.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, îi spuse brusc fetei, pentru că ştiu că mi-ai salvat viaţa noaptea trecută, dar a curs deja prea mult sânge ca să mai am încredere în tine. Te rog, treci la perete. Ţine-ţi mâinile la vedere şi mişcă-te ca şi cum ai umbla pe sub apă.

— Leo – îi scăpă lui Kennedy, cu inima cât un purice.

— Ea este *Elohim,* îi spuse el. Nu mai vreau surprize, Heather. Nu mai vreau altele în plus, faţă de cele pe care le-am avut deja. Apoi, către fată: Te rog. Am spus la perete şi fără discuţii. Treci.

Prostie după prostie, se gândea Kennedy cu amărăciune. Ştia că Tillman are dreptate, dintr-un punct de vedere. Dar se înşela din altul care o privea mai mult pe ea, aşa că se puse între ei doi, iar ţeava pistolului îi atinse diafragma, după care se opri la gâtul ei.

— Gata, Leo, ajunge, spuse ea. Lasă pistolul. A făcut destule ca să arate care-i sunt intenţiile.

Tillman încercă să o ocolească pe Kennedy, dar ea îi apucă încheietura cu ambele mâini şi era clar că el nu se va putea elibera decât prin forţă.

— Ce intenţii, o întrebă şi-a arătat ea, mai exact?

— Că nu are nici un interes să ne omoare, spuse Kennedy, printre dinţi. Aşa că lasă pistolul şi hai să vorbim. Deocamdată, ne aflăm pe un teren neutru. Îi aruncă o privire fetei, peste umăr. Corect?

— Nu e corect deloc, spuse Diema. Aici a curs sânge. Sângele alor mei. E departe de a fi neutru. Însă este sfânt şi eu îl voi cinsti. Tu, care l-ai vărsat, ar trebui să-l cinsteşti şi tu.

Îl privea pe Tillman drept în ochi, cu o expresie feroce, dar calmă. El îi susţinu privirea cu o hotărâre războinică, pe care Kennedy o mai văzuse pe faţa lui şi înainte. O trecu un fior pe şira spinării. Pentru o clipă, se simţi ca şi cum ar fi păşit între Tillman şi reflecţia lui în oglindă. *Cum de se putea uita la Diema atât de aproape şi să nu vadă? Şi cum de nu auzea din vocea ei cât de mult însemna pentru ea acel sânge vărsat?*

— Dar acum e bine, reluă ea, ştiind că era mult mai rău decât o minciună. Acum e bine şi asta contează. Fără pistol. Stăm de vorbă. Poate ne spui şi nouă, Diema, ce se întâmplă şi care e

rolul tău în toate astea. Nimeni nu va muri. Nimeni nu va muri, Leo.

El stătea tot cu pistolul ridicat. Forţând lucrurile, Kennedy îl prinse cu mâinile şi-l trase. Ea nu avea cum să-i slăbească strânsoarea, însă Tillman o lăsă să i-l ia din mână.

Kennedy răsuflă prelung, zgomotos. Se întoarse spre fată.

— Vrei să-l dezlegi pe Ben? o rugă ea. Sau ar însemna să-ţi cerem prea mult?

Fata ridică puţin din umeri.

— E mult mai suportabil, spuse ea.

Dar căută în buzunar şi scoase o cheie de cătuşe, pe care i-o dădu lui Kennedy cu un gest dispreţuitor.

Kennedy trase scaunul de la marginea podului mai în spate, înainte de a-l elibera pe Rush. Şi înainte de a-i desface căluşul, îşi lipi gura de urechea lui.

— Să nu care cumva să faci vreo prostie, îi spuse ea. Numai Leo ar fi capabil să o domolească, fără a face uz de emoţii. Aşa că stăpâneşte-ţi mândria şi ţine-ţi gura.

Rush nu spuse nimic. După ce Kennedy i-a scos cătuşele, el i-a luat cârpa din mână şi i-a înfăşurat-o în jurul încheieturii.

— Am vorbit deja prea mult, îi şopti el. Avea un pistol şi m-a ameninţat că o să mă omoare. Îmi pare rău, Kennedy.

— Las-o baltă, spuse ea.

Ţinând seama de faptul că din cauza gurii ei mari ajunsese el în situaţia asta, ea ar fi trebuit să-i ceară scuze.

S-au dus înapoi la masă. Diema se uita la ei ca o profesoară severă.

— S-a întâmplat după moartea lui Alex Wales, spuse Kennedy. I-am povestit lui Rush cine era.

— Alex Wales?

— Mesagerul de la Ryegate House. Cel care lucra acolo sub acoperire. Rush l-a văzut pe Wales omorând un om cu un stilet otrăvit. Şi l-a văzut pe Wales cum îi curgeau lacrimi roşii. M-a întrebat ce însemnau toate astea şi eu i-am spus atât cât să înţeleagă despre ce era vorba. I-am vorbit despre tribul vostru şi despre Ginat'Dania unde aţi trăit înainte de ultima mutare. Nu am făcut-o cu inima uşoară.

— Cui i-ai mai spus-o? o întrebă Diema.

— Nimănui.

— Nici măcar iubitei tale?

Fata o privea cu un scepticism iscoditor. Kennedy îi susţinu

privirea.

— În nici un caz lui Izzy. Din experienţa mea, toţi cei care ştiu prea multe despre poporul vostru o sfârşesc destul de rău. Nu i-aş face una ca asta cuiva pe care îl iubesc.

Fata se întoarse spre Tillman.

— Dar tu? îl întrebă.

El scutură din cap.

— Nimănui.

— Jură.

— Cuvântul meu ajunge, fetiţo.

— Cuvântul tău nu valorează nimic. Jură. Jură pe ceva la care ţii.

Tillman rămase o clipă pe gânduri. Apoi arătă dincolo de ea, în direcţia geamului.

— Ai pomenit de sângele pe care l-am vărsat aici. Jur pe acel sânge. Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre poporul tău sau despre Ginat'Dania.

Diema se albi la faţă, după care fu năpădită de o emoţie puternică, haotică. Încercă să vorbească de câteva ori, iar Kennedy stătea încordată, gata să intervină, deoarece i se păru, o clipă, că fata era cât pe-aci să se năpustească asupra lui Tillman. Dar îşi recăpătă controlul.

— De ce aş crede eu că acest sânge are vreo importanţă pentru tine? îl întrebă ea, cu o voce groasă. L-ai vărsat fără să clipeşti.

— Erau tineri, spuse Tillman simplu. Foarte tineri. Şi a trebuit să-i omor pentru că cineva le-a băgat în cap o mulţime de mizerii abjecte. Nu mi-a plăcut deloc ce am făcut. Dar dacă nu mă crezi, voi jura pe altceva.

Diema schiţă un gest imperceptibil.

— Nu contează, spuse ea. Jur – pe acelaşi sânge – că niciodată nu vei mai spune altcuiva. Ia-o cum doreşti.

— Păi, sunt înclinat să o iau ca pe o ameninţare, zise el cu amărăciune.

— Pentru numele Domnului! interveni Rush. Eu am fost cel legat şi cu căluş în gură şi conectat la o bombă falsă. Putem să terminăm cu asta şi să trecem la afurisitul ăla de subiect?

— Sunt de acord, spuse Kennedy repede, îndepărtându-i pe amândoi de zona periculoasă. Diema, întâlnirea asta a fost ideea ta. Ce anume doreşti?

Fata se duse până la uşile podului şi aduse scaunul înapoi. Îl

puse în faţa ei, dar nu se aşeză.

— Vreau să facem schimb de informaţii, răspunse ea. După care, vreau să discutăm despre strategie.

— Vreau ceva care să mă convingă, spuse Tillman, că una din astea două e o idee bună.

Diema părea că nu-l auzise. Din nou, i se adresa lui Kennedy.

— Asta a fost misiunea mea, cu mult înainte de a fi a ta, spuse ea. Dar nu te pot face să ai încredere în mine sau să cooperezi. Îţi sugerez să pui cap la cap tot ce ştii. Acum, că ai citit cartea lui Johann Toller, probabil că ştii multe.

Cheamă-mă când ai nevoie de mine. Îţi voi dezvălui ce mi s-a spus, ce am descoperit singură şi-ţi voi răspunde la orice întrebare. O voi face fără să te rog să faci şi tu la fel. Nu-mi vine altceva în minte ce ţi-aş putea oferi. Voi aştepta în camion.

— Care este plin cu… începu Tillman.

— În *cabină.* Mă vei putea vedea de aici. Îmi faci semn cu mâna şi vin înapoi.

Apoi se întoarse spre el şi i se putea citi pe chip ura profundă, pe care o vedeau cu toţii.

— Ştii, Tillman, prin ce sunt legaţi membrii *Elohim*? Kuutma, numit şi Făclia, ţi-a explicat vreodată?

— Nu sunteţi legaţi prin nimic, replică Tillman. Sunteţi liberi să ucideţi pe cine aveţi chef. Preoţii voştri vă dau dezlegare pentru front.

— Liberi să ucidem, da. Sau să mutilăm. Sau să torturăm. Să furăm, acolo unde este nevoie. Să deteriorăm şi să distrugem tot ce trebuie deteriorat şi distrus, dacă asta va ajuta Poporul. Dar să nu facem nimic din toate acestea pentru plăcerea sau în folosul nostru. Şi să nu minţim. Aşa că vă spun din nou: nu am venit aici ca să vă omor. Dumnezeu v-a ţinut în viaţă atât de mult timp pentru a fi utili. Pentru a fi nuiaua cu care îşi pedepseşte duşmanii. După ce vă terminaţi treaba, veţi fi liberi să muriţi.

Coborî scara fără nici un zgomot. După câteva clipe, o văzură lângă camion, căţărându-se în cabină, unde se aşeză, cu braţele încrucişate, pe locul de lângă şofer.

— De unde începem? întrebă Kennedy.

— Să căutăm dispozitive de interceptare, îi răspunse Tillman repede.

44

Diema îşi amintea foarte puţine despre tatăl ei biologic. Mama ei o dusese înapoi la Popor înainte de a fi împlinit trei ani şi, bineînţeles, nu l-a mai revăzut niciodată după întoarcerea acasă. Trei ani erau destul de lungi pentru fixarea unor amintiri, dar cum ei aparţineau unei alte lumi, unei alte vieţi, păstra în minte din ce în ce mai puţine amintiri de care s-ar fi putut ataşa. Aşa că ele s-au estompat, mai încet la început, apoi rapid şi definitiv. Îşi amintea totuşi de câteva momente disparate:

Într-unul din ele, stătea la o masă lungă, joasă, aşezată pe jos, deci trebuie să fi fost într-adevăr foarte joasă – probabil o măsuţă de cafea sau ceva asemănător. Desena cu creioane colorate. Desena un leu în junglă. Creioanele erau noi şi tentante pentru că nu era obişnuită cu textura lor. În amintirea ei, erau un miracol în sine; aproape că radiau de *plinătatea* lor, aşa cum li se par copiilor lucrurile noi.

Aproape că terminase desenul, dar o stăpânea un sentiment de nerăbdare, avea senzaţia că timpul avea să se sfârşească. Apoi, nişte mâini mari, învăluitoare o cuprinseră de mijloc şi se simţi ridicată, picioarele atârnându-i puţin deasupra podelei şi fiind strânsă în nişte braţe prea puternice pentru a le putea opune rezistenţă.

Faţa tatălui său, cu obrajii drepţi şi bărbia ţepoasă, îi zâmbea, iar vocea lui groasă îi şoptea că e timpul să meargă la culcare, iar ea era luată de lângă creioanele ei şi de lângă leul aproape terminat, aproape viu, pentru a fi învelită în aşternuturi albe, într-o altă cameră. Fiind o cameră de copil, probabil că era plină de lucruri şi materiale colorate, dar în amintirile Diemei era albă ca aşternuturile, goală ca mânuţele ei necăjite.

În ciuda amintirilor vagi, de un lucru era sigură, fără vreo umbră de îndoială: niciodată nu a mai ţinut în mână creioanele; desenul nu a mai fost niciodată terminat. Lucrul acela minunat, neînsemnat, îi fusese furat.

Tatăl ei biologic era sinonim cu o pierdere, chiar şi atunci.

Stătea cu ochii aţintiţi pe uşile deschise de la podul cu fân, unde nu se vedea nici o mişcare. Aştepta ca ei să o cheme. Şi leul să fie, în sfârşit, eliberat.

45

— Ben Rush, acesta este Leo Tillman. Tillman, Rush, spuse Kennedy.

Întoarse paginile fotocopiate, astfel încât cei doi bărbaţi să le poată vedea.

— Dacă avem de gând să facem asta, spuse ea, cred că ar trebui să începem cu cartea lui Toller. Alex Wales a venit la Ryegate House ca s-o fure, apoi s-a apucat să întocmească o listă cu toţi cei care au citit-o, în ultimii şaizeci sau şaptezeci de ani. Cei care mai erau în viaţă acum nu mai sunt.

Kennedy stătea în picioare, iar bărbaţii stăteau jos – unul lângă altul, de aceeaşi parte a mesei, cu faţa la ea. Tillman scoase o pagină din teancul aflat înaintea lui şi citi cu voce tare; Rush se uita peste umărul lui.

— *„Şi cuvântul Mincinos va muri, iar cuvântul Adevărat va trăi. Aşa precum atunci când se treieră se alege Grâul de Neghină, cei care au trudit şi şi-au câştigat preţul pentru care au fost tocmiţi vor putea mânca, în sfârşit...”*

Tillman se uită la Kennedy.

— Ne-ai putea face un rezumat?

— Totul este cam în acelaşi stil, spuse ea. Trei sute şaptezeci şi două de profeţii de-a lungul a şaizeci sau şaptezeci de pagini – toate semnele şi minunile care vor veni chiar înainte de sfârşitul lumii.

— Exact ca în Cartea Revelaţiilor, observă Rush.

— Mulţumesc, Rush. Ştiam că mă pot bizui pe un bun catolic ca tine, care să poată face această legătură.

Simţind încă greutatea umilinţelor prin care trecuse mai înainte, Rush se înroşi şi o privi atent pe Kennedy să vadă dacă era sarcastică.

— Exact ca în Cartea Revelaţiilor, confirmă ea. Exceptând faptul că Toller intră în mai multe detalii. Luaţi la întâmplare câteva profeţii şi veţi înţelege despre ce vorbesc.

Tillman întorcea paginile şi, împreună cu Rush, a citit, un timp, în tăcere.

— De ce este cartea asta importantă? întrebă Tillman în cele din urmă. Vreau să spun, pentru Poporul lui Iuda? De ce le pasă lor cine o citeşte? Doar nu este scriptura lor, nu-i aşa?

— Ba da, cred că este, răspunse Kennedy.
Se aşternu tăcerea, timp în care Tillman cugeta la acest lucru.
— Dar noi am citit scriptura lor, spuse el. În orice caz, tu ai citit-o. Era mult, mult mai veche decât stupiditatea asta – secolul întâi sau al doilea. Şi vorbea despre legământul pe care-l făcuse Iisus cu Iuda.
— Şi care era acesta? întrebă Rush.
— Iuda l-a ajutat pe Iisus să moară, spuse Kennedy cu un aer plictisit. În schimb, Dumnezeu le-a dat lui Iuda şi acoliţilor săi pământul. Dar trebuiau să aştepte trei mii de ani pentru a-l moşteni. Treizeci de arginţi – reprezintă treizeci de secole.
— Şi ce legătură are asta cu restul? întrebă Tillman, arătând din cap spre cartea lui Toller.
— Cred că Toller făcea parte din Poporul lui Iuda, spuse Kennedy. Cred că a ieşit în lume din cetatea lor ascunsă şi a iniţiat sau s-a alăturat unui cult denumit Cea de-a Cincea Monarhie. Ei predicau o variantă apocaliptică a creştinismului. Erau în aşteptarea celei de-a cincea şi ultimei împărăţii – a lui Hristos – care urma să înceapă, aducând sfârşitul istoriei, sfârşitul regilor şi domniilor pământeşti, sfârşitul lumii cum îl ştim noi.
— Ia staţi puţin, interveni Rush. Asta crede Poporul lui Iuda sau doar Toller?
— Toţi cred că asta se va întâmpla, spuse ea. Însă Toller a crezut că se va întâmpla chiar atunci, la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. Şi a ieşit în lume să răspândească acest cuvânt printre păgâni – care însă nu este tocmai Legea după care se conduce tribul lui Iuda.
— Atunci, ce-a fost Toller, un fel de eretic al Poporului lui Iuda?
— Ăsta-i cel mai nimerit cuvânt, spuse Kennedy. Dar important pentru noi e faptul că a apărut din neant, în mijlocul secolului al şaptesprezecelea, începând să propovăduiască şi să scrie…
— După un accident, o întrerupse Rush.
Atât Kennedy, cât şi Tillman se uitară la el.
Rush se simţi puţin stânjenit de atenţia care i se dădea, dar continuă.
— Toller a căzut într-o râpă în Alpii Elveţieni. Apoi, un înger a început să-i vorbească despre vremurile ce vor veni. Dar profeţiile lui au început să se facă auzite după ce a revenit în Anglia.

— Un fel de experienţă „la un pas de moarte”, medită Tillman grav. Vedeţi, de aici i s-ar fi putut schimba cursul vieţii. A simţit că era chemat să facă altceva.

— Mai ştim şi alte lucruri despre el?

Rush dădu din umeri.

— Ştim când a murit. Şi ştim că avea un fel ciudat de a-şi face semnul crucii, care părea mai degrabă că se freacă pe burtă.

— Laţul, spuse Kennedy. Poporul lui Iuda îşi face semnul laţului, la fel cum creştinii îşi fac semnul crucii. Pentru ei înseamnă acelaşi lucru. Pentru că unele relatări timpurii despre viaţa lui Iuda vorbeau despre spânzurarea lui.

— Astea sunt probe circumstanţiale, spuse Tillman.

— Dar şi Toller vorbeşte despre cei trei mii de ani dăruiţi celor patru împărăţii ale Omului, înainte de întoarcerea lui Hristos. Această teorie corespunde credinţei tribului lui Iuda că ei vor moşteni pământul după ce acesta va fi stăpânit de fiii lui Adam – timp de trei milenii. Ei bine, Leo, ai întrebat de ce este importantă cartea lui Toller. De ce este importantă acum, pentru noi şi pentru Poporul lui Iuda. Acum ajungem aici. Uitaţi-vă la profeţiile de pe prima pagină a cărţii lui Toller.

De data asta citi Rush – pe un ton neutru, inexpresiv.

— „Necredincioşii care au pângărit Cuvântul Sacru îşi vor jeli Orbirea şi se vor căi. Aşadar şi în Munsters Churche, de asemenea, se vor căi. Dar această căinţă va veni prea târziu şi Flăcările Iadului îi vor cuprinde.”

— Soldatul necredincios este Thomas Fairfax, spuse Kennedy. Unul dintre generalii din timpul Războiului Civil englez. A simpatizat, pentru o vreme, cu a Cincea Monarhie a lui Toller, după care i-a părăsit. Din punctul lor de vedere, i-a trădat.

— Asta-i tot o poveste din trecutul istoric, spuse Tillman sec.

— Aşa este, fu de acord Kennedy. Dar în urmă cu câteva săptămâni, vechiul conac de la ţară al lui Fairfax, Nunnapleton Hall, a ars din temelii. Flăcările Iadului, dacă vreţi să fim melodramatici, în casa soldatului necredincios.

— Şi Biserica Munster a fost distrusă în acelaşi mod. Toller se referea la o biserică anume – Uberwasserkirche, locul unei revolte faimoase. La o zi după incendiul de la Nunnapleton, cineva a pus şi a detonat o bombă la Uberwasserkirche. Din nou, o bombă incendiară.

Amândoi bărbaţii se uitau la ea în tăcere, sumbri şi tulburaţi, încercând să priceapă ce însemnau toate astea. Dar până acum

nu auziseră nimic, iar lui Kennedy i se făcu milă de ei.

— Mă urmăriţi? OK, uitaţi-vă la profeţia numărul doi. „Îngerul Domnului va sta deasupra Sionului ţinând o Sabie de foc în mână, gata de Execuţie.” Pe unul dintre îngerii Domnului îl chema Azrael – cred că era îngerul morţii, dar nu sunt sigură. Când am ajuns acasă, acum patru nopţi, am deschis televizorul şi am auzit despre un incident în care un proiectil pământ-aer Azrael a fost aruncat deasupra Ierusalimului. Guvernul din Israel l-a considerat un accident. Dar, în continuare, profeţia spune că îngerul nu va lovi cu sabia pentru că încă nu a sosit timpul.

Kennedy a făcut o pauză, o clipă, aşteptând ca ei să-i pună întrebări. Ceea ce le spunea părea atât de nebunesc, până şi pentru ea, încât nu-şi imagina că putea cineva să înghită toate acestea. Însă când Tillman începu să vorbească, puse o întrebare foarte practică şi logică.

— Aşadar, ordinea acestor incidente, spuse el. Este aceeaşi cu ordinea în care apar profeţiile în carte?

— Întotdeauna. Am luat-o de la capăt ca să verific. Lansarea eşuată a proiectilului a avut loc în aceeaşi zi când a fost bombardată biserica Munster, dar dacă verificaţi după ora locală, s-a petrecut cu două ore mai târziu.

Se uită din nou la carte. Devenise deja o personalitate pentru ea, cu ghicitorile şi elipsele care parcă făceau parte dintr-un joc diabolic, promisiunile îndrăzneţe pline de un entuziasm psihopat.

— „Acolo unde a sângerat înaltul”, citi ea, „la fel va sângera şi cel Nemernic. Chiar şi viermele de care toţi se feresc şi-l dispreţuiesc”. După terminarea Războiului Civil, parlamentarii lui Cromwell l-au condamnat pe Charles I la moarte prin decapitare. A fost executat la Whitehall, în faţa unei clădiri numite Banqueting House. La o oră şi jumătate după incidentul cu proiectilul Azrael, o patrulă de poliţie a găsit aproximativ o mie de şobolani pe treptele de la Banqueting House – toţi cu capetele tăiate. Consideraţi-l pe rege ca fiind „înaltul” şi pe viermii însângeraţi exact acolo unde i s-a vărsat lui sângele. Ei au murit în acelaşi mod.

Se uită în ochii lui Tillman, apoi într-ai lui Rush şi dădu din umeri.

— Istru este fluviul Dunărea. Apele sale au fost înroşite timp de câteva ore după găsirea şobolanilor – nu cu sânge, ci cu vopsea de anilină, dar profeţia spune *„ca şi* de sânge”. Şi continuă tot aşa. Nu am reuşit să le pun pe toate cap la cap, dar,

după părerea mea, am descifrat aproximativ trei sferturi din carte. Toate profeţiile lui Toller se petrec în realitate, una după alta, în ordine.

Tillman îşi scărpină bărbia, dar nu spuse nimic.

— Iisuse Hristoase! protestă Rush. Ce spuneţi voi acolo? Vorbiţi serios? Toller a prezis sfârşitul lumii acum trei sute de ani şi se întâmplă în prezent?

— Nu eşti atent, mormăi Tillman. Ea nu a spus deloc aşa ceva.

— Nu, încuviinţă Kennedy, nu am spus. Dar Rush nu a fost în acel depozit cu tine, Leo. Şi nu a văzut ce ai tu în camion. Apoi i se adresă lui Rush: Incendiul de la Nunnapleton a fost provocat. Cadavrele găsite de poliţie printre ruine – necredincioşii care profanaseră cuvântul sacru – au fost aduşi în casă doar pentru a muri acolo. Nici atacul cu proiectil nu a fost o greşeală. Cineva s-a infiltrat într-o tabără israelită şi a ucis patru soldaţi, după care a dat drumul proiectilului. Nimic din toate astea nu a fost accidental, Rush. Mai mult, nici nu se poate considera că a fost vorba despre un destin implacabil. Toate aceste incidente sunt orchestrate cu multă grijă şi în mod deliberat.

Rush părea mai degrabă confuz decât convins.

— Dar dacă au loc peste tot în lume… şi la o distanţă de doar câteva ore…

Îşi lăsă fraza neterminată. Kennedy se întoarse spre Tillman.

— Spune-i ce-ai găsit, îi zise ea.

Tillman nu vorbi.

— Leo, el ştie deja despre Mesageri. Iar fata l-a sechestrat, considerându-l complicele meu, aşa că fii sigur că *Elohim* ştiu totul despre el. Spune-i despre depozit, dacă nu, o voi face eu.

Tillman făcu un gest să o oprească, dar mai aşteptă câteva clipe până să înceapă să vorbească.

— Se pare că este vorba despre un grup, spuse el, aruncându-i lui Rush o privire sumbră, un grup care stochează arme şi explozibili în cantităţi uriaşe. Transportă armele în multe locuri din lume. Am găsit ceea ce mă rog la Dumnezeu să fie ascunzătoarea lor principală şi am distrus-o, dar este aproape sigur că mai au o mulţime de materiale letale, stocate deja în multe alte locuri. Poate că, dacă avem noroc, i-am mai încetinit puţin.

— Dumnezeule! exclamă Rush.

Era livid la fată.

— Cineva foloseşte cartea lui Toller ca pe un manual de

instrucţiuni, conchise Kennedy. Tot ce a prezis pun ei în practică, având multă grijă să respecte detaliile întocmai şi să se asigure că dezastrele se petrec în ordinea corectă – în aceeaşi ordine în care sunt menţionate în carte.

Ceva se întâmpla cu ea – poate din cauza locului unde se afla şi a ceea ce se petrecuse, ce văzuse, ultima dată când a fost aici. Se duse la fereastră şi se uită în jos. După o clipă, când cei doi bărbaţi se apropiară de ea, le arătă o latură a camionului. Era scris numele companiei, proprietara depozitului, High Energy Haulage, cu iniţialele în roşu şi sigla în forma unui dolmen, două blocuri verticale pe care se sprijinea alt bloc orizontal.

— H-E-H, silabisi Kennedy. Heh.

Pronunţă *hei.*

— A cincea literă a alfabetului aramaic. Ei foloseau litere şi pentru cifre, aşa că acel semn de acolo este un cinci. A cincea. Monarhie.

— Dar de ce? întrebă Rush. De ce s-ar strădui cineva ca profeţiile să devină realitate, trei secole mai târziu? Nu are nici un sens.

— Poate că ar fi timpul să o invităm pe martora noastră oculară, spuse Kennedy, rupând tăcerea care urmă.

46

A fost odată un om foarte virtuos, spuse Diema, care s-a bucurat, de timpuriu, de toate bunătăţile şi onorurile pământeşti. Toată lumea îl iubea. Toată lumea credea în el. Toată lumea dorea ca el să reuşească. Dar, din nefericire, deşi nimeni din jurul lui nu era în stare să vadă, era posedat de un demon.

Le-a vorbit exact aşa, ca şi cum le-ar fi spus o poveste sau poate o parabolă – în orice caz, ceva ce nu avea legătură nici cu ei, nici cu ea, nici cu alţi ascultători, ci aparţinea unui alt nivel al realităţii, deşi lăsase clar să se înţeleagă că omul despre care vorbea era încă în viaţă.

Numele lui era Ber Lusim şi poate că, la urma urmelor, el nu era decât punctul cel mai îndepărtat al unei curbe de tip Gauss. Membrii *Elohim* erau întotdeauna aleşi de tineri. Diema însăşi, selectată la vârsta de şaisprezece ani, fusese chemată târziu, după standardele Poporului. Majoritatea Mesagerilor învăţau despre uneltele şi metodele activităţii lor înainte de a împlini treisprezece ani.

Ber Lusim se prezentă în persoană la Kuutma – însuşindu-şi procedeul curent – când avea nouă ani. După cum se povesteşte, cuvintele rostite de el au fost: „Vreau să slujesc”.

— Şi ce servicii ai de oferit? îl întrebă Kuutma, amuzat, pe băieţel.

Ber Lusim îşi desfăcu mâinile. În fiecare dintre ele ţinea o pasăre moartă – ceva minuscul, mai puţin de patru centimetri de la cap la coadă. Păsările erau verzi pe laturi şi aveau gâtul stacojiu. Penajul de pe burtă, pentru contrast, era gri şters. *Calypte anna,* pasărea colibri, una dintre cele mai rapide creaturi care au existat vreodată.

— Vreau să slujesc, spuse băiatul din nou.

Kuutma l-a adoptat în mod formal în rândul celor din *Elohim* atunci, pe loc.

— Acest Kuutma, interveni Tillman, cu o privire intensă şi neşovăielnică. El este bărbatul pe care l-am întâlnit în Mexico? Cel care-şi spunea Michael Brand[14]?

Fata îl privi.

---

[14] *Brand* – (engl.) făclie.

— Da, dar ce importanţă are asta? Nu este vorba despre un nume, ci de o descriere a fişei postului. Toţi Kuutma sunt Făclia. Kuutma înseamnă Făclia. Iar „el” din Michael înseamnă cel sfânt, cel al cărui nume nu poate fi rostit. Kuutma este făclia lui Dumnezeu într-o lume fără Dumnezeu.

Redus la tăcere, Tillman îi făcu semn cu mâna să continue.

Ber Lusim a fost cel mai mare dintre Mesageri. I s-a dat însărcinarea să plece la drum pe când avea cincisprezece ani – la Washington, unde aspectul lui tineresc şi nepământesc i-a fost de mare ajutor. Prima lui crimă a venit repede, după ce un jurnalist american începuse să se intereseze prea mult de nişte documente medievale, în care se specula despre existenţa unei secte de adorare a lui Iuda.

Jurnalista, căci despre o femeie era vorba, avea înclinaţii pedofile, manifestate deocamdată prin consumul de pornografie ilegală. Comandantul lui Ber Lusim se gândea să se folosească de acest lucru pentru a o reduce la tăcere, dar Ber Lusim a preferat o abordare mai directă. Se înfăţişă femeii – un băiat proaspăt, aparent doritor; o combinaţie imposibilă de inocenţă şi răutate. A fost poftit în casă, în dormitor, unde a ucis-o într-un mod care i-a distrus reputaţia postum, distrăgând atenţia mass-mediei foarte departe de investigaţiile ei profesionale.

A fost un triumf. Dar se pare că băiatul a rămas afectat, o victimă nerecunoscută a propriului său plan elegant. Sau poate că-i deşteptase ceva dinlăuntrul său. Demonul care dormita tot timpul acolo, aşteptând momentul să se dezlănţuie.

Ber Lusim a devenit din ce în ce mai puternic; de la ucenicia din Berlin până în Africa de Sud şi de acolo în Republica Federală a Germaniei. Acolo s-a dovedit adeptul blocării potenţialilor duşmani, intervenind cu sălbăticie şi hotărât, ori de câte ori se identifica sau doar se suspecta o ameninţare. Nu se obosea, ca mulţi dintre Mesageri, să arunce cu praf în ochi, lăsând fie bilete de sinucigaş, fie să creeze suspecţi falşi: dar nici nu lăsa vreo pistă care să conducă spre Popor, aşa că metodele sale brutale nu au fost niciodată puse în discuţie.

Când a împlinit douăzeci de ani, a fost făcut Comandant de Elohim. A fost o alegere populară. Mesagerii cu care lucrase îl admirau şi îi erau loiali. Steaua lui continua să se ridice. Oare îi plăcea să recurgă la sancţiuni extreme? Să fi fost uciderea o obligaţie profesională mai mare decât ar fi trebuit să fie în realitate? Probabil. Să fi fost oare doar o coincidentă că bărbaţii

Elohim prosperau şi erau recompensaţi la propunerea lui Ber Lusim, în timp ce femeile erau aspru evaluate şi trimise rapid în alte misiuni? Poate că nu. Dar este întotdeauna mai uşor să vezi aceste lucruri în altă lumină, după ce s-au petrecut.

În calitatea lui de Comandant, Ber Lusim era în principal responsabil de protejarea şi păstorirea femeilor *Kelim,* care se aflau în Germania la acea vreme. Era bun la asta, în opinia lui. Cel puţin, se pricepea să ia toate măsurile ca femeile să revină, împreună cu familia, atunci când sosea timpul. Din nefericire, s-a dovedit o sarcină care a scos la iveală fisurile din personalitatea lui Ber Lusim, agitându-le şi mai mult.

Lui Ber Lusim nu-i plăcea gruparea *Kelim* şi nici faptul că era în continuare trimisă afară. El se pronunţase, în cadrul Sfatului, pentru încetarea acestei practici şi, deşi a pierdut acea bătălie…

O altă întrerupere, de data aceasta, din partea lui Ben Rush.

— Acesta este lucrul despre care îmi povesteaţi? o întrebă el pe Kennedy. Târfele sacre? Femeile care pleacă din cetatea secretă pentru a rămâne însărcinate?

Kennedy încuviinţă din cap, încordată.

— Hai să ascultăm, spuse ea.

Pe măsură ce Diema vorbea, Kennedy observa cât de tare îşi strângea Tillman pumnii şi cât de albe îi erau încheieturile degetelor. Acest subiect era departe de a fi abstract şi teoretic pentru el. Soţia lui fusese una dintre aceste femei şi, deşi ştia că murise de mulţi ani, sentimentele lui pentru ea nu se conformaseră niciodată acestei realităţi.

— Continuă, îi spuse Tillman Diemei.

Pentru o clipă, privirile li s-au încrucişat. *Ea ştie ce-i face,* se gândea Kennedy, uimită şi neliniştită. *Poate că asta face parte din motivul pentru care se află aici.*

Diema continuă. Lui Ber Lusim nu-i plăcea gruparea *Kelim* absolut deloc. Sau poate că nu-i plăcea ceea ce implica asta, anume că vigoarea şi virtutea Poporului lui Iuda nu erau de ajuns prin ele însele – având nevoie să fie revigorate, din când în când, cu altoi din alt stoc.

Sau poate pentru că propria sa mamă fusese una dintre acestea, iar el se simţea pângărit de asociere. Indiferent care ar fi fost motivaţia lui Ber Lusim, poziţia sa îi permitea să acţioneze după cum îi dictau sentimentele. Femeile care ieşeau din Ginat'Dania ca să se culce cu bărbaţi adamici, pentru ca apoi să revină acasă purtându-le ADN-ul, treceau prin mâinile lui atât la

plecare, cât şi la întoarcere.

El îşi lua datoria în serios. Nimeni nu putea spune că era delăsător sau că nu-şi îndeplinise vreodată obligaţiile ce-i reveneau. Sub supravegherea lui, nici o oaie nu se rătăcea. Nici un Vas Sacru nu se întorcea gol; sau nu exista să nu se mai întoarcă.

Totuşi, unele au venit vătămate. Mai precis, fuseseră bătute. Când au fost chestionate despre asta, au spus că au fost pedepsite pentru neascultare. Pentru că le-a luat prea mult timp până să-şi găsească un partener adamic, pentru că au plâns că se despart de soţii lor Adamiţi, pentru că au luat prea multe cu ele sau pentru că au lăsat în urmă prea multe.

Discuţiile aveau loc în cadrul Consiliului. Ber Lusim nu era admonestat – exista un punct de vedere minoritar care considera zelul lui admirabil – dar i s-a solicitat să înceteze cu bătăile. În unele cazuri, femeile *Kelim* care se întorceau puteau fi gravide; o pedeapsă prea brutală le-ar fi putut face rău copiilor nenăscuţi, care, desigur, constituiau punctul nodal al acestei acţiuni.

Chiar şi aceea a fost o judecată de segregare. Cazul lui Ber Lusim se baza foarte mult pe paradoxurile pe care se fundamenta societatea Poporului şi pe paradoxurile pe care ameninţa să le producă. Femeile *Kelim* erau necesare şi, în teorie, erau respectate. Femeile care ieşeau în lume erau alese în loturi, prin urmare, misiunea neplăcută putea cădea oricui. Era un sacrificiu, la fel de important pentru supravieţuirea Poporului lui Iuda ca şi eterna vigilenţă a Mesagerilor şi sacrificiul trebuia onorat.

În teorie.

Realitatea era mult mai complicată. Când o tânără dintr-o familie bună era aleasă pentru a fi un vas, se obişnuia (deşi oficial se deplângea) ca părinţii să îi facă slujba de parastas. După ce revenea, era aproape imposibil ca ea să-şi mai găsească un soţ printre cei din Popor. Ba chiar erau unii – conservatori religioşi sau pur şi simplu misogini declaraţi – care nu permiteau să fie atinşi nici de umbra ei.

Ber Lusim era unul dintre aceştia – şi i-a convertit pe mulţi dintre Mesagerii care lucrau cu el la aceste opinii extremiste. Dar a acceptat hotărârea Consiliului şi a încetat să mai aplice pedepse fizice vaselor care reveneau.

Până la Orim Beit Himah.

Orim Beit Himah nu s-a prezentat împreună cu copiii ei pentru

a fi trimisă înapoi la Ginat'Dania, când sosise vremea s-o facă. Ber Lusim a trebuit să trimită o echipă de Mesageri ca s-o recupereze. Hotărâse să conducă el însuşi echipa.

A găsit-o pe Orim stând încă împreună cu soţul ei adamic. Au circulat zvonuri că ea îi explicase totul acestui bărbat, care a încercat să-i omoare pe Mesageri atunci când au sosit. Alte zvonuri, din contră, spuneau că soţul a găsit-o pe Orim pregătindu-se de plecare şi a sechestrat-o, fiind convins că voia să fugă cu un alt bărbat. Iar potrivit altei relatări, se pare că ea nu s-a prezentat la întâlnire, fiind bolnavă şi nu se putea ridica din pat.

Ber Lusim l-a ucis pe bărbat.

Şi pe Orim.

Şi pe copii.

Pentru prima data de când povestea, Diema părea tulburată rostind vorbele. A trebuit să se întrerupă câteva clipe şi să se ducă la fereastră, prefăcându-se că verifică dacă nu treceau vehicule pe drum – dar cu toţii puteau auzi că sunetul încet de motor la care ea reacţionase era al unui avion care zbura pe deasupra lor, probabil în drum spre Gatwick.

Toţi trei o priveau pe fată în tăcere, cum stătea în pragul uşii de la pod, nemişcată şi tăcută, uitându-se în jos la şoseaua pustie. Deşi agitaţia ei arăta că are sentimente umane, atitudinea sa îi reaminti lui Kennedy cine era Diema. Era atitudinea unui animal de pradă, care scruta orizontul cu ochii ei telescopici, în căutarea pradei.

Când a revenit, îşi recăpătase calmul, întru câtva.

Ber Lusim a susţinut că morţile fuseseră accidentale.

Că a avut loc o luptă cu soţul şi că acesta fusese înarmat. Femeia şi copiii au fost prinşi între schimbul de focuri şi au fost ucişi de gloanţe rătăcite, înainte ca să-i fi observat cineva.

Oamenii lui Ber Lusim i-au susţinut versiunea, în cele mai mici detalii. Dar în mod curios, ei au întrebuinţat un limbaj identic în descrierile lor, ca şi cum ar fi fost învăţaţi sau, cel puţin, ca şi cum ar fi discutat chestiunea între ei, cu foarte multe detalii de circumstanţă.

A fost un lucru îngrozitor. Spre deosebire de bătăi, peste asta nu se putea trece cu vederea. Acţionase fără pic de decenţă. Ce putea spera Ber Lusim, în cel mai bun caz, era să fie demis din funcţia de Comandant. Dacă se descoperea că a ucis-o pe Orim deliberat, cu bună ştiinţă, nu mai avea voie să părăsească

vreodată Ginat'Dania. Avea să-şi petreacă restul vieţii într-o celulă fără ferestre, cu treizeci de centimetri mai lungă şi mai lată decât înălţimea lui.

Dar când a fost chemat pentru a fi judecat, el dispăruse. Şi Mesagerii săi împreună cu el.

— Aşadar, cu un astfel de individ avem noi de-a face, spuse Tillman, după ce Diema îşi termină istorisirea.

Chipul lui era rece şi inexpresiv, dar îşi ţinea încă pumnii încleştaţi, strâns apăsaţi pe masă. Kennedy ştia cât de adânc fusese el pătruns de această poveste şi cât de mult trebuie să-i fi sângerat sufletul.

Dar Diema? Propria ei mamă fusese una dintre aceste femei. Oare asta să o fi mişcat, sau fusese altceva? Şi-a adus aminte de fată în acţiune, luptându-se cu cei doi *Elohim* la Izzy în dormitor, bătându-i măr şi lăsându-i aproape morţi.

Lăsându-i aproape morţi. Nu i-a omorât. De când un *Elohim* îşi lăsa treaba neterminată?

Un răspuns la această întrebare îi veni în minte imediat şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea că avea dreptate. Explica atât de multe. Explica această milă neobişnuită. Explica de ce Diema îşi întrerupsese povestea atât de brusc, tocmai atunci. Şi mai mult decât orice, explica firicelul ăsta neverosimil de şansă sau destin care i-au adus mai întâi pe Emil Gassan, apoi pe ea, apoi pe Tillman, în această încurcătură, din ce în ce mai profundă, din ce în ce mai încâlcită. Tillman îi spusese că fie acceptau ideea unor coincidenţe, fie căzuseră pradă megalomaniei – nu exista o a treia cale. Dar exista. Şi i se tăie răsuflarea când îşi dădu seama cât de simplu era – de o evidenţă aproape indecentă.

— Duşmanul cu care avem de-a face, spuse Diema cu gravitate, sunt aceşti *Elohim* renegaţi, comandaţi de Ber Lusim. Mai este un bărbat – Avra Shekolni – care li s-a alăturat de curând şi a devenit liderul lor spiritual şi învăţătorul lor. Noi credem că Shekolni a accentuat extremismul lui Ber Lusim. L-a făcut să accepte compromisurile şi mai puţin ca mai înainte.

— Staţi puţin, spuse Rush. Dacă acest Shekolni este nou în peisaj, din cauza lui caută ei cartea? A fost ideea lui?

Diema se uită la el gânditoare, câteva secunde. Părea să se întrebe dacă, răspunzând la întrebările unui fost ostatic, nu-i va ştirbi din demnitate.

— Da, spuse ea. Credem că a fost ideea lui Shekolni.

— Ei nu au furat numai exemplarul acesta, nu-i aşa? interveni Kennedy. Era cenuşă în cutia de la Ryegate House.

Diema îşi întoarse capul şi se uită la Kennedy. Intensitatea privirii ei era neliniştitoare. Atunci când te privea, părea că restul încăperii, restul lumii dispăreau.

— *Tephra,* spuse ea.

— Ce?

— Cenuşa de la jertfe se numeşte *tephra.*

— Mă rog.

Kennedy nu-şi putea stăpâni nerăbdarea din glas.

— Au furat toate copiile cărţii pe care le-au putut găsi. Le-au ars pe toate, în afară de una. Au luat cuvântul sacru din mâinile necredincioşilor.

— Da. Dar de ce este cuvânt sacru? A fost scrisă în urmă cu doar câteva secole, de – cum îi spuneţi voi? – un eretic? Un trădător? Un fugar? Nu este evanghelia voastră. Sunt veşti răsuflate aduse de un nebun.

Diema încuviinţă din cap.

— Cuvintele lui Toller s-au pierdut pentru că nu am crezut că merită să fie păstrate, admise ea. Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca cineva să considere că el ar fi putut face parte din Popor. Unul dintre Mesagerii noştri s-a rătăcit în vremea aceea, a fost căutat, dar nu a mai fost găsit niciodată. În timpul vieţii mele, un înţelept al Poporului a avut ideea că fratele nostru dispărut şi-ar fi luat un alt nume şi ar fi propovăduit Neamurilor sub identitatea lui Johann Toller.

— Atunci, de ce să fie venerat cuvântul lui? întrebă Kennedy. De ce l-ar mai citi cineva măcar?

— Toller a fost primul care a părăsit Poporul, fără binecuvântarea sau pedeapsa Poporului. Până la Ber Lusim şi Avra Shekolni, nimeni altcineva nu i-a mai călcat pe urme. Nimeni în cei trei sute şaptezeci de ani care s-au scurs.

Diema şi-a vârât mâna în tricou, de unde a scos cuţitul pe care-l ţinea acolo – lama ciudată, asimetrică, pe care Poporul lui Iuda o numea sica.

— Ştiţi ce este acesta? îi întrebă ea.

Nici nu apucă să vorbească, nici nu apucă să se mişte, că Tillman, din nou, era cu pistolul în mână. Dar fata nu şi-a dat seama de ameninţare şi nici nu părea să-l fi observat.

— Consideră că am spus da, sugeră Rush.

— Dar nu ştiţi cu adevărat ce este, insistă Diema. Pentru voi nu e decât o armă. Pentru noi, sunt două mii şi jumătate de ani de istorie. L-am avut cu noi şi am ucis cu el când am fost dominaţi de romani. Acum, îl purtăm cu noi şi ucidem cu el, ca bărbaţi liberi şi femei libere.

— Ce vrei să spui? o întrebă Kennedy. Şi ai putea s-o faci fără porcăria asta din mâna ta?

Diema puse cuţitul pe masă, lângă copia printată a cărţii lui Toller.

— Cred că vreau să spun că noi ne ţinem de tradiţiile noastre. Noi nu primim schimbarea ca pe ceva natural sau uşor. Poate că Avra Shekolni era deja interesat de cartea lui Toller, dinainte de a părăsi cetatea. Sau poate că nu. Acum însă ştim că este obsedat de acesta. Toller este singurul lui precursor adevărat – un bărbat religios care a plecat singur în lume, ducând ceea ce credea el că este un mesaj important.

— Şi? spuse Kennedy.

— Şi Shekolni crede în acest mesaj.

— Dar Toller prezicea sfârşitul lumii în trecut, în anii 1660. Şi nu s-a sfârşit, spuse Rush. Sau poate Shekolni crede că s-a sfârşit şi, acum, noi trăim în Matrix?

— Nu înţelegi, spuse Diema.

Rush se înroşi uşor.

— Nu, nu înţeleg. Este aşa cum ţi-am spus eu.

— Johann Toller, a continuat Diema, rostind cuvintele cu grijă, ca şi cum ar fi vorbit unor surzi, străini sau imbecili, a spus că lumea se va sfârşi după ce se vor împlini toate profeţiile lui.

— Asta am priceput.

— Atunci, ce ai face dacă *ai vrea* ca lumea să se sfârşească?

Rush se uita la ea.

— Dacă eu…? repetă el.

Apoi o privi mai intens. Tillman şi Kennedy o priveau şi ei.

— A sosit timpul legământului, spuse Diema. Apoi a trecut. Dumnezeu nu a venit la noi. Dar pe parcursul unui timp atât de îndelungat, foarte îndelungat, este posibil să se facă greşeli şi să apară neînţelegeri – nu de partea Numelui Sacru, ci de a noastră. Sima, consiliul nostru suprem, a pledat pentru răbdare. Planul lui Dumnezeu se va revela el însuşi, dacă vom aştepta.

Dar Shekolni, care avea un cuvânt de spus în acest consiliu, nu a fost de acord. A spus că Dumnezeu niciodată nu a vrut ca noi să aşteptăm doar. Să nu facem nimic era ultimul lucru pe

care El l-ar fi dorit de la noi. După trei mii de ani, timpul nostru va veni. Dar tocmai asta era – timpul *nostru.* De noi depindea să acţionăm. Şi Dumnezeu ne spusese deja ce avem de făcut.

— Prin intermediul lui Johann Toller, spuse Kennedy.

Diema ridică brusc din umeri. *Ce credeţi voi?*

— Asta fac ei acum.

Kennedy simţea cum o apucă ameţeala.

— Fac să se apropie sfârşitul lumii, provocând mai întâi să se întâmple semnele şi minunile. Ei anunţă A Doua Venire.

— Iar semnele şi minunile vor deveni din ce în ce mai mari şi mai sângeroase, spuse Diema. Numai dacă nu îi veţi opri.

— Numai dacă nu îi vom opri? îi scăpă lui Rush. Ce legătură are asta cu noi?

Diema arătă spre Kennedy, apoi spre Tillman.

— M-am referit la ei, spuse ea. Nu la tine, băiete. Tu nu făceai parte din plan.

— Şi noi făceam? se repezi Kennedy.

A avut dreptate. Trebuia să aibă dreptate.

— Băiatul a făcut o remarcă bună, mormăi Tillman, ridicându-se în picioare.

Se părea că nu fusese atent la cuvintele lui Kennedy.

— Asta-i treaba voastră, nu a noastră. Ceva ce voi şi poporul vostru aţi vomitat în lume. De ce, în numele a ce aveţi mai sfânt, să veniţi tocmai la oamenii pe care îi dispreţuiţi şi îi urâţi, cerându-le să vă cureţe propria mizerie?

Diema tăcea. Toţi stăteau cu ochii aţintiţi spre ea, iar ea ridică, din nou, din umeri. De data asta, gestul său părea să spună că îşi făcuse datoria, iar ei nu aveau decât să accepte sau să refuze.

— Este adevărat că dorim să anihilăm reţeaua lui Ber Lusim. Convingerile lui sunt erezii – abominabile. În plus, ceea ce face el ne pune pe noi în pericol. Este prea vizibil. Îi face pe oameni să-şi pună întrebări şi să caute scheme. Iată de ce am fost trimisă eu. Iată de ce sunt aici acum şi vorbesc cu voi. Eu aş spune că ştacheta este mai ridicată pentru voi, decât pentru noi. O mulţime de oameni au murit deja până acum. Dar dacă Ber Lusim ajunge la ultima profeţie, vor muri mult mai mulţi oameni.

Privirile Diemei şi ale lui Kennedy se încrucişară.

— Aţi citit cartea. Toller vorbeşte de mii de mii care vor fi sacrificaţi. Un milion de oameni. Nu pot crede că vreţi să se întâmple una ca asta.

— Dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit tu la noi, spuse

Kennedy. Puţin îţi pasă de câţi oameni mor, atât timp cât sunt de-ai noştri şi nu de-ai voştri. Pentru voi, noi nu valorăm mai mult decât vitele. Şi ştacheta? Cum poate fi ştacheta mai ridicată? Secretul este o lege de fier pentru voi. Orice ar ameninţa marele secret îl radeţi de pe faţa pământului. Şi vrei ca noi să credem că acesta – aceşti demenţi care au scăpat de sub control, producând toată debandada asta – nu înseamnă mare lucru pentru voi?

Diema îşi ţuguie buzele, ţinând puţin ochii întredeschişi.

— M-am exprimat prost, spuse ea cu un calm impasibil. Bineînţeles că ne îngrijorează. Dar este o parabolă – despre un călător, care a fost atacat de nişte hoţi, în timp ce stătea în faţa focului pe câmpul unde avea să înnopteze. A luat un lemn din foc pentru a se apăra de ei. Apoi, după ce duşmanii lui au fost bătuţi, a aruncat înapoi lemnul în foc pentru a arde complet.

— Iar noi suntem lemnul? întrebă Kennedy. Ce drăguţ. Şi este mult mai aproape de adevăr. Dar te-ai dat de gol, fetiţo – când ne-ai povestit despre moartea femeii şi a copiilor ei, a trebuit, deodată, să te duci la fereastră să respiri puţin aer curat. De ce îţi este atât de greu s-o spui?

— Să spună ce? întrebă Tillman. Este ceva pe care eu nu-l ştiu?

Diema se uită la el o clipă, apoi coborî privirile în pământ.

— Leo, ai văzut cum se luptă ei, spuse Kennedy, iar glasul îi suna aspru şi plin de ură în propriile-i urechi: pentru că detesta cu adevărat să facă asta. Marea minciună nerostită, păcatul omisiunii. Ura tot ce se ascundea în spatele ei. Ai văzut cu câtă nepăsare ucid ei.

— Am văzut chiar de aproape, încuviinţă Tillman. La fel ca tine.

— Dar când Diema, aici de fată, i-a scos din circulaţie pe cei doi Mesageri care se pregăteau să mă tortureze, i-a lăsat în viaţă, pe amândoi. Plini de vânătăi, plini de sânge, bătuţi măr, dar în viaţă. Şi ai spus că la depozit…

Se opri.

— S-a întâmplat la fel, confirmă Tillman.

Kennedy s-a aplecat înainte, apropiindu-şi faţa de a Diemei. Ca o şcolăriţă certată, Diema îşi ţinea capul plecat şi privea în jos.

— Nu-i poţi ucide pe-ai tăi, nu-i aşa? spuse Kennedy. Ne-ai băgat în toate astea pentru că nu poţi s-o faci singură. O singură

poruncă nu o poţi încălca. Nu ai voie să verşi sângele celor binecuvântaţi.

Rămaseră câteva clipe în aceeaşi poziţie.

— Răspunde-mi! îi strigă Kennedy.

Diema îşi ridică, în cele din urmă, privirile.

— Ai dreptate, spuse ea, cu vocea încordată. Sunt două porunci ce nu pot fi încălcate – pentru care pedeapsa înseamnă exilul, pentru totdeauna. Şi una dintre ele este… ceea ce ai spus. Noi nu putem face asta fără voi. Îl putem găsi pe Ber Lusim şi vă putem ajuta să-l opriţi, dar…

Tăcerea se prelungea.

— Dar aveţi nevoie de noi ca să apăsăm pe trăgaci, spuse Tillman.

Diema se îndreptă cât era de înaltă, fiind cu un cap mai mică decât el. Se uita la el, cu mâinile pe lângă corp, dreaptă şi nemişcată ca o cruce.

— Vouă vă vine uşor să vorbiţi, spuse ea. Spuneţi că ucidem cu multă uşurinţă. Dar noi ucidem ca să supravieţuim. Voi aţi ucis pentru lucruri mult mai puţin importante, cum ar fi banii, spre exemplu.

Tillman părea luat prin surprindere de furia abia reţinută din cuvintele ei. Deschise gura să-i răspundă, dar Diema nu terminase încă.

— Singura chestiune, mârâi ea, este dacă vreţi să lucraţi cu mine şi să vă folosiţi de ceea ce ştiu, sau să mă lăsaţi baltă şi să vă vedeţi de drum. Oricum, v-am spus ceea ce aveam de spus. Şi, deşi sunteţi duşmanii mei, nu v-am tratat niciodată ca pe duşmani. V-am respectat mai mult decât m-aţi respectat voi pe mine.

O lacrimă roşie se prelinse pe obrazul fetei. Nu schiţă nici o mişcare să o şteargă.

— Nu, spuse Kennedy. Asta nu este singura chestiune, înainte de a decide dacă pot lucra cu tine – dacă pot măcar suporta să stau în aceeaşi încăpere cu tine – vreau să-mi răspunzi la altceva.

Fata o privea pasivă.

— Ce te frământă, Heather? o întrebă Tillman.

Citea clar pe faţa ei că era vorba despre ceva important.

— Noi credeam că există doar două tipuri de emisari, spuse Kennedy. Soldaţii şi mamele. Dar dacă am presupune că ar fi şi un al treilea tip? Nu luptători propriu-zis, ci adjuvanţi. Oameni

care fac ca lucrurile să se întâmple. Oameni cu legături şi cu resurse, care se stabilesc în lumea adamică şi fac cu banii ceea ce *Elohim* fac cu ajutorul cuţitului. Protejează Poporul lui Iuda şi îi servesc interesele.

— Ce te face, întrebă Diema calmă, să presupui aşa ceva?

— Ah, nu ştiu. Să zicem, de exemplu, pentru că Validus Trust l-a angajat pe Emil Gassan să se ocupe de furtul cărţii lui Toller de la Ryegate House. Apoi, Gassan m-a adus pe mine, iar eu te-am întâlnit şi m-am dus la Leo. Nimic din toate astea nu a fost întâmplător, nici un joc al destinului. Totul a fost plănuit. Tocmai ai spus şi tu asta. Cineva ne-a aranjat ca pe piesele de domino. Anticipând fiecare mişcare de-a noastră, iar banii de la Validus Trust au fost prima piesă de domino. Restul a decurs de aici.

Diema nici nu a confirmat, nici nu a negat această ipoteză şi nimeni altcineva nu a vorbit. Toţi se uitau la fată.

— Spune-mi că lucrurile nu s-au petrecut aşa, Diema, zise Kennedy. Spune-mi că nu am fost recrutaţi.

— Se numesc *Nagodim,* spuse Diema, în cele din urmă. Şi lucrează exact în modul pe care tocmai l-ai descris.

Kennedy clătină uşor din cap. Certitudinea că fusese manipulată o umplea de un amestec de furie şi uşurare. Furie, pentru că fusese mutată de colo-colo ca o piesă dintr-un joc complicat. Uşurare, pentru că era mutată de colo-colo de nişte bărbaţi sau femei obişnuiţi şi nu de către Nemesis, Destin sau Dumnezeu.

În orice caz, doi bărbaţi *muriseră* din cauza acestor manipulări. Doamne, probabil că ei au stat şi în spatele atacului cerebral accidental, care l-a îndepărtat pe predecesorul lui Emil Gassan. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să existe o răfuială. Kennedy îi spuse asta fetei din priviri.

Cu voce tare, rupând tăcerea apăsătoare, continuă:

— Nu mi-ai câştigat încrederea. Nici vorbă de asta. Eu tot cred că oamenii voştri sunt un fel de otravă cu efect întârziat, dar ce se întâmplă acum trebuie oprit. Aşa că vom lucra împreună.

— Sunt de acord, spuse Tillman. Cu aceleaşi rezerve. Ne unim resursele până ce terminăm ceea ce avem de făcut. Dincolo de asta, nu facem promisiuni sau presupuneri.

— Am şi eu drept de vot? întrebă Rush.

Kennedy cercetă îndelung faţa băiatului. Putea ghici cam ce simţea el: trebuia să depăşească măcar puţin ceea ce simţise ea când s-a aflat, neajutorată, în mâinile lui Samal şi Abydos.

Diferenţa era că nimeni nu sugerase că ar fi trebuit să-i sărute sau să se împace cu Samal şi Abydos. Dacă miza nu ar fi fost atât de mare, ea s-ar fi pregătit să-i dea băiatului dreptul la veto, în acest caz. Dar după cum stăteau lucrurile…

— Votez da, spuse el, înainte ca ea să răspundă. Sunt bun la asta. În cazul în care se îndoia cineva.

Îşi turnă apă în pahar, de care nu se atinsese nimeni şi-l bău până la fund.

Toţi cei prezenţi în cameră dădeau impresia că se retrăgeau dintr-o confruntare, ai cărei termeni şi ale cărei reguli nu fuseseră niciodată stabilite formal. Diema se relaxă, răsuflând uşurată.

Rush apucă sica să se uite mai îndeaproape la el. Diema îl prinse de încheietură cu o mână. Cu cealaltă, luă sica din dreptul degetelor care se pregăteau să-l apuce şi-l vârî înapoi în teacă, sub tricou.

— Lama este otrăvită, spuse ea, pe un ton obişnuit. Dacă-l apuci de unde nu trebuie, poţi să te cureţi.

Văzând urma roşie de pe obrazul fetei, Kennedy a realizat că asta arăta tot adevărul despre fată, la fel cum era şi în cazul cuţitului.

47

Discuţia se estompa şi trecea pe lângă Rush. El se străduia să fie atent, însă peripeţiile din ultimele două zile – începând de la bătaia cu Alex Wales şi rănirea profesorului Gassan până la interogarea şi răpirea sa de către fata înfricoşătoare, drumul lui până aici, legat de mâini şi de picioare, în spatele a ceea ce părea o camionetă poştală – îl doborâseră. I se părea că aţipeşte şi se trezeşte dintr-un somn adânc, scăpându-i conexiunile dintre propoziţii şi idei sau văzându-le ca pe un amalgam de imagini.

Îşi tot amintea de acea singură dată, când fata, într-adevăr, l-a rănit. Era o anchetatoare pricepută şi aproape că i-a spus ea lui adevărul. Părea că-l cunoaşte deja, aşa că Rush nu a avut altceva de făcut, ca să-şi salveze viaţa, decât să confirme câteva dintre lucrurile pe care i le spunea ea – să confirme că ştia ce era ea şi cine erau prietenii ei şi care era rolul ei.

Dar când l-a întrebat de unde venea ea, iar Rush îi răspunsese că nu ştia, îi luă mâna şi îi răsuci încheietura la spate într-un mod foarte complicat. Era cumplit de dureros şi Rush era îngrozit că avea să-i rupă încheietura mâinii.

— Ginat'Dania, spuse ea. Unde este?

— Nu ştiu! urlă Rush, apoi horeai, apoi scânci. Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu, nu am auzit niciodată despre aşa ceva, te rog. Dumnezeule! Te rog.

Îşi petrecu noaptea pradă unui coşmar în care spaima era amestecată cu ruşinea, dar cea mai mare parte se disipa în imagini atenuate. Însă acel moment îi apărea foarte clar şi strident. L-a sucit şi l-a răsucit în minte, ca pe o casetă tip puzzle, încercând să găsească ordinea mişcărilor prin care s-o facă să se deschidă.

De aceea votase favorabil, deşi nu-şi făcea iluzii că votul său ar fi contat prea mult. Trebuia să demonstreze că nu îi era frică de ea. S-o urască ar fi fost în regulă, dar să se teamă de ea, nu. Această distincţie era foarte importantă.

Şi continuau să vorbească. Kennedy discuta acum despre termenii înţelegerii.

— Leo este soldat, iar tu eşti… ceea ce eşti. Dar eu nu mă ocup cu aşa ceva. Nu am ucis decât de două ori, o dată într-o acţiune a poliţiei şi o dată din autoapărare. Eu nu pot participa la

raiduri, ambuscade sau execuţii. Probabil că nici nu m-aş putea uita la asemenea lucruri.

— Te-am studiat, spuse Diema sec, cred că te înşeli. Dar nu eu sunt aceea care trebuie să spună ce poţi sau nu poţi tu să faci. În orice caz, nu are nici o relevanţă. Sunt mult prea mulţi pentru ca noi să ne putem lupta cu ei în acest mod. Trebuie să găsim o altă cale.

După care, au început să vorbească despre cei doi bărbaţi – războinicul, Ber Lusim şi preotul, Shekolni. Puterea lor, slăbiciunile lor, potrivit lui Kuutma şi potrivit propriilor observaţii ale fetei. Rush moţăia, pierzând o parte din conversaţie.

— … I-am dat de urmă lui Ber Lusim, în ascunzători, în trei oraşe diferite, spunea acum Diema. Berlin. Tokyo. Santiago. Credem că ar mai putea exista alte baze la Los Angeles şi, de asemenea, la Londra. Dar, din câte ştim, nici unul din aceste locuri nu a fost o bază permanentă de operaţii.

— Aceeaşi problemă, în privinţa documentelor pe care le-am văzut la depozit, interveni Tillman. Ei transportau marfa cam peste tot în lume. Singapore. Toulouse. New York. Budapesta. Nu avem cum să ştim dacă vreunul dintre aceste oraşe este baza fixă sau centru de distribuire de fapt şi de drept. Ei pun la cale sute de acte teroriste individuale, în zeci de ţări. Ber Lusim ar putea supraveghea întregul program din oricare dintre aceste oraşe, sau din cu totul altă parte.

— Budapesta, spuse Rush.

Ştia că rostise acest nume pentru că îl auzise – cu acel sentiment ciudat de detaşare şi mirare pe care îl ai când îţi auzi propria voce înregistrată pe bandă.

Toţi trei se uitară la el.

— Ai vreo părere în legătură cu asta? îl întrebă Tillman.

Rush clipi de câteva ori, pentru că nu vedea lucrurile foarte clar.

— Este vorba de Budapesta, spuse el din nou. Cred.

— Îşi îndreptă privirea spre fată, ai cărei ochi negri şi a cărei paloare a feţei îi dădeau impresia puternică a unui negativ fotografic sau a unei radiografii. Ca şi cum ea ar fi aparţinut unei alte lumi, care era imaginea antimaterie a lumii lui.

— Ceea ce ai spus, mormăi el, despre faptul că Shekolni este obsedat de Johann Toller – şi că poporul vostru urmează întotdeauna tradiţia. Că vă ţineţi strâns legaţi de ceea ce cunoaşteţi.

— Da? spuse Diema. Şi ce e cu asta?

Rush îşi dădu seama, şocat, că era singurul care cunoştea acest lucru. Răsfoi copia lui Kennedy, până ce dădu peste imaginea stâncii cu oraşul la poalele ei. Şi inscripţia în latină, cu caractere groase, inegale.

De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.

Le-o arătă şi celorlalţi.

— Este Colina Gellert din Budapesta.

Le arătă mica îngrămădire de clădiri.

— În orice caz, la asta s-a gândit cel care a făcut desenul. Iar oraşul este Buda, bănuiesc. Este partea fluviului pe care este aşezată Buda. Am fost odată acolo, într-o vacantă.

În acel moment îşi dădu seama că se afla pe un teren nesigur, dar merse înainte.

— Toller a pus această gravură pe coperta cărţii. Poate că „Eu” din latinescul „Eu vin din pântecele fiarei” cu tot ce urmează – să fie chiar el. El ne spune, iată, de aici vin eu. Asta este originea mea secretă.

— Budapesta, medită Tillman. Şi unde ne duce asta?

Diema stătea foarte liniştită şi se uita la mâinile ei cum se odihneau în poală, cu palmele întoarse.

— Nu numai Budapesta, spuse Rush.

Degetul său arătător stătea în continuare pe imaginea prost copiată.

— Undeva, pe aici – la baza Colinei Gellert. Cunosc locul pentru că am făcut turul Dunărea Albastră când am fost acolo, în vacanţă. Există o peşteră masivă în interiorul stâncii şi pe care oraşul modern o utilizează drept rezervor. Cred că acolo aţi locuit voi, Poporul lui Iuda, la 1660. Budapesta făcea parte din Imperiul Otoman pe vremea aceea, aşa că era o adevărată provocare să plecaţi şi să veniţi – dar poate că tocmai asta i-a permis lui Toller să-şi părăsească poporul şi să nu fie urmărit.

— Este ceva adevărat în toate astea? o întrebă Kennedy pe Diema. Acolo a locuit poporul vostru acum trei secole?

Diema îşi ţinea în continuare privirea plecată.

— V-am spus că erau două porunci care nu puteau fi încălcate, spuse ea calm. Acum le ştiţi pe amândouă.

— Pare logic, observă Kennedy. Aşadar, dacă Shekolni îl consideră pe Toller marele profet…

— … S-ar putea să dorească să se întoarcă la origini, încheie Tillman. Dar acest lucru tot ne obligă să răscolim un întreg oraş.

Ar putea dura mult, dacă va trebui să umblăm din casă în casă.

— *Elohim* ai noştri ar putea face asta, spuse Diema.

În mod cert, ieşiseră din zona tabuurilor şi ea putea să vorbească, din nou, liber.

— Putem accesa imagini de pe satelit sau înregistrate de camerele video pentru a depista mişcările tuturor camioanelor cu sigla şi însemnele HEH. Vom afla fiecare adresă la care merge un camion. Putem afla parcursul lor în câteva zile sau ore.

— Dar ei nu vor transporta arme la cartierul lor general, obiectă Tillman. Asta – ceea ce căutăm noi – este consiliul strategic. Acolo se iau hotărârile. Arsenalul se află, mai mult ca sigur, în altă parte.

— Oricum ar fi, noi vom efectua şi căutările, spuse Diema. Dacă nu aflăm nimic, nu pierdem nimic. De asemenea, vom monitoriza şi comunicaţiile. Avem o listă lungă de numere de telefon pe care le-am asociat cu oamenii lui Ber Lusim – unele certe, altele foarte probabile. Pot fi urmărite telefoanele în interiorul cetăţii, de la oricare din aceste numere.

— Toate astea sunt minunate, remarcă Tillman. Dar tot suntem în criză de timp. Ei acţionează după lista lui Toller. Când vor ajunge la sfârşit, este cel puţin posibil să moară un milion de oameni. Trebuie să-i găsim înainte de a se întâmpla aşa ceva.

Kennedy număra pe degete, în timp ce socotea în minte.

— Dacă vor lucra ca şi până acum, aş spune că avem, cel mult, patru zile, zise ea.

Rămaseră toţi tăcuţi câteva clipe, cugetând la implicaţiile acestei acţiuni. Budapesta era un car cu fân foarte mare şi patru zile nu însemnau nimic. Aproape tot atât i-a trebuit lui Kennedy ca să-l găsească pe Alex Wales şi nu a avut de căutat decât într-o singură clădire.

— Ne trebuie un plan de susţinere, spuse Tillman. În orice caz, fetiţo, trimite-i pe ai tăi în oraş să se apuce de treabă. Dar, sub nici o formă, nu putem sta cu mâinile încrucişate în timp ce ei îşi văd de treabă.

— Ai o sugestie mai bună? îl întrebă Diema, îngustându-şi ochii.

— Am eu, spuse Kennedy.

Toţi se întoarseră spre ea şi o priveau, în aşteptare.

— Cred că există, cel puţin, o posibilitate de a-i face să vină la noi.

PARTEA A CINCEA

Pântecele fiarei

48

Diema, Tillman şi Rush au zburat de la aeroportul Heathrow la Ferihegy din Budapesta, cu un avion care a decolat la douăsprezece şi jumătate noaptea. S-au folosit de documente false, obţinute de un contact de-al lui Tillman, căruia el îi spunea Benny.

Zborul nu dura decât două ore, aşa că nici vorbă să poată dormi. Rush îşi luase cu el câteva dintre cărţile pe care le şterpelise de la Ryegate House şi începu să caute numele lui Johann Toller la indexul fiecărei cărţi în parte.

Diema îşi puse căştile în urechi şi alese un desen animat la care să se uite. Era foarte frumos, dar hotărî repede că nu-i plăcea câtuşi de puţin. Începea cu o secvenţă lungă, în care un bărbat îşi pierde soţia şi este îndurerat: abisurile emoţionale în care o arunca pe Diema, în timp ce privea, erau departe de ceea ce căuta ea într-un desen animat. Ea-şi dorea un război ireconciliabil între motani şi şoareci, violenţă care îndoia şi răsucea lumea, iar lumea atât de flexibilă îşi revenea imediat la forma iniţială.

Furioasă şi frustrată, îşi scoase căştile şi le puse la loc, în buzunarul de la scaun.

— Pot să te întreb ceva? o abordă Rush.

— Nu, mârâi Diema.

Observase cât de des aluneca privirea lui în direcţia ei, lucru care o irita atât de mult, încât se gândea chiar să-şi schimbe locul.

— Nu este nici un secret important, jur pe Dumnezeu. Este despre Toller.

Diema îşi întoarse capul şi îi aruncă băiatului o privire rece.
— O singură întrebare. Apoi mă laşi în pace.
— OK. Iată despre ce e vorba. Toller spunea că s-a născut în întuneric. E adevărat, literalmente vorbind? Poporul tău chiar trăieşte în subteran?
Ea continuă să-l privească, preţ de câteva secunde, într-o tăcere împietrită. După care, luă din nou căştile şi le puse pe urechi.
— OK. Îmi pare rău, spuse Rush repede. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, foarte bine. Am înţeles. Poate că asta are legătură cu unul dintre marile voastre secrete. O întrebare diferită. Care este, în realitate, pasajul din scriptura voastră unde se vorbeşte de trei mii de ani? Cel pe care şi-a fundamentat Toller profeţiile? Ar fi posibil ca el să fi socotit de la o altă dată de început?
Diema îşi stăpâni dorinţa de a-şi înfige mâna în beregata băiatului – atât ca să-l facă să tacă, dar şi ca să-şi dea importanţă.
— Adamicii care citesc evanghelia noastră mor, îi reaminti ea. Aşa că, dacă asta este cu adevărat întrebarea ta, îţi voi răspunde. După care, îţi voi tăia gâtul în parcarea din aeroportul Ferihegy. Tu hotărăşti, băiete.
Rush asimilă această ameninţare, cugetând în tăcere.
— OK, spuse el în cele din urmă. Taie-o de pe listă, atunci. Ce zici de asta? Robert Blackborne vorbeşte despre un semn ciudat pe care-l făcea Toller în chip de binecuvântare, însă nu-l mai menţionează nimeni altcineva. De aceea, mă întreb cât de diferit este fată de semnul crucii. Pot să-l văd şi eu?
Diema se uită urât la el.
— Vrei ca eu să te binecuvântez?
— Nu vreau decât să te văd cum faci semnul, asta-i tot.
Îi vorbea ca şi cum ar fi liniştit un bebeluş. Iritată, îi făcu semnul laţului de mai multe ori, iar el o privea cu o anumită fascinaţie. Doar dacă nu era decât o şmecherie ca să se poată uita din nou la sânii ei.
— Pot să încerc şi eu? întrebă el la sfârşit. Sau ar însemna o blasfemie?
Diema ridică din umeri.
— Dă-i drumul.
Îşi mişcă mâna, ca şi cum l-ar fi durut stomacul şi încerca să atenueze durerea. Amuzată fără voia ei şi bucuroasă că era distrasă de la impresiile persistente lăsate de film, Diema începu

să-l dădăcească.

— Nu toată mâna, cu palma deschisă – nu arată bine. Degetul arătător trebuie să fie întins, îndreptat înăuntru, spre pieptul tău. Nu trebuie s-o faci aşa de repede şi fă-o doar o singură dată. Nu iar şi iar. Imaginează-ţi că ai în piept un ceas. Imaginează-ţi că limbile ceasului merg de-a-ndoaselea. Urmăreşte limbile ceasului cu degetul.

— Nu sunt în stare să fac asta, spuse Rush.

Dar încercă în continuare. În cele din urmă, căpătă o îndemânare rezonabilă.

— Mai rostiţi ceva, în acelaşi timp? o întrebă el.

— Ai putea spune *„He Kul tairah beral”.* Binecuvântarea spânzuratului să fie cu tine.

— Ha Kul tiara beral.

— Tairah. Tay-rah.

— Ha Kul tairah beral.

— He kul. Nu ha.

— He kul tairah beral.

— *Vi ve kul te.*

— Asta ce înseamnă?

— Şi cu tine la fel.

— OK. Ce mai era? Da, mă întrebam…

— Gata cu întrebările, îl repezi Diema.

— Asta nu are legătură cu Toller. Are legătură cu tine.

— Nu am spus niciodată că poţi pune întrebări care mă privesc pe mine.

— Nu, nu ai spus, dar am putea face un schimb. Eu îţi pun o întrebare, apoi îmi pui tu o altă întrebare. Ca într-un schimb de ostatici.

— E o idee excelentă, spuse Diema.

— Super.

— Numai că eu nu vreau să ştiu nimic despre tine.

Asta îl făcu pe băiat să renunţe, în cele din urmă, scutind-o de cicăleala lui. Fata găsi un alt desen, un filmuleţ din 1935, regizat de Tex Avery, dar nu se putea bucura de el. Mintea ei era prea neliniştită.

Se ridică de pe scaun şi se duse în partea din spate a avionului, chipurile pentru a merge la toaletă. Nu avea nevoie, dar simţea neapărat că trebuie să fie singură cu gândurile ei. Prezenţa băiatului o invada, fie că vorbea, fie că tăcea.

Ambele toalete erau ocupate şi, spre nemulţumirea ei, Leo

Tillman aştepta şi el acolo.
Îi făcu un semn din cap, ceea ce, în starea ei actuală de spirit, o irită mai mult decât putea suporta în tăcere.
Sprijinindu-se de peretele bombat, privind afară la peisajul neschimbat, i se adresă, fără să-l privească.
— Ai înţeles planul, aşa cum vi l-am schiţat? murmură ea; vocea abia i se auzea în huruitul constant al motoarelor.
— Cred că da, răspunse Tillman. De ce?
— Fiindcă singura raţiune pentru care noi călătorim separat este ca, dacă oamenii lui Ber Lusim verifică zborurile spre acest oraş, să nu-şi dea seama că lucrăm împreună.
— Da, am priceput asta.
— Sunt puşi să o urmărească pe Kennedy, nu pe noi.
— Sigur.
Tonul lui Tillman era lejer şi insultător de încrezător.
— Dar tu ai spus că ne temem ca ei să nu verifice listele de pasageri de la zborurile care sosesc. Nu presupunem că ar avea spioni în avion. Acest lucru este atât de puţin probabil, încât îl putem considera imposibil.
Dar vorbea tot dezlânat şi în doi peri, iar Diema nu putea să aibă ea ultimul cuvânt.
— Nu ne asumăm riscuri dacă nu este cazul, îi aruncă ea. Numai un nebun ar face aşa ceva.
Tillman nu-i răspunse. Fata se uită de jur împrejur. El o privea cu o curiozitate detaşată.
— Eşti prima dată într-o misiune clandestină? o întrebă.
— Nu, sunt soldat de aproape un an. Şi am lucrat sub acoperire în teritoriul inamic, cea mai mare parte a timpului.
Tillman încuviinţă, schimbându-şi expresia – semăna cu ceva ce ea bănuia că ar fi milă.
— Dar lumea întreagă este teritoriu inamic pentru voi, nu-i aşa? în afară de acel mic petic de pământ. Nu-i de mirare că sunteţi toţi cam într-o dungă.
— În timp ce societatea voastră este un monument de raţiune pură, îi zâmbi Diema dispreţuitor.
Cum de îndrăznea acest gangster de închiriat şi prăfuit, acest călău mizerabil, să-i dea ei lecţii? Să-i vorbească de sus?
— Noi nu transformăm crimele în jertfe.
— Ba da.
Diema nu se putea abţine să nu folosească un ton indignat.
— Bineînţeles că o faceţi. Preoţii şi episcopii voştri au

binecuvântat soldaţii şi călăii, timp de secole. Încă o mai fac şi acum. Voi ucideţi în fiecare zi mai mulţi decât am ucis noi în toată istoria voastră. Jumătate din poveştile voastre, din romanele şi filmele pe care le creaţi au ucigaşi drept eroi. Toată cultura voastră este îndrăgostită de violenţă. Voi vă îmbrăţişaţi, tot timpul, propria distrugere. Asta vă defineşte. Distrugeţi lumea care v-a fost dată. O trataţi ca pe o târfă, în loc să o trataţi ca pe o mamă, iar apoi…

Făcu un efort de voinţă să se oprească pentru a-şi stăpâni furia, aşa cum fusese învăţată. Tillman continua să se uite la ea cu multă seriozitate, dar pe chip nu i se putea citi nimic.

— Ei bine, spuse el pe un ton voit neutru, aici sunt de acord cu tine. În privinţa asta, suntem de aceeaşi parte a baricadei, puştoaico. În privinţa nivelului scăzut al moralităţii.

— Nu cred că aş putea coborî atât de jos, replică Diema, nici dacă aş trăi o mie de ani.

Se despărţi de el şi se duse la locul său. Conversaţia nu o ajutase câtuşi de puţin să-şi schimbe starea de spirit şi nu reuşea nici să se pună pe lucru, nici să se distreze.

Răsuflă uşurată când avionul ateriză, în sfârşit; putea, din nou, să devină activă. Mişcarea şi acţiunea aduc vindecarea prin însăşi natura lor.

Au trecut rapid pe la ghişeele de vamă şi imigrări. Au avut cu ei numai bagaj de mână şi paşapoartele lor false au trecut de verificare.

I se spusese să se ducă la etajul al treilea din parcarea cu durată limitată, unde o va aştepta un Comandant *Elohim,* cunoscător al locurilor. Trebuia să stea lângă o Skoda Fabia albastră, având la el tot felul de echipamente, din care ea şi echipa ei puteau lua ce le trebuia.

Când ieşi din lift la etajul trei, l-a văzut imediat. Mai bine zis, i-a văzut pe amândoi. Aşteptau acolo doi bărbaţi, cu mâinile în buzunare, nemişcaţi şi calmi. Diema se întoarse către Tillman şi Rush, care veneau imediat în urma ei.

— Aşteptaţi aici, spuse ea. Voi vorbi cu ei, singură.

— Având în vedere ce am discutat în Anglia despre încredere, o repezi Tillman, cred că este o idee foarte proastă.

— Doar un minut, singură, insistă Diema. Dacă ar fi fost o ambuscadă, aş fi stabilit-o prin telefon, chiar înainte de a ne fi urcat în avion. Nu aş încerca acum să rupem înţelegerea.

— Un minut, spuse Tillman. Du-te.

Diema traversă cei aproximativ treizeci de metri de asfalt care o despărţeau de cei doi *Elohim.* Cel mai apropiat de ea îi zâmbi, deschizându-şi braţele, în timp ce se apropia de el. Fata îl îmbrăţişă şi îl lăsă s-o îmbrăţişeze şi el.

— Ce bine-mi pare că te văd, Diema, îi şopti el la ureche.

— Şi eu mă bucur că te văd, Nahir, îi spuse fata pe un ton neutru.

Nahir se schimbase mult de când îl văzuse ultima dată, dar, probabil, nu mai mult decât ea. Acum, că avusese parte de soare şi de intemperii, îşi pierduse paloarea caracteristică a Poporului. Dar în timp ce pielea Diemei se înroşise şi se pătase, căpătând, cu timpul, o nuanţă de roşu neatrăgătoare, pielea lui Nahir revenise, ca prin minune, la nuanţa măslinie pe care o avusese probabil Poporul, atunci când trăia în aer liber şi nu sub pământ. Dar el se schimbase şi din alte puncte de vedere. Părea să fi dobândit o încredere, o stăpânire de sine, pe care nu le afişase niciodată la Ginat'Dania. Poate că nu era de mirare că fusese promovat în funcţia de Comandant.

Cel de-al doilea bărbat, Shraga, pe care Nahir i-l prezentă, îi era complet necunoscut. Şi el purta semnele vieţuirii printre Neamuri, deşi, în cazul său, pielea i se închisese la culoare, dar părul i se decolorase în aşa-numitul blond-căpşună. Ar fi fost considerat un bărbat superb, exotic, în Ginat'Dania.

Îi dădură Diemei un alt set de documente. Un nume nou, un paşaport maghiar şi carnet de conducere, un cont bancar de care să se folosească şi arme. Nahir presupusese corect că ea îşi lăsase la Londra cuţitele, pistoalele, drogurile şi că va dori să le recapete cu prima ocazie.

— Kuutma ne-a retransmis mesajul tău, îi spuse el, în timp ce fata examina pistoalele aduse de ei – demontându-le şi reasamblându-le, verificând încărcătura şi viteza de tragere, cântărindu-le în mână.

Era destul de riscant ce făcea ea, acolo, în parcare, dar erau acoperiţi de capacul ridicat al portbagajului, iar Diema voia să termine şi să plece de-acolo cât putea de repede.

— Ne-a spus să-ţi acordăm tot sprijinul şi ne-a promis încă două duzini de Mesageri, în plus faţă de cei pe care îi avem deja. Unii au şi sosit. Vrei să-i instruieşti tu?

— Nu, răspunse Diema. Încă nu. Am alte obligaţii mai întâi. Presupun că v-aţi asigurat că nu aţi fost urmăriţi până aici. Dar nu aş mai risca din nou, nici cu voi, nici cu altcineva. Dacă apar

noutăţi, îmi spuneţi prin telefon sau prin canalele convenite. Dacă nu aveţi noutăţi, nu mă căutaţi.

Nahir se uita la ea, deopotrivă ofensat şi tulburat.

— Am înţeles, spuse el rigid, că tu vei conduce această misiune.

— Corect, îi replică Diema, absorbită în continuare de trierea armelor.

Pe lângă şase sica şi pistolul cu injecţie-Dan modificat, pe care îl comandase pentru Kennedy, mai alese un dispozitiv de armată, semiautomat, chinezesc, fără marcă şi un pistol de 9 milimetri, suficient de mic pentru a-l purta în tocul de armă de la gleznă. Puse ambele pistoale într-o geantă sport, pe care i-o dădu Shraga. După o clipă de gândire, mai luă şi o carabină Ruger 44.

— Urmaţi instrucţiunile pe care vi le-a dat Kuutma, le spuse celor doi bărbaţi, în timp ce lua două cutii cu muniţii. Căutaţi adresele sau zonele posibile de unde ar putea Ber Lusim să opereze. Faceţi să circule, printre toţi oamenii voştri, figuri susceptibile a fi ticăloşii de *Elohim* ai lui şi instruiţi-i – faceţi-i să memoreze chipuri şi nume. De asemenea, căutaţi camioane, furgonete, maşini cu numele companiei High Energy Haulage, sau pe oricine călătoreşte sau rezervă bunuri ori servicii sub această denumire. Dacă descoperiţi ceva ce pare important, sau măcar de ajutor, îmi transmiteţi imediat informaţia.

— Ţie? întrebă Nahir.

Diema încuviinţă din cap.

— Da, mie. După aceea, aşteptaţi. Eu voi decide în ce mod să acţionaţi, dacă va fi cazul. Persoanele acelea care stau lângă ascensoare sunt echipa mea de bază, deocamdată – împreună cu *rhaka,* Heather Kennedy. Sunt sigură că nu a omis-o Kuutma când v-a făcut instructajul.

Le făcu semn să vină lui Tillman şi lui Rush, care stăteau în faţa ascensorului.

— Serveşte-te, îi spuse lui Tillman.

Tillman răscolea printre armele oferite, urmărit în tăcere de cei doi *Elohim,* ofensaţi. În cele din urmă, ridică o Bereta recondiţionată, care arăta ca şi cum ar fi fost, odată, o armă de concurs.

— Este calibrată pentru .380? îi întrebă el pe Mesageri.

Shraga dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Bine, atunci, spuse Tillman. O iau pe-asta. Mulţumesc.

— Şi eu? întrebă Rush. Primesc şi eu o armă?

— Ai tras vreodată? îl întrebă Diema.

— Nu.

— Atunci, nu primeşti. Vei fi mai periculos pentru noi decât pentru inamic.

Se uită din nou în portbagajul maşinii. Printre arme, erau tot felul de obiecte de uz general. Unele erau, în mod evident, lăsate de la exerciţiile de antrenament şi nu aveau nici o utilitate pentru ea sau echipa sa.

Luă un cilindru mic, din plastic negru, cu un cârlig la un capăt, asemănător cu deschizătorul de la cutiile cu băuturi răcoritoare. I-l dădu lui Rush.

— Ia asta, spuse ea. Trebuie să ai aşa ceva.

Rush răsuci obiectul în mâini, examinându-l cu delicateţe, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. Apoi dădu peste etichetă. BOMB. TEREN VOPSEA VERDE 400 ml ARIA DE ÎMPRĂŞTIERE 8.M. DIAM.

— Amuzant, spuse Rush. Să mori de râs, nu alta.

Diema nu-l asculta. Se întoarse către Nahir şi Shraga.

Le spuse tot ce trebuia spus, dar ştia că bărbaţii primeau instrucţiuni categorice în mod diferit de la o femeie, faţă de cum le-ar fi primit din partea unui bărbat.

Aşa că le vorbi mai pe înţelesul lor.

— Nu faceţi parte din această echipă, le spuse ea. Rolul vostru, deocamdată, este să culegeţi informaţii. Când voi avea nevoie de altceva de la voi, am să vă anunţ. Vorbesc cu autorizarea lui Kuutma, dar dacă aveţi îndoieli în ceea ce mă priveşte, îl puteţi întreba. Staţi cu ochii deschişi şi mâinile pe lângă corp. Asta-i tot.

Nahir izbucni.

— Dar este absurd, protestă el. Tu ai nevoie de noi.

— Nu sunt de acord cu tine, replică Diema calmă. Fă după cum ţi s-a spus, fratele meu. Te rog. Noi slujim aceluiaşi Dumnezeu şi aceleiaşi cetăţi. Totul va fi bine, cu condiţia să-mi daţi ajutorul de care am nevoie, atunci când voi avea nevoie.

Făcu o pauză, susţinându-i privirea.

— Dacă nu, veţi avea atâta sânge pe conştiinţă, cât să umpleţi o mare.

Se întoarse spre Shraga.

— Aceste arme nu vă pot da de gol pe voi sau pe oricare dintre oamenii voştri? îl întrebă ea, arătând din cap puştile şi restul muniţiei îngrămădite în portbagajul maşinii.

Shraga dădu din cap.

— Bine. Atunci du-te cu maşina la Katona Joszef Utca. Las-o acolo, încuiată, dar cu cheile pe roata din spatele şoferului. Lasă toate armele la locul lor. Dacă ne vor mai trebui ceva materiale cât stăm pe-aici, ne vom servi singuri. Presupun că aţi mai adus o maşină şi pentru noi?

El îi dădu un set de chei, făcând semn cu capul în direcţia unei maşini din faţa lor, de partea cealaltă a culoarului din parcare, un Audi A4 negru cu plăcuţe de înmatriculare ungureşti.

— Şi cu voi cum rămâne? o întrebă Shraga înspăimântat. Trebuia să vă escortăm la ascunzătoare şi să ne asigurăm că v-aţi instalat.

— Ne vom descurca singuri prin oraş, spuse Diema, ducându-se spre cealaltă maşină, în timp ce continua să le vorbească. Succes la vânătoare, băieţi. Şi Dumnezeu să ne ajute tuturor.

— Şi El să vegheze asupra voastră, murmură Shraga, înclinându-se din nou.

Va trebui să facă mult mai mult decât să ne vegheze, se gândea Diema, în timp ce intra în maşină, urmată de Tillman şi de Rush.

— Bomba cu vopsea? A fost dur din partea ta, îi reproşă Rush, părând sincer ofensat.

— Aşa-i şi viaţa, replică Diema.

49

Kennedy a ales un zbor în a doua parte a dimineţii şi a ajuns la Budapesta cam pe la ora două după-amiaza. Ofiţerul de la frontieră, care aruncă o privire fugară peste paşaportul ei UE, o întrebă dacă scopul călătoriei era de afaceri sau de plăcere. Îi răspunse că a venit să lucreze.

Acelaşi lucru i l-a spus şi şoferului de taxi, care a dus-o de la aeroport la Hotel Karoly, pe Molnar Utca, de partea cealaltă a Dunării, cum te uitai de pe Colina Gellert şi la mică distanţă de mers pe jos de Parlamentul ungar. Se înregistră cu numele ei adevărat şi, răspunzând la întrebarea politicoasă a recepţionerului, spuse din nou, cu toată emfaza, că se afla la Budapesta în interes de serviciu. Poate va dura o zi, poate două sau trei, dar că va rămâne până va termina ce avea de făcut.

După care, se urcă într-un alt taxi şi se duse la sediul poliţiei – Palatul Poliţiei – care era un turn din sticlă şi oţel, construit în trepte, vizavi de capătul nordic al Insulei Margareta. A făcut o solicitare de licenţă temporară pentru utilizarea echipamentului legal, dar controlat, de supraveghere, oferind o listă lungă şi detaliată şi recomandându-se de profesie „detectiv freelance”.

S-a întors pe jos, de-a lungul fluviului, pe malul Pesta. Aici, brutalitatea epocii sovietice apuse semăna cu un unghi periculos de înclinat, invitându-i pe turişti să-şi imagineze că se plimbau prin zona sălbatică. Dar proprietarii de hoteluri şi restaurante îşi menţineau faţadele într-o stare de degradare atent calculată, ceea ce vădea că zona sălbatică era doar atât de sălbatică cât putea suporta piaţa. Kennedy îşi luă ceva de mâncare – clătite *hortobagy* şi o frigăruie cu fructe zaharisite – la o cafenea dintr-o piaţetă de lângă strada Bathory, la umbra uriaşă a clădirii Televiziunii Maghiare. Se uita la trecători, dar nu schiţă nici un gest de a intra în vorbă cu vreunul dintre ei.

Asta era partea cea mai riscantă. Dacă totul decursese conform planului, Tillman şi Diema îi luaseră urma la Palatul Poliţiei şi acum se plimbau prin oraş împreună cu ea, supraveghind-o – dar trebuiau să stea cât mai departe şi în aer liber existau prea multe variabile ca ei să le poată controla pe toate. Kennedy îşi imagina cum diverse informaţii circulau prin aer în jurul ei: încrucişare de date, măsurători care-i defineau

poziţia şi vectorul.

Sau poate că se supraestima.

A făcut o mulţime de lucruri pe drumul înapoi spre hotel, prin care să lase urme. A scos bani de la un bancomat, a semnat o petiţie la Parlament, a utilizat o carte de credit ca să cumpere struguri şi o cutie cu patru beri Staropramen de la un minimarket. Poate că nici unul din aceste lucruri nu aveau importanţă, dar puţină strădanie nu strica.

La hotel, pe când se gândea încă la şirul de indicii pe care le lăsase în urmă, telefonă la Ryegate House. A vorbit cu recepţionera de acolo – nu Lorraine, care era în concediu prelungit – şi lăsă un mesaj destul de ininteligibil pentru Valerie Parminter. A sunat şi la apartamentul lui Izzy şi lăsă un mesaj pe robot că nu va putea fi contactată câteva zile, dar că va reveni cu un telefon, cât de curând. Oricum, Izzy nu-şi verifica niciodată mesageria vocală, aşa că nu va primi mesajul cifrat care ar fi făcut-o să intre în panică.

Nu mai avea nimic de făcut, decât să aştepte. Kennedy deschise televizorul şi se uită la meniurile cu filmele plătite. A încercat două, însă comedia nu era amuzantă, iar thrillerul despre conspiraţie o indispuse, fiind mai puţin neverosimil decât devenise propria ei viaţă.

Telefonă la room-service şi comandă o salată Cesar. Când a primit-o, simţea că ultimul lucru din lume pe care dorea să-l facă era să mănânce.

Telefonul din camera ei sună cam pe la ora nouă seara, imediat ce se lăsă întunericul – trei apeluri, apoi tăcere. După zece minute, Kennedy coborî la parter şi ieşi prin uşa din spate a hotelului, unde se afla un şir de cinci pubele vopsite în verde. Între a treia şi a patra, era un sac mare de plastic cu sigla Europeum Mall. Luă sacul şi-l duse înapoi în cameră.

I-a trebuit ceva timp ca să se familiarizeze cu conţinutul. Pe vremea când lucrase în Poliţie, purta un Glock 27 – un pistol adevărat de poliţist, cu mâner înclinat în faţă, de părea că-ţi sare în mână atunci când trăgeai, având şi recul. Îl pierduse în împrejurări care şi acum o mai bântuiau şi, în anii care au urmat, nu a mai tras decât sporadic. În mod cert, nu mai folosise niciodată o monstruozitate ca aceea pe care o scosese din pungă. Pistolul cu injecţie-Dan a fost sugestia lui Tillman şi Diema îi cunoştea meritele.

Kennedy a stins lumina devreme, dar nu s-a culcat. Stătea în

pat şi se gândea la Izzy. Mai exact, se gândea cum făcea sex cu Izzy – în diverse timpuri şi locuri, mai divers fiind sexul. Fusese plăcut la timpul său şi cu mult mai plăcut retrospectiv.

Kennedy se imagină în trecut, la barul Cask din Pimlico, cu Izzy oferindu-se – ca o iniţiativă de pace – să o ducă acasă şi să facă amor până ce i se topeau creierii, în închipuirea ei, accepta oferta, urmată de o partidă de sex cu creieri topiţi.

În realitate, ceasul deşteptător trecu de la 11:59 la 12:00 şi lumea – sau acea parte din ea care vorbea ungureşte şi care se răspândea în jurul lui Kennedy din toate părţile – era cuprinsă de tăcere şi lipsită de sex.

Se aşeză înapoi pe perne, dar se ridică brusc, când simţi că este pe cale să aţipească. Ăsta era un lux pe care nu şi-l putea permitea până ce nu termina ce avea de făcut.

50

— Nu văd cum ar putea funcţiona asta, îi spuse o voce Diemei în cască.

Era băiatul ăla, Rush, care se văicărea din nou. Se părea că era singurul talent pe care-l aducea în această misiune. Diema îl ignoră, dar Tillman îi răspunse.

— Diema consideră că s-ar putea să meargă, Rush, iar eu sunt tentat să mă bazez pe instinctele ei. Îşi cunoaşte oamenii.

Era douăsprezece şi jumătate noaptea. Diema era sus, pe acoperişul unei clădiri, chiar în faţa hotelului lui Kennedy, ghemuită după un parapet scund, astfel încât să nu poată fi văzută din stradă, dar avea o vedere bună spre fereastra camerei lui Kennedy. Tillman supraveghea mica alee unde erau postate tomberoanele şi unde Diema aruncase pistolul cu injecţie-Dan pentru Kennedy. Rush stătea în Audiul parcat în celălalt capăt al străzii, supraveghind uşa de la intrarea în hotel – care era, de departe, modul cel mai puţin probabil în care Ber Lusim şi soldaţii săi *Elohim* ar fi intrat în clădire; prin urmare, era locul unde băiatul putea face cel mai mic rău.

Era linişte. Dar nu pentru mult timp.

— Numai că e prea evident, observă Rush. Vreau să spun că este ca şi cum am încerca să-i speriem ca pe copii sau ceva de genul ăsta.

— S-ar putea.

Din nou, vorbi Tillman.

— Dar ştim că oamenii lui Ber Lusim o consideră pe Heather o ameninţare. Au încercat deja să o omoare de două ori până acum, iar a doua oară, au vrut să o şi interogheze. Se tem că ştie ceva important. Dacă suntem norocoşi, faptul că şi-au pierdut depozitul i-a făcut să fie şi mai îngrijoraţi.

— Am înţeles asta. Numai că nu văd cum…

— Fă-ţi treaba şi taci din gură, i-o reteză Diema. Nu ai ce să înţelegi şi nici nu trebuie să fii de acord. Nu trebuie decât să faci ce ţi se spune.

De data asta, tăcerea a fost mai îndelungată. Se auzea un clic atunci când staţia îşi schimba frecvenţa – Tillman închidea circuitul comun pentru a vorbi direct cu ea.

— Se teme, îi spuse Diemei. Dacă vrei să-l faci să tacă – sau

să-l linişteşti – ar trebui să-i explici.

— Ar fi mai rapid să-i tai gâtul, mormăi ea.

— Totuşi, ţi-ar lua mai mult timp. Ar trebui să mergi jos, până la capătul străzii şi să vii înapoi, sus. În plus, nu ar mai fi nimeni care să urmărească intrarea în hotel.

Diema nu spuse nimic. Dar după un minut, continuând să scruteze noaptea inofensivă, comută din nou staţia pe frecvenţa comună.

— Heather Kennedy este bine cunoscută de poporul meu, spuse ea, pe un ton concis, dar nu lipsit de iritare. De regulă, noi considerăm lumea adamicilor ca pe o distracţie. Un nimic. Însă ea are o reputaţie. A devenit o legendă. Cum a găsit fosta Ginat'Dania şi cum s-a luptat cu unul dintre *Elohim* până l-a ucis. Este singura, în afară de oamenii din Poporul însuşi, pe care Mesagerii o respectă cu adevărat.

Aproape, adăugă ea pentru sine, puţin răutăcioasă. *Aproape singura.*

— Dar astăzi nu a făcut nimic în afară de a se plimba de colo-colo, ţinu Rush să remarce. S-a comportat ca o turistă. Ei trebuie să vadă că nu are nimic.

De fapt, se gândea Diema, *asta este partea genială a planului lui Kennedy.* Dar poate că ea vedea lucrurile mai clar decât băiatul, deoarece planul era special conceput pentru logica Mesagerilor; bineînţeles că Diema avea reacţia care trebuia, făcând parte din ţinta demografică.

— Ce văd ei este asta, îi spuse lui Rush. Dacă tu ai dreptate şi Budapesta este locul unde s-a stabilit Ber Lusim, atunci *rhaka,* lupoaica, ticăloasa, le-a făcut-o din nou. I-a găsit. Ea apare şi se instalează la uşa lor, prin urmare, este evident că ştie că ei se află aici. Odată ce accepţi acest lucru, faptul că ea nu face nimic este mult mai sinistru decât dacă ar face ceva pe care ei l-ar putea identifica şi opri.

Linişte în cască.

— OK, mormăi Rush. Atunci…

— Mai devreme sau mai târziu, vor trimite pe cineva după ea. În schimb, noi îl interceptăm şi-l interogăm. Aflăm de unde a venit.

— Bine. Am înţeles. Mulţumesc.

— Cu plăcere, bodogăni Diema. Acum taci din gură şi fii cu ochii pe uşă.

Ceea ce Rush făcu, în cele din urmă. Timp îndelungat.

Noaptea se sfârşea şi soarele începea să răsară. Diema a văzut-o pe Kennedy cum trage draperiile şi deschide fereastra puţin, ca să respire aerul zorilor. Se uită iute în ochii Diemei, în timp ce căsca şi se întindea.

Cârligul continua să se mişte în apă. Dar nimeni nu muşca din momeală.

51

— Nu cred că este nevoie să acţionăm în acest caz, spuse Ber Lusim.

Avra Shekolni îşi desfăcu mâinile.

— Tu eşti Comandantul. Mă înclin în faţa cunoştinţelor profesiei tale şi a ritualurilor care o însoţesc, spuse el, cu o umilinţă bine lustruită. Nici unul dintre Mesagerii Domnului nu este atât de puternic ca Ber Lusim şi nici atât de lucid.

Făcu o pauză, ca şi cum se temea să rostească ceea ce trebuia să urmeze.

— Cu toate acestea, cred că este nevoie.

Se aflau într-o încăpere spaţioasă, aerisită, în spaţiul labirintic ales de Ber Lusim pentru adepţii săi. Amândoi tocmai îl ascultaseră pe unul dintre Mesageri, care o urmărise pe Heather Kennedy o jumătate de zi şi o noapte întreagă, vorbindu-le de mişcările ei – sau mai degrabă de imobilitatea ei. Mai erau prezenţi şi alţi câţiva *Elohim,* printre care şi Hifela, recent revenit din Anglia. Stătea în fundul camerei, lângă uşă, asumându-şi ostentativ rolul de gardian. În acel spaţiu strict păzit şi baricadat, cu atât de mulţi Mesageri adunaţi laolaltă, rolul era inutil: era un semn de discreţie şi respect din partea lui Hifela, reflectând tot ceea ce găsise Ber Lusim admirabil la acest om.

Camera era închisă şi fără ferestre – ceea ce o făcea, în ansamblu, confortabilă, dându-i aparenţa unui cămin, pentru oricine se născuse şi crescuse în Ginat'Dania. Toţi bărbaţii de acolo îşi petrecuseră anii de ucenicie în subteran, absorbind frecvenţele luminoase ale luminii solare doar prin panouri luminiscente. Fiecare bărbat de acolo trăise în spaţii închise din motive de securitate şi suporta foarte bine lumina artificială şi aerul recirculat.

Aşadar, claustrofobia pe care o resimţea Ber Lusim provenea de la altceva. Era un lucru ciudat. De când se îmbarcaseră în avion – de la acea noapte sângeroasă şi uimitoare de la Nunappleton Hall, a început să fie bântuit de un anumit sentiment. Că viaţa lui, care păruse, uneori, un labirint de alegeri complicate, se derula progresiv ca o bobină cu un singur fir de aţă.

Fiecare dintre alegerile pe care le făcuse de când intrase

pentru prima oară în lumea largă, i-a micşorat, în mod paradoxal, din ce în ce mai mult evantaiul alegerilor următoare, astfel că vastele arcade şi panorame ale Neamurilor, atât de deosebite de perspectivele restrânse şi închise ale căminului său, deveniseră pentru el un coridor lung, drept, fără ramificaţii.

Una dintre aceste alegeri a fost să-i acorde încredere lui Avra Shekolni şi, trecând peste câteva scăderi din pricina sentimentelor şi a raţionamentelor aceluia, nu regreta absolut deloc târgul făcut. Vechiul lui prieten devenise acum profetul său, lumina care-i călăuzea sufletul prin bezna lumii. Dar, în orice caz, în anumite privinţe, vedea mult mai limpede decât Cel Sfânt. Violenţa şi subterfugiul au fost cele două mistere gemene în care fusese iniţiat când a intrat în rândurile *Elohim* şi acestea erau înrădăcinate în el atât de adânc, încât mintea lui nu putea accepta un alt mod de a acţiona.

Totuşi, existau unele lucruri în situaţia prezentă care îl priveau. Depozitul englezesc fusese închis, cronometrul complicat al planului lor fusese întrerupt şi scos din joc, iar acum asta – *rhaka* vine aici, ca o piază rea. Toate femeile erau prevestitoare de nenorociri, bineînţeles. De la Eva încoace, preocuparea şi plăcerea lor au fost întotdeauna să-i abată pe ceilalţi de la calea cea dreaptă şi să-i târască pe drumul pierzaniei împreună cu ele. Nu trebuia să facă nici o mişcare pentru a pedepsi pe una dintr-astea, până ce nu avea certitudinea absolută a ticăloşiei pe care o punea la cale.

Nu-i spuse nimic din toate astea lui Shekolni.

— Ştii ce a spus matematicianul Arhimede despre pârghii, remarcă el în schimb.

Fiindcă se afla printre adepţii săi, îşi păstra un ton afabil şi îşi însoţea vorbele de un zâmbet vag, renegându-le originea, ca şi cum i-ar fi aparţinut lui.

— Cu un punct de sprijin suficient de mare, ar fi putut mişca lumea, răspunse Shekolni.

Ber Lusim îşi înclină capul.

— Şi exact asta este Heather Kennedy, Binecuvântate. A făcut să se mişte Ginat'Dania, ştiu bine. Toţi ştim acest lucru. Şi prin asta ne dăm seama că ea este o pârghie foarte mare sau mai degrabă cineva care, cu acea ocazie, a fost foarte inteligent poziţionată, astfel încât a obţinut o forţă mai mare decât era de aşteptat.

— Iartă-mă, dar credeam că Arhimede s-a născut din Neamuri,

nu din Popor.

Shekolni nu zâmbea şi tonul lui era oarecum rigid.

— Am fost şi eu tentat să cred că acel bărbat adamic, Leo Tillman, a descoperit Ginat'Dania. Femeia era cu el, desigur – dar Tillman, nu *rhaka,* l-a ucis pe fostul Kuutma. Şi nu încape îndoială că acum el este cel care se ascunde în spatele acestei femei.

Ber Lusim se întoarse spre Hifela, reazemul său în multe furtuni.

— Spune-ne din nou ce s-a întâmplat la depozit, îi porunci el.

Hifela făcu semnul latului.

— Un bărbat a intrat singur în depozit, spuse el, pe un ton foarte solemn, ca şi cum ar fi citit cu voce tare dintr-un raport. Am rămas o clipă afară, pentru a-l acoperi atunci când se retrăgea. Bărbatul a ucis trei dintr-ai noştri şi a rănit patru. Nici unul din noi nu l-a văzut suficient de clar pentru a-l putea identifica, dar credem că a fost Leo Tillman. Au scăpat nişte înregistrări de la camerele din perimetru. Păr roşcat. Înalt. Viguros. Acestea sunt detalii circumstanţiale – dar dacă le interpretaţi din perspectiva modului în care ne-a învins, este aproape sigur.

Nu mai era nevoie să adauge că, pentru orice adamic, simplul fapt de a ucide trei Mesageri reprezenta un miracol obscur, în sine. Cu toţii ştiau asta.

— Aşadar, conchise Ber Lusim. Tillman ne atacă în Anglia. Ne lipseşte de resursele care fuseseră deja alocate şi pe cale de a fi expediate. Punând totul în pericol. Iar acum, aici, *rhaka,* sosind – după cum s-a văzut – chiar în poarta casei noastre. Da, s-ar părea că ai dreptate. Ăştia doi au făcut din nou front comun. Totuşi, nu rezultă că trebuie să ne temem în vreun fel de ei.

— Numai să vedeţi ce arogantă este, se opuse Shekolni, înclinându-se înainte. Soseşte. Stă chiar în vizorul nostru. Nici măcar nu încearcă să se ascundă de noi.

— Poate că nu se ascunde, spuse Ber Lusim, pentru că nu ştie că este ceva de care trebuie să se ascundă.

Shekolni făcu o grimasă, ca şi cum nu îi plăcea să audă o asemenea sugestie.

— Poate. S-ar putea să fie aşa. Dar gândeşte-te, Ber Lusim, la întreaga schemă a mişcărilor ei de când ai aflat de ea. Începe prin a căuta cartea. Îl găseşte pe omul tău în doar câteva zile, în ciuda celor două tentative de a o lichida.

— Am vorbit cu Abydos, zise Ber Lusim. Nu a putut spune prea

multe, dar am pus cap la cap câte ceva din ce s-a întâmplat. *Rhaka* a fost ajutată de o altă femeie, mai tânără. O femeie a cărei identitate nu am reuşit, deocamdată, să o aflăm.

Furia şi ura obişnuite îl cuprinseră din nou, în timp ce vorbea şi-şi imagina – bărbaţii lui, fraţii lui de suflet, făcuţi praf de nişte târfe, ale căror putere şi abilităţi erau abominabile în ochii Domnului – dar îşi păstra, totuşi, vocea egală şi muşchii feţei relaxaţi.

— Cred că punctul meu de vedere stă în picioare, spuse Shekolni liniştit. Dar mai am şi alte opinii. Ea găseşte o copie a cărţii sacre. O copie care nici măcar nu ar trebui să existe, dacă Mesagerii şi-ar fi făcut treaba care le-a fost încredinţată. Şi cu asta vedem cum ea înoată în amonte spre cascadă, împotriva curentului acţiunilor noastre. Cum de reuşeşte să facă asta? Ce găseşte ea, iar echipele voastre de *Elohim* ratează?

— Din nou, Binecuvântate, cu ajutor, spuse Ber Lusim. Nu singură. Nu printr-o capacitate sau intuiţie supraomenească.

— Atunci, având în vedere că a citit cartea, vine aici.

— Şi nu face nimic.

— Şi nu face – atât cât putem noi vedea – nimic. Dar ce putem deduce de aici, Ber Lusim? Dacă a venit să ne caute, de ce nu ne caută? Dacă a venit să verifice împreună cu cineva, de ce nu se întâlneşte cu ei ca să verifice? De ce a trecut de la acţiunile ei atât de sălbatice la o stagnare totală? Poate că aşteaptă ceva? Te implor să mă lămureşti. Dacă ai dreptate, nu pierzi nimic interogând-o. Dacă te înşeli, pierzi mai mult lăsând-o în libertate, ca să ne facă rău. În ciuda timpului pierdut din pricina evenimentelor din Anglia – necesitatea, aşa cum mi-ai explicat, de a redirecţiona transporturile şi de a găsi noi echipamente – ne apropiem de pagina finală. Te implor să o interoghezi pe *rhaka* şi să te asiguri că nimic din ce a plănuit ea nu are vreo legătură cu asta.

— Aşa voi face, consimţi Ber Lusim, dacă voi fi pus în această situaţie. Dar tocmai din cauza timpului pe care l-am pierdut, Prea Sfinte, aş prefera să nu fiu pus în această situaţie. Ca s-o prindem pe *rhaka,* apoi s-o interogăm, ne va face să întârziem şi mai mult. Eu aş merge mai departe cu misiunea, aşa cum am stabilit.

— Ei bine, eu nu sunt şcolit în chestiile astea.

Vocea lui Shekolni era încărcată cu doze aproape subliminale de sarcasm şi resentimente.

— M-am lăsat pradă unor temeri prosteşti.

Trebuia s-o lase baltă, Ber Lusim ştia asta. Nu era bine să-i vadă ceilalţi că se înfruntă, fie şi pentru o clipă. Îi veni o idee. Se uită la Hifela şi-l privi fix o clipă.

— Ia spune-mi, Binecuvântate. Dacă ai dreptate şi *rhaka* ştie că suntem aici – dacă este pe cale de a ne aduce vreo nenorocire pe cap – cum ar trebui să-mi arunc mreaja pentru un asemenea peşte? Cum aş putea s-o aduc pe femeia asta acasă la mine, ca s-o pot interoga? Oricât de mulţi Mesageri aş trimite după ea, îi mănâncă, pur şi simplu, de vii şi le aruncă oasele odată cu excrementele.

Nimeni nu râdea. Nimeni nu avea certitudinea că liderul lor glumea.

— Trimite-mă pe mine, sugeră Hifela.

Vorbele rămaseră suspendate în aer. Temători, *Elohim* aşteptau verdictul lui Ber Lusim.

— Tu, Cap de Mort? îl întrebă Ber Lusim. Ei bine, am spus că este formidabilă. Dar dacă aş aproba acest lucru, vreau să-mi fie adusă aici în viaţă, pe când instinctele tale naturale tind spre moarte.

— Nu, spuse Hifela.

— Nu?

— Nu, *Tannanu.* Instinctele mele tind spre ascultare. Aştept să fac după cum ţi-e voia. Dacă-mi spui să o aduc vie, voi avea grijă de siguranţa ei fizică precum propria ei mamă. Dar ţi-o voi aduce.

Mă cunoaşte atât de bine, se gândea Hifela. Era ca o mică scenetă pe care cei doi o plănuiseră împreună. Poate că, pe măsură ce se apropia sfârşitul zilelor, toate conversaţiile o luau din ce în ce mai mult pe acest făgaş. Ca şi cum greutatea atâtor secole apăsa pe fiecare cuvânt în parte.

— Fii cu ochii pe ea, Hifela, îi spuse Ber Lusim. Alege câţiva oameni în care ai încredere şi urmăriţi-o pas cu pas. Dacă ea nu face nimic, la fel să faceţi şi voi. Când se mişcă, vă ţineţi după ea. Şi dacă vă face ceva, cât de neînsemnat ar fi, luaţi-o. Luaţi-o şi aduceţi-mi-o aici. Să stau eu de vorbă cu ea şi să mă lămuresc în privinţa câtorva chestiuni semnificative.

Se ridică în picioare, sugerând că reuniunea se sfârşise. Dar nici unul dintre *Elohim* nu se mişca şi nu vorbea. Aşteptau ca el să vorbească.

— S-ar putea, spuse el, ca moartea lui Heather Kennedy să fie

învăluită în moartea cea mare. Poate că Dumnezeu ne-a adus-o până în pragul uşii pentru un motiv anume. Fiindcă vrea să-l aducem o jertfă la fel de mare, precum este şi măreţia a ceea ce facem noi. Dacă aşa stau lucrurile, atunci vom jertfi cu bucurie, după cum ni se porunceşte.

Părăsi încăperea în uralele lor. Se opri în prag şi-şi puse mâinile pe umărul lui Hifela, privindu-l o clipă în ochii lui adânci, pe jumătate închişi. După care a ieşit, fără nici un cuvânt. Cap de Mort nu se simţea în largul său când primea vreun semn aprobator, exceptând semnele de dragoste. Dar aceasta era binecuvântarea unui tată dată unui fiu credincios – şi ca atare, era sacră.

52

Era o zi călduroasă şi umedă – neplăcută la ora zece dimineaţa, dar la prânz era greu de suportat. În camera de hotel a lui Kennedy, unde aparatul de aer condiţionat, montat pe perete, era doar o cutie goală din plastic, atmosfera părea un râu de melasă.

Însă pentru cei care o filau, lucrurile stăteau mult mai rău. Acoperişul clădirii aflate vizavi de hotel ardea ca un grătar. Din cauza deficitului de melanină din piele, Diema s-a uns cu un preparat din oxid de zinc şi suporta cu stoicism. Rush, tot în maşină, era mult mai puţin stoic, dar Diema îi interzisese să mişte maşina în funcţie de poziţia umbrei. Nu putea face altceva decât să coboare geamurile şi să tot bea apă din sticlele de plastic, îngrămădite pe scaunul din spate. Numai Tillman, postat între tomberoane, era la adăpost de soarele feroce şi stătea destul de confortabil.

La un moment dat, în cursul dimineţii, li s-a părut că cineva intrase în cursa întinsă de ei – când o furgonetă fără geamuri s-a oprit la intrarea din spate şi s-au dat jos doi bărbaţi. Însă erau furnizori de produse alimentare, descărcând cutii cu ceai şi pliculeţe de zahăr, ceşti de plastic şi pachete mici cu biscuiţi. Au terminat în zece minute şi au plecat mai departe.

La ora 1 p.m., încălcând protocolul, Kennedy l-a apelat pe Tillman prin staţia pe care i-o dăduse Diema.

— Ce este? spuse Tillman, fără alte introduceri.

— Nimic, murmură Kennedy. Tot nimic. Încep să-mi pierd răbdarea.

— Te cred. Dar nu trebuie să foloseşti staţia, decât dacă apare vreo urgenţă. Este ceva urgent, Heather?

— Nu.

— Atunci, respectăm planul.

Ea şi-a dat seama din vocea lui că era pe cale de a închide, aşa că a vorbit repede, ca să-l oprească.

— Leo, nu sunt sigură că planul va funcţiona.

Tillman oftă.

— Am convenit asupra lui. Tot ce facem acum…

— Nu, ascultă-mă. Să spunem că i-am citit corect şi că totul va decurge aşa cum am vrut noi. Să spunem că i-am atras atenţia

lui Ber Lusim. El ar putea să aibă oameni care să supravegheze, instalaţi în jurul hotelului, dar mult mai departe de unde sunteţi voi – sau mai aproape, dacă asta contează. Cineva instalat în hol, aşteptând să pornească pe urmele mele când o să încep să mă mişc.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, poate ar trebui să încep să mă mişc. Ar putea fi pregătit să muşte din momeală, dar, totuşi, să nu fie dispus să se mişte într-un spaţiu unde eu am avut timp să-mi asigur întăriri. Poate că plănuieşte să mă prindă pe stradă, imediat ce am ieşit din hotel.

— Un motiv în plus să nu ieşi pe stradă, Heather. Tonul lui Tillman era sec. Aici deţinem controlul. Afară, nu prea.

— Mă uit pe fereastră la tomberoane, Leo.

— Ştiu. Te văd.

— Atunci, fă-mi cu mâna.

— Nu. Şi nu te mai uita pe fereastră la tomberoane.

— Ascultă, dacă miza ar fi fost mai mică, aş fi de acord cu tine, i-o trânti Kennedy, lăsând toată tensiunea să-i răbufnească deodată. Dar dacă el aşteaptă ca noi să facem ceva, iar noi aşteptăm ca el să facă ceva, el a câştigat. Fiindcă se presupune că banda lui veselă de descreieraţi îşi face în continuare de cap, aruncând bombe incendiare şi decapitând şobolani – şi apropiindu-se tot mai mult de ceea ce şi-au pus în cap să facă pentru a ucide un milion de oameni. Nu vreau să am asta pe conştiinţă, Leo. Vorbesc foarte serios. Nu pot să stau aici şi să mă întreb cât de mare va fi numărul cadavrelor.

— Dar aici te putem proteja, obiectă Tillman, impasibil şi calm. Dacă vin înăuntru, venim şi noi imediat după ei. Afară, e altceva. Ca să nu mai spun că, dacă iar începi să hoinăreşti prin oraş, nu va părea că o faci cu un scop. Pare ceva la întâmplare. Vrem ca ei să creadă că pui la cale ceva care îi ameninţă.

— Ştiu. Aşa că lasă-mă să fac ceva cu un scop.

— Ca de pildă?

— De pildă, o întâlnire.

Se aşternu liniştea pe fir, în timp ce Tillman se gândea la această ipoteză.

— Diema ar putea să-ţi aranjeze pe cineva cu care să te întâlneşti, acceptă el fără tragere de inimă. Un *Elohim* de-al ei…

— Nu mă refeream la o întâlnire adevărată. În nici un caz cu cineva pe care ei l-ar putea recunoaşte. Mă gândesc la cineva

imaginar. Mă duc într-un loc aglomerat, dar numai cu câteva căi de acces şi ieşire – un loc unde să fie uşor pentru voi trei să vă apropiaţi de mine.

— Şi ce câştigăm cu asta?

— Poate un spaţiu de manevră. Dacă ei cred că eu pun la cale ceva – să înmânez ceva cuiva, sau să mă întâlnesc cu persoana de contact – poate că atunci se vor hotărî să dea cărţile pe faţă. Poate că vor simţi că trebuie să mă împiedice s-o fac.

Kennedy aşteptă. De data asta, tăcerea a fost mai lungă, deoarece Tillman se gândea la toate implicaţiile.

— Voi vorbi cu Diema, spuse el în cele din urmă.

— Nu ea trebuie să decidă, obiectă Kennedy pe un ton răstit.

— Nu, nu ea. Dar are oameni care cunosc terenul. Dacă o facem, va trebui să alegem un loc potrivit.

Făcu o pauză, dar nu închise staţia, semn că nu terminase de vorbit.

— Dar s-ar putea să ai dreptate, spuse el, în cele din urmă. Am pornit la acţiunea asta ca să-i provocăm. Cu cât stai mai mult acolo, fără să faci nimic, cu atât devine mai puţin provocator. Voi vorbi cu ceilalţi şi te chem înapoi.

Închise aparatul. Kennedy îl aruncă pe al ei pe pat şi se duse să-şi facă o cafea cu totul neapetisantă.

Diema nu a avut nici un fel de obiecţie.

— Are dreptate, fu tot ce spuse. Ar fi trebuit s-o facem, probabil, mai devreme. Să le oferim o schimbare a situaţiei, la care să reacţioneze, în locul acesteia care pare stabilă.

— Iisuse, vă rog! izbucni Rush. Orice, numai să mă scoateţi afară din maşina asta. E ca într-o saună.

— Deci, unde ar trebui să se ducă? o întrebă Tillman pe Diema.

— Mă voi interesa.

— Vrei să spui că ai să verifici cu oamenii tăi?

— Da.

— Şi cât va dura?

— Atât cât va dura.

Diema întrerupse legătura. O clipă mai târziu, aparatul vibră din nou. Era Rush.

— Trebuie să mă duc la toaletă, mormăi el.

— Foloseşte sticlele goale de apă, îi spuse Tillman. Doar pentru asta sunt acolo.

— OK, atunci trebuie să respir.

— Nu, nu trebuie. Este doar un obicei pe care-l capătă oamenii.

— Trebuie să-mi mişc picioarele, ca să nu fac tromboză venoasă şi să mor.

— Lasă canalul liber, mormăi Tillman şi ţine ochii deschişi. Încă suntem în exerciţiul funcţiunii.

Deconectă staţia. Îi înţepeniseră umerii, aşa că îi masă, pe rând, ţinând aparatul permanent pregătit în mâna liberă şi neluându-şi ochii de la uşa din spate a hotelului.

După aproximativ o jumătate de oră, Diema reveni.

— Oamenii mei spun că ar trebui să folosim Orszaghaz, spuse ea. Clădirea Parlamentului.

Tillman avea îndoieli.

— Au spus şi de ce? E multă securitate, deci sunt şi multe riscuri. O grămadă de motive pentru ca Ber Lusim să nu dorească să se apropie de Heather într-un asemenea loc.

— Şi o grămadă de motive să se teamă de cine va fi persoana pe care o va întâlni acolo, contracară Diema.

Riscurile mari sunt în ambele sensuri. Ber Lusim va crede că, probabil, din cauza asta a venit ea aici. Probabil că aşteaptă să i se fixeze o întâlnire cu cineva sus-pus din guvern, iar acum a reuşit. Va vrea să ştie cine este persoana şi care este planul. Cel mai probabil, dacă el va face o mişcare, o va face imediat ce-şi dă seama încotro merge ea – fie când se va afla în holul central, fie chiar înainte de a intra în clădire.

— Nu-mi place asta, spuse Tillman. Vor fi gărzi înarmate acolo. Dacă oamenii lui Ber Lusim vin după ea, Heather ar putea fi prinsă într-un schimb de focuri.

— Heather ia parte şi ea la această conversaţie, spuse Kennedy prin aparatul ei. Cine nu se străduieşte nu primeşte. Îţi voi urma raţionamentul, Diema şi voi acţiona în consecinţă.

Însă Tillman tot mai analiza situaţia şi mai avea întrebări de pus.

— Câte ieşiri are locul acela?

— Peste o duzină, admise Diema. Dar mi-a venit o idee. Oamenii mei îmi vor aduce ceva – ceva care să ne dea o marjă de siguranţă.

— Ce anume? întrebă Kennedy.

— Un cip GPS. Este de mărimea unui ac cu gămălie şi-l putem implanta sub piele. Odată implantat, putem stabili locul în care

te afli cu o aproximaţie de jumătate de metru – ceea ce înseamnă că, dacă te pierdem, dintr-un motiv sau altul, vom putea fi pe urmele tale. Mi-l vor aduce în următoarele minute. Va trebui să ţi-l aduc. Cel mai simplu lucru ar fi să vin direct acolo, cu pretextul că vizitez pe cineva, sau că fac un comision. Lasă uşa descuiată.

Canalul se închise. Însă numai pentru două secunde.

— Tillman? spuse Rush.

— Băiete, fie foloseşti afurisitele alea de sticle, fie te ţii până ce….

— Nu-i vorba de asta. Ci de toată chestia. Să scoatem în stradă circul Heather Kennedy.

— Ei bine? Ce-i cu asta, Ben?

— Cred că mi-a venit o idee mai bună.

Kennedy a făcut după cum i s-a spus – descuie uşa şi o lăsă întredeschisă, astfel încât să poată fi împinsă din exterior. După aceea, timp de câteva minute, se plimbă prin cameră în sus şi-n jos, neputând să stea locului, în cele din urmă, se duse înapoi la fereastră şi se uită la tomberoane, încercând să descopere unde se ascunsese Tillman. Oriunde ar fi fost, era bine ascuns. Dar el o vedea pe ea, aşa că şi ea ar fi trebuit să-l vadă. În orice caz, era interesant să privească, parcă juca şah dintr-o singură mişcare.

Se auzi o clipă hârşâitul uşii pe mocheta groasă şi simţi în spate o răsuflare. Se întoarse şi o văzu pe Diema închizând uşa.

— Eşti gata? spuse fata. Să trecem la treabă.

Purta o geantă de umăr. Scoase din ea ceva asemănător cu o brichetă Bic şi aruncă geanta pe pat.

— Asta este? întrebă Kennedy.

— Ăsta e aplicatorul. Iar ăsta – îşi ridică cealaltă mână în care ţinea un tub mic, fără nici o etichetă pe el, ca un tub de pastă de dinţi – este un anestezic local, plus un agent antibacterian. Trebuie să-l aplici pe locul respectiv şi să-l laşi să-şi facă efectul jumătate de minut. Dă-ţi jos chiloţii şi întinde-te pe pat.

— Să-mi dau jos *ce?*

Diema era serioasă.

— Vei avea o rană de la implant, mică, dar vizibilă. Dacă am fi avut timp să aşteptăm să se vindece, am fi putut să-l facem în orice parte a corpului tău. Dată fiind situaţia de faţă, cel mai bine este să implantăm cipul în interior, pentru a nu avea semne vizibile. Furnizorul a spus că se poate şi în partea din interior a

obrazului, dar a spus şi că s-ar putea să ţi se umfle faţa, ceea ce ar da de bănuit. Aşa că mai bine urmăm cealaltă sugestie a lui, adică să punem cipul în peretele vaginului.

Kennedy îşi încrucişă braţele şi rămase nemişcată.

— Cred că ar trebui să rămânem la obraz, spuse ea sec.

Diema se uită urât la Kennedy, în mod vădit surprinsă şi puţin nerăbdătoare.

— Ştim că oamenii lui Ber Lusim au o aversiune faţă de femei, spuse ea pe un ton de *îţi-voi-repeta-asta-până-ce-bagi-la-cap.* Dacă lucrurile merg rău şi ei reuşesc să pună mâna pe tine, s-ar putea să te percheziţioneze. Dar cei doi ticăloşi de *Elohim* pe care i-ai cunoscut la Londra s-au temut până şi să te dezbrace complet, de aceea cred că putem să ne asumăm riscul şi să presupunem că nu te vor căuta prin toate orificiile.

Aşteptă ca raţiunea să învingă, iar Kennedy să facă după cum i se spusese.

— Stai jos, fetiţo.

Diema păru buimăcită de invitaţie.

— Nu avem timp, spuse ea scurt. Dacă insişti în obraz, atunci hai....

— Stai jos, repetă Kennedy. Trebuie să vorbim.

— Nu, spuse Diema, nedându-şi nici măcar osteneala să-şi ascundă dispreţul faţă de femeia mai mare decât ea. Nu avem ce să vorbim. Nu trebuie decât să lucrăm împreună. Am crezut că acest lucru ţi-a fost clar.

— Clar pentru tine, poate. Eu, oricum, mă voi aşeza. N-ai decât să rămâi acolo, în picioare, dacă aşa doreşti, dar vei vorbi cu mine. Dacă nu o faci, lucrurile se opresc aici.

Ochii Diemei se făcură mari.

— Minţi, spuse ea. Sunt prea multe vieţi în joc.

— Ceva mai multe decât ştii tu, poate.

Kennedy se duse să se aşeze, nu pe pat, ci pe singurul scaun din cameră. Aşteptă în tăcere ca fata să vină lângă ea.

Diema rămase nemişcată câteva clipe. În cele din urmă, rigidă şi tensionată, traversă camera şi se aşeză pe pat cu faţa la Kennedy. Arboră o expresie sardonică. *Aştept.*

— De ce ţi-ai schimbat numele? o întrebă Kennedy.

Diema clipi des nedumerită.

— Ce-ai spus?

— Nu este o întrebare grea. De ce ţi-ai schimbat numele?

— Pentru nici un motiv pe care ar trebui tu să-l ştii.

Tonul fetei era sec şi definitiv. Kennedy o aşteptă să vorbească.

— Pentru că mi-am schimbat viaţa, spuse Diema, în cele din urmă, cu acelaşi glas.

— Da, încuviinţă Kennedy. Pot să văd şi eu asta, Grace, încerc doar să-mi dau seama cât de profunde sunt aceste schimbări.

Expresia fetei rămase aceeaşi, cu excepţia unui tremur aproape imperceptibil al genelor.

— Mă chema Tabe, spuse ea. Nu m-a chemat niciodată Grace. Grace îmi spunea doar tatăl meu biologic.

— Tatăl tău biologic? Aşa te gândeşti tu la el?

Diema deschise gura să vorbească din nou, dar Kennedy ridică o mână.

— Nu are importanţă. Nu am pretenţia că vă înţeleg obiceiurile, dar te înşeli în privinţa asta şi trebuie s-o ştii.

— Numele meu este…

— *Mama* ta ţi-a pus numele de Grace. Şi fraţilor tăi le-a pus numele de Jude şi Seth. În mod normal, trebuia să vă păstraţi aceste nume când v-a dus înapoi acasă, pentru că nici unul nu contravenea credinţei poporului vostru. Din câte mi s-a spus, tradiţia este să se reîncreştineze copiii, dacă li s-au pus nume care sunt prea… cum să le spun? Prea adamice. Dar Jude şi Seth erau nume bune, biblice – şi cine ar avea ceva de obiectat la Grace[15]?

— Ţi-am spus, repetă fata printre dinţi, că numele meu este Diema.

— Dar se pare că Michael Brand, Kuutma al vostru, a simţit nevoia ca trecutul tău şi al fraţilor tăi să fie şters mai abitir decât atât. Poate pentru că a iubit-o pe mama ta, Rebecca şi voia ca fiii ei să fie şi ai lui. Numai că ea s-a sinucis. Nu a vrut să trăiască fără tatăl vostru. Vreau să spun, tatăl vostru biologic. Leo Tillman. Şi după ce a murit, Michael Brand v-a dat nume noi. Pe tine te-a numit Tabe – şi pe fraţii tăi, Ezei şi Cephas.

Diema nu părea impresionată absolut deloc.

— Crezi cumva că îmi pasă ce nume mi s-a pus mie, aici, în lumea voastră? îi spuse ea lui Kennedy, răsucindu-şi buza de jos. Nu-mi pasă. Nu a fost niciodată lumea mea şi nu este nici acum. Nu este decât un loc în care lucrez.

Kennedy dădu din cap.

— Ştiu, zise ea. Lumea ta este o peşteră mare, cine ştie pe

---

[15] Grace (engl.) – Har.

unde, cu cerul pictat pe partea din interior a acoperişului. Nu-mi imaginez cum ar putea fi, dar ştiu că voi nu… aţi… nu o… consideraţi ca pe o mare povară. Nu v-a lipsit niciodată ce nu aţi avut. Dar nu ţi se pare îngrozitor, acum că ai văzut cum arată lumea reală, să fii obligat să creşti şi să trăieşti în acest mod? În întuneric?

Kennedy îşi auzi propria-i voce tremurând. Ea încerca să-i vorbească tinerei femei, dar continua să vadă copilul întemniţat înăuntrul ei, copilul îngropat şi era atât de îngrozitor, încât simţi un fel de panică solidară – un sentiment de sufocare prin simpatie.

— Nu este întuneric, spuse Diema. Era întuneric numai atunci când îl vedeai, *rhaka.* Şi asta, doar pentru că-ţi vedeai propria întunecare.

— Nu, i-o întoarse Kennedy tăios. Nu. Crede-mă, cunosc diferenţa. Şi mai ştiu că orice aş spune eu acum nu te va mai schimba pe tine. Nu-ţi pot lua înapoi greutatea acestor ani. Dar măcar gândeşte-te la asta. Te rog. De ce te-au trimis? De ce pe tine, dintre toţi oamenii? De ce s-au gândit măcar să te transforme într-o – arătă spre fată cu o mână care-i tremura uşor – în asta? Nu pot uita ce i-a spus Kuutma lui Leo, singura dată când l-am întâlnit. „Fata ta este o artistă. Pictează. Este atâta frumuseţe în ea, încât se revarsă din degetele ei în lume”. A spus asta! Şi apoi s-au răzgândit şi te-au transformat într-unul dintre ucigaşii lor.

Kennedy îşi simţea ochii plini de lacrimi şi făcea eforturi să le reţină. Ştia că fata le va considera doar un semn de slăbiciune. Dar în pofida sa, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Plângea pentru Grace şi pentru Tabe, amândouă dispărute fără urmă.

Diema nu avea dispreţ faţă de lacrimă: era ofensată de ea.

— Nu m-a obligat nimeni să fac nimic! spuse ea, pe un ton ridicat. A fost decizia mea. Kuutma a văzut ce potenţial am. Mi-a dat şansa să aleg – să-mi slujesc poporul.

Kennedy scutură din cap.

— Şi te-a trimis la mine, ştiind că voi vedea pe chipul tău faţa lui Leo. Ştiind că mă voi duce la Leo, în ciuda oricăror instincte şi că-l voi aduce înapoi în toată chestia asta. Nu te minţi pe tine însăţi, Diema. Dacă ai fi fost cu adevărat artistă, poate că ai fi avut acel dar pe care îl au artiştii de a vedea exact ce se află în faţa ochilor tăi. Aşadar, priveşte acest tablou şi vezi ce-ţi spune. Te-au luat să te antreneze şi te-au trimis în lume să ne înrolezi

pe noi, pentru că ştiau că erai singura care putea face asta. Nici un dram de noroc sau coincidenţă. Nici un dram de libertate de alegere, pentru nici unul dintre noi.

Diema se ridică în picioare. Părea că ar fi vrut să o ia la fugă, dar rămase locului, cu pumnii încleştaţi.

— Nu mă surprinde deloc, spuse ea, recăpătându-şi acum controlul vocii, că încerci să mă ridici împotriva poporului meu. Exact la asta m-am şi aşteptat de la tine. Mă surprinde doar faptul că ai aşteptat să parcurgem tot acest drum până aici. Ar fi trebuit s-o faci la ferma Dovecote, unde tu şi Leo Tillman i-aţi ucis pe fraţii mei.

Era singura speranţă care-i mai rămăsese lui Kennedy – că o vor cruţa pe fată, cel puţin. Îşi luă capul între mâini, cuprinsă de o disperare cruntă.

— Da, sigur, rânji Diema, uitându-se la ea, în jos. Credeai că ai să mă poţi minţi, Heather Kennedy? Credeai că mă vor lăsa să te întâlnesc – şi *pe el* – fără să-mi spună ce aţi făcut? Spui că am fost minţită şi manipulată de oamenii pe care îi iubesc. Dar uiţi să menţionezi ce mi-a făcut Leo Tillman mie. Ce mi-a luat el. Poate ţi-a ieşit din minte.

Kennedy făcu eforturi să o privească pe fată din nou, în ochi. Era cu adevărat un efort. Se temea de această căutătură şi ură: se temea de ce ar fi fost în stare să facă.

— Diema, spuse ea, iar glasul îi era îngroşat din cauza plânsului, ai întrebat vreodată sau ţi-au spus profesorii vreodată de ce Leo şi cu mine am venit la Ginat'Dania voastră?

— Ca s-o distrugeţi, spuse fata prompt.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Şi era deja distrusă, după cum merseseră lucrurile. Noi am ajuns prea târziu. Am venit ca să arestez pe cineva. Dar Leo îşi căuta soţia şi copiii. Te căuta pe tine. V-a căutat timp de doisprezece ani. Din momentul în care a ajuns acasă şi a găsit casa goală. V-a iubit mai mult decât orice pe lume. Nu putea trăi fără voi. Aşa că a continuat să vă caute, pe tine, pe Rebecca şi pe fraţii tăi, deşi trecuse atâta vreme şi nimeni nu mai credea că aţi mai fi în viaţă…

— *Nu eram* în viaţă! strigă Diema. Mama murise deja. Fraţii mei muriseră, pentru că el i-a omorât, mai demult, în Anglia. Doar eu mai rămăsesem.

— El nu a ştiut asta. Nu ştie nici acum. Ah, ştie despre Rebecca. Michael Brand i-a spus cum a murit. Dar nu ştie despre Ezei şi Cephas. I s-ar frânge inima dacă ar afla vreodată.

Diema se aplecă, apropiindu-şi faţa de a lui Kennedy şi apucând-o strâns de reverele hainei.

— Atunci, când vom termina cu toate astea, mormăi ea, eu îi voi frânge inima.

Furia o străbătu pe fată ca un val vizibil, lăsând-o slăbită şi bolnavă. Se îndepărtă de Kennedy, cu un gest de renunţare: nu se preda în faţa argumentelor ei, ci voia doar să se termine odată cu aceste vorbe, cu aceste gânduri.

— Pune-ţi cipul în obraz, *rhaka,* îi spuse ea răguşit, după un timp. Vreau să plec de aici.

— Păstrează-l, spuse Kennedy.

— Avem nevoie ca tu…

— Ştiu pentru ce aveţi nevoie de mine. Dar vorbind cu tine, tocmai mi-a venit o altă idee. Cred că ar fi o idee foarte proastă să am implantat ceva în corpul meu, care le-ar permite oamenilor tăi să mă găsească oricând ar dori. Aşa că las-o baltă.

Diema se uita la ea.

— Faci cum vrei, spuse ea rece.

— Am dreptate?

Staţia, setată pe vibraţie, sărea şi se zvârcolea pe noptiera de lângă pat, făcând un zgomot zornăitor ca polizorul dentistului când atinge smalţul.

Kennedy luă aparatul şi deschise canalul principal. Diema îl scoase pe al ei şi se întoarse, în timp ce-l punea la ureche.

— Aţi terminat? întrebă Tillman.

— Da. Nu. Aproape, se bâlbâi Kennedy. Ne mai laşi două minute, Leo?

— Staţi cât aveţi nevoie. Dar ascultaţi ce are de spus Rush, înainte de a pleca undeva.

— Ce are băiatul de spus? izbucni Diema. De ce i-ar păsa cuiva ce are de spus băiatul? Nu are habar de nimic.

— De fapt, spuse Tillman după o clipă, a făcut o presupunere bună. Heather, nu ar trebui să te duci la Parlament.

— Şi atunci, unde să mă duc?

Nu părea că ar fi contat asta atunci: întrebă mecanic, pentru că i s-a părut că aştepta ca ea să-l întrebe.

— La baia publică, răspunse el.

53

Hotelul Gellert se afla chiar la poalele Colinei Gellert, în zona Buda a Szabadsag Hid, sau Podul Libertăţii. Era un palat în stil art nouveau, construit din piatră albă, rece, cu minarete turceşti la colţuri, deşi otomanii se retrăseseră din Budapesta cu câteva secole înainte de construirea hotelului.

Pe vârful colinei, la 235 de metri deasupra lui Kennedy, care traversa podul, era aşezată pe marginea prăpastiei o statuie din bronz, decolorată de vreme, a Sfântului Gellert, cu o mână ridicată deasupra capului, în semn de rămas-bun, ca şi cum se pregătea să sară.

Hotelul, prin complexul său balnear imens, constituia principala atracţie turistică, iar pe o zi caniculară ca asta, se făcuse coadă chiar de la uşa laterală, coborând pe strada în pantă. Faţada şi întregul spaţiu dintre hotel şi fluviu erau ocupate de o mare piaţă în aer liber.

Kennedy se aşeză la coadă, stând pe asfaltul fierbinte, prinzând diverse conversaţii în engleză, maghiară, germană şi italiană. Coama Colinei Gellert se ridica în spatele ei, acoperită de priveliştea blândă a viilor încărcate de rod şi a smochinilor, care se rostogoleau din vârf până aproape de fluviu.

Afară din pântecele fiarei.

— Asta cred eu, spusese Rush. Toller a utilizat această imagine pe coperta cărţii, nu-i aşa? De aceea, pun pariu că locuinţa lui se află acolo, în desen. Ce altceva ne-ar putea arăta? Or, dacă Shekolni încearcă să-l imite pe Toller, poate că se află în aceeaşi casă – sau undeva cât mai aproape de ea. Aşa că nu are nici un rost ca Heather să se ducă la Parlament. Se află pe partea cealaltă a fluviului şi prea departe la nord. Ar trebui să meargă într-un loc care se vede în imagine – sau un loc unde se găseau casele din desen.

Mândru de sine, îşi scoase asul din mânecă: hotelul Gellert. Şi-a amintit de el de când fusese în vacanţă la Budapesta, în urmă cu câţiva ani. S-ar fi văzut în desenul lui Toller, dacă ar fi fost construit pe vremea aceea. Era destul de mare şi de aglomerat ca să-ţi dai întâlnire acolo, dar nu avea decât două intrări principale. Şi nu erau gardieni înarmaţi, nu erau zone restricţionate, nu se căuta în genţi.

— Simplu, dragul meu Watsons.

La început, Diemei nu i-a plăcut – nici măcar nu a vrut să discute despre asta. Confruntarea cu Kennedy o afectase şi se retrăsese în ea – se regrupează, credea Kennedy, în liniile din interiorul frontului, care părea să însemne atât de mult pentru ea. Dar Diema nu a putut să respingă argumentele şi acceptă, în cele din urmă, ceea ce era, de fapt, un *fait accompli.* Era deja evident că atât Kennedy, cât şi Tillman preferau versiunea planului conceput de Rush, retrăgându-şi consimţământul pentru al ei.

Aşadar, Kennedy traversă fluviul şi aşteptă la coadă în căldura toridă a după-amiezii, tot înaintând la rând, până ce a intrat în holul vast, cu coloane din lemn, cu spoturi de lumină, cu statuile înfăţişând nuduri elegante şi mozaicurile în forme geometrice. Unele dintre ele erau originale, apropiindu-se de aniversarea centenarului. Celelalte fuseseră refăcute întocmai, după 1945, când bombardamentele ruseşti asupra coloanelor germane care se retrăgeau transformaseră cea mai mare parte a Budei în dărâmături.

Geamul de la casa de bilete de care se apropia Kennedy încet era flancat de panouri mari, din lemn, cu anunţuri – unul în maghiară, altul într-o engleză foarte proastă – ce făceau reclamă la o întreagă gamă de tratamente şi servicii. Pe lângă accesul pentru publicul larg şi piscine, mai erau saune uscate şi umede, cabine de masaj, manichiură şi pedichiură, împachetări cu nămol, băi cu acid carbonic, băi de slăbire, băi pentru întinderile musculare şi bazine de sărituri cu apă rece. Şi un bar, nu putea să nu-l observe.

Încercând să nu se uite la feţele oamenilor din jur şi nici să nu-şi intersecteze privirea cu cineva mai mult de o secundă, Kennedy şi-a luat un abonament de o zi. Va avea acces la toate piscinele şi saunele: serviciile speciale, cum ar fi ridicare de greutăţi, nămol sau corozivi uşori costau în plus.

I s-au dat un prosop, o bandă de pus la mână, un set de instrucţiuni într-o maghiară rapidă, la care ea doar încuviinţa din cap. Erau intrări separate pentru bărbaţi şi femei: maghiara lui Kennedy echivala cu urmărirea săgeţilor pe care scria *Nok* către o uşă turnantă din oţel strălucitor, aşezată nefiresc sub o arcadă decorativă, ale cărei incrustaţii din lemn sugerau viţa-de-vie de pe dealul de afară. O femeie cu o expresie impasibilă, purtând un tricou alb, cu sigla hotelului în roşu, îi arătă cum să folosească

banda de la mână pentru a putea intra.

Fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, Kennedy mergea înainte. Coborî mai multe trepte, până ce ajunse, printr-un tunel subteran, la principalul complex balnear. Observă că cea mai mare parte era sub pământ, deşi peste tot erau săgeţi care indicau piscina exterioară.

Intră într-un vestiar, unde îşi scoase jacheta subţire, cămaşa şi pantalonii, îmbrăcând un tricou şi un şort. Cele câteva lucruri de care avea nevoie le pusese într-un sac care se strângea şi pe care-l ridică pe umăr.

Avea un aer inofensiv. Dezarmat. Un mieluşel dus la tăiere.

Ieşi din vestiar şi se plimbă pe nesfârşitele coridoare şi zone de cabine, până ce dădu peste una dintre scările în spirală care duceau la piscina exterioară.

Spaţiul unde era amplasat bazinul era vast şi gemea de trupuri bronzate, sau uşor arse. Kennedy citise odată – recunoştea, cu mulţi ani în urmă – că întreaga populaţie a globului ar fi putut să stea, înghesuită, în insula Zanzibar. Se părea că cea mai mare parte a omenirii alesese să se înghesuie, astăzi, în complexul balnear de la hotelul Gellert.

Se aşeză pe un şezlong şi se unse cu o cremă protectoare, după care puse flaconul înapoi în sacoşă. Apoi se uită la ceas, nu ostentativ, dar vizibil şi se întinse pe spate, ţinându-şi cuminte mâinile încrucişate în poală.

Dacă era să se întâmple, se va întâmpla, probabil, curând.

Cei trei urmăritori ai lui Kennedy au trebuit să traverseze oraşul, ţinând pasul cu ea, pentru a nu risca să se oprească înaintea ei. A avut loc o conferinţă scurtă, rapidă, la capătul vestic al Podului Libertăţii, unde Diema s-a putut folosi chiar de complexul balnear, care se profila în zare, ca un adjuvant vizual.

— Voi urca sus pe colină, spuse ea. Astfel, voi putea vedea intrarea principală şi uşile laterale ale hotelului şi vă voi da de ştire, din timp, dacă apare cineva. Tillman, te duci înăuntru, în holul central. Poţi supraveghea intrarea spre bazine şi eşti pe fază, în caz că mi-a scăpat mie ceva.

— Şi eu? întrebă Rush, fără prea mari speranţe.

— Tu supraveghezi de afară uşile de la intrare şi scările care urcă dinspre fluviu, spuse Diema.

Nu se obosi câtuşi de puţin să dea impresia că ar fi fost o sarcină cu adevărat importantă.

— Ar fi posibil ca ei să apară dinspre fluviu? întrebă Rush.

— S-ar putea, răspunse Diema.

Începuse deja să meargă când Tillman o apucă de braţ şi o opri. A fost un moment intens, care-l făcu pe Rush să-şi înghită văicărelile ce-i stăteau pe limbă.

— Ai vreo problemă? îl întrebă Diema, pe un ton care spunea „vrei să-ţi iei mâna de pe mine?”

— Receptorul GPS, spuse Tillman.

— Ce-i cu el?

— Fără supărare, fetiţo, dar cred că eu sunt mai interesat de binele lui Heather decât tine. De ce să nu ţin eu unitatea de bază?

S-au privit în ochi un moment îndelung, periculos.

— Protectorul femeilor, spuse Diema. Apărătorul celor slabi şi al celor săraci cu duhul. Ăsta-i rostul tău, Tillman? Sau vrei pur şi simplu să intri în chiloţii ei?

— Dacă te interesează chiloţii lui Heather, îi spuse Tillman calm, probabil că ar trebui s-o întrebi pe ea. Între timp, eu voi lua dispozitivul de urmărire. Numai dacă nu este ceva pentru care vrei să ne certăm.

Diema căută într-un buzunar din jacheta ei de piele, găsi ceva care semăna cu o comandă TV în miniatură şi i-o dădu.

— Nu, spuse ea. Ia-o, cu binecuvântarea mea. Oricum, nu serveşte la nimic. S-a răzgândit în privinţa purtării lui. Ar trebui, cândva, să-ţi înveţi târfa să fie mai disciplinată. Dumnezeu ştie, l-ar fi putut folosi.

Fata plecă înainte ca el să mai apuce să-i răspundă, îndreptându-se spre partea de est a hotelului şi spre colina înverzită din spate. Nu se uită înapoi.

Tillman se întoarse spre Rush, care îl privea uşor uimit.

— Am auzit bine? a întrebat băiatul. Kennedy este în bătaia vântului?

— Nu, dacă ne facem treaba ca lumea, murmură Tillman posomorât. Ia-ţi poziţia în primire, băiete. Şi stai cu canalul deschis. S-ar putea ca ăsta să fie ultimul foc pe care-l mai avem de tras.

— S-ar putea să fie al ei, spuse Rush.

Şi fiindcă Tillman nu avea răspuns la asta, se despărţiră, fără alte schimburi de amabilităţi.

Rush rămase unde se afla, pe trotuarul din faţa intrării principale a hotelului, cu piaţa în aer liber chiar în spatele său. Tillman se duse în hol şi urcă în galeria amplasată la jumătatea

domului circular.

Din nou, tot ce aveau de făcut era să aştepte. Iar Tillman simţea că, dacă mai aşteptau mult, acest aşa-zis plan va eşua, izbindu-se de recifele care erau planurile lor divergente.

De asemenea, în cazul în care ei vor reuşi să-l localizeze şi să-l neutralizeze pe Ber Lusim, se întreba cât timp îi va mai lăsa în viaţă Poporul lui Iuda.

Stând sub cupola din mijlocul foaierului de la hotelul Gellert, purtând o cămaşă ţipătoare şi un aparat foto în jurul gâtului, Hifela o văzu pe Kennedy trecând prin uşa turnantă, gândindu-se la instrucţiunile primite. *Dacă face ceva care te priveşte pe tine,* îi spusese comandantul lui.

Se putea lega de ce spusese, în trecut, Ber Lusim, dar acest lucru părea că se potriveşte foarte bine definiţiei. Faptul că *rhaka* se apropiase şocant de mult de baza lor operaţională părea în continuare o acţiune ambiguă, dar lăsa loc unui număr foarte mic de interpretări – şi în toate, femeia sau unul dintre asociaţii ei reuşise să-i localizeze. Poate că plănuia un atac, dar era improbabil să acţioneze în timpul zilei. Totuşi, era extrem de plauzibil că ea venise să cerceteze terenul în vederea unei incursiuni ulterioare.

Hifela hotărî că acesta era un moment bun să intervină. Dar nu voia să-şi depăşească atribuţiile, chiar şi atunci. Îşi scoase telefonul şi îi scrise un mesaj lui Ber Lusim. „Femeia este aproape de voi. Distanţă orizontală, două sute cincizeci de metri. Distanţă verticală, optzeci de metri."

Trimise mesajul şi, în aşteptarea răspunsului, se plimba prin hol, aruncând priviri critice statuilor. Dar nu se putea relaxa şi era conştient că arăta de parcă inspecta nudurile ca la paradă.

Se gândi la acel moment crucial din trecut, la celălalt moment de schimbare majoră din viaţa lui, când luase hotărârea să-l urmeze pe Ber Lusim în exil. Fusese un act de credinţă oarbă. Nu avuseseră atunci nici o idee despre rolul pe care-l vor juca în istoria omenirii. Nici măcar nu au ştiut că fuseseră aleşi. Atunci, a sosit profetul şi le-a explicat totul. Le-a promis că le va arăta un miracol şi s-a ţinut de promisiune. Le-a arătat cum fiecare, cu propriile sale acţiuni, era o piatră din mozaic, nu la întâmplare, ci perfect aşezată, necesară şi în strânsă conexiune cu celelalte. Când vorbea Shekolni, vedea lucrurile în perspectivă.

În orice caz, aşa spuneau ceilalţi *Elohim.* Pentru Hifela, a fost

întotdeauna o chestiune de loialitate personală faţă de şeful lui – dragoste chiar, fiindcă ceea ce simţea el pentru Ber Lusim era mai fierbinte şi mai intens decât simţise vreodată pentru o femeie; ca şi cum intimităţile de pe câmpul de luptă erau mai profunde decât intimităţile din alcov.

Telefonul său scoase un sunet precum acela care anunţă sosirea ascensorului. Se uită pe ecran, apoi deschise textul, care conţinea un singur cuvânt.

Execută.

Hifela se ridică lent, fixă aparatul pe flash şi fotografie nudul de lângă el.

Acesta fusese semnalul stabilit dinainte. Deşi nu se vedea nici un semn în mişcările haotice ale mulţimii din jurul lui, cuvântul fusese transmis, prin telefonul fără fir şi intrară în acţiune toţi *Elohim* care erau în subordinea lui.

Nu împotriva femeii. Femeia mai avea de aşteptat, puţin.

Până ce aveau să-i elimine pe cei trei îngeri păzitori ai ei.

54

Ben Rush supravieţui primului atac dintr-un singur motiv: se aflase în raza vizuală a Diemei.

Rush supraveghea intrarea din faţă a hotelului, care dădea spre fluviu. Diema supraveghea din flancul de sud, cel orientat spre colină şi, ca de obicei, ea se poziţiona într-un unghi cât mai avantajos. Neexistând o altă clădire cu vedere spre hotel, ea şi-a ales un smochin uriaş de la baza colinei, ale cărui ramuri superioare ajungeau la nivelul ferestrelor de la etajul cinci. Tillman era înăuntru, în hol, lângă o fereastră care dădea spre piscina exterioară unde se instalase Kennedy.

Nişte ciudăţenii ce ţin de limbajul corporal au determinat-o pe Diema să se concentreze asupra unui bărbat care traversa strada, îndreptându-se spre intrarea principală şi – ca printr-o coincidenţă – spre Rush. Nu ar fi putut spune ce anume recunoscuse, dar, uitându-se atent la bărbat, îşi dădu seama imediat că era unul din tribul ei. Apoi, când îşi scoase pumnalul din partea din spate a curelei, îşi dădu seama, cu întârziere, că mâna lui stângă efectuase deja o elipsă pe deasupra sacoului dintr-un material de culoare deschisă. Părea că şi-ar fi netezit o cută, dar îşi făcuse semnul laţului.

Distanţa era de aproximativ două sute de metri – prea mare pentru pistolul de 9 milimetri, dar pe acela îl avea în mână, spre deosebire de tunul chinezesc care se afla în geanta de pe creanga alăturată. Era sigură că-i putea trage un glonţ bărbatului de la acea distanţă, dar nu putea calcula cu precizie unde anume îl va lovi – or, el făcea parte dintre cei aleşi, deci nu putea risca să-l omoare.

Încercând marea cu degetul, a tras cinci focuri în succesiune rapidă, ţintind foarte jos. Au fost doborâţi trei pietoni, împuşcaţi în genunchi, în gambă sau în laba piciorului. Se auziră ţipete şi gemete şi consternarea se instalase vizibil, alimentată de durerea şi panica pe care ea tocmai le crease. Era o soluţie brutală, de moment, dar îi făcuse pe oameni să se interpună în calea bărbatului cu cuţitul. Putea, de asemenea, să-l facă pe Rush să se uite în direcţia bună şi să-l observe.

Era cea mai potrivită soluţie pe care o putea alege Diema şi a avut nevoie de o clipă mai mult decât dacă ar fi trebuit să ucidă.

Fiindcă ştia sigur că era pierdută. Nu se putea ca *Elohim* ai lui Ber Lusim să vină după Rush şi nu după ea. Şi în nici un caz, cu suficient timp şi răbdare, nu se putea să n-o descopere, stând acolo, în copac şi să nu facă în aşa fel încât s-o prindă.

Sacoşa era foarte aproape de ea, cu tot arsenalul – în afară de pistolul de 9 milimetri şi de staţie, încă prinsă la centură – pe partea interioară. Putea la fel de bine să fie şi de partea întunecată a lunii. Îşi întinse picioarele, se înclină înainte şi îşi dădu drumul de pe cracă. Focuri de armă zdrenţuiră frunzişul de deasupra ei, iar creanga pe care se cocoţase se pulveriză într-un covor de aşchii.

Diema se folosi de baldachin ca să-şi atenueze căderea, transformând-o într-o rostogolire în cascadă şi se prinse de o altă creangă, cu vreo zece metri mai jos. Reuşise să aprecieze direcţia focurilor de armă, cel puţin aproximativ, orientându-şi căderea dincolo de coasta dealului. Acum, se târa câţiva metri mai încolo, chiar dacă asta însemna să se îndrepte spre capătul subţiat al crengii pe care se afla. Creanga, instabilă, se înclină sub ea, dar trunchiul copacului stătea între ea şi trăgători.

Deocamdată.

Scoase afară staţia, dar înainte de a deschide canalul, măcar să poată vorbi, mai multe gloanţe s-au lovit de scoarţă, chiar deasupra capului ei.

Era încolţită din cel puţin două direcţii. Şi ei o puteau vedea.

Tillman văzu mai întâi cuţitul zburând prin aer, iar pe cel ce îl aruncase după o fracţiune de secundă. Era deja mult prea târziu şi, deşi se răsuci şi căzu la pământ, dintr-un reflex subliminal, asta a făcut doar ca pumnalul să-l atingă în partea de sus, lateral şi dintr-un unghi mai puţin adânc. Mai ascuţit decât o lamă de ras, a intrat printre muşchii pectorali şi deltoid, în partea dreaptă şi se înfipse adânc. Pe lângă durere şi-a dat seama, şocat, că lovitura pe care tocmai o primise era, probabil, certificatul lui de deces. Anticoagulantele utilizate de *Elohim* pentru a-şi unge lamele puteau face ca şi cea mai mică zgârietură să devină mortală, iar el tocmai căpătase o rană adâncă, la întretăierea dintre două artere importante.

Doi bărbaţi – probabil Mesageri, dată fiind arma aleasă – veneau spre el din două direcţii diferite, prin galeria circulară, tăindu-i intenţionat accesul la scări şi la lift. Pistolul lui Tillman era la spatele curelei şi nu avea timp să-l scoată – mai ales cu

acel cuţit înfipt, care-i bloca mişcările. Oricare dintre *Elohim* avea deja un avantaj de viteză asupra lui. Bărbatul care aruncase cuţitul scoase acum un altul. Al doilea asasin, ceva mai aproape, deoarece nu pierduse timpul să ţintească şi să arunce, se îndrepta spre Tillman în goană.

Avea cuţitul în mâna dreaptă, iar stânga stătea deasupra ca în poziţia *en garde* – dar apoi îşi depărtă ambele mâini, mâna în care ţinea cuţitul rănindu-l jos, în timp ce mâna aparent în defensivă se repezi să-l apuce de gât pe Tillman.

Tillman porni direct la atac. Faptul că fusese deja rănit îl scutea de această grijă deosebită, nu însă şi de pericolul de a fi eviscerat. Lovi cu mâna dreaptă pentru a da cuţitul deoparte şi se înclină lateral pentru a evita strangularea.

Se agăţă cu mâna stângă de umărul asasinului. Tot înaintând şi răsucindu-se, se aplecă, transformând strânsoarea într-o aruncare. Îl apucă pe bărbat de deasupra încheieturii, i-o trase în jos şi i-o răsuci cu stângăcie, dar rapid şi, cum îl ţinea în continuare pe adversar strâns de braţ, propria greutate a bărbatului îi rupse braţul din articulaţie.

Iar Tillman se alese cu un cuţit.

Îl ridică la timp pentru a para un atac fulgerător din partea celui de-al doilea bărbat, ambele cuţite încrucişându-se o dată, apoi de două ori, ca şi cum ar fi fost spade, iar acela un duel. Tillman era conştient de faptul că tot mai mult sânge îi curgea din rana adâncă, dar nu era timp să se gândească la asta.

Îngrijorător era că avea de înfruntat pe cineva mult mai experimentat şi mai dibaci în mânuirea acestei arme decât el. Îi dădea spaţiu de manevră cu fiecare fandare şi apărare, retrăgându-se spre perete. Era pe cale să piardă, era pe cale să moară.

Aşa că făcu singurul lucru care-i trecu prin cap. Câştigă o fracţiune de secundă cu o mişcare orizontală, pe care o folosi ca să mai dea înapoi un pas – lăsându-şi cuţitul fără direcţie şi trunchiul neprotejat.

Asasinul acceptă invitaţia, înaintând cu o viteză înspăimântătoare, dar Tillman îşi înclina deja corpul, deviindu-l din calea loviturii şi, cum trebuia să treacă la atac, hotărî să-l arunce în sus, în direcţia inimii. Norocul era de partea lui: adversarul, depăşit de situaţie, se aplecă peste el. În acel moment, Tillman scăpă cuţitul. Îl apucă pe bărbat cu amândouă mâinile şi pivotă pe piciorul stâng, adăugând saltului propria sa

inerţie.

Au trecut împreună prin fereastra înaltă, dar asasinul *Elohim* era partenerul care conducea acest vals scurt, urât.

Tillman l-a ţinut pe celălalt bărbat sub el, când au căzut pe pământ, de la douăzeci de metri. Au aterizat pe dalele de un albastru strălucitor, sub o ploaie de cioburi de sticlă, iar gravitatea le dădu lovitura de graţie.

Aterizară pe o bordură decorativă de lângă piscina în aer liber, în mijlocul unei mulţimi de turişti care se bronzau – ţipară şi săriră în picioare, ferindu-se de ploaia grea de cioburi şi fugind cât mai departe de nebunul plin de sânge din faţa lor, care se ridica încet, bălăbănindu-se şi stând peste un cadavru zdrobit, ca un leu deasupra pradei.

În timp ce oamenii se îndepărtau fugind, Tillman simţi la centură staţia vibrând. Apăsă pe tasta de ACCEPTARE şi auzi vocea Diemei.

— Tillman! Rush! Planul a căzut. Ne aşteptau. Mai întâi ne vor omorî pe noi, apoi vor merge după…

Vocea ei fu înghiţită de zgomotul clar de împuşcături. O puşcă automată, de undeva din apropiere.

Tillman îşi smulse staţia de la centură. Avea, deodată, o grămadă de spaţiu liber în jurul său. Oamenii fugeau de el în toate părţile, cât de repede puteau.

— Unde eşti? urlă.

Nu auzi decât un singur cuvânt. Semăna cu „deal” sau poate cu „mortal”.

Spera ca băiatul să supravieţuiască. Spera ca toţi să supravieţuiască.

Dar făcuse ceea ce avusese de făcut.

Kennedy auzi mai întâi împuşcăturile – reluările precise, ca bătăile de ciocan, ale pistolului Diemei, urmate de uruitul nervos, ca de perforator de asfalt, al unei puşti automate. O clipă mai târziu, dar mult mai aproape, un geam se făcu ţăndări.

De acolo de unde stătea ea, într-o parte a unei copertine, corpurile în cădere ale lui Tillman şi Mesagerului, împreună cu primele urlete, au amortizat zgomotul când s-au izbit de pământ. Nu vedea decât că în jurul ei izbucnea violenţa – de unde deducea că planul lor deopotrivă reuşise şi eşuase. *Elohim* muşcaseră momeala, dar rataseră, cumva, ţinta. Sau poate că aleseseră să o prindă într-un mod care implica mult mai multe

daune colaterale.

Făcu trei paşi în direcţia sunetelor, dar mai departe de atât nu reuşi să ajungă. Oamenii cei mai apropiaţi se loveau de ea, se întorceau şi o luau la goană, contaminaţi de panica celor care se aflau în epicentrul turbulenţelor. Numai că nu era tocmai o goană. În câteva secunde, în care sute de oameni se năpustiră spre cele câteva ieşiri disponibile, mulţimea s-a unit într-o masă unică, ce se zbătea. Kennedy nu putea înota contra acestui curent: a încercat să rămână cu picioarele pe pământ şi să-l lase să treacă peste ea, dar şi aşa, era mai mult decât putea rezista. A fost luată de val.

Bărbaţi şi femei cu sigla roşie a hotelului pe piepturile lor – pe post de salvamari – încercau să devieze valul şi să-i ferească pe oameni să fie zdrobiţi de pereţi. Unul dintre aceştia a fost înghiontit de unul dintre fugari şi împins în piscină. *Probabil cel mai sigur loc unde s-ar putea afla cineva acum,* se gândi Kennedy, dar trebuia să descopere ce se întâmpla şi trebuia s-o facă rapid.

Se lăsă dusă de mulţime. Odată ajunsă jos, în zona vestiarelor, îi va fi mai uşor să se strecoare şi să-şi vadă de drum.

— *Itt!* strigau salvamarii. Pe aici! Pe aici!

Doi dintre ei, un bărbat şi o femeie, ţineau o uşă deschisă în faţa mulţimii agitate, care se călca în picioare. Kennedy ieşi pe acolo şi coborî scările. Fiecare treaptă era o luptă să se ţină pe picioare şi să evite să fie stâlcită sub presiunea puternică a oamenilor.

La baza scărilor, ieşind în spaţiul mai larg al zonei de vestiare, gloata se disipă puţin şi strânsoarea slăbi oarecum. Totuşi şi acolo, bărbaţi şi femei grăbiţi îi zoreau mai departe – *Itt! Itt!* – împingându-i, dacă se opreau cumva.

Un bărbat le ţinu calea şi îi strigă lui Kennedy în faţă.

— *Itt! Kell mennem, asszonv – itt!* Kennedy o luă în direcţia indicată de el, printr-o altă uşă laterală şi pe un coridor cu dale albe, neaşteptat de gol. Făcuse deja câţiva paşi de-a lungul lui, când observă că bărbatul care-i vorbise nu avea pe piept sigla hotelului. Nu purta nici tricou, ci o cămaşă albă şi un costum din in.

Se opri şi se întoarse, exact la timp ca să-l vadă închizând uşa şi trăgând un drug, zăvorându-se cu ea înăuntru.

De îndată ce-l văzu pe bărbat venind spre el cu cuţitul în mână, Ben Rush se întoarse şi o luă la fugă. Piaţa se afla la doi

paşi de el şi aproximativ singurul loc care nu era blocat de oameni care zbierau şi urlau, aşa că o porni într-acolo.

Dar bărbatul care ţinea cuţitul în mână alerga şi el şi, după o privire înnebunită aruncată peste umăr, Rush îşi dădu seama că nu avea cum să câştige cursa asta fără obstacole. Iisuse, tipul era într-adevăr *rapid!*

Prin urmare, singura lui şansă era s-o transforme într-o cursă cu obstacole. Sări peste tejghele, în ţipetele indignate ale comercianţilor, se strecură printre hainele agăţate pe umeraşe şi printre maldărele de cutii, se înghesui pe sub pânzele fâlfâitoare ale corturilor şi, în general, făcu tot ce îi stătea în puteri ca să iasă din câmpul vizual al urmăritorului. Dar de fiecare dată când credea că a scăpat de el, nemernicul apărea din nou, fiind atât de aproape pe urmele lui Rush, încât acesta nu avea nici cea mai mică şansă să se ascundă undeva.

55

Rush era tânăr şi destul de în formă, dar ştia că nu va mai putea rezista mult în ritmul acela. Şi avea tot mai puţin spaţiu de manevră, dat fiind că vânzătorii de la tarabe se opriseră din treburile lor ca să asiste la cursă. Formaseră acum un zid semisolid, blocându-i toate culoarele pe care le-ar fi putut folosi, oferindu-i asasinului – prin privirile lor atente şi curioase – un semn de circulaţie îndreptat spre Rush, în timp real.

Dacă mi-ar fi dat şi mie Diema un pistol, se gândi el furios. Dar cum ar fi putut trece la un schimb de focuri în mijlocul a o mie de spectatori nevinovaţi? În plus, el nu trăsese în viaţa lui cu pistolul. Singurul lucru cert, dacă ar fi încercat s-o facă acum, era că nu l-ar fi nimerit pe bărbatul pe care îl viza cu adevărat.

O luă după un colţ, cu picioarele şi coatele pulsându-i şi se opri. Nu mai era nici un drum. Piaţa se întindea până la fluviu şi acolo ajunsese el. În faţa lui era un parapet scund. Departe, dedesubt, fâşia largă Zela Utca, calea fluviului, se întindea între el şi Dunăre. Nici măcar un atlet olimpic nu ar fi fost în stare să sară de la o asemenea distantă.

Mintea lui Rush lucra cu febrilitate. Avea grenada cu vopsea şi o scoase din buzunar. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe individ să se apropie şi apoi să i-o arunce în faţă ca să-l orbească? Dar văzuse oameni care umblau cu chestii dintr-astea pe YouTube – şi pulverizau vopseaua în jeturi subţiri, nu în valuri. Erau nişte porcării, inventate pentru puşti beţivi, care cred că daunele aduse proprietăţii sunt ceva de râs.

Îi veni o idee când era cât pe-aci să nu-i mai fie de folos. Mai avea o secundă sau două până ce asasinul dădea colţul şi-l vedea din nou. Merse clătinându-se până la taraba cea mai apropiată, unde se vindeau dulciuri şi delicioasele ştrudele, ridică grenada deasupra capului şi trase cuiul.

— Debreceniiii! urlă el, cu o voce răguşită. Debrecenii sunt o adunătură de fraieri. Polecsik este un labagiu. Liverpool v-a făcut de comandă!

Grenada îi explodă în mână şi lumea se umplu de verde.

*

Focurile de armă veneau din cel puţin trei direcţii şi Diema nu

găsi decât un singur mijloc de a reacţiona. Nu putea trage înapoi: nici măcar nu putea să vadă de unde veneau împuşcăturile, iar dacă trăgea la întâmplare, l-ar fi putut omorî pe unul de-al ei – păcatul care ar fi oprit-o să mai meargă vreodată acasă.

Aşa că a continuat să cadă şi să alunece printre crengile copacului, ferindu-se când de un trăgător, când de altul, încercând să găsească un spaţiu care să-i ofere acoperire din toate unghiurile. Ca strategie, era doar puţin mai bună decât o rugăciune.

De îndată ce-i trecu prin minte acest gând, îşi dădu seama că mai avea cel puţin o opţiune.

Diema începu să cânte. Cunoştea vreo sută de rugăciuni şi majoritatea puteau fi la fel de bine cântate ca şi rostite. Începu cu imnul funebru, care din motive evidente, îi veni primul în minte. Lăsând deoparte cadenţa şi armonia, strigă cât putu de tare, sperând că va ajunge acolo unde se aflau soldaţii *Elohim* ai lui Ber Lusim.

Împuşcăturile se răriră, apoi încetară.

Da, se gândi Diema. *Fata se întoarce acasă. Acum ştii.*

Undeva, în apropiere, se auzi o voce stridentă, care urla un ordin în afurisita de Aramaică.

— *Y'tuh gemae le! Net ya neiu!*

Ordinul era cea mai cumplită blasfemie: *indiferent cine ar fi ea, duceţi-vă misiunea până la capăt.* Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Însă vorbitorul pronunţase sentinţa la moarte pentru Diema.

Creanga pe care stătea cocoţată abia putea să-i suporte greutatea – dar cea de deasupra, de care stătea agăţată cu mâinile, era mai lungă şi mai groasă. Cum împuşcăturile începură din nou, sări pe cealaltă, îşi recăpătă echilibrul şi o luă la fugă.

Mai avea încă vreo zece metri până la pământ – în mod clar, era vizibilă de jos, acum că ieşise din frunzişul des într-un spaţiu oarecum deschis. Dar copacii erau bătrâni: cu secole în urmă, ei îşi dădeau mâinile în semn de solidaritate împotriva atacurilor asupra oraşului, unindu-şi extremităţile într-un nod al lui Solomon.

Ajungând la capătul crengii, Diema sări. Nu ţintise nici o parte anume a copacului alăturat, *doar* se folosise de ramurile aceluia pentru a-şi amortiza căderea, apoi de crengile sale pentru a o ajuta să-şi încheie căderea controlată pe pământ.

Ateriză în picioare, ceea ce era un miracol bine-venit. În faţa ei era un bărbat, răsucind deja o puşcă în mâini. Diema îl împuşcă în ambele picioare şi, când bărbatul se clătină spre ea, întoarse pistolul în direcţia lui, punându-i ţeava la tâmplă. El îşi pierduse cunoştinţa când căzu la pământ.

Îi luă puşca şi se retrase sus pe deal, aruncând priviri rapide printre copacii din jur. Se auziră o mişcare şi un alt ţipăt:

— *Be hin et adom!*

Da, se gândi Diema. *Ea e jos. Poate că nu veţi mai avea atâta libertate şi uşurinţă să trageţi, ştiind că s-ar putea să doborâţi pe unul de-al vostru.*

Totodată, împuşcăturile ei vor răsuna ca şi ale lor – din pricina asta le va fi mai greu să o identifice. În acelaşi timp, puşca se potrivea de minune noii sale tactici. Îl făcu pe un alt bărbat să cadă în genunchi, cu o lovitură scurtă, tăioasă, lăsându-l urlând – după care aşteptă ca unul dintre tovarăşii lui să vină să verifice rana şi să-l împuşte şi pe el. Era bucuroasă să o ţină tot aşa, până ce lui Ber Lusim nu-i mai rămânea nici un Mesager capabil să umble.

Diema mergea în continuare, urcând mereu – sperând să-i aducă pe *Elohim* după ea, îndepărtându-i de ceilalţi. Planul era discutabil, dar ei tot aveau nevoie de un Mesager în viaţă, pe care să-l interogheze. Kennedy avea arma cu injecţie-Dan şi totodată cele mai mari şanse să prindă acest peşte.

Bineînţeles, toate pantele de pe Colina Gellert erau acum pline de *Elohim,* incapabili să umble, dar tovarăşii lor urmau să-i adune imediat ce terminau cu Diema şi, în ciuda eforturilor ei, nu putea să mai dureze mult.

Tocmai când se gândea la asta, auzi o bubuitură uşoară pe pământ, aproape de ea. Uitându-se în jos, văzu o grenadă rostogolindu-se şi oprindu-se chiar la piciorul său. Îi dădu un şut la vale şi se aruncă pe burtă.

Sau se pregătea să facă asta.

Era pe jumătate în aer, când fu luată de unda de şoc.

Kennedy mai întâlnise *Elohim* şi înainte şi supravieţuise experienţei – în principal graţie norocului sau unui ajutor din afară şi, odată (în Santa Claus, Arizona), prin obişnuinţa, probată de-a lungul timpului, de a se folosi de revolver într-o luptă de cuţite. Ştia îndeajuns de multe ca să-şi dea seama că, dacă-l lăsa pe acest bărbat să se apropie de ea, ar fi fost probabil terminată.

În timp ce avansa, îşi scoase arma cu injecţie-Dan din sacoşă. Apoi aruncă sacoşa, îşi puse mâna liberă pe şold, ca un duelist dintr-un roman victorian şi ţinti cu arma subţire, aproape diafană – pe care o ţinea într-o mână, având braţul întins în faţă, o poziţie pe care nu ar fi folosit-o niciodată dacă ar fi avut un pistol adevărat.

Dar acela nu era un pistol, ci o versiune modificată a lansatoarelor de săgeţi, pe care paznicii de la grădinile zoologice le utilizează pentru sedarea animalelor periculoase. În loc de gloanţe, arunca săgeţi încărcate cu o doză de trei mililitri de fentanil. Ricoşeul era minim, aproape imperceptibil.

Asasinul ajunse la Kennedy din trei paşi. Între timp, ea aruncă amândouă săgeţile impregnate, ţintind spre pieptul lui. Dar săgeţile erau mai lente decât gloanţele şi mai uşoare. Mesagerul, a cărui dependenţă de kelalit îi alterase profund percepţia asupra lumii, se feri de ele, înclinându-şi corpul mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

Lucru care-i ţinu mintea ocupată, până ce Kennedy scoase o seringă şi i-o înfipse în umăr.

Seringa era fabricată de aceeaşi companie care făcuse şi arma cu săgeţi. Se încărca prin injecţie de gaz, reglabilă astfel încât să elibereze sedativul fie automat, fie apăsând pe piston. Cea pe care o avea Kennedy – comercializată ilegal şi micşorată de la lungimea ei originală de doi metri la doar 5 centimetri – era setată pe eliberare automată.

Şi cum era o armă de ultimă necesitate, avea o doză de cinci mililitri de fentanil, în loc de trei. Ochii asasinului înregistrară un şoc instantaneu, în momentul în care drogul îi pătrunse în organism.

Dar nu căzu la pământ. Aruncă seringa din mâna lui Kennedy şi îi trase cu toată puterea un pumn în stomac.

Ea nu văzu pumnul, aşa că nu s-a putut apleca pentru a atenua impactul. Se îndoi, cu respiraţia tăiată, scoţând un geamăt agonic. Următoarea lovitură în ceafă o făcu să se prăbuşească în genunchi.

Fentanilul era un produs relativ recent printre sedativele disponibile pe piaţă, un compus sintetic al etilului, descoperit în anii 1960 şi utilizat, la început, doar pentru calmarea de urgenţă a durerilor. În acţiuni extrem de rapide, era o soluţie perfectă pentru paramedici, în cazul victimelor cu traume sau arsuri şi acest efect instantaneu de liniştire o determinase pe Diema să-l

aleagă. Celălalt era o ciudăţenie chimică, pe care inventatorul drogului o observase cu entuziasm la vremea aceea: chiar şi toxicomanii de lungă durată, care deveniseră prea toleranţi la opiacee pentru a li se putea administra morfină, reacţionau însă la fentanil.

Dar dependenţii de lungă durată de kelalit păreau să-l respingă nemilos. Acum, Mesagerul era deasupra lui Kennedy, întorcând-o pe burtă şi răsucindu-i mâinile la spate. Era mult mai puternic decât ea şi antrenat în tehnici de imobilizare. Îi ţinea ambele mâini într-una de-a lui şi strânsoarea nici nu părea prea intensă, dar Kennedy nu putea să mişte nici un milimetru fără să simtă o usturime îngrozitoare străbătându-i mâinile.

Strigă după ajutor, dar el n-o băgă în seamă. Erau destule ţipete care se auzeau în clădire, aşa că unul în plus nu mai conta. Cu mâna liberă, luă o bandă din plastic de undeva de unde ea nu putea vedea şi i-o legă în jurul încheieturilor, strângând bine.

Apoi o ridică în picioare, împingând-o cu putere în peretele îmbrăcat în faianţă albă. Scoase un cuţit – un pumnal – pe care i-l flutură înaintea ochilor.

— Îl vezi? îi şopti la ureche. Trebuie doar să dai din cap.

Kennedy dădu din cap.

— Lama este otrăvită. Dacă te tai cu acest cuţit, ai murit. Ai înţeles?

Ea dădu din nou din cap.

— La capătul coridorului este o uşă. Dincolo de uşă, o mică parcare. O vom traversa pentru a ajunge la camioneta parcată acolo şi te vei urca în spate. Faci asta fără să scoţi un cuvânt, fără să scoţi un sunet şi fără să încerci să fugi. Altfel, te-am omorât. Ai priceput?

— Da, spuse Kennedy.

Punându-şi o mână pe umărul ei, o întoarse şi o lansă pe traiectorie.

Când Diema se ridică în picioare, clătinându-se, descoperi că surzise.

Doi bărbaţi alergau spre ea, la vale, dar încă mai ploua cu pământ şi frunze în urma exploziei şi aerul era mai dens decât o supă, aşa că nu au putut să o vadă până ce nu s-a ridicat drept în faţa lor. Îl lăsă pe primul să se lovească de ea, se strecură pe sub el şi-l aruncă în sus cu putere. Dar făcând asta, se expuse atacului celui de-al doilea bărbat, o rafală îngrozitoare de lovituri

şi pumni care o făcură să dea înapoi, clătinându-se pe terenul nesigur, până ce căzu, lovindu-se cu putere de trunchiul unui copac.

Mesagerul îşi duse arma la nivelul pieptului, ţinând mâna liberă pe trăgaci. Privirea lui o întâlni pe a Diemei.

— *Aikh kadal,* murmură Diema, uitându-se adânc şi rugător în ochii lui negri. *Frate mai mare.*

Determinarea bărbatului se clătină, pentru o clipă. Diema trăsese de două ori, ceea ce însemna că i se golise încărcătorul. Un glonţ a ajuns aiurea, celălalt a atins mâna dreaptă a bărbatului, zdrobind patul puştii şi retezându-i două degete.

Îşi scotea un pumnal de la centură, cu mâna stângă, când Diema sări asupra lui, ridicându-se de la pământ într-un salt disperat, ca să-l lovească în piept. El se prăbuşi la pământ cu o secundă mai mult decât îi trebui fetei să se ridice din nou. În acel moment, Diema îi smulse puşca – deja nu mai putea fi folosită decât pe post de bâtă. Lovitura ei sălbatică îi ateriză sub bărbie, iar impactul brutal îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Auzul începea să-i revină acum, dar tot corpul ei era sfâşiat de durere – şi pe lângă această durere surdă, fiecare mişcare îi producea o agonie intensă, localizată în partea stângă. Probabil că îşi rupsese vreo coastă atunci când căzuse, după explozia grenadei.

Însă avea prizonierul ei. Dacă ceilalţi supravieţuiseră, acesta putea fi considerat un succes. Diema se uită în jur după ceva cu care să-l lege de mâini pe agresor. Cureaua lui era potrivită. A îngenuncheat şi i-a desfăcut-o, întorcându-l pe bărbat într-o parte, pentru a i-o putea scoate.

Dar în timp ce-i strângea încheieturile mâinilor, el se mişcă şi deschise ochii.

— *Dekai?* bolborosi. *Sunt în viaţă? Mă iei viu?*

— Ca să te interoghez, îi spuse Diema, deşi evită să-i explice ce ar fi putut să însemne acest lucru. Vrem să ştim despre Ber Lusim şi despre acţiunile pe care le-aţi făcut pentru el.

Bărbatul se strâmbă. Muşchii maxilarelor i se încordaseră, iar faţa lui palidă deveni deodată roşie.

Diema nu îşi dădu seama ce făcea el, decât atunci când era prea târziu să-l mai poată opri. Îi desfăcu repede maxilarele, dar, deşi îi ţinea gura deschisă cu forţa, el fu străbătut de o zgâlţâitură. Deveni ţeapăn, cu ochii larg deschişi şi toţi muşchii se blocară într-un rictus al întregului corp.

Ideea unei pastile suicidare – pentru cineva din rândul Poporului – i se păruse fetei la fel de imorală ca ideea de a ucide pe cineva de-al lor. *Scump este înaintea Domnului sângele slujitorilor Săi.* Vieţile lor erau preţioase pentru că erau destul de puţini la număr. Dar Ber Lusim le predase moduri noi de gândire.

Neagră de supărare, luptându-se cu lacrimile, Diema se strădui, cu degetul mare şi arătătorul, să tragă pleoapele peste ochii holbaţi ai mortului.

În timp ce făcea asta, ceva rece şi tare îi atinse ceafa.

— *Akhot ha'aktana,* spuse Hifela blând, ridicând arma Sig Sauer, astfel că vârful ţevii îi atinse obrazul. Surioară.

Kennedy mergea înaintea Mesagerului, dar când ajunseră la capătul coridorului, bărbatul trecu pe lângă ea ca să deschidă uşa. Lumina strălucitoare a soarelui năvăli înăuntru, făcând-o să clipească şi să-şi ferească privirea.

— Pe acolo, spuse Mesagerul, nu arătându-i, ci împingând-o încotro voia el s-o ducă.

La vreo douăzeci de metri, era parcată o furgonetă roşie. Pe o latură, scria cu litere negre ca să pară că erau matriţe militare, „High Energy Haulage", alături de sigla cu dolmenul.

Kennedy mergea într-acolo clătinându-se, târşâindu-şi paşii, cu speranţa deşartă că va apărea cineva de după colţ şi va vedea ce se întâmplă.

Nimeni nu a apărut. Au ajuns la furgonetă şi răpitorul deschise larg uşile.

— Treci înăuntru, îi ordonă.

Kennedy se uită la el. Vocea lui deveni şovăielnică.

Kennedy se dădu câţiva paşi înapoi. Mesagerul se întinse după ea şi o apucă de braţ, dar era cât pe-aci să cadă. El clipi de câteva ori ca să-şi limpezească vederea.

— Treci înăuntru, îi spuse el din nou, împingând-o spre furgonetă.

Ţinea pumnalul la gâtul lui Kennedy şi, deşi era atent să n-o taie, ea era terifiată: mâna lui nu părea prea sigură.

Urcă în furgonetă cu mare greutate din cauza mâinilor legate şi se răsuci pentru a se aşeza cu faţa spre exterior.

Când Mesagerul împinse uşile, Kennedy îşi aruncă partea de sus a corpului, sprijinindu-se de podeaua furgonetei şi îi trânti uşile în faţă. Cuţitul îi zbură din mână, rostogolindu-se pe jos, iar el se clătină înapoi, căzând în genunchi.

Kennedy se răsuci şi se rostogoli afară din furgonetă, plănuind s-o ia la fugă cum atingea pământul. Dar asasinul se ridica deja în picioare, clătinându-se, blocând singura cale de ieşire din acea fundătură îngustă. Kennedy se întoarse spre stânga, dar când bărbatul făcu un pas în direcţia ei, ea o luă la fugă prin dreapta. Dar, deşi dopat şi confuz, tot era mai rapid decât ea. Mesagerul se răsuci, punându-i o piedică.

Kennedy se rostogoli când ateriză jos, reuşind să se ridice din nou în picioare. Mesagerul se mişca în jurul ei, poziţionându-se din nou între ea şi ieşire. Dinţii lui încleştaţi erau plini de sânge şi ochii îi deveniră sticloşi, dar pe chip avea o expresie de furie criminală. Scormoni în interiorul jachetei şi scoase două vergele subţiri din lemn, ca mânerele unei mici coarde de sărit. O clipă mai târziu, fiind prinsă în lumină, Kennedy observă firul aproape invizibil suspendat între ei.

Bărbatul înainta spre ea şi Kennedy se retrăgea din faţa lui. Dar după câţiva paşi mici, dădu cu umerii de zid. Se uită în stânga, apoi în dreapta: nu mai avea unde să se ducă. În timp ce Mesagerul ridica sfoara de strangulare, Kennedy şi-a aplecat capul şi s-a întors cu spatele la el.

Bărbatul azvârli coarda în jurul gâtului ei, iar ea păşi înapoi în braţele lui, ca şi cum şi-ar fi întâmpinat propria moarte.

Pumnalul pe care-l culesese de pe jos, atunci când căzuse, era strâns între mâinile ei legate. Asasinul intră în lamă, care-i pătrunse adânc în stomac. Kennedy se răsuci, mişcându-şi mâinile în sus, în jos, oblic. *Seppuku* prin mâna altcuiva.

Muribundul scoase un sunet puternic de durere şi revoltă. Ea auzi impactul surd în timp ce cădea în genunchi, abia atunci întorcându-se să-l vadă. Mesagerul era încovoiat peste rana lui respingătoare, poate că era deja mort, deşi ochii lui holbaţi păreau tulburaţi de un înţeles impenetrabil. Kennedy îşi spunea că fentalina îi luase probabil toată durerea. Coarda rămăsese în jurul gâtului ei, iar mânerele din lemn se bălăngăneau precum capetele unui papion, în timp ce ea se vedea confruntată cu problema dezlegării mâinilor cu o lamă de cuţit otrăvită.

Diema îşi lăsă mâinile pe lângă corp, în aşteptare. Recunoscuse, bineînţeles, vocea lui Hifela: o recunoscuse deja de două ori, din înregistrările pe care le studiase la Ginat'Dania şi din strigătul prin care acesta ordonase, atunci când ea rostea incantaţia în vârful smochinului, să fie lichidată, fără să conteze

cine era sau de unde venea.

Aşa că fata a ştiut ce urma să se întâmple, cu excepţia detaliilor precise. Pistolul era apăsat în adâncitura de la baza capului, perfect poziţionat pentru o împuşcătură.

— Am o întrebare, spuse ea.

— Şi eu am una, îi răspunse Hifela, cu un glas relaxat, aproape degajat. Două întrebări, de fapt. Cum de ne-aţi găsit şi cine altcineva mai ştie? Evident, o vom întreba pe *rhaka* aceleaşi lucruri, mai pe îndelete şi mai răspicat. Dar cum avem acest moment, surioară, răspunde-mi sincer. Sunteţi singuri aici, voi patru, sau va trebui să mai omor şi mâine?

— Suntem singuri.

Hifela scoase un sunet înfundat, ca un sforăit.

— Fascinant. Poate că ar fi trebuit, atunci, să vă lăsăm să ne faceţi o vizită la noi acasă. Poate că ar fi fost mai puţin costisitor, în termeni de vieţi irosite.

Expresia Diemei se înăspri.

— Eu nu am ucis pe nimeni, îi aruncă ea.

— Tu nu. Dar vajnicul tău amic a omorât cel puţin unul dintre oamenii pe care i-am trimis împotriva lui şi a schilodit un altul. Şi grenada care nu a reuşit să te omoare pe tine l-a doborât pe unul dintr-ai noştri. Prin urmare, acum am jumătate de răspuns. Cealaltă jumătate, te rog. Cum ne-aţi găsit?

— Coperta cărţii lui Toller. Avea desenată această colină. Restul l-am bănuit.

— O bănuială uimitoare. Da, înţeleg. Acolo este o înlănţuire logică şi noi nu ar fi trebuit să ne aşezăm aşa de simplu la capătul ei. Aţi lucrat elegant, surioară. Acum, întrebarea ta, înainte de a îngrăşa acest pământ cu oasele şi sângele şi creierii tăi.

— Ai fi în stare să faci una ca asta?

Suna ca o slăbiciune, o copilărie chiar, ca o implorare a milei. Dar nu era aşa, era o rugăminte ca lumea să devină raţională şi să fie aşa cum a fost gândită. Însă poate că, într-adevăr, numai un copil s-ar fi putut aştepta la aşa ceva.

— Nu a făcut la fel şi soldatul ăsta care s-a sinucis? o întrebă Hifela. Viaţa lui nu conta la fel de mult ca şi a ta?

Diema şi-a dat seama de eroarea din acest raţionament, dar mintea, fiindu-i tulburată, nu era în stare să o exprime articulat. Hifela nu părea să aibă nevoie de un răspuns.

— Pe măsură ce am înaintat în vârstă, spuse el de parcă i-ar fi

citit gândurile, am devenit neliniştit din cauza poverii prea mari. Lucrurile sacre, solemne, legământul – acestea sunt greutăţi îngrozitoare. Acum călătoresc mult mai uşurat. Aşa că, da, te voi ucide fără să clipesc. La urma urmelor, sunt un ucigaş. De ce aş stabili limite pentru un lucru atât de limpede şi simplu? Şi acum, ai ultima şansă să-ţi formulezi întrebarea.

— Îmi retrag întrebarea, murmură ea.

— Chiar aşa? Pentru prima dată, glasul bărbatului suna de parcă ar fi părut interesat.

— Atunci, ia spune-mi, fetiţă mică, de curiozitate, cum ar fi trebuit să fie?

— Ar fi trebuit să fie aşa. De ce l-aţi urmat? De ce v-aţi dus după Ber Lusim când el şi-a încălcat îndatoririle şi şi-a părăsit poporul? Chiar aţi crezut că era mai importantă conştiinţa lui decât întreaga Ginat’Dania? Dar cred că mi-ai dat deja răspunsul. Dacă nu mai aveţi nimic sfânt, ce vă mai poate împiedica să faceţi toate acestea?

— Ah, dar nu am spus că *nimic* nu mai e sfânt.

Hifela o bătu uşor pe ceafă cu ţeava pistolului, ca şi cum ar fi fost un profesor care ceartă un copil neatent.

— Nu-i aşa?

Ea îşi întoarse capul, foarte încet. Ştia că asta l-ar putea provoca să o împuşte, dar fiindcă oricum avea de gând să o împuşte, nu i se părea că ar avea prea mult de pierdut – şi voia, poate din cauza acestui ton dispreţuitor, din cauza acestei atingeri dispreţuitoare, să-l privească de sus atunci când murea.

— Atunci, asta ar putea fi întrebarea mea, spuse ea, încercând să găsească acelaşi ton sau, cel puţin, să-i scuipe înapoi în faţă puţin din dispreţul lui.

Bărbatul îşi înclină capul într-o parte, dar pistolul – care acum era îndreptat spre gâtul ei – nu se mişcă mai mult de un milimetru. Hifela se încruntă.

— Pardon?

— Ce ai tu sfânt, Hifela?

— Ah, zâmbi el – un zâmbet trist, şters. Credeam că este evident. *El* este, bineînţeles.

Clipa se prelungea. Diema îşi închise gura, după ce rămăsese cu ea căscată. Hifela râse zgomotos – şi, deşi, atunci când zâmbise, fusese ironic cu el însuşi, acum era ironic cu ea.

— Vai, copila mea, dacă ai fi trăit mai mult, ai fi avut multe de învăţat. Dar poate că Dumnezeu ne lasă să murim atunci când

consideră că am ajuns la sfârşitul învăţăturii noastre. Când mintea ni se închide şi nu mai putem să facem altceva decât să trăim, aşa, ca animalele şi plantele. Închide ochii.

— Nu, spuse ea.

— Dacă închizi ochii, va fi mai uşor.

— Atunci, închide-i tu pe-ai tăi, îi sugeră Leo Tillman.

Bubuitul unei singure împuşcături trase de foarte aproape o asurzi din nou pe Diema.

56

Dacă Tillman ar fi tras cu mâna dreaptă – în cazul în care această mână dreaptă ar mai fi fost funcţională – ar fi încercat o lovitură ucigătoare, chiar dacă Diema şi asasinul ei cadaveric erau la o distanţă atât de mică unul de altul, încât practic se atingeau.

El se apropia de cei doi, venind de la baza pantei, din direcţia hotelului. Avea semnalul GPS – Diema păstrase în buzunar pastila când îi dăduse dispozitivul de urmărire – dar şi fără asta, foşnetul frunzelor, vuietul gloanţelor şi gâlgâitul sângelui erau nişte semnale pe care şi un idiot le-ar fi putut urmări. De două ori dăduse peste nişte Mesageri grav răniţi, schilodiţi de gloanţe trase în picior, dar continuând să lupte şi de două ori a trebuit să aibă un schimb de focuri cu ei, lăsându-i morţi în urma sa.

Odată ce se apropiase suficient de mult, o depistă pe Diema după sunetul vocii ei şi după cealaltă voce care îi vorbea. Tillman învăţase să se furişeze în junglele de pe trei continente şi, în plus, Diema şi faţă palidă erau prinşi adânc în conversaţie. Nu îl auziră apropiindu-se.

Dar el avea – în mâna stângă – un pistol cu care nu ar fi tras nici în ruptul capului. Numai un inconştient s-ar fi bazat pe o astfel de armă când prietenul şi duşmanul stăteau cu faţa lipită unul de altul. Aşa că se apropie cât putu de mult, în aşa fel încât Chip de Mort să nu-i simtă prezenţa, trase în aer şi se aruncă înainte.

Împuşcătura îşi îndeplinise misiunea. Îi spuse asasinului că exista un pericol prezent şi clar, făcându-l să-şi mute atenţia de la fată la Tillman.

Dar mai lipseau de acoperit vreo zece metri de pământ. Stimulat de kelalit, Hifela îşi întoarse pistolul şi trase înainte ca Tillman să fi apucat să parcurgă jumătate din distantă.

Stimulată de kelalit, Diema îl izbi pe asasin peste încheietura mâinii, împingându-i pistolul şi mai departe în direcţia în care o luase deja. Glonţul se pierdu în decor.

Apoi, Tillman îl lovi pe Hifela ca un tanc.

Dar în fracţiunea de secundă dinaintea impactului, Hifela analiză schimbarea situaţiei şi, se pare, luă o decizie. Acum avea doi duşmani în loc de unul. Trebuia să aleagă ordinea

preferinţelor.
Se înclină şi se răsuci, dar Diema, deşi văzuse lovitura iminentă, nu mai putea face nimic decât să o primească. Călcâiul lui Hifela o lovi în partea laterală a capului, aruncând-o înapoi şi pe pantă la vale, într-o rostogolire necontrolată.
Era un preţ care trebuia plătit. Hifela se dezechilibră când Tillman îl lovi şi trebui să primească atacul matahalei cu capul înainte. Tillman îl plesni cu mâna stângă, slăbind strânsoarea cu care ţinea pistolul, după care urmă o lovitură ca de coasă în stomacul lui Hifela. Mesagerul o suportă, pur şi simplu, observând că pumnul adversarului încetinise în clipa dinaintea impactului, ceea ce sugera o rană la braţul drept. Cum Tillman era aproape de el, ripostă, lovindu-l rapid şi cu putere.
O ploaie de şuturi, pumni şi ghionturi îl făcură pe Tillman să coboare garda o clipă, în timp ce se clătina înapoi, scăpând propriul pistol şi încasând chiar şi atunci când bloca. Hifela îl urmărea, ţinându-l sub tensiune. Tillman înţelesese imediat că era surclasat. Nu avea cum să câştige lupta asta şi, ţinând seama şi de factori externi, nu va fi în stare nici să mai reziste mult. Unul dintre aceşti factori externi se mişca pe jos, în spatele lui Hifela. Tillman încercase să se întoarcă în direcţie opusă, forţându-l pe asasin să-şi mute privirile de la Diema, dar numai atât reuşise.
Fata făcu o mişcare, însă Hifela o putea vedea cu coada ochiului. Bărbatul sări peste mişcarea făcută de ea, se întoarse când ateriză şi îi trase un şut în diafragmă lui Tillman, obligându-l să se întoarcă şi să primească lovitura în coapsă, ca singura apărare posibilă. Nu exista nici o breşă, nici un punct slab în virtuozitatea terifiantă a violenţei lui.
Diema încercă din nou. Mişcările ei erau greoaie – lovitura la cap o răni şi o lăsă confuză – dar se forţă să se ridice pe mâini şi genunchi şi îşi adună toate puterile pentru un alt salt.
Părând că nici nu se uită la ea, Hifela îi aruncă praf şi pietriş în faţă cu o mişcare a călcâiului, apoi se roti în loc pentru a o lovi exact în acelaşi loc, într-o parte a capului, în timp ce fata căzu, el se reechilibră şi repetă figura. De data asta, Diema îşi ridică mâinile ca să-l blocheze, dar prea lent. Hifela îi coborî rapid garda, cu o lovitură de bocanc direct în tâmplă.
Era, mai mult decât orice, o ironie, o demonstraţie a puterii lui absolute asupra celor doi. Dar de data asta apăru o breşă, ultima lovitură obligându-l pe asasin să-şi îndepărteze puţin corpul de

Tillman. Tillman se aruncă în golul creat, dând cu pumnii, dar Hifela dispăruse – se rostogolise şi nu mai putea fi prins, după care apăru cu pistolul lui Tillman în mână. Anticipase mişcarea, probabil că o şi ceruse. Le-o lua tot timpul înainte.

Uitându-se la încărcătorul de la Beretta, Tillman – care-şi numărase focurile obsesiv – ştia că asta era cea mai bună şansă pe care o putea avea. Poate că singura şansă. Înaintă spre Hifela în momentul în care împuşcătura pistolului descărcat se auzi ca un bubuit slab şi-l prinse cu putere pe bărbat, ca în strânsoarea unui urs.

Nu era o tactică prea bună. Putea să-i blocheze asasinului braţul drept, ţintuit pe lângă corp, dar i-l lăsa liber pe cel stâng. Spera doar să-l ţină mai mult sau mai puţin imobil, până ce fata îşi revenea şi-l ataca din spate.

Hifela reacţionă trăgându-i în cap o lovitură ca de ciocan, cu o forţă agonizantă, care te scotea din minţi. Tillman văzu stele verzi – apoi întunericul dintre stele. Se aplecă spre el, îngropându-şi faţa în umărul asasinului, forţându-l să-şi coboare braţul într-un unghi oblic, pentru a mai atenua din forţa celei de-a doua şi celei de-a treia lovituri.

A patra nu a mai existat. Încercând să slăbească strânsoarea lui Tillman, degetele şovăielnice ale lui Hifela dădură peste teaca pumnalului, care încă mai era înfipt în umărul lui Tillman. Îl scoase afară şi îl înfipse din nou înăuntru, mai sus şi într-un unghi mai oblic.

Şocul durerii şi rănirea destul de gravă a muşchiului trapez l-au obligat pe Tillman să slăbească strânsoarea. Dându-se într-o parte, Hifela scoase cuţitul şi făcu o tăietură în diagonală pe pieptul bărbatului. După care îl ridică din nou, pentru a-l înfige, în final, în inima lui Tillman.

Asumându-şi riscul de care se ferise Tillman, Diema îl împuşcă pe asasin în cap. Glonţul a intrat oblic prin craniul lui Hifela, trecând prin lobul occipital stâng şi ieşind prin orbita ochiului stâng.

Trupul lui Hifela – acest straniu instrument – se revolta împotriva lui. Bărbatul înţepeni, ţinând în continuare cuţitul în aer, deşi mâna îi tremura violent, de parcă tot încerca să-l coboare. Apoi, spasmul trecu şi el se întinse la pământ.

Tillman îl apucă pe Hifela de încheietură şi îl întoarse încet, astfel că stăteau fiecare de o parte şi de alta a Diemei. O vedea în genunchi, cu faţa împietrită din cauza loviturii, cu ochii sticloşi,

cu pistolul – pistolul Sig Sauer Pro 2022 al lui Hifela – pe care-l ţinea înaintea ei asemenea unei ofrande pe un altar nevăzut de nimeni altcineva. Împuşcătura în cap a avut şanse de unu la un milion, dar acesta a fost un dar şi ea l-a acceptat.

De fapt, cum pistolul avea unsprezece gloanţe rămase, ea l-a folosit de unsprezece ori.

Hifela se prăbuşi în genunchi în ţărână, apoi se întinse cu totul. Tillman căzu lângă el, nemaiputând să se ţină pe picioare. Rămase cu privirile aţintite pe faţa cadaverică, bântuită, a lui Hifela.

— *Bilo b'eyet ha yehuani,* şuieră Hifela. *Siruta muot dil kasyeh shoh.*

Cuvintele aveau un ecou diluat, dar erau clare, Hifela străduindu-se să le scoată afară, împreună cu ultima suflare.

57

Kennedy îi găsi prima – urmând aceleaşi semne ca şi Tillman – dar ştia că nu putea ajunge cu mult înaintea dispozitivelor. Poliţia locală – era *Qevik kuwet,* brigada antiteroristă – se dusese direct la hotel, pentru că zeci de martori văzuseră cum s-au tras focuri de armă şi erau şi cadavre, unul zăcea cu faţa în jos chiar lângă uşa de la piscina exterioară şi celălalt în parcarea personalului. Dar se auziseră împuşcături şi explozii şi în parcul de pe Colina Gellert, aşa că acolo vor avea următoarea oprire.

Tillman era inconştient şi, aproape sigur, pe moarte. Pământul de sub el era atât de îmbibat de sângele lui, încât pantofii lui Kennedy se afundară în el. Sângele încă îi mai ţâşnea din rănile adânci de la umăr şi de la piept – dar mai slab şi nu abundent, ca şi cum ultimele lovituri ar fi venit dintr-un butoi aproape gol.

Bărbatul care zăcea lângă el era mort. Douăsprezece răni de glonţ, fiecare arătând ca un disc negru, înconjurat de o crustă roşie-maronie, semănând cu nişte flori veştede pe pielea lui albă, cadaverică.

Dar mai era un bărbat, mort şi el, care nu prezenta răni, în afară de una la mână – şi Diema care încerca să se ţină pe picioare şi nu reuşea. Bluza fetei era murdară de vomă şi ochii ei injectaţi nu erau în stare să fixeze imaginile.

Kennedy o susţinu şi o ajută să stea în şezut, cu spatele sprijinit de un copac.

— Ai suferit o comoţie, spuse ea. Nu încerca să faci nici o mişcare.

Privirea lui Kennedy se tot îndrepta spre Tillman, spre faţa lui cenuşie şi cămaşa roşie, distrusă. Trebuia să facă ceva. Probabil că era prea târziu, dar trebuia să încerce.

Îşi scoase telefonul şi formă numărul de la ambulanţă. Dacă Ungaria făcea parte din UE, ar fi trebuit să fie 112. Dacă nu, va suna operatoarea şi o va ruga să-i facă legătura.

Diema o apucă strâns de încheietură pe Kennedy şi îi trase mâna în jos.

— Canalul zero, mormăi ea.

— Vreau să chem o ambulanţă, spuse Kennedy, eliberându-şi mâna. Încearcă să rămâi trează.

— Canalul zero! Fata cotrobăia după staţie şi reuşi s-o

desprindă de la centură abia după a treia încercare.
Apoi se uită pur şi simplu la ea, fără să poată vedea tastele suficient de clar pentru a le folosi.
Kennedy luă aparatul de la Diema şi îl resetă.
— Ce este canalul zero? o întrebă ea.
— Spune-le… unde suntem.
Mâinile fetei erau din nou la centură. Kennedy deschise canalul şi auzi clicul unei linii în funcţiune.
— *Ayn?* se auzi o voce de bărbat, clară şi tăioasă.
Kennedy simţi înţepături în cap.
— Ne aflăm pe Colina Gellert, spuse ea.
Pauză.
— Cine sunteţi, vă rog?
— Diema se află aici, spuse Kennedy. Diema. Diema Beit Evrom.
— *Pere echon!* strigă Diema, glasul semănându-i cu al unui beţiv. *Pere echon adir!*
— Am spus…
— O aud, spuse bărbatul repede. Pe Colina Gellert. În partea de nord sau de sud?
— Nord. Exact deasupra hotelului Gellert.
— Ţineţi canalul deschis. Venim imediat.
Kennedy lăsă jos aparatul şi se uită la Diema – sau mai degrabă la ceea ce ţinea Diema în palmă. O mică seringă hipodermică, de tipul celor folosite de diabetici ca să-şi dozeze insulina şi o fiolă ataşabilă, cu ser limpede. Căzură în ţărână fiindcă mâna fetei tremura.
— *Dai le beho'ota,* spuse Diema.
Kennedy luă acul şi-l flutură înaintea Diemei.
— Diema, ce vrei să fac cu asta? strigă ea. În engleză! Eu vorbesc engleza!
Ochii fetei o fixară pentru scurt timp.
— Injectează-i-l în inimă, spuse ea.

58

A fost o perioadă de suferinţă şi de regrupare, dar nu a durat mult. Mai erau încă atâtea de făcut. Echipa lui Nahir din grupul *Elohim* local, loiali Poporului şi jurământului făcut, l-au scos pe Tillman de pe Colina Gellert, ziua în amiaza mare, în interiorul unei tărgi camuflate, astfel încât să pară un cărucior de îngheţată. Diema şi Kennedy mergeau alături de ei, ascunzându-şi feţele tumefiate sub măşti ce semănau cu Pulcinella, molestatorul de copii şi bătăuşul nevestei, din *commedia dell'arte* italiană. Cadavrele celorlalţi *Elohim* care muriseră pe deal au fost şi ele ridicate, prin alte mijloace despre care nici Diema şi nici Kennedy nu erau în starea potrivită să pună întrebări.

În adăpostul cel mai apropiat, din spatele unei foste florării a cărei faţadă era astupată cu scânduri, de pe strada Stollar Bela, Diema era examinată de medici *Elohim.* Comoţia ei era uşoară şi în regres, însă avea două coaste rupte, pe care i le-au legat şi un deget rupt, de care nici măcar nu-şi amintea. Refuză grăbită analgezicele care i se oferiseră şi – de îndată ce fu capabilă să gândească normal – întrebă despre starea de sănătate a echipei sale.

Prizonierii, îi spuse Nahir, erau ţinuţi în siguranţă. Englezul probabil că va muri, dar ceilalţi se aflau într-o stare relativ bună şi pregătiţi să fie interogaţi când va dori ea.

Diema se ridică pe vârful picioarelor, apropiindu-şi faţa de a lui Nahir şi spunându-i că nu era bine ca englezul să moară. De fapt, era atât de rău, încât, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ea ar fi avut grijă ca Nahir să-şi petreacă următorii ani în canalul de scurgere principal din Ginat'Dania, unde va curăţa cu limba conductele de evacuare.

— Sunt în continuare emisarul lui Kuutma, îi reaminti ea, cu un calm feroce. Şi atât timp cât mă aflu aici în oraş, mi te supui mie.

Au fost convocaţi medici şi li s-au trasat sarcini. Leo Tillman a fost consultat şi îngrijit.

După aceea, Diema i-a pus să-l găsească pe Ben Rush şi să-l aducă acolo. Se afla în spitalul Uzsoci, pe post de model de cusut pentru o asistentă cu braţe musculoase, cu metri de suturi şi o etică a muncii sănătoasă. Modelat de pumni, bocanci şi alte

găselniţe ad-hoc, băiatul era de nerecunoscut. Deja i se puseseră şaptezeci şi trei de copci în diverse răni pe faţă, la cap, la umăr şi pe părţile laterale. Asistenta era optimistă legat de vederea cu ochiul stâng, dar numai pe termen lung. Deocamdată era umflat şi închis şi prins cu treizeci şi cinci din acele copci.

Când doi străini apărură la patul lui Rush, spunându-i că erau trimişi de Diema, Rush a presupus că veniseră ca să-l omoare şi refuză categoric să plece cu ei, făcând eforturi să-şi controleze vezica.

— Ea spune, adăugă Shraga, redându-i mesajul Diemei cu o grijă scrupuloasă, că nimeni în afară de tine nu s-a plâns vreodată de sânii ei şi că un băieţel căruia îi plac sânii mari suferă, probabil, de o fixaţie sexuală nesănătoasă pentru mama sa.

Rush se răzgândi şi a fost de acord să meargă cu ei, deşi încă se mai temea să nu i se taie gâtul exact în clipa în care o va vedea.

Îi povesti Diemei ce făcuse şi cum a supravieţuit. Bomba cu vopsea i-a mascat faţa, mai bine zis, l-a făcut să semene cu feţele celorlalte zeci de oameni care se aflau în raza ei de acţiune, atunci când a explodat. Şi cum majoritatea acestor oameni se năpusteau deja asupra lui, fiecare abia aşteptând să-şi înfigă dinţii în gâtul lui, învălmăşeala a devenit şi mai confuză. Mesagerul trimis ca să-l omoare, văzându-se în mijlocul unei revolte care lua proporţii şi cu sirenele poliţiei răsunând în briza estivală, s-a retras încet.

Rush şi-a amintit, de asemenea, să-i mulţumească Diemei pentru avertismentul dat atunci când a apărut prima oară bărbatul cu cuţit. Ea i-a spus că îi pare rău după gloanţele pe care a trebuit să le folosească şi că, pe viitor, nu va mai irosi nici o secundă din preţiosul ei timp pentru supravieţuirea lui. Personal, era atât surprinsă, cât şi (în ciuda ei) impresionată că băiatul reuşise să scape viu din luptă – şi că o făcuse folosind bomba cu vopsea pe care ea i-o oferise în semn de dispreţ. Îşi aduse aminte că unii dintre profesorii ei îi spuseseră, după ce avusese norocul să obţină un scor perfect la un test, că era mai bine să fii norocos decât să fii un bun profesionist. Băiatul era probabil prea prost ca să înţeleagă că tocmai folosise norocul cât pentru o viaţă întreagă, într-o singură mutare.

Între timp, Diema smulsese şi alte concesii de la oamenii lui Nahir. Kennedy fusese mutată într-o celulă cu pat, iar Tillman

într-o încăpere dezinfectată, unde fusese instalat, cu cea mai mare atenţie, un echipament complet pentru traume.

Diema ceruse un raport şi medicii, ascultători, i-l furnizau. Adamicul, îi spuseră ei, pierduse peste doi litri de sânge – aproape de cantitatea maximă pe care o poate suporta corpul uman, fără să capoteze definitiv. Antitoxina pe care i-o dăduse Diema lui Kennedy l-a împiedicat, probabil, în ultima clipă, să intre în stare de şoc clinic, ajutându-l să supravieţuiască până ce i s-a făcut o transfuzie, însă rănile lui erau îngrozitoare. Vătămarea braţului drept, îndeosebi, părea să fie ireversibilă şi nu se puteau pronunţa dacă avea leziuni cerebrale până ce nu-şi recăpăta cunoştinţa – pentru care medicii nu puteau face nici o estimare realistă.

Fata se duse să-l vadă. Un medic îi examina lui Tillman reacţiile pupilei, dar se îndepărtă de pat când Diema intră în încăpere, aşteptând cu mâinile pe lângă corp.

— Ieşiţi afară, îi spuse Diema. Rămâneţi acolo până vă chem înapoi.

Medicul îşi înclină capul şi se retrase.

Ea se duse lângă pat şi se uită la Tillman. Părea bătrân şi slăbit, pielea lui avea un aspect destul de urât, fiind pigmentată în roşu şi alb din cauza vaselor sparte de sânge, iar obrajii îi erau supţi. Diverse tuburi pentru substanţe lichide şi fire pentru diagnostic fie erau prinse la suprafaţă, fie introduse în corp. Dinspre el venea un iz de transpiraţie şi dezinfectant: mirosul veştilor proaste livrate în camere bine luminate.

Diema se lupta cu ghicitoarea, dar nu o putea rezolva fără un indiciu, iar toţi cei care i-ar fi putut oferi indiciul erau morţi. Mama sa, Rebecca, se sinucisese, fostul Kuutma murise, în cele din urmă, pentru că o plânsese prea mult pe Rebecca. Şi tatăl ei – tatăl pe care şi-l amintea, ridicând-o în braţe şi luând-o (în timp ce ea plângea şi dădea din picioare) de la desenul ei terminat pe jumătate. Tatăl care trăise mai mult în pământul transformat în cenuşă, printre hăţişurile amintirilor ei şi care arsese, el însuşi, cea mai mare parte a acestui pământ.

Tu eşti el?

Lucrul acela alb şi roşu de pe pat, plin de tuburi şi fire ca o marionetă, nu-i putea spune nimic. Se gândi la Pulcinella. Indiferent ce era întrebat, singurul răspuns al lui Pulcinella era să-şi apuce băţul, pe care-l legăna în braţe ca pe un copil, după care comitea o altă crimă. Şi se gândi la Coiotul lui Wile E., a

cărui duşmănie implacabilă pentru Alergător era însăşi raţiunea lui de a fi.

Ea voise ca Tillman să fie aşa: un desen animat, simplu şi previzibil şi uşor de urât. Aşa-l văzuse ea întotdeauna, chiar înainte de a şti ce erau desenele animate. Încă îl mai putea vedea în acest mod, doar cu un mic efort.

Dar aici se afla altcineva, care venise la ea când avea nevoie de el, în loc să o salveze pe *rhaka,* prietena şi aliata lui, care-l înfruntase pe Hifela, Cap de Mort, cu braţul lui făcut praf, lăsându-l să-i ciopârţească pieptul ca pe şoriciul porcului, în timp ce a făcut tot ce-a putut ca să-i lase ei cale liberă să tragă.

Cuvintele lui Hifela îi răsunau în cap. *Y'tuh gemae le. Net ya neiu.*

Cineva din Popor încercase să o omoare. Şi tatăl ei adevărat o salvase. Trebuia să recunoască acest paradox şi să-l accepte.

Sau să devină ea însăşi un personaj de desene animate.

Era timpul să înceteze să tot amâne inevitabilul. Se duse să o vadă pe Kennedy – care sări ca o bombă când se deschise uşa.

— Unde-i Leo? Ce i-aţi făcut?

Femeia făcu un pas în direcţia Diemei, nefiind deloc împiedicată de cei doi *Elohim* care stăteau, atenţi şi stoici, de-o parte şi de alta a ei.

— Dacă a murit…

— Trăieşte, îi spuse Diema. Dar la limită. Stai jos, Heather. Te rog.

Kennedy ascultă – poate că, auzind despre starea lui Tillman, devenise mai puţin tensionată, sau poate fiindcă observase că Diema i se adresase cu numele de botez, dându-şi seama din asta că apăruse o schimbare semnificativă.

Diema îi dădu afară pe Mesageri cu un gest scurt şi închise uşa după ei.

— Spune-mi, vorbi Kennedy cu o voce reţinută. Spune-mi cum se simte.

Diema recapitulă pierderea de sânge, rănile de la piept şi de la umăr, coma care continua. Era un rezumat complet şi factual. Profesorii ei ar fi fost mândri de ea.

— Dar îşi va reveni, spuse Kennedy. Aşa este Leo. Se va pune pe picioare din nou.

— Asta cred şi ei, fu de acord Diema. Totul în afară de umăr. Spun că muşchiul a fost grav afectat. Au făcut tot posibilul să-l coasă la loc, dar nu pot promite nimic.

— Şi cine sunt *ei,* Diema? o întrebă Kennedy cu brutalitate. Medicii cărora i-ai încredinţat viaţa lui? Locul ăsta nu este un spital. Este o închisoare. Aşadar, de unde, pentru numele lui Dumnezeu, v-aţi adus medicii?

— Nu este o închisoare, răspunse Diema. Este doar un adăpost. Medicii fac parte din personalul de aici, dar sunt în legătură cu alţi medici de la Ginat'Dania. Au vorbit cu cei mai pricepuţi dintre vindecătorii noştri, s-au sfătuit cu ei. Şi acei medici vin spre noi, acum. Am cerut să fie trimişi şi sunt pe drum.

Nu se împăuna cu asta: era pur şi simplu o stare de fapt. Kuutma îi promisese tot sprijinul de care avea nevoie, necondiţionat. Ea i-a spus că avea nevoie de acest lucru.

— Vreau să-l văd, spuse Kennedy.

— Este inconştient. Nu va şti că eşti acolo.

— Vreau să-l văd.

Diema încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

— Şi pe Rush. Ce s-a întâmplat cu Rush? Vreau să-i văd pe amândoi.

— Da, spuse Diema. Îţi promit. Dar mai întâi trebuie să te întreb altceva. Misiunea a ajuns…

— Ah, Dumnezeule! strigă Kennedy. Nu. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre asta. Am făcut ce-am putut. Am făcut tot ce am fost în stare să facem, dar am fost depăşiţi. Ar fi trebuit să ştim acest lucru înainte de a ne fi băgat în asta. *Nu* a fost vina noastră că misiunea a fost un fiasco!

— Nu.

— Dacă ar fi fost oricine altcineva în afara lui Leo, aş fi *ştiut* că era o nebunie.

Kennedy vorbea acum mai degrabă cu ea însăşi decât cu Diema. Îşi scutură capul cu mirare şi spaimă.

— Am crezut că este un fel de Superman. Am crezut că nu poate rata. De aceea l-am lăsat să se ducă sus şi să se bată cu acei… acei monştri şi am urcat chiar eu să mă lupt cu ei. De parcă am fi avut vreo şansă. Dar nu am avut. Am eşuat pentru că trebuia să eşuăm, Diema.

— Nu am eşuat.

— Pentru că nimeni nu putea să ia pe de-a-ntregul…

— Heather, nu am eşuat.

Într-un târziu, Kennedy se linişti, începând să asimileze ceea

ce i se spunea.

— Ce? bolborosi ea confuză. Ce spui tu acolo? Au murit cu toţii. Sau au scăpat. Nu ne-am ales cu nimic.

— Am obţinut tot ceea ce ne trebuia. Ştiu unde se află Ber Lusim. Şi ne vom duce acolo. Aşteptăm doar echipamentul. De aceea am venit aici. Să te întreb dacă vrei să vii. Cred că ţi-ai câştigat acest drept. Şi mai cred… Ezită.

Îi venea greu să modeleze cuvintele în jurul conceptelor greoaie, urâte, pe care le acopereau.

— Cred că vei fi mai în siguranţă dacă rămâi lângă mine, decât dacă te las aici.

Privirea neşovăielnică a lui Kennedy era plină de surpriză şi neîncredere. Poate că era şi ceva acuzator în ea.

— Nu-ţi cer să omori pe nimeni, zise Diema. Mi-ai spus deja că simţi că nu eşti în stare să faci acest lucru.

Ea văzuse deja rapoartele poliţiei de la hotelul Gellert şi ştia ce-i făcuse Kennedy cu pumnalul unui asasin antrenat, dar a considerat că era mai bine să lase această discuţie pentru altă dată.

— Pentru deducţiile tale. Am nevoie de tine în calitate de detectiv.

Kennedy era implacabilă şi amară.

— Ce să detectez? Ceva ce spui ca ai găsit deja? Crezi că acum m-am coborât din copac, fetiţo? Crezi că nu ştiu cum ne-ai dus cu zăhărelul de la început şi până acum? L-ai lăsat pe Leo să-ţi depisteze motocicleta, ca să te urmărească până la fabrica aia. Ne-ai lăsat să găsim singuri cartea lui Toller, pentru ca apoi să ne ieşi în cale şi să ne spui ce anume conţinea. Tu ai avut nevoie de Leo doar ca să taie nişte beregate – şi ai avut nevoie de mine doar ca să-l aduc pe Leo. Ceea ce, Dumnezeu să mă ierte, am făcut-o. Dar acum am terminat definitiv. N-ai decât să continui cu jocurile tale.

— Dar tu ai fost cea care ne-a adus pe toţi aici, spuse Diema. Tu şi băiatul. Tu ai pus cap la cap toate lucrurile pe care le cunoşteai şi le-ai găsit logica. Mi-ai dat o direcţie. Vreau să fii cu mine când intru în bârlogul lui Ber Lusim, în caz că voi avea din nou nevoie. Indiferent ce este acolo, indiferent ce mai are plănuit, mi-ar fi de mare ajutor să le văd cu ochii tăi.

— Ce păcat. Dar ei vor rămâne chiar aici, împreună cu mine. Împreună cu Leo.

Nerăbdarea Diemei o făcu nesăbuită. Îi trase o palmă

zdravănă lui Kennedy, peste obraz.

Replica lui Kennedy, chiar înainte de a simţi durerea loviturii, a fost să-i tragă un pumn Diemei în falcă. Diema primi lovitura fără să crâcnească, fără măcar să clipească.

— Durerea ta, spuse Diema, simţind firicelul de sânge care i se prelingea din colţul gurii şi durerea mea. Sunt la fel?

Kennedy se dădu înapoi, cu braţele ridicate, pregătindu-se de luptă. Nu părea să o deranjeze faptul că se anunţa o luptă foarte scurtă. Dar întrebarea o tulbură, îşi lăsă din nou braţele în jos, perplexă. Dar o clipă mai târziu, se scutură, făcând un gest de dispreţ şi concediere.

— Te rog, ieşi afară de aici, îi spuse Diemei. Lasă-mă să-l văd pe Leo sau ieşi afară. Nu am nimic pentru tine.

— Răspunde-mi la întrebare. Durerea ta…

— De unde vrei să ştiu eu dacă sunt la fel? strigă Kennedy. Sunt eu, cumva, în mintea ta? Nu am de unde să ştiu ce simţi tu. Sau *dacă* simţi. Nu ştiu nimic despre tine, decât cum te cheamă, dar până şi asta e o zonă cenuşie.

— Dar noi toţi suntem la fel, spuse Diema. Dincolo de piele. Asta crezi tu, nu-i aşa?

Kennedy se uita la ea, furioasă şi bănuitoare.

— Nu contează ce cred eu. Nu este ceea ce crezi tu. Tu crezi într-o creaţie separată – poporul tău şi restul lumii. Cei aleşi şi drojdia de pe fundul butoiului.

— Atunci, căreia dintre noi ar trebui să-i pese mai mult de un milion de morţi? o întrebă Diema.

Nu se aştepta la vreun răspuns, dar fu mulţumită de reacţia femeii – o succesiune de emoţii îi treceau rapid pe faţă, ca o diaporamă. Acasă la Ginat'Dania, Diema fusese obişnuită să spună ce gândeşte, dar şi mai obişnuită să refuze s-o facă. Însă, în lumea adamică, vorbitul este ca o luptă. Spui numai ce este în avantajul tău.

— Tu nu ai nevoie de mine, îi zise Kennedy. Ai tot ce-ţi trebuie. Dar glasul ei nu era deloc convingător şi, după o clipă, vorbi din nou. La urma urmelor, ai reuşit să-l prinzi viu pe vreunul dintre oamenii lui Ber Lusim? L-aţi interogat până acum?

Diema era sigură că învinsese, dar nu lăsă să se întrevadă nimic din asta, nici pe chip, nici din tonul vocii.

— Va avea loc o şedinţă, îi spuse lui Kennedy, peste o jumătate de oră. Până atunci, echipamentul pe care l-am cerut va fi ajuns deja, iar noi vom fi gata de atac. Aş vrea să fii şi tu

acolo. Poţi lua decizia finală, după ce vei auzi tot ce am de spus.
Plecă, făcând semn din cap către *Elohim* să încuie uşa după ea. Nu mai era cazul să spună ceva.
Cu excepţia lui Nahir, care se îndoia încă de ceea ce-i ceruse să facă, considerând că trebuia să o contrazică. Şi a băiatului, care pur şi simplu trebuia să facă după cum i se spunea.
Băiatul.
Ronald Stephen Pinkus, sculat din mormânt, din nou, ca să o bântuie şi să o chinuiască.

— Am pus la cale o ambuscadă, dar nu a mers. În realitate, am căzut noi înşine în cursă.
Vocea Diemei era ridicată, chiar prea ridicată pentru sala mică şi aglomerată. Pe lângă Nahir, mai erau peste patruzeci de Mesageri, dintre care mulţi sosiseră de curând. Se aşezară în linişte, pe scaune pliante, nişte obiecte fragile din inox şi plastic negru, căptuşite cu pânză ţesută manual, de la ei de-acasă. Erau vectori de o violenţă teribilă, în mod straniu, suspendată. Păsări de pradă, aduse pe pământ, nu se ştie cum şi convinse să pozeze pentru un grup de fotografi.
În mijlocul lor se aflau Kennedy şi Rush, înconjuraţi de scaune goale. Nimeni nu voia să stea lângă *rhaka,* femeia-lupoaică şi să se pângărească apropiindu-se de ea.
Diema se opri, alarmată şi îşi drese glasul. Vocea ei avea un ton ridicat, ascuţit. Suna ca a unei idioate. Mai rău, suna ca a unui copil. Palmele-i erau calde şi umede.
În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse şi care i se făcuseră, în ultimii trei ani, nu fusese niciodată chemată să vorbească în public. Acum se temea că acest lucru nu făcea parte din bagajul ei de abilităţi, încercă din nou.
— Ideea era să-l ademenim pe unul dintre Mesagerii lui Ber Lusim să încerce s-o captureze pe Heather Kennedy – după cum au făcut-o deja în Anglia – lăsând impresia că noi am putea şti unde se află cartierul lor general.
Se uită la feţele lor grave.
— Partea asta a funcţionat. Numai că ei nu au venit doar pentru Heather Kennedy, ei au venit pentru noi toţi. Şi nu au trimis un singur Mesager. Au trimis mulţi.
— Au trimis doar unul după mine, spuse Rush. Ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală.
Având în vedere starea feţei lui şi faptul că vocea

distorsionată, surdă îi ieşea dintr-o parte a obrazului hidos de umflat, respectiva remarcă nu putea fi luată decât sub formă de glumă. Patruzeci de *Elohim,* fără nici un simţ al umorului, atunci când venea vorba despre chemarea lor sfântă, se uitau la el într-o tăcere sumbră.

— Au fost peste o duzină, cu totul, spuse Diema, grăbindu-se să-i facă să fie din nou atenţi la ea. Nu putem afirma cu certitudine câţi au fost, deoarece au aşteptat până ce ne-am despărţit şi ne-au atacat în grupuri mai mici. Ultimul care a căzut a fost Hifela, pe care îl cunoaşteţi cu toţii, sau, cel puţin, despre care aţi auzit.

Aerul începu deodată să zumzăie, cu zeci de conversaţii în şoaptă. Diema i-a aşteptat să termine. A folosit acea frază în mod deliberat şi îi voia pe compatrioţii ei să reflecteze o clipă la semnificaţia ei – că doisprezece *Elohim* fuseseră trimişi împotriva a trei adamici, dintre care doi se aflau în faţa lor, încă respirând.

— Ne-am luptat cu Hifela, pe panta de pe Colina Gellert, spuse ea. Prin noi, înţeleg eu şi… şi Leo Tillman, cunoscut în Popor pentru că a fost odată…

Gâtul i se uscase şi a trebuit din nou să-şi dreagă glasul.

— Cunoscut de Popor din alte vremuri şi din alte contexte. Hifela s-a luptat dur şi ar fi putut învinge. Unii dintre voi i-aţi văzut cadavrul, aşa că ştiţi. A fost nevoie de douăsprezece gloanţe pentru a putea fi ucis. Şi cum zăcea pe pământ, lângă noi, a rostit aceste cuvinte: *Bilo b'eyet ha yehuani. Siruta muot dil kasyeh shoh.*

Din nou se auzi rumoare în sală. Majoritatea Mesagerilor păreau încurcaţi sau tulburaţi. Nahir se încruntă.

— Nu putea spune aşa ceva, îi zise el Diemei.

— Eram la trei metri de el, frăţioare. Îţi spun ce am auzit.

— Înseamnă că a vorbit despre învăţător. Apostatul, Shekolni. Pământul pe care calcă el.

— Nu asta a spus.

— Pe unii dintre noi, îi întrerupse Kennedy, vorbind tare, aramaica ne pune în încurcătură. Dacă are vreun rost prezenţa noastră aici, cineva va trebui să ne traducă.

Nahir se uită la ea o dată, studiind-o cu răceală, apoi se întoarse spre Diema.

— *Are* într-adevăr? o întrebă el. Are vreun rost prezenţa lor aici? Mulţi dintre noi s-au întrebat asta.

Diema îi răspunse lui Kennedy la întrebare, ignorând-o pe a lui

Nahir.

— Hifela a spus „Duceţi-mă la Comandantul meu. Lăsaţi-mă să mor pe pământ sfânt”.

— Şi de ce este acest lucru semnificativ? întrebă Kennedy.

— Pentru că singurul pământ sfânt este Ginat’Dania, spuse Diema.

În timp ce toţi *Elohim* îşi ţineau respiraţia, se simţea cum plutea în aer o tensiune care, asemenea unei roţi zimţate, aluneca până la următoarea crestătură, apoi, probabil, până la crestătura de deasupra ei. Privirile Diemei şi ale lui Kennedy se încrucişară. Băiatul nu înţelegea nimic, dar *rhaka* avea să afle cât de subţire era funia pe care mergeau – la fel de subţire ca marginea lamei de cuţit. Nu le-ai vorbit fiilor lui Adam despre Ginat’Dania. Dintre toate lucrurile pe care nu le-ai făcut, a fost, probabil, lucrul pe care, în special, nu l-ai făcut. Într-o societate care a trăit în vârful curbei catastrofelor, instinctul de autoconservare s-a dezvoltat foarte mult, subsumându-le pe toate celelalte instincte.

— Indiferent de puterile care ţi s-au dat, murmură Nahir blând, fii atentă la ce vorbeşti.

Diema îl privi în ochi fără să clipească. Era un moment pe care trebuia să-l depăşească, aşa cum ai trece prin foc.

— Femeia, Heather Kennedy, spuse ea şi bărbatul, Benjamin Rush, ştiu deja de existenţa lui Ginat’Dania. Ba mai mult, ştiu că, pe vremuri, a existat aici. A trebuit să li se spună aceste lucruri pentru a putea merge pe urmele lui Ber Lusim şi a ajunge atât de departe până în prezent – ceea ce tu, Nahir, cu toate resursele tale, nu ai fost în stare s-o faci.

— Am un cuţit, strigă o femeie dintr-unul din rândurile din spatele Mesagerilor. Şi o conştiinţă. Spuneţi-mi de ce nu le-aş putea folosi pe amândouă.

Femeia stătea exact în spatele lui Kennedy; aceasta nu se uită în jur: ştia că ăsta era jocul Diemei şi avea destulă înţelepciune să nu i-l strice.

— Foloseşte-ţi creierul, surioară, îi replică Diema cu răceală. Asta este partea pe care o neglijezi. Femeia ştia despre acest lucru de ani de zile şi Kuutma a cruţat-o. Ba mai mult. Kuutma a aprobat implicarea ei în această acţiune. Ea are binecuvântarea lui Kuutma – primul adamic care, de secole, a fost binecuvântat în acest mod. Tot ce aveţi *voi* este dorinţa ca lucrurile să mai poată fi aşa cum au fost odată, în vremurile de demult. Dar

vremurile de demult au murit. Şi dacă acum vă agăţaţi de ele, veţi muri şi voi.

Nu era tocmai o ameninţare. Greu de spus ce era. Mesagera îşi deschise gura, apoi o închise, fără să spună vreun cuvânt. S-a înroşit toată şi şi-a plecat capul, jenată, ca să ascundă acest lucru.

— Ginat'Dania, spuse Diema, adresându-se întregii săli, Ginat'Dania, eternă şi vie, este departe de acest loc şi de ochii adamicilor. Dar în urmă cu trei sute de ani, Ginat'Dania s-a aflat aici. În hrubele de sub Colina Gellert şi Castelul de pe Colină şi chiar sub fluviul Dunărea. Acolo a cerut Hifela să fie dus. Acolo şi-a stabilit locuinţa Ber Lusim – într-un labirint de tuneluri şi încăperi suficient de vast pentru a adăposti un milion de oameni. Este ascunzătoarea perfectă, pentru cine se ascunde de adamici. Dar nu şi de noi. Noi avem hărţi ale oraşului din trecut, când era plin de viaţă şi putem întreprinde căutări care ne vor ajuta să punem mâna pe ei.

— Credeam că mâinile voastre trebuie să fie goale.

Ben Rush dădu din umeri scuzându-se ironic, în timp ce ucigaşii sacri se întoarseră cu toţii, aruncându-i, din nou, priviri veninoase.

— Vreau să spun, credeam că acesta a fost motivul. Vieţile omeneşti pot fi sacrificate, dar voi nu vă puteţi omorî între voi. Şi nu-l mai aveţi pe Tillman ca să vă ascundeţi în spatele lui. Sau poate aţi început să vă schimbaţi regulile? Acum aveţi permis de vânătoare?

Diema nu băgă în seamă tonul sarcastic: gluma băiatului era la fel de bună pentru a pune lucrurile la punct ca orice altceva ar fi inventat şi ea.

— Mintea adamicilor, spuse ea către *Elohim,* zâmbind, invitându-i şi pe ei să zâmbească la idioţenia lui Rush. Vedeţi cât de puţin pot ei pricepe, chiar şi atunci când le dăm pe tavă răspunsurile? De aceea nu trebuie să ne temem de ce ştiu ei. În cele din urmă, ceea ce ştiu ei nu-i duce niciodată nicăieri.

— Ştiu destul de multe – îi scăpă lui Rush, dar Kennedy îl apucă atât de tare de braţ, încât nu mai continuă.

— Nici un permis de vânătoare, spuse Diema, deschizând una dintre cutii şi intrând în ea. Regulile – regulile care, într-adevăr, înseamnă ceva – nu se schimbă. Dar când apare o situaţie nouă, aplicăm regulile în moduri diferite.

Le arătă arma cu săgeţi – sora mai mare, mai meschină a

pistolului cu injecţie-Dan al lui Kennedy – explicându-le modul de funcţionare. Le spuse că îi va face să se clatine pe soldaţii *Elohim* ai lui Ber Lusim, fără nici un risc de a-i omorî. Omisese să menţioneze că gloanţele care l-au ciuruit pe Hifela au fost trase de ea şi nu de Leo Tillman, că ea spărsese deja acest ultim tabu.

Dacă s-ar fi aflat asta, se termina cu viaţa ei.

59

Ber Lusim stătea trist, singur în camera lui – o chilie săpată în granit solid, fără ferestre, doar cu o crăpătură naturală în stâncă, pe post de uşă.

Mesagerii *Elohim* ai lui nu-i împărtăşeau durerea, recunoscând că nu era o trăsătură proprie; nu era proprie nici eului public al liderului lor, ci o revărsare din adâncurile sufletului.

Avra Shekolni avea mai puţine remuşcări. Veni la uşa chiliei şi se aşeză acolo jos, cu spatele lipit de zid, bătând cu mâna în care purta un inel de argint în stâncă, într-un ritm simplu, repetitiv.

După puţin timp, Ber Lusim ieşi.

— Avra, spuse el, nu sunt într-o dispoziţie bună acum. Te rog, ia-ţi muzica şi consolările şi du-le în altă parte, deocamdată, voi veni eu la tine când voi putea.

Shekolni îl privea pe sub sprâncenele lui coborâte, rigid şi fără umor.

— Ţi-am oferit eu vreo consolare, Ber Lusim? întrebă el.

— Sfinţite, nu mi-ai oferit. Am presupus că ai venit aici…

— Pentru că ţi-ai pierdut prietenul şi suferi mult din cauza acestei pierderi, spuse Shekolni. Da, desigur. Dar asta nu înseamnă, Ber Lusim, că am venit aici să-ţi spun cum să porţi această suferinţă.

Ber Lusim era tulburat şi speriat de acest discurs, cât şi de tonul cu care era rostit. Nu ştia în ce mod să-l abordeze.

— Hifela nu era prietenul meu, spuse el într-un târziu. Era slujitorul meu şi primul dintre *Elohim.* Mă bazam pe el în toate.

— A fost prietenul tău, îi aruncă Shekolni. Ber Lusim, Dumnezeu nu este nici avocat, nici politician. El cunoaşte dragostea pe care i-o purtai lui Hifela şi ştie că pierderea lui te afectează şi ca om, nu numai ca lider al oamenilor.

Vocea profetului deveni mai ridicată şi se ridică şi el în picioare odată cu ea, stând faţă în faţă cu Ber Lusim, cu o mână în sus, ca şi cum ar fi predicat de la amvon.

— Dar să-l jeleşti? Să-l jeleşti acum? Ai înnebunit, Ber Lusim? Pierderea lui ţi-a întunecat minţile?

Îşi puse mâinile pe umerii lui Ber Lusim, uitându-se cu nişte ochi mari într-ai lui.

Ber Lusim scoase un oftat adânc.

— Avra, îmi cunosc îndatoririle. Nimic din ce s-a întâmplat astăzi nu mă va împiedica să duc la capăt…

— Nu! Mă înţelegi greşit!

Exasperat, Shekolni îl zgâlţâia pe Comandantul *Elohim*, aşa cum o mamă îl zgâlţâie pe copilul ei.

— Gândeşte-te la ce facem noi, dragul meu prieten şi la ce se va întâmpla, atunci când vom fi terminat. În timpuri normale, să plângi după un prieten, o soţie sau un soţ decedaţi, acestea sunt lucruri care au sens. Chiar şi pentru cineva care crede în existenţa cerului – plângi din cauza despărţirii şi din pricina cerului care este atât de îndepărtat.

Ochii profetului erau în flăcări şi Ber Lusim simţea că ceva se aprinde în el, de la acest foc.

— Dar acum, mormăi Shekolni, cerul este iminent. Cerul atârnă chiar deasupra capetelor noastre, ca fructele pe creanga cea mai de jos a unui copac uriaş. Plângi pentru că Hifela a păşit înaintea ta în camera de alături? În acest caz, lacrimile tale devin atât de absurde! Păstrează-ţi credinţa acum, altfel Hifela va râde de tine, făcându-te de ruşine, atunci când vă veţi întâlni din nou.

Atât de mare era puterea acestor vorbe, încât Ber Lusim a văzut aievea, chipul pe care îl cunoştea atât de bine, cum îl privea din înălţimi sau din adâncurile unui spaţiu interior. Încuviinţă din cap, clipind pentru a-şi limpezi ochii împăienjeniţi.

— Da, spuse el. Ai dreptate, Avra. Ai dreptate. Ce trebuie să fac?

— Ţi-am spus deja ce să faci, îi răspunse Shekolni pe un ton mai blând – mai degrabă ca de la bărbat la bărbat şi mai puţin ca vocea Domnului sau a Destinului. Pune în aplicare ultima profeţie şi primeşte recompensa. Recompensa celui mai fidel slujitor al lui Dumnezeu.

Cuvintele i-au mers la inimă. Era – aproape – tot ceea ce îşi dorise Ber Lusim dintotdeauna.

Sunetul unor paşi repezi pe lespezile de piatră i-a făcut pe cei doi bărbaţi să se întoarcă. Bărbatul care apăru, manifestând o grabă ce friza panica, era Lemoi, cel mai tânăr din cei care dezertaseră împreună cu Ber Lusim, urmându-l în exil. Se opri, clătinându-se puţin în faţa lor, îi făcu profetului semnul laţului, dar i se adresă lui Ber Lusim.

— Comandante, scutierii de la nivelurile inferioare… S-a declanşat alarma. S-a pătruns înăuntru!

— Despre ce pătrundere vorbeşti? îl întrebă Ber Lusim.

Vorbeşte mai clar, Lemoi. Sunt adamicii? Vrei să spui că autorităţile oraşului ne-au găsit?

— Nu sunt adamicii, replică Lemoi. *Elohim.* Este o armată! Au adus o armată!

60

Mesagerii Diemei, împreună cu Kennedy şi Rush la urmă, au intrat în subteranele de la Gellert printr-o uşă construită în spatele unei case.

Rush mergea în urma celor care coborau scările în subsolurile casei. Bineînţeles, nu chiar ultimul. În spatele său se aflau Mesageri înarmaţi, cu armele pregătite pentru orice eventualitate, unul de fiecare parte a lui, sugerându-i subtil că totul era bine cu condiţia să nu se oprească, să nu încetinească, să nu dea vreun colţ greşit sau să nu semene prea mult cu un adamic.

Casa rămăsese în mâinile castei *Elohim* încă din perioada de înflorire a cetăţii medievale, aşa că nimic nu fusese schimbat. În pivniţa cea mai de jos se afla o tipografie manuală, care arăta ca nişte rafturi în aşteptarea clienţilor, iar pe peretele de lângă ea se afla un cadru masiv din lemn, cu sute de orificii pentru linotipurile mobile.

Mesagerii Diemei au dat cadrul la o parte, cu mare greutate, deoarece şinele de fier pe care fusese montat ruginiseră din cauza umidităţii. Când femeile şi bărbaţii gălbejiţi s-au opintit în el, cu spinările lor întărite de droguri, se auzi un sunet ca mugetul unor tauri – şi, încet-încet, centimetru cu centimetru, cadrul a fost dat la o parte, deschizând drumul spre tunelul întunecos, care se întindea înaintea ochilor lor.

Fiecare din Mesagerii Diemei era dotat cu dispozitive AN/PVS pentru a vedea noaptea, transformând-o într-o după-amiază senină. Şi fiecare fusese echipat cu noile arme, în ambele configuraţii: puşcă şi respectiv pistol.

Lui Rush i-au dat o lanternă şi un măr.

Una peste alta, el a fost oarecum mişcat de măr. Spre deosebire de bomba cu vopsea, era o insultă să creadă că Diema ar fi avut vreun amestec. Ar fi trebuit să iasă afară să-l cumpere sau, în cel mai rău caz, să-l ia în fugă de pe un platou şi să-l oprească special pentru el. A contribuit puţin la restabilirea egoului său rănit după şedinţa de instructaj.

— Aşadar, lanterna este ca să văd pe unde merg pe întuneric, îi spuse ei acum, în timp ce *Elohim* deschideau poarta. Şi mărul în caz că mi se face foame. Dar ce folosesc pe post de armă?

Fata se uită la el fix, cu privirea ei întunecată, de nepătruns.

— Mărul, spuse ea, este ca să-ţi reamintească faptul că nu *ai* o armă. Care, mai departe, să-ţi reamintească faptul că nu te afli aici ca să lupţi. Dacă-ţi vine cumva chef de luptă, uită-te la măr şi îţi va împrospăta memoria.

— Şi atunci?

— Te duci să te ascunzi undeva, până-ţi trece pofta.

După ce Diema îi întoarse spatele, Rush o văzu pe Kennedy verificându-şi pistolul M26 – cel pe care îl avusese Diema în atacul de la hotel. Dar acum, Diema avea una dintre armele noi. Singură Kennedy, dintre toţi, avea un pistol obişnuit şi permisiunea Diemei – în anumite împrejurări, foarte strict definite – de a-l utiliza.

— Pentru tine e OK, bombăni Rush.

Kennedy zâmbi, fără vreo urmă de umor.

— Ne vom lupta în subteran, Rush, spuse ea. Împotriva unor oameni care au trăit toată viaţa lor în subterane şi probabil că, ani de-a rândul, au întărit acest subteran în mod special, pregătindu-se pentru tot ce-am putea aduce noi împotriva lor. Aşa că OK nu este tocmai cuvântul potrivit.

Îşi îndesă în centură două reviste la întâmplare şi puse pistolul în teaca din interiorul jachetei.

— Totuşi, Diema are dreptate.

— Referitor la ce? întrebă Rush.

— Referitor la lupta asta. Nu este a ta şi nu este nici a mea. Va veni vremea noastră cât de curând, dar nu cred că va fi astăzi. Aşa că ar trebui să stăm, pe cât putem, deoparte şi să-i lăsăm să facă ceea ce au de făcut.

— Atunci, cum se face că tu ai un pistol, iar eu am un măr?

— Pentru că eu ştiu să trag, dar tu nu ştii. Stai cât mai aproape de mine.

— De ce? mormăi el. Ca să mă tot dădăceşti?

— Pentru că eşti singurul care nu va fi tentat să-mi taie beregata pe întuneric, spuse Kennedy. Ne putem supraveghea unul pe altul.

Acum, poarta era deschisă, cadrul greu din lemn era dat complet într-o parte, lăsând să se vadă un coridor larg care cobora în pământ într-un unghi abrupt. Primii câţiva metri erau pardosiţi cu lespezi albastre, care străluceau cu licăriri palide, consistente chiar şi în lumina difuză a pivniţei. Mai încolo, doar granit.

Diema îşi ridică mâna, după un semnal prestabilit. Şase *Elohim* se aruncară în întuneric, într-un tropăit precipitat, ba chiar precaut.

Diema le-a dat treizeci de secunde, apoi a făcut din nou semn. Mai mulţi asasini se desprinseră din contingent şi intrară pe poartă.

Rush se trase într-o parte şi se uita la ei cum se duc. Priveliştea îi dădea fiori şi, când încercă să înghită, constată că avea gura uscată. Ce era aşa de înfricoşător la ei? Sau, mai bine zis, cu ce erau mai înfricoşători acum, decât atunci când fusese înconjurat de ei în acea sală, unde îl priveau de parcă încercau să se hotărască dacă, omorându-l, merita osteneala să cureţe, ulterior, podeaua de sânge. Poate de vină erau ochelarii de vedere nocturnă, care îi făceau să pară ca nişte bufniţe în armuri. Dar nu, îşi dădu seama că era vorba de altceva.

Deoarece te aşteptai ca prădătorii dominanţi din orice ecosistem să vâneze singuri: văzându-i, însă, pe aceşti ucigaşi acţionând în formaţie, ca înotătorii sincronizaţi, era ca şi cum ai fi asistat la violarea unei legi fizice.

Rush făcea parte din ultimul val, flancat de-o parte şi de alta de câte un *Elohim,* iar Diema alerga chiar în faţa lui. El se aştepta la o coborâre abruptă – pe de o parte, datorită unghiului la care era plasată intrarea în tunel, dar mai ales pentru că, ei bine, intrau într-o pivniţă. Dar casa se afla la poalele dealului şi, după prima sută de metri, coridorul se închidea cu nişte trepte din piatră care duceau în sus. La capătul scării se afla o arcadă amplă, mărginită de nişte coloane din piatră, ca un claustru. Fiecare latură se continua cu numeroase nişe arcuite.

Diema şi oamenii ei nu au încetinit când au pătruns în spaţiul mai larg. Îşi plănuiseră deja intrarea, folosindu-se de vechile hărţi ale locului şi fiecare escadron învăţase o rută de la care nu trebuia să se abată decât în caz de forţă majoră.

Echipa din care făcea parte şi Rush a intrat pe a treia nişă din stânga şi toţi au continuat să meargă prin tuneluri înguste, cu tavane atât de joase, încât trebuiau să-şi plece capul şi cu arcade vaste, ca ale unor catedrale subterane. La fiecare câţiva metri, se părea că pasajul în care se aflau era intersectat de altele, unele coborând, dar majoritatea urcau spre centrul cetăţii ascunse, care se afla la sute de metri deasupra lor şi la peste o milă distanţă, pe orizontală.

Măcar nu era întuneric beznă. Din loc în loc, apăreau nişte

hornuri săpate în stâncă, care fuseseră probabil amplasate ca surse de lumină, cu secole înainte. O lumină cenuşie pătrundea prin ele, coborând dinspre coastele colinei. Rush se întreba ce ar putea fi la celălalt capăt al lor. Găuri de şobolani? Altare secundare? Poate nişte grilaje inofensive, care în ochii trecătorilor puteau părea că ţin de sistemul de canalizare al oraşului. Puţurile luminoase erau irelevante pentru *Elohim* dotaţi cu ochelarii nocturni, însă pentru Rush erau bine-venite, ori de câte ori apăreau şi le simţea lipsa, imediat ce trecea de ele.

Cu mult înainte de a ajunge la nivelurile superioare, s-au confruntat cu primul spectacol de rezistenţă. Rush l-a pierdut, deoarece se terminase înainte de a se fi dumirit ce se întâmplă. Alergau printr-un coridor lung şi îngust, de unde au ieşit într-un spaţiu complet neluminat, simţind mişcare în jurul lor. Fără măcar să-şi încetinească paşii, *Elohim* trăgeau în toate direcţiile, ropotul silenţios al armelor sunând ca o bătaie uşoară în uşă. Sunetele mai grele ale corpurilor în cădere creau o disonanţă şovăitoare. Nici unul dintre oamenii lui Ber Lusim nu ajunsese suficient de aproape pentru a se lupta corp la corp cu invadatorii.

Diema împrumutase ideea lui Tillman şi o pusese în aplicare – în nişte locuri destul de întunecoase. Armele pe care le împărţise oamenilor ei erau versiuni modificate ale pistolului cu săgeţi, cu injecţie-Dan, pe care i-l dăduse lui Kennedy, dar modificările erau extrem de înfricoşătoare. Acestea fuseseră configurate pentru focuri repetate, aruncând săgeţi multiple, pe principiul puştii cu alice. Diema calculase, de asemenea, cât timp îi luase ca să cadă Mesagerului urmărit de Kennedy: ea ordonase ca săgeţile să fie injectate cu o cantitate de patru ori mai mare decât doza legal admisă. Experimentele pe voluntarii dintre oamenii ei stabiliseră că o singură lovitură dobora, instantaneu, majoritatea adversarilor. Dacă primeai mai mult de trei sau patru, erai în pericol de moarte, din cauza insuficienţei respiratorii. De aceea, veneau medici în urma luptătorilor, ca să verifice starea celor căzuţi şi să le administreze intravenos ampakină, dacă era cazul.

A doua ambuscadă a fost mai lungă decât prima, dar s-a soldat cu acelaşi rezultat. Încolţiţi în găurile lor de şobolani, fără arme şi fără spaţiu de manevră, soldaţii *Elohim* ai lui Ber Lusim au dat tot ce-au avut mai bun şi, deşi au încercat să-şi vândă pielea cât mai scump, mila împietrită a Diemei a avut grijă ca ei să nu găsească nici un cumpărător.

Alte escadrile le soseau în întâmpinare, pe măsură ce înaintau

şi, după ce verificau zonele care le erau desemnate, fie le găseau goale, fie le goleau ei de orice opoziţie. Cea de-a treia confruntare a fost o bătălie comasată, ce a durat în total douăzeci de minute. Rush şi Kennedy au fost ţinuţi departe de ea, dar, după ce s-a terminat, au traversat holul amplu, cu tavanul jos, unde se dăduse lupta, călcând peste corpurile căzute cu faţa la pământ a zeci de *Elohim.* Sângele lucea peste pardoseala albă din piatră, fiind evident că trupele Diemei nu folosiseră numai armele cu săgeţi.

Au traversat acea încăpere, apoi încă două, mai departe n-au ajuns. La o jumătate de oră după ce şi-au început călătoria prin măruntaiele dealului, îşi văzură drumul blocat de o uşă masivă din oţel, care nu părea deloc o antichitate. Unul dintre oamenii lui Nahir a examinat-o, fără să pară deloc fericit de ceea ce a descoperit. Rush se apropie ca din întâmplare, ca să tragă cu urechea, în timp ce Mesagerul se ridică şi se întoarse spre Diema, numai că tot ce a auzit a fost în aramaică, spre iritarea lui.

Diema puse nişte întrebări, apoi strigă nişte ordine şi trei dintre *Elohim* s-au întors pe drumul pe care veniseră.

— Ce avem aici? întrebă Kennedy.

— Se pare că este o uşă metalică Mosler-Bahmann, spuse Diema.

Tonul ei era distant: se gândea în timp ce vorbea.

— Shraga spune că fabricantul a dat faliment de peste un deceniu, aşa că e posibil ca altcineva să o fi montat. Sau poate că Ber Lusim o fi achiziţionat-o de la vreo bancă ce nu mai avea nevoie de ea şi a adus-o aici, jos. Dar Shraga mai spune şi că este posibil să aibă o grosime de un metru şi să cântărească patruzeci de tone. Nu ar fi putut să o transporte de la mare distanţă.

— Aveţi de gând să o găuriţi prin ardere? întrebă Kennedy.

Diema clătină din cap.

— Este groasă de un metru, repetă ea. Şi miezul este din beton – numai carcasa şi cadrul sunt din oţel. Vom folosi plastic.

Kennedy părea şocată.

— Cât de mult *plastic*? întrebă ea.

— Foarte mult. Dar nu trebuie să o spargem, va trebui doar să o desprindem din stânca din jurul ei. Apoi o putem doborî. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Atunci de ce ai mutra asta de parcă ai fi înghiţit o viespe? o

întrebă Rush.

Diema îi aruncă o privire dezaprobatoare – ca şi cum i-ar fi reamintit că, dacă el continua să fie în viaţă, asta nu-i făcea ei ziua mai fericită.

— Pentru că va dura mult, spuse ea ţâfnoasă. Şi cu cât câştigă ei mai mult timp, cu atât mai puţin ne va plăcea nouă peste ce vom da, dincolo de uşa asta.

Avra Shekolni le ţinu o predică Mesagerilor lui Ber Lusim, câţi mai rămăseseră dintre ei. A fost scurtă şi simplă, având în vedere că toţi erau presaţi de timp.

Tema lui a fost diferenţa dintre pământesc şi etern şi cât de greu poate fi, de sub vălul lumii şi al trupului, să înţelegi ceea ce este veşnic şi nu se alterează.

— Deocamdată, rosti el solemn, noi vedem ca prin oglindă, mai întunecat. Dar atunci vom vedea toate lucrurile clar, aşa cum sunt. Acum înţelegem în parte, dar atunci vom cunoaşte şi vom fi cunoscuţi. Ca dascăl al vostru, am încercat să vă aduc în faţa acestei oglinzi, nu ca să zăriţi prin ea, ci ca să puteţi simţi cât este de aproape lumea eternă – cât de fină şi fragilă este bariera dincolo de care El vă aşteaptă. Dar astăzi, scopul meu s-a pierdut. Astăzi, veţi trece dincolo de văl şi veţi vedea cu ochii voştri ceea ce era ascuns. Şi datorită curajului vostru, credinţei voastre, dragostei voastre unul faţă de altul şi pentru lumina adevărului, vălul va fi, în curând, sfâşiat pentru totdeauna. Uitaţi, îmi plec capul în faţa voastră. Nebunul a spus în inima sa că nu este Dumnezeu. Dar mă uit la voi şi ştiu că este. Nici un demiurg sau spirit inferior nu ar fi putut face ceva atât de frumos, atât de perfect ca voi. Daţi-mi binecuvântarea voastră, copiii mei, îngerii mei. Binecuvântarea voastră şi apoi – dacă pot cere asta, dacă sunt vrednic – vieţile voastre.

Unii plângeau, în timp ce el se plimba printre ei: alţii lăsară feţele în jos, fără să se ruşineze. Alţii s-au repezit să-i atingă mâinile sau poala robei. Toţi se pregăteau mental pentru ceea ce avea să urmeze.

Ber Lusim a venit la Shekolni şi s-au îmbrăţişat scurt.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa, spuse Ber Lusim.

Nu a precizat dacă se referea la invazie, la moartea lui Hifela sau la ce urma să se întâmple.

— Se întâmplă după cum vrea Dumnezeu, Ber Lusim. Nu trebuie să-ţi ţin o prelegere despre predestinare. Tu eşti agentul

predestinării. Nu este nici o tragedie – şi chiar mi se pare că am mai avut deja această discuţie, de curând. Singurul lucru tragic acum ar fi ca acele chestiuni finale, absolut necesare, să rămână nerezolvate. Ar fi ca şi cum am fi escaladat un munte înalt, după care ne-am întors din drum exact când am zărit vârful. Am fost nebuni să credem că suntem sfinţi. Şi eu cred că lui Dumnezeu îi vine, probabil, mai greu să-i iubească pe nebuni decât să-i iubească pe păcătoşi.

— Nu am căutat să fiu nici una, nici alta, spuse Ber Lusim. Mergi cu bine, Avra.

— La fel şi tu, dragul meu prieten. Te voi revedea curând.

Le-au trebuit trei minute să amplaseze explozibilele, în acest răstimp, Diema a vrut să se asigure că nu exista o cale mai uşoară. Ea sperase puţin ca unul dintre zidurile adiacente să fi fost construit pe timpul când existase cetatea, dar toate erau din stâncă – şi cu mult mai groase decât uşa blindată. De aceea, bineînţeles, fusese amplasată uşa aici şi nu în altă parte. Ber Lusim şi-a ales teritoriul şi l-a ales bine.

— Nu ţi se pare că este, totuşi, o nebunie? o întrebă Rush pe Diema, în timp ce se îndepărtau în pas alergător, împreună cu ceilalţi *Elohim,* câteva încăperi mai încolo, după cum stabilise Shraga ca fiind o distanţă sigură.

— Comparativ cu ce? întrebă Diema sec.

Shraga le distribuia amortizoare pentru urechi, spunându-le să respire pe gură, de când va începe numărătoarea şi până la detonare. Se putea întâmpla ca o undă de şoc puternică să le spargă timpanele, dar dacă ţineau gura deschisă, trompa lui Eustaţiu egaliza presiunea şi evita respectivul efect.

Îi oferi detonatorul Diemei, dar ea scutură din cap.

— Tu eşti expertul, spuse ea. Dă-i drumul.

Shraga începu numărătoarea inversă de la zece, cu voce tare şi pe degete. Apoi apăsă pe buton.

Deşi se afla la distanţă şi cu amortizoarele în urechi, Diema resimţi bubuitul exploziei ca pe o lovitură fizică, ca şi cum un boxer cu pumni de metal îi izbea tâmplele. Apoi a lovit unda de şoc, în două etape, făcând podeaua să se sfărâme şi aerul să pocnească precum un bici.

Nu şi-a dat seama că a căzut decât atunci când a simţit pe spate piatra rece. Se ridică din nou în picioare şi dădu comanda, zbierând, să se pătrundă înăuntru. Ştia că nimeni nu o putea

auzi, dar îi puteau citi cuvintele pe buze şi vedeau încotro arăta cu mâna.

Oamenii lui Nahir se repeziră în încăperea din spatele uşii, de unde fumul se prelingea ca un râu. Ei cărau frânghii şi scripeţi, dar Shraga amplasase explozibilul ca un maestru. Uşa fusese deja doborâtă. Detaşată de stânca solidă, prin detonări perfect configurate, s-a prăbuşit sub propria greutate.

Nahir a ieşit din nou, alungându-şi fumul la o parte de pe faţă şi le dădu semnalul de *liberă trecere.* Diema îl transmise mai departe. Mesagerii au avansat, acoperindu-şi flancurile unul altuia şi punctele oarbe, atenţi la fiecare mişcare dincolo de crăpătura din stâncă. Din când în când, din cauza fumului care-i deranja, ei apăreau şi dispăreau din raza vizuală a Diemei.

— Stai lângă mine, îi spuse ea lui Kennedy.

Apoi se uită spre Rush. Acesta părea în continuare zguduit şi dezorientat de explozie, dar îi făcu semn cu lanterna, arătând, într-un mod caricatural, că este gata.

— Şi tu, spuse ea repezit. O luă înainte şi, după o clipă, ei o urmară.

Au trebuit să se caţăre peste uşa blindată căzută la pământ şi peste molozul din jurul ei. Rămăsese miraculos de intactă în urma exploziei, deşi stratul de oţel, gros de câţiva centimetri, sărise din loc în loc de pe blocul din beton. Arăta de parcă un animal râcâise metalul – dar ar fi trebuit să fie una dintre fiarele din Apocalipsă.

Această asociere era neplăcută. Diema sări jos şi se grăbi mai departe. Un coridor scurt dădea într-o încăpere aproape circulară, mult mai mică decât galeria din care tocmai ieşiseră, dar cu un plafon atât de înalt, încât nici nu se mai putea vedea în umbrele de deasupra. *Nici o încăpere,* se gândi Diema: cel mai probabil a fost un coş de fum, în stâncă, aflat în inima Colinei Gellert, ce şi-a iţit capul din pământ ca să salute Poporul lui Iuda, atunci când au venit prima dată să construiască aici.

În jurul zidurilor bombate, două duzini de *Elohim* zăceau nemişcaţi. Toţi erau bărbaţi şi nu purtau dispozitivele de vedere nocturnă sau armurile de corp ale oamenilor lui Kennedy. Sângele le curgea din cap şi din piept celor mai mulţi dintre ei, iar câţiva căzuseră pe spate sau într-o parte, aşa că a putut vedea că sângele venea din gâturile tăiate. Îşi păstraseră cuţitele în mână când căzuseră.

Oamenii Diemei stăteau în spate, cu armele îndreptate spre

bărbatul din mijlocul încăperii. Purta o togă neagră, cu capul şi picioarele goale. Avea şi el un pumnal în mână, pe care-l ţinea apăsat la piept, ca într-o rugăciune. Vârful lamei era îndreptat spre gâtul gol. Pe chip avea o expresie de linişte plină de beatitudine.

— Avra Shekolni, spuse Diema.

Ridică o mână cu pumnul strâns, făcând semn soldaţilor ei *Elohim* să stea pe loc şi să aştepte ordinele ei.

— Unde este Ber Lusim?

— Mă tem că aceasta este o întrebare la care nu sunt în stare să răspund. S-a dus să pună în acţiune gloria veacurilor şi sfârşitul timpului. Vine cel de-al cincilea şi ultimul rege, ca să domnească pe vecie. Dar El aşteaptă să fie invitat, iar Ber Lusim trebuie să-I deschidă calea.

— Şi eu vreau să fiu acolo, spuse Diema. Vreau să văd acest lucru. Te rog, *Tannanu.* Spune-mi unde se va întâmpla asta.

Shekolni o privi timp îndelungat. Apoi se uită la cuţitul pe care îl ţinea cu amândouă mâinile.

— Miezul nopţii, şopti el. Duminică. Ora Greenwich.

Se aplecă puţin în faţă şi îşi înfipse pumnalul în gât, până la mâner. Blestemând, Diema alergă spre el în timp ce se prăbuşea, forţându-se să-i desfacă cuţitul din strânsoare, dar nu mai era nimic de făcut. Shekolni se îneca deja în propriul lui sânge, atât căile respiratorii, cât şi jugulara fiindu-i complet distruse.

Mâna lui dreaptă se ridică, tremurând violent, găsindu-i braţul. Era ca şi cum ar fi încercat să o consoleze.

61

— Pentru numele lui Dumnezeu, puteţi să treceţi pe engleză?

Kennedy mai spusese deja asta de trei ori, dar abia acum torentul în aramaică, ce părea interminabil, se întrerupse şi ceilalţi oameni din încăpere – până la ultimul *Elohim* – catadicsiră să se uite la ea. Nici chiar Diema nu părea prietenoasă.

Ea şi cu Rush fuseseră uitaţi cu desăvârşire în timpul retragerii rapide de pe Colina Gellert. Asasinii se transformaseră în salahori, luând tot ce găseau – inclusiv pe cei căzuţi la pământ, pe cei câţiva morţi şi pe cei mulţi răniţi de ambele părţi – alergând în mare viteză cu poverile după ei, înapoi la vechea tiparniţă pe unde intraseră.

De acolo, în timp ce evacuarea era în curs şi cu sunetul sirenelor care urlau din toate părţile, Diema i-a adus pe toţi înapoi la casa care servea drept ascunzătoare, într-una din ambulanţe – reală sau falsă, Kennedy nu era sigură – mergând cu propriile lor sirene asurzitoare, în sens contrar viermuielii ambulanţelor, care se îndreptau spre acea parte a fluviului numită Buda. Fie că fusese sau nu un cutremur, zguduirea masivă a Colinei Gellert şi căderea unor case de pe pante erau luate foarte în serios. Kennedy se ruga să nu fi murit nimeni în urma exploziei – apoi îşi dădu seama cât de inutilă era rugăciunea sa, în comparaţie cu milionul de vieţi care atârnau în balanţă.

Oare mai atârnau ele? Gândindu-se la expresia de pace şi linişte de pe chipul lui Avra Shekolni, se întreba dacă nu cumva ei îşi aruncaseră în aer ultima şansă de a-l împiedica pe Ber Lusim să transforme viziunile, vechi de trei secole, într-un fapt rece şi dur.

Acasă în ascunzătoare, Diema rechiziţionă o încăpere unde se reuni în conclav cu Nahir şi consilierii lui. Dar în ultimul moment, la fel cum procedase şi în tuneluri, făcu un semn din cap, arătând că trebuia să vină şi Kennedy. Rush a fost condus înapoi în celula sa, protestând vehement.

Însă prezenţa lui Kennedy la reuniunea de criză a contat la fel de mult ca un scâncet în mijlocul unei furtuni, pentru că oamenii lui Iuda au blocat-o oricum – nu cu o uşă, ci prin limbaj. Auzindu-le schimburile de replici furioase şi din ce în ce mai repezite,

Kennedy cedă, până la urmă, în faţa propriei nerăbdări şi interveni.

— Nu vă pot urmări, spuse ea. Dacă vorbiţi în engleză, pot participa şi eu la conversaţie. Fie că mă credeţi sau nu, s-ar putea să ştiu unele lucruri care se vor dovedi utile.

Nimeni nu-i răspunse. Asasinii se uitau cu toţii la ea, cu un amestec de curiozitate şi ură.

— De ce este aici, împreună cu noi? o întrebă Nahir pe Diema.

Şi vorbi în engleză, pentru ca Heather să simtă tot dispreţul lui pentru ea.

— De ce trebuie să suportăm din nou asta?

Diema îl privi de sus.

— Pentru motivul pe care tocmai ţi l-a dat. Ea a fost implicată în etapele anterioare ale acestei vânători. Cunoştinţele ei sunt relevante. M-am gândit că este important să o ţinem aproape de noi.

Nahir ridică din sprâncene, politicos, dar sceptic.

— Dacă ştie ceva, îi pot pune pe oamenii mei să o interogheze.

— A lucrat ca detectiv. Presupunerile ei mi-au fost de folos.

— Da, zise Nahir. Mi-ai mai spus asta. Şi abia aştept, vrăjit, să văd această minte minunată în acţiune. Dar asta nu înseamnă că vreau să stau la aceeaşi masă cu ea sau că ea poate să-mi vorbească de la egal la egal.

Diema se întoarse spre Kennedy.

— Nu vorbeşti până ce nu ţi se dă cuvântul, îi ordonă ea.

— Şi nu am de gând să folosesc limba ei infectă, ca să ne stânjenească, tot băgându-se în discuţie.

Spunându-şi punctul de vedere, Nahir a trecut din nou la aramaică, vorbind încă un minut cu Diema pe un ton ridicat, de fanfaronadă.

După ce termină de vorbit, Diema îi aruncă lui Kennedy o privire şi încuviinţă din cap. Doi *Elohim* s-au ridicat şi s-au apropiat de Kennedy.

— Te vor duce înapoi în celulă, le spuse Diema. Vom vorbi mai târziu.

Kennedy se ridică, supunându-se inevitabilului, după cum tocmai făcuse şi fata. Dar în acel moment, uşile se deschiseră şi intră în sală un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Era mai degrabă scund, dar solid şi avea braţele superioare atât de musculoase, încât îi stricau puţin linia costumului de culoare

deschisă. Capul lui pleşuv lucea din cauza transpiraţiei şi îşi ştergea faţa cu o batistă din în. Două femei intraseră împreună cu el şi se aşezară fiecare de o parte şi de alta a lui. Amândouă aveau aproximativ un metru optzeci înălţime, îmbrăcate identic, cu costume în două piese, cu dungi, de culoare gri-închis, probabil ca să arate ca nişte avocate. Dar nu arătau: arătau ca îngerul morţii şi sora sa. Se uitară prin încăpere cu nişte ochi care le interziceau tuturor să facă vreo mişcare.

Şi, totuşi, *Elohim* se mişcară. Unul câte unul – începând cu Nahir – îşi împinseră scaunele înapoi şi căzură într-un genunchi, plecându-şi capetele. Diema a fost ultima.

— Binecuvântează, *Tannanu,* murmură ea. Şi dă-le sfatul tău.

Kennedy se întreba de ce o dăduse ea pe englezeşte şi cine era VIP-ul. Dar primi imediat răspunsul la a doua întrebare, atunci când privirea străinului, plimbându-se prin sală, se opri asupra ei.

Nu a vorbit, dar era evident că o recunoscuse. Şi de aici, mintea ei a început să facă legături. Acesta trebuie să fie Kuutma, supremul comandant al *Elohim* – bărbatul care, uneori, îşi lua numele de Michael Brand. Îngerii o priveau încruntaţi, cu ochii alungiţi. Probabil că era o crimă de *lezmajestate* să-l priveşti în ochi pe Michael Brand, dar Kennedy şi-a jurat că n-o să-i facă nici o plecăciune. Nu-i datora ticălosului aceluia nimic, decât înjurături.

Kuutma îşi întoarse atenţia, din nou, către oamenii lui. Cu un gest brusc, le făcu semn să se ridice.

— Îmi pare rău că am sosit prea târziu şi nu am putut lua parte la acţiunea voastră recentă, spuse el. De asemenea, îmi pare rău şi că rezultatele au fost amestecate. Se pare că aţi deturnat o bună parte din operaţiunile lui Ber Lusim – şi ăsta a fost un lucru bine făcut – dar înţeleg că bărbatul v-a scăpat.

Se duse către masa de şedinţă, unde Nahir, brusc şi fără nici un cuvânt, îi oferi locul său din capul mesei.

— Vă rog să mă puneţi la curent cu ce se întâmplă acum, spuse Kuutma. Ce paşi s-au făcut pentru a-l găsi pe Ber Lusim?

Nahir părea profund emoţionat, dar vorbi clar. Kuutma urmase tonul dat de Diema şi vorbise în engleză, aşa că procedă şi el în consecinţă.

— Am închis aeroportul Ferihegy, amplasând acolo un mic dispozitiv exploziv şi am dat un telefon de avertizare. Alte ameninţări au fost semnalate telefonic la Debreţin, Sarmellek,

Gyor-Per şi Pecs-Pogany, aşa că presupunem că şi acolo au fost oprite zborurile. Supraveghem, totodată, principalele gări şi şosele din jurul oraşului, dar acolo este imposibil să oprim circulaţia. Încercăm, pe baza telefoanelor şi ID-urilor găsite la soldaţii *Elohim* ai lui Ber Lusim, să aflăm adresele din oraş la care au fost înregistrate. Sperăm să dăm peste o casă unde el să se fi ascuns.

Kuutma încuviinţă din cap.

— Şi i-aţi interogat pe *Elohim* capturaţi în subterane?

— Refuză să vorbească, spuse Nahir. Ne-am gândit să-i torturăm, dar…

— Dar iese din discuţie, pentru oricine este de acelaşi sânge, încheie Kuutma. Sunt de acord. Măsurile de precauţie pe care le-aţi luat sunt bune, dar trebuie să presupunem că a reuşit să fugă din oraş şi merge acum, el ştie unde. Aşadar, unde se duce el?

Fără să aştepte răspunsul, Kuutma se întoarse spre Diema.

— Crezi că încă se mai conduce după profeţiile din cartea lui Toller?

— Din câte ne putem noi da seama, *Tannanu,* da, spuse Diema. Intervenţia lui Leo Tillman de la Londra ne-a făcut să câştigăm ceva timp, dar nu există nici un motiv să credem că asta i-ar fi deturnat planul general – de a pune în aplicare, rând pe rând, toate profeţiile şi de a-i forţa mâna lui Dumnezeu.

Blasfemia, rostită atât de răspicat, transmise un frison în rândurile Mesagerilor.

— Şi cât de departe a ajuns? întrebă Kuutma, calm.

— Asta încercăm şi noi să aflăm, răspunse Nahir. În momentul de faţă, unii dintre oamenii mei studiază cartea.

— Oameni?

Vorbise Kennedy. Se săturase să tot stea deoparte şi să asculte – şi nu făcu nici un efort să-şi ascundă sarcasmul din tonul vocii. Nahir îi aruncă din nou o privire abătută şi plină de ură, dar Kuutma râse – îndelung şi zgomotos, cu capul dat pe spate. Toţi *Elohim,* inclusiv Diema, se uitau la el. Nahir fusese de două ori pe punctul de a vorbi, însă ezită, aşteptând să ia sfârşit marele amuzament al lui Kuutma.

— Ea a făcut o remarcă, spuse Kuutma, continuând să zâmbească şi ştergându-şi colţul ochiului. Ce oameni ai tu, Desh Nahir? Linişteşte-o pe doamna.

Era evident că Nahir nu a înţeles gluma şi la fel de evident că detesta să-i explice el însuşi unei străine, o *rhaka.*

— Interpreţi, spuse el, luându-şi ochii de la Kennedy şi întorcându-se spre Kuutma. Preoţi. Exegeţi ai textelor. Oameni despre care se presupune că au competenţele să descifreze o carte de profeţii. Însă profeţiile au fost deliberat scrise într-un limbaj opac şi eliptic. Li se pot da numeroase interpretări diferite şi este greu – ba chiar imposibil – să se determine care din ele este, dacă există vreuna corectă.

— Deci nu ştiţi, conchise Kennedy. Nu aveţi nici o idee cât de departe aţi mers sau la care profeţie a ajuns Ber Lusim. Care este proiecţia pe care caută să o împlinească.

— Asta mă doare, îi spuse Nahir lui Kuutma. *Tannanu,* tocmai eram pe punctul de a o exclude. Te rog să-mi îngădui să fac acest lucru. Nu văd ce-am avea de câştigat, lăsând-o să audă procedurile pe care le stabilim. Dacă vrei s-o interogăm mai târziu, voi fi fericit să pun la dispoziţie o cameră şi nişte…

— Este ultima profeţie, spuse Kennedy.

— … Nişte lucruri adecvate pentru…

— El a ajuns la ultima profeţie. N-aţi văzut ce-a făcut Shekolni acolo jos? Cum a lăsat-o să se strecoare printre voi, atunci când nu vă uitaţi?

Acum, Nahir a fost obligat să o ia în seamă. Bodogăni ceva ce părea să fie un blestem în vechea aramaică, după care s-a răsucit cu fata la ea.

— Vorbeşti despre lucruri pe care nu le înţelegi, spuse el. Există mistere care nu vă vor fi niciodată revelate – chiar dacă v-aţi petrece toată viaţa să le studiaţi.

Iar asta s-a dorit a fi sarcasmul unui asasin, se gândi Kennedy: dacă nu ar fi fost atât de mult în joc, inclusiv viaţa ei, poate că i-ar fi râs în nas lui Nahir. Abia acum îşi dădea seama Kennedy că el nu era mai mare ca Diema decât cu vreun an. Bineînţeles, *Elohim* erau în general tineri. În afară de Kuutma, ea era, probabil, cea mai în vârstă din acea sală.

— Şi tocmai asta e problema voastră, îi spuse ea, pe acelaşi ton condescendent ca al lui. Voi căutaţi mistere revelate. Iar eu nu caut decât să merg pe urmele unor probe.

— Şi ai găsit vreuna? o întrebă Kuutma. O privea intens, în aşteptare. Împărtăşeşte-ne-o şi nouă, te rog.

— Are cineva textul? întrebă Kennedy.

Diema îl învăţase pe de rost şi, spre surprinderea lui Kennedy, îl recită.

— Şi piatra va fi dată la o parte de pe mormânt, aşa cum a

fost în vremurile dinainte. Atunci, se va auzi un glas strigând „Ceasul, a sosit ceasul” şi toţi oamenii vor vedea ceea ce fusese ascuns până atunci. Trădătorul va condamna o mare mulţime dintr-o singură suflare. Pe insula care a fost dată în locul unei insule, în prezenţa fiului şi a duhului, el va rosti numele celor o mie de mii care vor fi sacrificaţi. Şi de pe tronul său din ceruri, Domnul Iisus, care este slava noastră şi viaţa noastră, va rosti numele celor câţiva care vor fi salvaţi.

Cuvintele au fost întâmpinate cu o tăcere plină de o vagă uimire de către ceilalţi *Elohim.* Kennedy se mulţumi doar să încuviinţeze.

— Avra Shekolni şi-a folosit ultimele cuvinte pentru a numi un timp. Miezul nopţii, duminică, GMT. El era glasul – care împlinea profeţia lui Toller. Şi ne-a implicat şi pe noi în asta. Când am aruncat uşa în aer, am devenit cu toţii parte a scenariului. Dând la o parte piatra de la gura mormântului. Acesta este singurul motiv pentru care ne-a aşteptat.

— Locul acela nu era un mormânt, spuse Nahir furios. Fusese folosit pe post de hambar.

Kennedy se întoarse şi se uită la el.

— Vai, m-ai încuiat cu asta. Dacă nu cumva s-a transformat în mormânt, atunci când i-a pus pe cei mai mulţi dintre oamenii lui să-şi taie beregata, acolo, înăuntru. Ce părere ai?

— Şi uşa era din oţel, nu din piatră.

— Oţel sub care s-a turnat beton. Ai de gând să te contrazici cu un profet mort, pe probleme de semantică?

— Nu, spuse Nahir. Cu o târfă vie.

Kennedy îşi scutură capul cu o uimire tristă.

— Ai dat rasol în investigaţiile tale, scumpule? îl întrebă ea. Sau te temi că nu vei fi în stare să spui *lesbi* fără să roşeşti?

Se întoarse înapoi spre Kuutma, însă vorbea pentru toată asistenţa din sală.

— Shekolni apăsa pe un trăgaci, spuse ea. Probabil că, acum, nu vom mai şti niciodată dacă plănuiseră astfel de la bun început, sau dacă el a preferat să se sinucidă, decât să-l prindeţi şi să-l interogaţi. Dar, murind, a pregătit totul – a îndeplinit condiţiile care să-i permită lui Ber Lusim să pună în practică ultima profeţie. Şi oriunde s-o fi dus când a plecat de aici, locul spre care se îndreaptă este insula – „insula care a fost dată în locul unei insule”. Aflaţi care este şi-l veţi găsi pe el.

Se opri şi se uită la fiecare, pe rând, întâlnindu-se cu o galerie

de priviri ostile şi cu o încruntare amuzată.

— Şi cum, spuse Kuutma, vom face acest lucru?

— Vă sugerez să o faceţi rapid, răspunse Kennedy.

Se auzi un zumzet de voci, ale lui Nahir şi vreo duzină de *Elohim* de-ai lui care zbierau toţi odată. Kuutma ridică o mână, calm şi poruncitor şi vocile tăcură.

— De ajuns, spuse Kuutma cu răceală. Vreau să fiu informat pe deplin despre acţiunile voastre recente.

Diema începu să vorbească, dar el continuă peste ea.

— Desh Nahir are un rang şi cunoaşte oraşul, aşa că voi vorbi mai întâi cu el – apoi cu emisarul meu special, Diema Beit Evrom. Timpul este scurt. Vom vorbi în sala ta de comandă, Nahir, apoi ne vom reuni imediat, din nou, aici. Ceilalţi ne veţi aştepta până ce ne întoarcem. Îi aruncă o privire lui Kennedy. Cu excepţia lui *rhaka,* care poate fi pusă în orice loc pe care îl consideraţi potrivit.

— Duceţi-o înapoi în celula ei, spuse Nahir.

Cei doi Mesageri care începuseră să se apropie de Kennedy mai devreme, dar care se opriră atunci când a intrat Kuutma, o luară acum în primire.

O întoarseră pe Kennedy şi o conduseră spre uşă. O ţineau de umăr mai strâns decât ar fi fost cazul: unul dintre ei îşi înfipsese şi pumnul în mijlocul ei, probabil pregătit să o blocheze dacă ar fi ieşit din rând. Nahir se uita în altă parte, copleşit de întreaga situaţie. La fel procedă şi Diema.

Dacă nu am murit mai devreme, se gândea Kennedy, *mai mult ca sigur voi muri acum.*

62

Aproximativ un sfert de oră după ce fusese aruncat înapoi în celulă, Rush nu a făcut altceva decât să stea pe patul de campanie cu capul pe genunchii ridicaţi. Treptat însă plictiseala şi frustrarea au fost mai puternice decât teama şi jena.

Şi-a omorât timpul, scrijelind pe pereţi nişte graffiti obscene, cu marginea unei monede. Apoi a bătut un timp în uşă, cerând ceva de mâncat şi de băut – până când şi-a amintit de mărul pe care i-l dăduse Diema şi-l mâncă. I-a mai potolit puţin setea, dar mai mult îi amintea cât de mult îşi dorea un hamburger sau o tocăniţă de pui.

Încerca să-şi învingă frica, dar văzuse cum se uitaseră la el şi la Kennedy, Nahir şi locotenenţii lui, jos, în subterane şi ştia aproape sigur ce însemnau acele priviri. Reuşiseră să supravieţuiască în virtutea utilităţii lor – nu că ar fi avut el o utilitate prea mare ca să supravieţuiască. *Elohim* vor descifra profeţia şi fără ajutorul lor, dacă nu, o vor arunca în aer. În orice caz, el şi Kennedy – şi Tillman, presupunând că nu murise încă – vor fi scoşi afară, în spatele hambarului. Chiar dacă ar fi vrut Diema să-i protejeze, probabil că nu putea face prea multe în acest sens. Dar din câte îşi putea da el seama, Diema se ţinea după turmă…

Drugul de pe partea exterioară a uşii de la celulă scârţâi, apoi zăngăni, fiind tras înapoi. Rush se întoarse, aşteptând să-l vadă pe Mesagerul care-l adusese acolo – însă era ea.

Diema închise uşa în spatele ei, încet, dar ferm. Îl privea atent pe Rush, având o expresie intensă, însă impenetrabilă.

— Şi, cum ţi-ai petrecut ziua? o întrebă el.

— Taci din gură, îl repezi Diema.

— OK.

— Şi întinde-te pe pat.

Nu se aştepta să audă aşa ceva, aşa că cea mai rapidă replică pe care a putut-o găsi a fost „Ce?”

— Pe pat, îi porunci Diema, îndreptându-se spre el şi împingându-l. Corpul ei era rigid din cauza tensiunii, întinde-te. Întinde-te pe pat. Repede!

Buimăcit, Rush se supuse – dar tocmai asta părea să o înfurie pe fată.

— Nu cu hainele pe tine! explodă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai mai făcut sex până acum? Pantalonii. Pantalonii!

Rush se ridică din nou.

— E o glumă? întrebă el. Pentru că nu am deloc chef de glume. Mărul? Foarte bine, mărul a fost amuzant, dar asta…

Îi veni o idee şi se opri în mijlocul propoziţiei. Nu era nici o glumă. Nu era deloc o glumă, era…

Otravă pe un cubuleţ de zahăr.

Ceasul hipnotizatorului, care pendulează.

Ţi se cere să numeri descrescător, începând de la zece, astfel încât să nu simţi când ţi se înfige acul în braţ, la numărul şapte.

— Ascultă, spuse el, cu glas uşor tremurat. Hai să nu facem asta. Jur că nu voi vorbi cu nimeni despre tine. Oricum şi dacă aş face-o, nimeni nu m-ar crede. Nu trebuie să…

Diema scoase un oftat prelung de exasperare, după care respiră adânc şi încet. În timpul inspiraţiei, scoase ca prin minune un cuţit, una din acele sica urâte la privire şi-l apăsă pe stomacul lui Rush.

— La naiba, îi scăpă lui.

Dintr-o singură mişcare de cuţit, îi tăie cureaua şi îi zbură şi nasturele de la prohab. Apoi îl împinse din nou, încrucişându-şi piciorul cu al lui, într-un fel complicat, astfel încât el să se trântească pe pat.

Diema îşi scoase ghetele şi se dezbrăcă de la talie în jos. Ţinând în continuare cuţitul în mână, se sui peste el. Îl bătea pe piept cu lama cuţitului. Faţa ei, uitându-se la el, era solemnă, chiar gravă.

— Avem zece minute, spuse ea. Poţi s-o faci în zece minute, Rush?

— Pot să…

— Pentru că, dacă nu poţi, nu voi răspunde de consecinţe. Însă îţi pot garanta că va curge mult sânge.

Pipăi sub ea, îl luă în mână şi îl frecă, mai degrabă cu putere decât cu tandreţe. Când deveni destul de tare, îl ghidă înăuntru.

Era o reminiscenţă de la ferma Dovecote, în multe privinţe. Numai că, fiind bătut de ea la ferma Dovecote, nu implicase şi anxietatea performativă. I-a trebuit destul de mult ca să intre în ritm şi de vreo două ori, pe drum, aproape că-şi pierduse erecţia. Diema se împingea înapoi în el, brusc, dar nu se vedea pe chipul ei nici o urmă de plăcere.

Imediat ce el a ajuns la orgasm, Diema se desprinse de el,

dând la o parte cuţitul. Începu să se îmbrace la loc, fără să scoată o vorbă.

— A fost… a fost bine pentru tine? întrebă el, năucit.

Diema îi aruncă batjocoritoare:

— Nu!

Se ridică puţin şi se uită la ea.

— Atunci de ce am făcut-o? întrebă el.

Ea îşi trase pantalonii peste şolduri, apoi îşi încălţă ghetele şi îngenunche ca să-şi lege şireturile.

— De ce? insista Rush.

Se temea de răspuns, dar trebuia neapărat să ştie.

Diema se îndrepta deja spre uşă, smucind-o ca s-o deschidă, dar se opri o clipă în prag şi-şi întoarse privirile spre el.

— Pentru că nu cred că poţi minţi, spuse ea rece.

Din tonul vocii şi din expresia feţei, un observator neutru ar fi crezut că Rush tocmai călcase cu maşina câinele Diemei, nicidecum că ar fi avut un moment de intimitate fizică.

Uşa se închise, trântindu-se în urma ei.

Rush se aruncă din nou pe pat şi îşi închise ochii, copleşit de un sentiment de neajutorare şi disperare.

Poate că fiecare condamnat se simţea la fel după ce mânca felul preferat.

Diema era apăsată de sentimentul că timpul se scurgea – numai că imaginea pe care o avea în minte nu era a unei clepsidre prin care curge nisip. Era a unui fitil aprins, ca fitilul bombelor din desenele animate ale lui Tex Avery, arzând până la finalul, ireversibilul BUM.

Îl găsi pe Nahir stând la birou, în sala lui de comandă, cufundat într-o discuţie cu Kuutma. Ea aşteptă în prag, să fie văzută, pregătită să plece, în cazul în care Kuutma n-o va băga în seamă, însă el o pofti înăuntru.

— … Monitorizarea datelor reale de pe scanerele din aeroporturi şi punctele de trecere a frontierei, iată despre ce vorbea Nahir, în momentul în care ea intră. Dar deocamdată nu am aflat nimic. Noi verificăm toate numele false ale lui Ber Lusim, pe care le cunoaştem, dar nu considerăm, desigur, că-i ştim fiecare identitate. De când am închis aeroporturile, efectele în lanţ au condus la instalarea de puncte de verificare pe şoselele principale, de la intrarea şi ieşirea din oraş. Nu putem afirma în mod cert că l-am oprit pe Lusim, dar sunt sigur că l-am

mai încetinit.

Kuutma încuviinţă, dând din cap.

— În mod sigur, s-au luat măsuri inteligente, spuse el. Diema, părerea ta?

— Părerea mea? Nu cred că ar dăuna cuiva, răspunse Diema.

Tonul ei calm, precaut lăsa să transpară faptul că rămăseseră multe lucruri nespuse.

— Ce ai face tu, iar eu nu am făcut? o întrebă Nahir, primind insulta cu o expresie a feţei imobilă.

— Presupunând că ai plantat Mesageri la capetele de linii Keleti şi Nyugati Palyaudvar…

— Bineînţeles.

— … Şi că monitorizaţi şi decolările de pe aerodromurile private, atunci aş spune că aţi făcut tot ce aţi putut ca să-l împiedicaţi pe Ber Lusim să părăsească oraşul.

— Mulţumesc.

— Aşa că ce aş face eu, Nahir, este să presupun că ai dat greş şi aş face tot posibilul să aflu unde se duce.

Ea stătea, acum, în faţa lui şi el stătea, de asemenea, în picioare, probabil ca să-şi afirme avantajul înălţimii.

— Aş face tot posibilul, repeta el, cu o politeţe rece. Acesta este un îndemn retoric, Diema Beit Evrom şi nu un sfat pe care să-l pot, într-adevăr, pune în aplicare.

— Atunci, pune asta în aplicare, spus ea. Trezeşte-l pe Leo Tillman.

Nahir se uita când la ea, când la Kuutma. Îşi scutură capul, nu în semn de refuz, ci ca să-i arate că era zadarnic.

— Tillman a fost înregistrat ca ucigaş, îi semnală el. Cu siguranţă, utilitatea lui va fi la sfârşit.

— Ne trebuie ce are el în cap. El a fost cel care a intrat în depozitul lui Ber Lusim, la Londra. El a văzut documentaţia despre armele şi echipamentele pe care Lusim le-a expediat deja.

— Am început să obţinem informaţii similare din computerele pe care le-am găsit în subteran.

— Bine. Tonul Diemei era înţepat. Nu spun că aceste eforturi ar trebui stopate. Doar că ar trebui să folosim fiecare opţiune care ni se oferă. Kennedy are dreptate când spune că ea şi ceilalţi, ca adamici, înţeleg profeţiile lui Toller dintr-un unghi diferit de al nostru. Ea tocmai a dovedit acest lucru – justificând decizia ta de a o înrola, *Tannanu.* Vreau să folosesc şi expertiza

lui Leo Tillman. Inteligenţa lui tactică, suficient de mare ca să-i permită să găsească fosta Ginat'Dania.

Kuutma îşi freca obrazul cu degetul mare.

— Se poate face asta? îl întrebă pe Nahir. Îl puteţi trezi? Sau şi Tillman e dus de pe lumea asta?

Nahir făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu, *Tannanu,* recunoscu el. L-am considerat pe Tillman ca pe o pierdere, aşa că nu le-am cerut medicilor să-mi comunice care este starea lui. O voi face acum.

— Mulţumesc, Nahir, spuse Kuutma. Ia cu tine şi gărzile mele de corp. Amândouă au o pregătire foarte bună în medicina de front. Poate că vor fi de ajutor. Venim şi noi acolo, imediat.

— Îi vreau acolo şi pe ceilalţi, spuse repede Diema. Kennedy şi Rush.

Kuutma se încruntă.

— Am impresia că ei nu au fost la depozit, împreună cu Tillman, remarcă el.

— Nu. Dar l-au studiat amândoi pe Johann Toller şi profeţiile lui. Repet, este cazul să folosim toate elementele de care dispunem. Dacă unul dintre ei are vreo intuiţie care ne-ar putea fi utilă, trebuie s-o stoarcem de la ei, acum.

— Foarte bine, spuse Kuutma. Nahir, te rog, adu-i şi pe ei.

Nahir făcu semnul laţului, Kuutma i-l făcu înapoi, apoi plecă. Diema văzu multă încordare în postura spatelui şi a umerilor lui Nahir. Nu o va ierta pentru umilinţele prin care l-a făcut să treacă astăzi. Dar, într-un fel, i-a uşurat ei sarcina: era concentrat într-un mod atât de necruţător pe propriile sentimente rănite, încât nu era cazul să se mai gândească şi ea la asta.

Rămas singur cu Diema pentru prima dată, Kuutma o îmbrăţişă scurt, dar plin de căldură.

— Sunt încântat de tot ce ai făcut, îi spuse. Încântat şi mândru. Operaţiunea de aici s-a desfăşurat în mod strălucit.

— Mulţumesc, *Tannanu.*

Diema folosi acelaşi ton de umilinţă, pe care-l folosise şi când a vorbit cu el la Ginat'Dania şi îi creştea inima, aşa cum făcuse întotdeauna când el o lăuda, numai că acum se amestecau şi alte emoţii, aşa că îşi alegea cuvintele cu grijă.

— Dar cred că aş fi putut face mai mult şi mai repede. Şi, în orice caz, planul a fost al tău.

— Da, fu de acord Kuutma. Planul a fost al meu. Ţi-am spus să-i aduci pe Tillman şi pe *rhaka* pe orbita investigaţiilor noastre

şi să le foloseşti talentele. Dar ştiam cât de mult îţi ceream. Ştiam că lucrul acesta, atât de uşor de spus, avea să fie, într-adevăr, foarte greu de îndeplinit. L-ai îndeplinit impecabil.

— Mulţumesc, *Tannanu.*

— Ceea ce mă preocupă, însă, este ca tu însăţi să nu fi fost rănită în tot acest proces – mai ales că l-ai întâlnit pe Leo Tillman, fiind obligată să stai foarte aproape de el. Nici un Mesager nu a trebuit să poarte vreodată asemenea povară.

Diema ştia că nu ar fi putut să afişeze o indiferenţă plauzibilă, aşa că i-a permis să vadă ceva din tensiunea pe care o ascundea, lăsând să-i cadă masca şi să pară uşurată. Ea se strâmbă.

— Nu a fost uşor. Uneori, îi văd în el pe fraţii mei. Chiar şi pe mine. În aceste momente, îmi vine greu să nu-i arăt cât de mult îl urăsc.

— Hai să facem o plimbare, îi sugeră Kuutma.

El se înclină şi, întinzându-şi braţul, o invită să meargă înaintea lui. Când ieşiră din sala de comandă a lui Nahir, el veni lângă ea, cu mâinile la spate, mergând cu pas lejer, contracarând situaţia urgentă în care se aflau.

— Ura ta, spuse el. Este la fel de mare cum a fost întotdeauna?

— Crima lui este la fel de mare cum a fost întotdeauna.

— Desigur. Este important să ştiu ce simte inima ta despre asta, Diema. Foarte important. Ai servit cetatea într-un an mai mult decât o fac puţini într-o viaţă întreagă. Este important pentru mine ca tu să te simţi bine.

— Ştiu.

Privea în pământ.

— Ei bine, spuse Kuutma. Am primit răspunsul. Şi, într-adevăr, nici nu ar fi trebuit să întreb. A fost din cauza sugestiei tale de a-l trezi pe Tillman şi de a-i vorbi, în ciuda rănilor lui grave. În mod clar, nu eşti tulburată de gândul că i-ai putea compromite recuperarea – sau că, întâmplător, l-ai putea ucide. Substanţele care se vor utiliza vor fi foarte puternice. Pentru că-i vom forţa inima, care e deja slăbită.

Diema înghiţi în sec.

— Numai să poată trăi suficient de mult ca să poată vorbi cu noi, spuse ea cu toată nonşalanţa de care era capabilă.

— Iată-ne ajunşi, spuse Kuutma.

Ajunseseră la o uşă care semăna cu toate celelalte pe lângă

care trecuseră. De unde ştia el? se întreba Diema. Studiase planul casei înainte de a fi venit acolo? Să fi sosit el mai devreme şi să fi rămas în umbră, în timpul incursiunii în subteran? Exista oare în casele lor de ascunzătoare vreun sistem de semnale pe care el îl cunoştea şi ea nu?

Oare el putea să-i citească şi faţa, cu uşurinţă?

Diema ştia că folosirea prelungită a drogului kelalit putea induce psihoza de amfetamine. Simptomul principal era paranoia. Deschise uşa, înclinându-se ca să intre Kuutma înaintea ei în încăpere. Nici măcar nu se uită dincolo de pragul uşii.

— *Tannanu,* şopti ea.

— Mulţumesc, Diema.

El intră, iar fata îl urmă, îmbărbătându-se. Uciderea, atunci când a fost pusă în faţa situaţiei, i se păruse un lucru mult mai dur decât se aştepta se. Dar ceea ce avea să facă acum urma să fie şi mai dur încă.

Trebuia să-i scoată de aici pe toţi cei trei adamici, în viaţă.

63

Când Kennedy se uită prima oară la Leo Tillman, a trebuit să-şi înăbuşe un strigăt de durere. Îi văzuse rănile când erau proaspete şi credea că este înarmată pentru tot ce ar putea găsi, atunci când Mesagerii i-au împins pe ea şi pe Rush pe uşa cabinetului medical, spunându-le răstit să aştepte acolo.

Dar ea nu se bizuia pe capriciile psihologiei *Elohim.* Rănile lui Tillman fuseseră bandajate şi i se făcuse şi transfuzia de care avea absolută nevoie. În realitate, arăta ca şi cum fusese îngrijit cu cea mai mare atenţie. Aparate de diagnosticare fuseseră aduse de undeva şi prinse de corpul lui, oriunde s-a găsit un spaţiu printre perfuzii şi catetere. Bandajele erau curate, la fel şi aşternuturile.

Dar cineva îşi amintise, la un moment dat, în cursul procedurilor clinice, că aveau de-a face cu un duşman. Atunci, i-au legat mâinile şi picioarele lui Tillman de cadrul patului, cu patru perechi de cătuşe, strânse atât de tare, încât aproape că i se ridicase trupul de pe pat.

Un medic îi lua tensiunea cu o manşetă pneumatică, având o expresie blândă şi liniştită, de parcă ar fi fost ceva obişnuit în programul lui zilnic. Cei doi îngeri ai lui Kuutma stăteau şi ele, alături, privindu-l indiferente cum lucrează.

— Iisuse Hristoase! exclamă Rush.

Kennedy se întoarse spre cei patru *Elohim* care îi aduseseră acolo.

— Dezlegaţi-l, le spuse ea.

A trebuit să se forţeze să rostească acele cuvinte. Sângele îi pulsa în tâmple şi simţea că va exploda de furie – soră cu panica – ce se tot acumula în ea, de când fuseseră aduşi în acel loc.

Mesagerii se făceau că nu au auzit-o. În mod evident, nu primeau ordine de la cei din neamul ei.

Kennedy îşi îndreptă atenţia spre Nahir, care stătea într-un colţ al camerei, privindu-i în tăcere. Nu se mişcă din loc, de când intraseră pe uşă, de aceea nici nu-l văzuse ea mai devreme. Expresia lui era mai puţin detaşată decât a medicului şi gardienilor, dar ce i se putea citi pe chip era, în principal, curiozitate – un interes faţă de cum s-ar putea comporta ei.

— Nu cumva, spuse Kennedy, vă e teamă că s-ar putea lua la

bătaie cu cineva? Dezlegaţi-l!

— Nu, spuse Nahir.

— Este o fiinţă umană.

— Oare?

Kennedy se duse lângă pat şi începu să-l dezlege singură pe Leo. Când Mesagerii s-au urnit ca s-o oprească, se răsuci în loc şi-i trase un pumn în faţă celui mai aproape de ea.

Au imobilizat-o instantaneu. De fapt, cel care tocmai fusese lovit i-a prins mâna într-o secundă, neavând nevoie de ajutorul celor trei colegi. Rush se repezi să o ajute, dar se izbi de o baricadă umană: un bărbat şi o femeie *Elohim,* stând lipiţi unul de altul, provocându-l să îndrăznească numai să ridice mâna asupra lor.

Acceptă provocarea, dar, spre deosebire de Kennedy, nu avea avantajul elementului-surpriză. Unul dintre cei doi îl doborî la pământ cu un pumn pe care nu l-a văzut venind şi pe care nu-l putea rememora nici după ce fusese lovit. Stătea pe podea, în poziţie fetală, chinuindu-se să tragă aer în piept, blocat de agonia durerii, ca de un zid puternic.

— Ai grijă, nu care cumva să mă slăbeşti puţin, icni Kennedy.

— Nici o grijă, îi promise cel care o capturase, părând chiar amuzat.

— O fiinţă umană, spuse Nahir, dus pe gânduri. Ai pretenţia la acest statut şi pentru tine? Mă întreb. Îmi închipui că da. Şi ai face-o fără urmă de ironie.

— Vrei ironii? mârâi Kennedy. Am să-ţi spun eu ce este ironic. Că voi sunteţi atât de grijulii să nu vă omorâţi unii pe alţii, când, de fapt, nu vă pricepeţi la nimic altceva decât să ucideţi!

Nahir îi ceru Mesagerului să-i dea drumul – cu un semn din mână. Kennedy a înţeles din expresia feţei şi din atitudinea lui că se aştepta ca ea să-l atace şi era pregătit pentru asta.

— Asta este o chestiune personală pentru tine, nu-i aşa? îl întrebă, ducându-şi la piept braţul amorţit.

Nahir se strâmbă puţin.

— Nici vorbă.

— Încerc doar să-mi imaginez de ce, spuse Kennedy. Oare pentru că am descoperit unde se află Ginat'Dania a voastră? Văd cât de mult vă doare lucrul ăsta.

— Nimic din ce aţi putea voi face nu ne va afecta câtuşi de puţin.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

Kennedy se forţă să zâmbească.

— Să vă salvăm de voi înşivă. Pentru că trei mii de ani s-au dovedit, acum şi aici, prea lungi pentru voi, amărâţi nenorociţi, ca să puteţi acţiona împreună. Ca să spui că nu aveţi nevoie de noi este o glumă foarte proastă, după ce v-aţi făcut luntre şi punte să ne aduceţi aici.

Nahir îşi duse o mână în spatele centurii.

— Dacă mai spui un cuvânt, o invită el pe Kennedy, vei afla singură câtă nevoie avem noi de tine.

Ea deschise gura – dar se auzi în spatele ei scârţâitul uşii, salvându-i, probabil, viaţa.

— Bravo, spuse Kuutma. Toată lumea este aici şi presupun că toate sunt la locul lor.

Diema intră în sală în spatele lui şi închise uşa. Pentru o clipă, se uită intens în ochii lui Kennedy – un catehism fără cuvinte. Apoi îşi întoarse privirile.

— Doctore? spuse Kuutma.

Medicul, un bărbat de aceeaşi vârstă şi cu acelaşi aspect fizic ca Mesagerii, făcu o plecăciune formală împreună cu semnul laţului.

— I-am făcut pacientului o evaluare a stării de sănătate, spuse el. Pare să fi fost sănătos tun, înainte de a fi fost rănit. Organismul lui este afectat în mare parte acum, dar cred că îl pot trezi dacă-i injectez adrenalină şi metilfenidat direct în inimă. Această procedură comportă, bineînţeles, o serie de riscuri. Dar dacă timpul presează…

— Timpul, spuse Kuutma, presează foarte mult. Fă-o, te rog.

Medicul se întoarse spre rafturile şi dulăpioarele de pe pereţi şi începu să aleagă din flacoanele de acolo.

— Care sunt riscurile? întrebă Kennedy.

— Să intre în hipo, îi răspunse medicul, peste umăr.

Poate că nu observase că era întrebat de un adamic.

— Este posibil să facă hemoragie în inimă, dar nu şi probabil. Riscul principal este *tamponada* – o vasoconstricţie masivă, necontrolată, care va genera o mare nevoie de oxigen în organism. Voi avea pregătită o injecţie cu benzamină, în caz de nevoie.

— Nu face asta, spuse Kennedy.

I se adresase Diemei.

— Opriţi-o, ordonă Nahir. Este în stare să întrerupă procedura.

Doi *Elohim o* apucară pe Kennedy de braţe. Ceilalţi doi stăteau

lângă Rush, care acum se ridica, dar nu reuşea să se ţină pe picioare.

— Dă-i drumul, spuse Kuutma.

Medicul folosea un ac epidural, ce semăna mai degrabă cu o spadă. Kennedy făcu mari eforturi să nu se uite într-o parte, atunci când doctorul, fără preaviz, îi înfipse vârful între coasta a patra şi a cincea, împingând acul încet şi cu grijă, la o adâncime de aproximativ şapte centimetri. Apăsă cu degetul pe pistonul seringii şi substanţa din ea pătrunse instantaneu, ca o clipire de ochi.

O fracţiune de secundă, corpul lui Tillman continua să fie liniştit şi nemişcat. Apoi se zgudui, sfâşiat de un şoc intern masiv. Era străbătut de o contracţie musculară puternică, făcând ca legăturile să se strângă mai tare, ridicându-i corpul de pe pat – apoi îl trântiră înapoi jos, cu atâta forţă, încât acesta se balansa.

— Ţineţi-l, le spuse doctorul celor doi îngeri, care se duseră fiecare de o parte şi-l apucară pe Tillman într-o strânsoare rigidă. S-a produs a doua contracţie, apoi a treia, nu la fel de grave ca prima, dar mai prelungite.

Ochii şi gura lui Tillman se deschiseră. Gâtul şi pieptul îi funcţionau, dar nu se auzea nici un sunet de aer inspirat. Repede, doctorul îi făcu o injecţie în partea laterală a gâtului. Se auzeau bolboroseli întrerupte din gâtlejul lui Tillman, ca o imitaţie nereuşită a unui filtru de cafea. Deveniră mai ascuţite, apoi dispărură.

Doctorul se întoarse spre Kuutma, privindu-l tensionat, aşteptând instrucţiuni sau autorizaţie.

— Abia respiră. Am nevoie de un produs antagonic care să contracareze efectul adrenalinei. Dar aici nu avem aşa ceva. Casa asta nu este la fel de dotată ca sala mea de operaţii. Nu m-am gândit să aduc…

— Trinitrat de glicerină, spuse unul dintre îngeri.

Doctorul clipi, rămânând cu gura căscată.

— Dar asta… asta este compoziţia chimică a nitroglicerinei. Este un explozibil.

— Şi un vasodilatator. Femeia se uită la Nahir. Aveţi aşa ceva?

Nahir ridică din umeri.

— Mai mult ca sigur.

Unul dintre *Elohim* plecă după substanţă. Restul au fost rapid scoşi afară din cameră, pentru ca doctorul să-l pregătească pe

Tillman pentru o ECMO[16] de urgenţă. Dacă era nevoie, îi vor pompa cu forţa oxigen în sânge, folosind oscilatoare cu membrane şi canule.

Kennedy era în continuare ţinută strâns de cei doi *Elohim,* cărora le spusese Nahir să o păzească. Dar nu se mai zbătea în strânsoarea lor, iar ei o mai slăbiseră. Dacă Leo murea, ea avea de gând să se smulgă din strânsoare, dar nu ştia dacă să-i atace pe Nahir, pe Kuutma sau pe Diema. Pur şi simplu simţea că, să lase o urmă unuia din cei trei, era un omagiu pe care i-l datora lui Tillman, chiar dacă murea încercând.

Îşi tot întorcea privirile spre Diema, care stătea cu braţele încrucişate, afişând o expresie supărată şi rezervată. Tot ce se petrecea aici era dirijat de ea. Ar fi putut opri toate astea, dar nu spusese nimic, nu se implicase cu nimic, lăsând lucrurile să meargă de la sine, în timp ce ea stătea şi se gândea.

A fost adusă nitroglicerina. Kennedy se aşteptase la un calup îngheţat, învelit în hârtie impermeabilă la grăsime, ca un pachet cu circuite integrate, dar era într-o sticlă, aducând mai degrabă a medicament decât a explozibil. *Elohim* o duseră în camera unde se afla Tillman şi închiseră uşa după ei.

— Ştii care este singurul lucru pe care îl regret în toată afacerea asta? întrebă Rush.

Vorbea cu Diema, care se întoarse şi se uita la el, trezită din reverie.

— Că te-am lăsat să mă atingi, spuse el.

Ea nu-i răspunse. Kuutma se încruntă şi o privi pe Diema – o privire surprinsă şi gânditoare.

Uşa se deschise şi doctorul se uita la ei. Expresia lui blândă nu spunea nimic, dar el încuviinţă din cap.

— Este pregătit pentru tine, îi spuse lui Kuutma.

Intrară la loc în încăpere. Ochii lui Tillman erau deschişi şi respira – nu normal, dar profund, cu un gâjâit sonor la fiecare inspiraţie, ca dinţii unui fierăstrău care taie un carton. Kennedy încercă să se ducă la el, dar nu i-au dat voie Mesagerii care o ţineau de mâini.

— Leo, spuse ea.

Ochii lui larg deschişi clipiră, se învârtiră şi dădură de ea. Încercă să vorbească, scoţând, în cele din urmă, un sunet care ar fi putut fi începutul numelui ei. „Heh…”

---

[16] ECMO *(extracorporeal membrane oxygenation)* (engl.) – oxigenare prin membrană extracorporală.

Şi după o secundă, „… ther”.

Kuutma nu pierdu nici o clipă.

— Aşa cum ai dorit, Diema, îi spuse, făcând un semn cu mâna. Te rog, continuă.

Diema făcu un pas înainte.

— Am găsit baza operaţională a lui Ber Lusim, dedesubtul Colinei Gellert, spuse ea, adresându-i-se lui Tillman. Dar ne-a scăpat. Şi acum, credem că are de gând să ducă la îndeplinire ultima profeţie din cartea lui Toller. Prin urmare, trebuie să ajungem acolo ca să-l oprim. Ţelul nostru este acelaşi de la început – să salvăm un milion de vieţi. Dacă reuşim, atunci totul… tot ce s-a întâmplat pe parcurs va fi având o justificare.

Are un ton ciudat în glas. La fel şi cuvintele ei, se gândi Kennedy. Suna de parcă ar fi pledat un caz, nu conducând un interogatoriu.

Tillman încuviinţă din cap. El înghiţi adânc, înainte de a încerca să vorbească din nou.

— Insula, spuse el, vocea era mormăită, dar se înţelegea.

Diema dădu din cap aprobator.

— Insula dată în schimbul unei insule. Ne-am gândit cu toţii mult la asta. Dacă ai vreo idee – dacă oricare dintre voi aveţi ceva – probabil că aceasta este ultima noastră şansă să aflăm.

Nimeni nu răspunse. Diema se uită la fiecare, pe rând.

— Vă rog, spuse ea. Părea disperată. Orice. Nu este vorba despre ce simţim noi. Nu este vorba dacă avem sau nu încredere unii în alţii. Gândiţi-vă la cei vii, care în curând vor fi morţi.

Nahir tresări şi îşi scutură capul. Avea aerul că tot acest spectacol era sub demnitatea lui.

— Au existat nişte tratate, spuse Rush cu o profundă aversiune.

Diema se întoarse către el.

— Continuă.

— În secolul al şaptesprezecelea. Uneori, ţările renunţau sau negociau dreptul de proprietate asupra coloniilor, fie ca să împiedice un război, fie ca să participe la discuţii după. Am descoperit o mulţime.

Diema continua să se uite la el, aşteptând ceva. La fel şi Kuutma. Rush ridică din umeri.

— Nu cred că-mi mai aduc aminte.

— Încearcă, îi spuse Diema sec.

Rush se încrunta şi privea în jos.

— Insulele Maluku, spuse el. Pe Coasta de Vest a… Indiei, cred. Au fost date Angliei în anii 1660. Este exact epoca lui Toller, dar nu a fost implicat nici un schimb. Vreau să spun că nu au fost date în schimbul unei insule. Făceau parte dintr-un dar de zestre. Când Caterina de Braganza s-a căsătorit cu Carol al II-lea.

— Atunci, probabil că ies din discuţie, spuse Diema. Altceva?

Rush se mai gândi.

— Insulele Azore au tot trecut de la Spania la Portugalia, de-a lungul secolelor al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. La fel s-a întâmplat şi cu Arhipelagul Madeira. S-au încheiat mai multe tratate, prin care îşi pasau controlul asupra unei insule sau alteia, asupra unor forturi abandonate, terenuri concesionate, lucruri de genul ăsta. Se poate spune, probabil, că oricare din aceste insule a fost dată în schimbul alteia, la un moment dat.

— Nu au o populaţie suficientă, spuse Kennedy, amintindu-şi de adnotările făcute de Gilles Bouchard. Chiar şi acum, Madeira nu însumează mai mult de un sfert de milion. Şi Azore, chiar mai puţin.

— OK, spuse Rush. Ei bine, mai este Paulu Run în Indonezia. Britanicii le-au dat-o olandezilor în 1667 şi au primit Manhattanul – când New Amsterdam a devenit New York. Este posibil şi Martinica. Asta a fost franceză, apoi britanică, apoi din nou franceză, în perioada când scria Toller. Granada. Francezii au scos populaţia indigenă de acolo, în 1640, care, din nou, corespunde epocii lui Toller, ducându-i în insulele mai mici Grenadine. Aşa că se poate spune că au dat o insulă în locul alteia. Mai sunt şi altele. Nu-mi aduc aminte detaliile, dar se potriveşte şi Aruba. La fel şi Tasmania. Abel Tasman îşi aproviziona vaporul la Budapesta, într-o perioadă când Toller încă s-ar fi putut afla aici.

Rush dădu din cap.

— Adevărul este, spuse el, că, dacă vreţi, fiecare insulă poate fi, destul de bine, un caz. La acea vreme, marile puteri europene au avut multe partide de schimburi de colonii, unde fiecare şi-a aruncat cheile de la maşină într-un bol. Nu vom ajunge nicăieri, dacă procedăm la fel.

Ei se gândeau la toate astea în tăcere. Diema îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi îşi strânse pumnii. În mintea lui Kennedy apăru, subit, o imagine pregnantă: Alex Wales, în sala de reuniuni de la Ryegate House, în momentul de dinaintea exploziei de violenţă.

— Este… Manhattan, spuse Tillman.

Se petrecu o schimbare cu toţi *Elohim* prezenţi în încăpere. Au încercat s-o ascundă şi dispăru la fel de repede cum apăruse – îşi recăpătară rapid autocontrolul feroce. Dar, pentru o clipă, au arătat exact la fel ca atunci când Diema comentase despre forţarea mâinii lui Dumnezeu.

— De ce? spuse Kuutma repede.

Tillman se uita la el, cu ochii plimbându-i-se prin orbite.

— Pentru că High Energy Haulage… a făcut un transport acolo.

— Avem şi noi informaţia asta, spuse Nahir. Din fişierele de la computerele pe care le-a lăsat în urmă Ber Lusim. High Energy a trimis un transport acolo – dar nu erau arme. Erau produse alimentare.

— Manhattan, murmură Tillman din nou, mai slab.

— Ce produse alimentare? îl întrebă Kuutma pe Nahir.

— Boabe de fasole.

— Boabe de fasole?

— Boabe de ulei de ricin.

— Astea nu sunt alimente, spuse Diema cu brutalitate.

— Sursă… sursă naturală… bolborosi Tillman.

— A toxinei de ricin, completă Kuutma. Ai tot respectul meu, surioară. Şi dumneata, domnule Tillman. Nahir, ai închis spaţiul aerian local. Deschide-l din nou. Fă tot posibilul şi imposibilul. Diema şi cu mine vom pleca imediat la New York.

Deschise uşa şi se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Diema rămase locului, nemişcată.

Şi respiră adânc.

PARTEA A ŞASEA

Cernerea grâului

64

Oraşul Manhattan se întinde dincolo de insula care i-a dat numele, sculptând pe continent o formă asemănătoare cu Marble Hill – „Sudetenlandul Bronxului”. Dar pe insula propriu-zisă, dacă tot mergi spre nord, chiar înainte de a ajunge la Harlem River, ai ajuns la Inwood.

Este o zonă absolut schizofrenică, oricine poate spune asta, dar există neînţelegeri cu privire la locul de partaj. Unii susţin că ar fi East-West, unde Broadway separă East Side mai mare, populată îndeosebi de familii dominicane, poate două sau trei generaţii plecate din Republică şi al naibii de ambiţioase, West Side mai mică şi mai boemă, plină de artişti, scriitori şi muzicieni de mâna a doua, din numeroasele orchestre din oraş. Alţii susţin că distincţia care contează este ascensiunea sau regresul social. Inwood este fie prima ta eşuare pe piaţa imobiliară din Manhattan, cu vedere spre sud, pe măsură ce averea îţi creşte tot mai mult, fie cântecul de lebădă înainte de a te muta în suburbie.

Mai există şi o a treia distincţie, de care cea mai mare parte a populaţiei din Inwood habar nu are: între cei care locuiesc deasupra solului şi cei care locuiesc în subteran.

Pentru că de la Isham Park, în nord, până la Fort George Hill, în sud, de la 10th Avenue la Payson şi de la un metru la 200 de metri sub nivelul străzii, Inwood este amplasamentul curent pentru Ginat’Dania, este patria ambulantă a Poporului lui Iuda.

În acest spaţiu, a cărui suprafaţă de teren de la toate nivelurile atinge aproximativ 1 300 de kilometri pătraţi, întreaga populaţie a Poporului, cu excepţia micii diaspore menţionate

deja, trăieşte şi munceşte şi visează şi moare. Şase blocuri-turn care aparţin în întregime şi sunt ocupate de gardienii Poporului, *Elohim,* alcătuiesc periscopurile şi turnurile de veghe ale acestuia, dar majoritatea populaţiei nu ajunge să viziteze niciodată aceste excrescenţe de la suprafaţa pământului. Sunt într-atât de obişnuiţi cu ritmurile şi logistica vieţii în subteran, încât noţiunea de „subteran” nici nu mai face parte din sistemul lor de referinţă.

Ginat’Dania, Grădina Raiului din care restul omenirii a fost alungată, cu mult timp în urmă, acolo locuiesc ei.

Şi la Ginat’Dania se întorcea acum Kuutma, pentru a începe apărarea ei în adâncime.

Când a aterizat la Newark şi a trecut de punctul de frontieră era 11:09 a.m. Cum Timpul Standard Estic este cu cinci ore înainte de ora Greenwich, asta însemna că mai rămăseseră doar şapte ore şi cincizeci şi unu de minute. Ora zero va fi la şapte în acea seară. Kuutma le dădea deja ordine Mesagerilor săi, în timp ce era condus cu maşina pe străzile din New Jersey, iar primii Mesageri se mobilizau deja şi intrau în acţiune când a ajuns el pe insula Manhattan, descinzând la el acasă.

Primul şi cel mai important lucru era să închidă şi să supravegheze curelele de centură. În acest scop, Kuutma a dat ordine pentru străzile de la suprafaţă din Thayer, Nagle Avenue şi de-a lungul laturilor estice ale Inwood Hill Park să fie puse terasamente care în curând aveau să se prăbuşească. Autorităţile oraşului New York au închis imediat străzile afectate, pentru reparaţii, redirijând circulaţia via podul de la University Heights. Vehiculele puteau circula într-un sens şi în altul pe toată suprafaţa insulei, evident, dar dacă Ber Lusim îşi transporta otrava în camioane, acelea nu vor putea ajunge direct în zona sub care se afla Ginat’Dania.

Rămăseseră calea aerului şi cea a apei ca abordări potenţiale. Au fost trimişi *Elohim* să verifice toate aerodromurile private din jurul oraşului, căutând în special avioane suficient de mici ca să nu necesite inspecţii de siguranţă şi monitorizare federală. Erau examinate imagini prin satelit, pentru a se identifica potenţiale drumuri de acces, camuflate.

Cât timp apa curgea la vale, depozitele de pe docuri erau şi ele verificate, la fel ca navele de pe fluviu, ancorate. Fusese deja identificată fabrica unde Ber Lusim îşi extrăsese şi rafinase otrava, după imagini prin satelit, arhivate, care arătau că acolo

se făcuse o livrare de către camioanele inscripţionate cu roşu ale companiei High Energy Haulage, cu mai bine de o lună înainte. Dar, în mod clar, a fost abandonată pentru o bucată de vreme. Acolo nu mai era nimic, acum, decât deşeuri industriale, saci cu materii prime şi câteva sute de kilograme de boabe de ricin care nu apucaseră să fie decorticate şi prelucrate. Amplasarea fabricii a fost o insultă premeditată: se afla în Marble Hill, de partea cealaltă a fluviului Harlem, exact vizavi de capătul nordic al insulei Manhattan. Ber Lusim, pe care ei îl credeau pierdut prin lume şi-a construit arma de distrugere în masă la câţiva paşi de Ginat'Dania însăşi.

Era adevărat că *Elohim* au fost încurcaţi în cercetările lor de faptul că nu aveau nici o idee despre ce armament era vorba şi cum ar fi arătat. Dar la fel de adevărat era că ei ar fi putut să elimine unele probabilităţi şi să se concentreze pe altele, care păreau mai plauzibile. Era extrem de greu să transformi ricinul în armă. Avea o toxicitate ridicată, dar cel mai eficient era în formă solidă, fie un palet, fie turnarea unei pelicule otrăvite pe anumite muniţii de împrăştiere. Cantitatea necesară pentru uciderea unui milion de oameni se măsura în tone şi fiecare victimă trebuia să fie expusă direct toxinei: sub nici o formă, efectele sale nu puteau fi transmise de la o persoană la alta.

Toţi aceşti factori lucrau în avantajul lor. Dar Ber Lusim cunoştea şi el aceste lucruri şi, totuşi, alesese ricinul dintr-o gamă foarte largă de agenţi toxici cum ar fi sarinul, botulinumul, smalipoxul sau antraxul, care ar fi fost mai adecvaţi sau mai eficienţi. Ideea era că avea un plan de distribuire a otrăvii în tot oraşul, sau, cel puţin, într-o parte din oraş, suficient pentru a ucide un milion dintre locuitorii lui.

Oare chiar avea de gând să atace însăşi Ginat'Dania? Ideea era îngrozitoare, dar avea o logică proprie, monstruoasă. Shekolni crezuse absolut şi cu fervoare în inspiraţia divină a lui Johann Toller, iar Toller, în cartea sa, a vorbit despre Dumnezeu *care-i va alege* pe cei care vor fi salvaţi. Cine altcineva să fie ales dacă nu Poporul lui Iuda? Prin urmare, unde în altă parte ar putea fi declanşată atrocitatea finală?

Deci, Ginat'Dania se afla în stare de asediu, toţi cetăţenii erau încuiaţi, toate intrările şi ieşirile, întărite şi supravegheate, toţi Mesagerii raportându-i direct lui Kuutma, care trimitea un flux constant de instrucţiuni şi întrebări din încăperile lui către *het retoyet.*

Sau aproape toate.

Venind de pe un mic aerodrom comercial mult mai departe de oraş, cu o oră bună în urma lui Kuutma, din cauza complicaţiilor survenite odată cu transportarea unuia dintre pasageri, un camion blindat, purtând sigla unei binecunoscute firme de securitate, se îndrepta, de asemenea, spre Manhattan. În interiorul său, nu tocmai încarcerat, dar nici tocmai liber, se afla micul grup care fusese delegat la ordinele Diemei. Era compus din Diema însăşi, Desh Nahir, cele două gărzi de corp ale lui Kuutma, Alus şi Taria şi cei trei adamici. Tillman, Kennedy, Rush.

Gândindu-se la ei, Kuutma se încruntă. Amintirea acelei ultime ore la Budapesta încă îl mai tulbura. O ascultase pe Diema – îi datora asta, chiar mai mult. Dar nu era deloc sigur că luase decizia corectă.

— Am nevoie să vină cei trei cu mine, îi spuse Diema. Înţelegi asta, *Tannanu,* nu-i aşa? Motivul pentru care m-ai trimis la ei nu a fost doar pentru că ei pot ucide acolo unde noi nu putem. Ci pentru că ei văd lucrurile altfel faţă de noi şi noi avem nevoie de expertiza lor. Cu ajutorul lor am ajuns eu atât de departe. Ar fi o prostie crasă să renunţăm tocmai acum la acest ajutor, când încă s-ar putea să mai avem nevoie de el. Lasă-i să vină cu noi, la New York.

Nahir scoase din adâncul gâtului un sunet de dezgust.

— Nu eşti de acord, Nahir?

— Nu are nici un sens, *Tannanu.* Dacă ai nevoie de ideile lor, vorbeşti cu ei prin telefon sau îmi adresezi mie solicitările şi vorbesc eu cu ei în numele tău. Nu au de ce să te însoţească. Poate că e chiar mai bine aşa, din moment ce Tillman este probabil atât de slăbit, încât nu poate fi deplasat. Aţi risca să-l omorâţi transportându-l – ceea ce Diema Beit Evrom cu siguranţă nu şi-ar dori, din moment ce este un bun atât de valoros.

— Nu putem prevedea ce vom găsi şi de ce anume vom avea nevoie, contracară Diema. S-ar putea să avem nevoie ca Tillman să ne însoţească, aşa slăbit cum este, ca să ne împărtăşească intuiţiile lui. Nu este vorba despre protejarea sănătăţii lui. Ci de a-l ţine acolo unde este cel mai de folos.

— La fel şi Kennedy? o întrebă Kuutma.

— Da. Exact.

— Şi băiatul?

Diema nu răspunse. Ceea ce constituia un răspuns în sine.

— Foarte bine, spuse Kuutma. O vom lua pe *rhaka.* Şi pe

Tillman, deşi îmi vine greu să cred că ne vom putea folosi de el în modul în care ne-ai sugerat tu. Dar băiatul rămâne. După ce plecăm, Nahir poate dispune de el după cum crede de cuviinţă.

Diema deveni vizibil încordată, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un efort fizic intens.

— Benjamin Rush este tatăl copilului meu, spuse ea, care încă nu s-a născut.

La auzul acestor vorbe, Kuutma a fost la fel de şocat ca şi Nahir, dar, spre deosebire de Nahir, el era capabil să nu arate acest lucru, nici din expresia feţei, nici din acţiuni.

Dimpotrivă, Nahir scoase un ţipăt, un ţipăt fără cuvinte, de dezgust şi revoltă. Făcu un pas în direcţia Diemei, cu mâna ridicată, ca şi cum ar fi vrut să o lovească. Ea se aşeză în poziţie de luptă, gata să se apere de agresiune.

— Ce înseamnă asta? o întrebă Kuutma cu răceală. Ce spui tu acolo? Tu eşti *Elohim,* nu *Kelim.*

— Acum sunt amândouă, spuse ea.

— Eşti o târfă! răcni Nahir. O târfă împuţită!

Ea îi aruncă o privire rece, batjocoritoare.

— Trebuie să mai înveţi şi alte înjurături, Desh Nahir. Să-ţi mai variezi repertoriul. Ar fi îngrozitor să devii plicticos.

— Desh Nahir face o presupunere de bun simţ, interveni Kuutma, scrâşnind din dinţi. Dacă nu are dreptate, spune-mi de ce. Cum s-a întâmplat asta?

Diema îl privi în ochi.

— S-a întâmplat, *Tannanu,* astfel, spuse ea. M-am dăruit băiatului ca să-i câştig încrederea – şi prin el, încrederea lui Heather Kennedy. Făcea parte din misiunea mea, nu mi-a făcut nici o plăcere, dar nici nu am ezitat. Alţi *Elohim* au mai făcut astfel de lucruri, de multe ori. Numai că eu am socotit greşit zilele şi am rămas însărcinată. În această privinţă, desigur, am greşit.

— Ai greşit? Nahir aproape că plângea. Prostia asta…

Kuutma îl făcu să tacă printr-un gest scurt.

— Continuă, îi spuse Diemei.

— Aşa că, zise ea, am fost pusă în faţa unei alegeri. Aş fi putut să întrerup sarcina. Nu ar fi fost nici o ruşine. Dar pântecele fiicelor Poporului sunt uşile prin care Binecuvântatul intră în lume. Am hotărât să nasc copilul, dacă îl voi ţine până la soroc. Şi odată ce am luat această decizie, am devenit, prin urmare *Kelim,* iar Ben Rush era partenerul meu, bărbatul căruia trebuie

să-i primesc sămânţa. De trei ori, aşa cum spune în Lege.

— Legea nu se referă la asta! strigă Nahir. Legea nu spune nimic despre acest lucru!

— Este ceva fără precedent, spuse Kuutma.

— Este spurcat şi abominabil!

Diema îşi jucase rolul. Stătea cu capul uşor plecat, în aşteptarea verdictului lui Kuutma.

Şi pentru prima dată de când luase cârma comenzii – el însuşi sfântul sfinţilor – Kuutma pierdea.

— Aduceţi-mi băiatul, spuse el într-un târziu.

Nahir se întoarse către cel mai apropiat dintre *Elohim* ai săi, dar Alus şi Taria, femeile care îi serviseră lui Kuutma pe post de gărzi de corp, se desprinseseră deja de el şi plecaseră.

— Să nu-i spui nimic, o avertiză Kuutma pe Diema. Îl voi interoga eu însumi.

Femeile reveniră, câteva secunde mai târziu, aducându-l pe Ben Rush între ele. Rush se uită neliniştit la Diema, care se uita voit în altă parte, apoi la Nahir, care se zgâia la el ca un balaur într-o pantomimă.

— Te uiţi numai la mine, îi porunci Kuutma.

Buimăcit, Rush se supuse.

— Dacă s-a petrecut ceva între tine şi sora noastră, îi spuse Kuutma, vorbeşte acum. Numai sinceritatea te va salva. Minciuna te va duce la pieire şi pe ea o va distruge. Aşa că vorbeşte.

Băiatului i-a trebuit mult timp ca să poată articula vreun cuvânt. Şi pentru că era un adamic, atunci când a vorbit, a spus o minciună.

— Nu m-am atins de ea, zise el.

Se uită din nou, cu coada ochiului, spre Diema.

— Ochii la mine, mârâi Kuutma. Numai la mine. Prin urmare, nu a fost nici o apropiere fizică? Este curată? Curată de poluţia ta?

Acum, băiatul era în mod evident îngrozit. Poate că intuise care era miza acolo; cât de aproape se afla de moarte.

— Eu… bineînţeles că m-am dat la ea, se bâlbâi el. Am crezut, ştiţi, că poate am noroc. Dacă… da. Tot ce s-a întâmplat m-a depăşit. Dar nu a fost cine ştie ce. Ea… Diema nu era deloc interesată. M-a lovit în cap şi asta a fost tot.

Kuutma se repezi şi-l apucă pe băiat de faţă cu mâna lui mare.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu ea?

— Nu, bolborosi Rush. Adică, da. Asta vreau să spun.

— Deci, dacă ar fi gravidă, copilul nu ar putea fi al tău?

Citi pe faţa băiatului tot răspunsul de care avea nevoie. Întrebarea şi groaza şi uimirea sinceră pe care le exprima nu puteau fi contrafăcute.

— *Tannanu,* te implor, spuse Nahir, cu o voce groasă. Omoară-i pe adamici acum şi aici şi să terminăm odată. Pe toţi trei. Nu câştigăm nimic cu asta… cu alianţa asta umilitoare.

Kuutma îi dădu drumul băiatului şi făcu un gest brusc. Alus şi Taria l-au luat pe Rush, purtându-se cu mai multă brutalitate decât înainte.

Faţa lui Nahir era acum aproape la fel de transparentă ca a băiatului. Întreaga afecţiune pe care i-o purta Diemei de mult, speranţele lui şi criza în care era acum aruncat, totul i se citea pe chip.

— Nu mă voi pronunţa asupra acestei chestiuni, spuse Kuutma, adresându-i-se în special Diemei. Nu încă. Timpul ne presează prea mult. Diema, îţi voi permite să-ţi aduci la New York menajeria ta adamică şi le voi garanta siguranţa până ce rezolvăm această ameninţare. După aceea, vom mai discuta despre aceste chestiuni. Deocamdată, le punem deoparte.

Dar Nahir nu terminase. Tremurând din tot corpul, scuipă rostind *hrach bishat,* blestemul formal care-l făcea acuzatorul Diemei.

— Eşti sigur că asta doreşti? îl întrebă Kuutma pe Nahir.

Nahir nu răspunse. Nu mai era nimic de spus: se spuseseră deja prea multe.

— Te vei întoarce împreună cu noi, îi zise Kuutma lui Nahir. Fă pregătirile necesare.

Acum cugeta la această decizie, singur, în camera sa din *het retoyet,* în timp ce, în oraşul din jurul lui, Mesagerii săi umblau încoace şi încolo printre adamici, urzindu-şi iţele invizibile. În mod cert, niciodată nu mai existase o concentrare atât de mare de *Elohim* într-un singur loc, în toate timpurile de la moartea lui Hristos. Poate că Ber Lusim avea dreptate: poate că acestea erau, de fapt, timpurile din urmă.

Sau poate că el îmbătrânea, pur şi simplu.

Bătrânii, după ce-şi trăiseră traiul, erau obişnuiţi să revină asupra propriilor decizii.

Nu avea nici o îndoială despre ce intenţionase Diema să obţină prin jocul ei. Alesese un plan de acţiune – probabil singurul plan

de acţiune – care îi scotea pe Tillman, pe Kennedy şi pe băiat în viaţă din Budapesta. Fiindcă ea judecase corect: dacă îi lăsa în urmă, în mâinile lui Nahir, însemna să-i condamne la moarte. Aşa că a demonstrat că Tillman şi *rhaka* erau încă utili vii şi extinsese asupra băiatului statutul temporar, dar care crea legături, de tată extern.

Era inteligent şi profund tulburător – ca protejata lui, agenta lui, aproape fiica lui, să consume atâtea eforturi pentru un asemenea scop. Era ca şi cum ea şi-ar fi pierdut indiferenţa, necesară pentru un *Elohim,* faţă de vieţile adamicilor. Era ca şi cum ea uitase, subit, toate regulile care o autorizaseră şi care o guvernau.

Dar nu a fost atât de subit, se corectă el. Era vorba despre băiatul pe care l-a ucis şi de incapacitatea ei de a trece peste moartea lui. Semnele de avertizare au fost tot timpul prezente, încă de la început.

Kuutma ştia că avusese dreptate, în orice caz, să-l aducă pe Nahir înapoi la Ginat'Dania. Dacă vor supravieţui cu toţii, *Sima* va asculta acuzaţiile lui Nahir împotriva Diemei şi se va pronunţa asupra cazului. Va însemna exilul pentru unul dintre ei. Lucrul acesta trebuia făcut imediat. Nu putea fi lăsat să coacă.

Dar plasarea lui Nahir în echipa Diemei – faptul de a fi obligaţi să lucreze împreună – asta a fost o cruzime inutilă. I-a arătat lui Kuutma oglinda propriilor lui eşecuri. Îşi pusese prea multă încredere în fată, îi permisese să pătrundă în interiorul lui şi acum avea un sentiment de durere şi furie, în mare parte personal, în loc să fie pe de-a-ntregul Kuutma, Făclia, sublimându-şi emoţiile personale, animat de împlinirea dreptăţii.

Nu a avut niciodată o familie. Femeile pe care le-a cunoscut nu au fost atât de importante pentru el ca vocaţia sa, ca viaţa lui de slujire; le dăduse deoparte, fără a avea sentimentul că pierde ceva.

Pentru prima dată, acum, se gândea la ceea ce pierduse Tillman. Apoi, la ceea ce distrusese Tillman, cu propriile lui mâini. Era imposibil de imaginat doi bărbaţi care să fi trăit atât de diferit, ale căror vieţi să fie atât de opuse, cum erau el şi acel bărbat. Căutarea adamicului, exclusiv personală, exclusiv egoistă, în contrast cu viaţa sa publică, cu neobosita lui abnegaţie.

Însă el ştia ce anume simţea şi comparaţia uşuratică nu-i

atenua din forţă. Gelozia lui Nahir, atât de zgomotoasă şi indecentă, i-a permis s-o vadă pe a sa proprie – dar nu i-a oferit nici o soluţie cum să se poarte în acest caz. Poate că va avea noroc. Poate că va fi scutit să ia el decizia.

Poate că lumea se va sfârşi.

65

La vreo patru kilometri de Manhattan, depăşind limita de viteză în spatele unui camion care avea aer condiţionat, dar nu şi suspensii, Kennedy încerca să-şi păstreze echilibrul şi să nu-şi zdruncine prea tare rinichii, străduindu-se să nu se gândească la situaţia în care se aflau cu toţii.

Rush era cufundat într-o tristeţe introspectivă. Cele două femei *Elohim,* Alus şi Taria, stăteau absolut nemişcate, părând indiferente la ce se petrecea în jurul lor, însă Kennedy era sigură că nu-i scăpau din ochi o clipă. Tillman era treaz, dar foarte slăbit – şi legat pe o banchetă din partea din faţă a camionului, astfel încât zgâlţâielile şi hurducăturile continue să nu-l arunce de colo-colo. Exista încă pericolul ca ele să-i redeschidă rănile şi Kennedy vedea din expresia concentrată de pe faţa lui, scăldată de sudoare, eforturile pe care le făcea ca să nu leşine, de fiecare dată când intrau pe o porţiune rea de drum. Diema stătea la câţiva centimetri de el, cu picioarele fixate într-un colţ, uitându-se la tatăl său cu o expresie profundă, gânditoare. Nahir îi pândea pe toţi, aşa cum pisica pândeşte o gaură de şoarece.

Plecarea din Ungaria nu i-a dat lui Kennedy răgazul necesar să vorbească nici cu Tillman, nici cu Rush. Au fost un haos şi un calvar ce păreau să nu se mai sfârşească, traduse printr-o cursă nebunească pe străzile înguste şi aglomerate din Budapesta, traversând graniţa cu Slovacia şi ajungând în zona industrială din jurul oraşului Levice. După care a urmat un zbor de noapte de pe un aerodrom privat de lângă Podluzany, care s-a dovedit, însă, a nu fi nici un aerodrom, ci un drum proaspăt făcut în mijlocul unei pustietăţi – doar o pistă de curând turnată peste iarbă şi buruieni, nivelată cu compresoare de grădină, în timp ce se răcea. Când se îndreptau spre avion, li se împotmoleau picioarele în suprafaţa încă umedă şi ieşeau afară plescăind şi pocnind.

În avion au scos un rând de scaune şi au adaptat rândul din spate într-un jug improvizat pentru Tillman, legându-l cu centuri de siguranţă şi benzi adezive, pe toată lungimea corpului. El îşi tot recăpăta şi pierdea cunoştinţa: medicul *Elohim* preferase să-i administreze o medicaţie antialgică, practic un soi de baros chimic. Dar într-una din scurtele lui perioade de luciditate, Kennedy l-a putut întreba, până la urmă, cum se simte.

— Bine, a fost tot ce a putut spune. Sunt bine, Heather. Mă doare numai când râd.

— Ne-a vândut, Leo, spuse Kennedy, aplecându-se pentru a-i şopti cuvintele la ureche. Imediat ce ai fost doborât, pe Colina Gellert, ne-a dus acasă să ne întâlnim cu cei din neamul ei. Acum, ei conduc operaţiunile. Ne conduc şi pe noi.

Tillman zâmbi la auzul acestor cuvinte, puţin cam ameţit, deoarece organismul său nu reuşise încă să se cureţe de sedative.

— Eu sunt neamul ei, spuse el.

Ceea ce o uimi şi o îngrozi pe Kennedy, fiindcă crezuse că ea trebuia să fie cea care îi va destăinui acest lucru.

— *Ai ştiut* asta?

— Da, am ştiut. De aceea am mers pe urmele semnalului ei, înapoi, pe deal. Ştiam şi că era posibil ca tu să fii în pericol. Şi băiatul. Dar am auzit... împuşcături, explozii în jurul ei. Nu o puteam lăsa acolo. Îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singură.

— Să nu-ţi pară, mormăi Kennedy. Cum de-ai aflat, Leo? Ce-am spus eu?

El dădu din cap, foarte încet.

— Nimic. De fapt, ai spus la Dovecote că ai venit să mă cauţi abia după ce ai întâlnit-o pe Diema. Nu ai spus *pentru că* ai întâlnit-o, dar se subînţelegea.

— Fir-ar să fie, zise Kennedy cu amărăciune.

— Dar oricum mi-aş fi dat seama. Este leit maică-sa.

— Cred că asemănarea se opreşte aici.

Trebuia să o spună, oricât de mult îl durea. Altfel, va fi rănit mult mai grav, mai târziu.

— Nu-i pasă câtuşi de puţin de nici unul dintre noi. Ea i-a pus să-ţi înfigă un ac în inimă ca să te trezească şi ca ei să te poată interoga.

Tillman tresări – îl dureau rănile sau îl dureau cuvintele.

— Bine, spuse el.

— Bine?

— Nu mă ştie de pe vremea lui Adam şi Adam este un rahat în cartea ei. Un milion de morţi, Heather. Asta e pe cale să se întâmple. Ea joacă jocul în care a intrat, ceea ce şi vreau să facă. Ceea ce aş face şi eu.

Conversaţia a trebuit să se încheie acolo, deoarece urmau să aterizeze. Diema apăruse pe neaşteptate lângă ei, ca să le spună

asta – nu putu şti de când stătea acolo şi asculta ce vorbesc.

Cum au reuşit să intre, de fapt, în SUA, era încă un mister pentru Kennedy. Probabil că nici n-au intrat, oficial. Avionul ar fi trebuit să treacă printr-un punct de frontieră, bineînţeles, dar nu avusese loc nici o inspecţie în interiorul lui – iar în cazul ei, al lui Tillman şi al lui Rush – nu s-au verificat paşapoartele şi nici nu s-au îndeplinit formalităţile de imigrare. Intuiţia cea mai bună a lui Kennedy a fost că terenul îndepărtat unde au aterizat era utilizat probabil de traficanţii de droguri şi Poporul lui Iuda profitase, pur şi simplu, de reţeaua existentă de mituiri, înşelăciuni şi favoruri semiprofesionale. În ceea ce priveşte vama Statelor Unite, toată lumea era considerată marfă de transport. Indiferent cine făcea percheziţia, nu-i interesa dacă veniseră în scopuri sexuale, dacă erau terorişti sau staruri rock timide în faţa camerelor foto.

Aşa că nu au avut nici cea mai mică şansă, în nici una din etapele formalităţilor, să scape de gardienii lor *Elohim* şi să ceară protecţie. Se aflau acolo în condiţiile Diemei, fiind la mila ei, aşa cum fuseseră de la bătălia de pe Colina Gellert. Căzuseră de la marginea lumii şi intraseră într-o altă lume, care trăia în paralel cu ea. Soarta lor era, acum, în mâinile nebunilor şi ale copiilor.

Era puţin după ora nouă, într-o dimineaţă de duminică, ceţoasă şi însorită, ceea ce însemna că mai rămăseseră zece ore până la Armaghedon.

Camionul luă o curbă foarte strânsă, ceea ce-l făcu să se clatine ca un vapor pe coama unui val. Una din femeile lui Kuutma – Alus, presupunea Kennedy – vorbi cu cealaltă, care conducea, printre zăbrele. Amândouă se costumaseră în gardieni pentru siguranţa transportului, în cazul în care camionul ar fi fost oprit la un moment dat. Ceilalţi primiseră haine de schimb, înainte de a pleca din Budapesta, aşa că acum erau îmbrăcaţi în haine obişnuite, frumoase, care nu atrăgeau atenţia. Exceptând faptul că Tillman arăta ca un mort ambulant, iar faţa lui Rush (deşi se dezumflase) era traversată în lung şi-n lat de puncte de sutură.

— Unde ne aflăm? o întrebă Diema pe Alus.

— *He vuteh,* îi răspunse femeia scurt. Tunelul.

Diema se uită la Kennedy, apoi la Tillman, nebăgându-l în seamă pe Rush.

— Am ajuns la Tunelul Lincoln, spuse ea. Traversăm spre Manhattan. Trebuie să hotărâm unde vrem să mergem mai întâi.

— La fabrică, mormăi Tillman.

Glasul abia i se auzea.

— În Bronx. Acolo unde Lusim a măcinat ricinul. Vreau să văd.

— Fabrica a fost deja percheziţionată de oamenii noştri, spuse Alus. Nu vei găsi nimic care să le fi scăpat lor.

Tillman nu şi-a risipit energia contrazicându-se cu ea, iar Kennedy ştia de ce. Era încă operaţiunea Diemei şi părerea ei era cea care conta.

Diema vorbi cu Alus – părea să fie un singur cuvânt – iar Alus vorbi prin grilaj cu Taria.

— Este o nebunie, îi spuse Nahir Diemei, cu o voce scăzută. O pierdere de timp. Restul oamenilor caută toţi în partea de nord a insulei.

— Vezi vreo raţiune ca noi să facem ce face restul lumii? îl întrebă Tillman.

Diema îi spuse ceva lui Nahir într-o aramaică repezită, iar el tăcu mâlc. *Fă ce ţi se spune,* bănui Kennedy.

Prin urmare, Diema avea încredere în instinctele lui Tillman, mai mult decât orice altceva. La fel şi ea, în această chestiune. Oricine are nevoie de o stâncă pe care să se caţăre atunci când vine potopul.

Nu mai aveau nimic de făcut până ce nu treceau prin traficul din cartierul select, până la Henry Hudson Bridge şi de acolo în Bronx. Kennedy se duse spre Rusii, care era în continuare adâncit în gânduri şi îi puse o mână pe umăr.

Se uită în sus, la ea, cu o faţă obosită şi palidă.

— Mai rezişti? îl întrebă ea.

— Sunt bine, spuse el.

Ba chiar încercă un zâmbet.

— Nu cred că vreunul dintre noi este bine, Rush. Dar nu ai scos nici un cuvânt de când am plecat din Budapesta. S-a întâmplat ceva, acolo?

— O mulţime de lucruri s-au întâmplat acolo.

— Asta aşa este, încuviinţă Kennedy. Dar tu te-ai descurcat de minune. Ai înfruntat un ucigaş redutabil şi ai scăpat cu viaţă, ceea ce înseamnă unu-zero pentru echipa gazdă. Nu va mai trebui să o faci din nou, dacă acest lucru te nelinişteşte. Dacă descoperim unde va da Kuutma lovitura, oamenii lui vor acţiona. Nu noi.

— Nu-i vorba de asta, spuse Rush. Este… Eu…

Mult timp, păru că duce o luptă cu următorul cuvânt. Kennedy îşi dădu seama că Nahir era cu ochii pe ei şi îşi schimbă poziţia,

ca să-i blocheze câmpul vizual. Zgomotul traficului şi huruitul motorului diesel al camionului le înăbuşea orice sunet pe care-l scoteau.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Are necazuri cu oamenii ei, îi spuse Rush. Diema. Şi cred că din cauza mea.

Nu-i trecuse niciodată prin minte lui Kennedy că el ar putea fi preocupat de fată şi asta o buimăci complet.

— Ce? întrebă ea prosteşte.

— Este vorba despre ceva ce s-a petrecut în ascunzătoare. Cred că s-ar putea să fie arestată, sau cam aşa ceva. Jigodia de acolo, Nahir, zbiera la ea, apoi chelul ăla înfricoşător s-a repezit şi el, după care a spus că va face o judecată.

— O judecată despre ce? Ai vreo idee?

El dădu din cap.

— Mai bine nu veneam aici, mormăi el lugubru. Prezenţa mea nu a schimbat nimic. Nu ştiu de ce am crezut altfel. Nu am făcut altceva decât să încurc lucrurile.

— Chestia asta – ceea ce facem noi, în momentul de faţă – nu este domeniul tău de expertiză, îi spuse Kennedy cu blândeţe. Şi nici al meu.

El se uită în sus şi văzu privirea ei îngrijorată.

— Heather, eu nu am nici un domeniu de expertiză.

Kennedy scoase din geantă copia dactilografiată a cărţii lui Toller şi i-o înmână.

— Ba da, ai, spuse ea. La fel ca mine. Noi suntem detectivii, Ben. De aceea au nevoie de noi.

În cele din urmă, camionul se opri şi Taria descuie şi deschise pe dinafară uşile din spate. Pentru prima dată, după două ore, au ieşit la lumina zilei. Taria şi Alus, cu o grijă şi blândeţe surprinzătoare, l-au ajutat pe Tillman să coboare prin spatele camionului. Kennedy îşi tot spunea că ele i-ar fi tăiat beregata cu aceeaşi plăcere, dacă ar fi primit ordin. Nu puteai să cobori garda cu oamenii ăştia.

Cu nici unul dintre ei.

Fabrica era o văgăună, cu majoritatea geamurilor sparte sau astupate cu scânduri, iar pereţii erau invadaţi de graffiti ca de mucegai. Stătea pe o bucată de asfalt, fisurată, în timp, de protuberanţe ale rădăcinilor duzilor. Porumbeii îşi făcuseră cuiburi pe pervazurile ferestrelor mai înalte şi în găurile lăsate în pereţi, de cărămizile căzute. Aerul era greu din cauza prezenţei

lor. Se afla acolo şi o placă, mânjită şi ea de găinaţ. Scria COMPANIA DE FIER ŞI OŢEL PARNASSIUS, având în fundal fotografia stilizată a unui munte, ca în sigla Paramount.

Dincolo de un gard din lanţuri căzute, apele fluviului Harlem se izbeau de un dig din beton, pe care era o sofa veche, mucegăită şi răpciugoasă. Lângă sofa se afla o grămadă mică, compactă, de sticle goale de bere şi un maldăr de cutii din polistiren, marca McDonald's. Departe, în fundal, dar dominând tabloul, turnurile din Manhattan se înălţau asemenea unui vis: tărâmul unde curgea lapte şi miere, chiar de partea cealaltă a apei.

Unul dintre Mesagerii lui Kuutma, care părea de aceeaşi vârstă cu Kennedy sau poate cu un an mai mare, staţionase la poarta principală a fabricii, aşteptându-i să sosească. Purta nişte jeanşi uzaţi şi un tricou decolorat, dar a fost observat abia când Diema s-a apropiat de el şi a salutat-o cu semnul laţului, plin de zel. Fata părea să-l cunoască.

— Raziei, spuse ea.

El roşi de plăcere, văzând că este recunoscut.

— Sunt la ordinele tale, surioară, spuse.

Se dădu la o parte, fără să spună un cuvânt şi trecu în spatele ei. Restul grupului, cu excepţia şoferului, a intrat după ea în clădire. Tillman, care se lăsa greoi pe cei doi îngeri ai lui Kuutma, încheia plutonul.

— Unde sunt cazanele? întrebă el. Vreau să le văd.

Raziei se uită la Diema, care încuviinţă din cap.

— Fă ce îţi spune.

Raziei îi conduse într-o hală imensă, ce părea că ocupă aproape tot spaţiul interior al fabricii. Cu siguranţă că tavanul, mult deasupra capetelor lor, era partea de sub acoperişul clădirii, căptuşit cu bare masive din oţel şi cabluri înnodate, care atârnau. Porumbeii zburau în sus şi-n jos şi totul în jur era acoperit cu excrementele lor, ca un desen cu cretă. Fâlfâitul aripilor îi aminti brusc lui Kennedy de o bicicletă pe care o avusese la şapte ani. Strecurase nişte cărţi de joc printre spiţele roţii din spate şi sunetul pe care-l făcea atunci când mergea, acum îşi dăduse seama, era exact ca sunetul făcut de porumbei când, speriaţi, începeau să zboare.

În centrul halei, în mod evident mult mai noi decât restul lucrurilor de acolo, dar stropite deja cu îngrăşământul natural, se aflau şapte recipiente masive. Erau din plastic galben şi îi ajungeau lui Kennedy la umăr. În fiecare, se aflau cam doi

centimetri de pastă groasă de culoare verde.

— Dă-mi puţin din ăsta, spuse Tillman. Dar nu-l atinge cu mâinile.

Taria găsi o stinghie lungă, pe care o folosi pe post de lingură, scoţând puţin din pasta aia. I-o întinse lui Tillman, care se sprijinea de un stâlp din ciment, apoi luă stinghia şi mirosi amalgamul cleios.

— Asta este toxina? îl întrebă Kennedy.

— Nu, e prea umedă, îi răspunse Tillman. E doar un compus. Oamenii lui Ber Lusim au măcinat probabil păstăile aici, au expediat uleiul şi apoi au filtrat reziduurile de nenumărate ori. Dar aveau, totuşi, nevoie să precipite ricinul. Ăsta este un proces în două faze. Trebuie să găsim o încăpere cu multe tăvi mari şi plate.

— De ce trebuie s-o găsim? întrebă Nahir, pe un ton vădit sarcastic.

Făcând abstracţie de el, Diema strigă o comandă scurtă. Raziei şi îngerii făcură semnul laţului şi se puseră imediat în mişcare. Nahir nu se clinti din loc.

— *Na be'hiena se ve rach* respecţi ierarhia, îi spuse Diema.

Tonul ei era blând, dar ochii i se alungiseră. Nahir o privi preţ de o secundă sau două, apoi se alătură căutărilor.

Diema rămase singură cu cei trei. Se întoarse spre Tillman.

— Ai mai văzut un asemenea loc? îl întrebă ea.

— De două ori.

Ridică două degete, ca să le numere.

— Prima oară în Afganistan, a doua, chiar aici, în America. Texas. Instalaţii la scară redusă, în ambele cazuri şi, din câte ştim, nici una din ele nu a procesat suficient ricin ca să facă rău cuiva. Poate doar lor înşile. Asta pare o operaţie mai parşivă.

Indică nişte saci cu produse chimice, îngrămădiţi lângă cazane.

— Sulfat de sodiu. Tetraclorură de carbon. O mare cantitate din amândouă. Şi şapte cazane înseamnă că aveau loturi pe care le rafinau şi le uscau continuu. O veritabilă linie de asamblare.

Ridică mâna să se scarpine pe piept, dar îl împiedicau straturile groase de bandaje, drept care se lăsă păgubaş, după câteva clipe.

— Este vorba de sistemul de furnizare, de fiecare dată.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Diema.

Tillman se uită la ea, ridicând un umăr: celălalt îi susţinea cea

mai mare parte a greutăţii.

— Problema în cazul ricinului. Este o materie foarte periculoasă. Te ucide dacă o inhalezi sau o înghiţi, ori dacă îţi pătrunde, în vreun fel, în organism. Dar este nevoie de mai mult de un bob sau două. E nevoie de un spray gros cu aerosoli sau de o granulă solidă. Ai auzit vreodată de Georgi Markov?

Diema dădu din cap.

— Un scriitor bulgar şi disident politic. A trăit la Londra prin 1970. Spunea lucruri dure la adresa sovieticilor, care voiau să-l lichideze, aşa că au angajat un asasin să-l înjunghie cu vârful ascuţit al unei umbrele. După trei zile de agonie, a murit. Umbrela fusese echipată să lanseze o granulă cu ricin, cam de un milimetru în diametru.

— Ceea ce este în regulă, dacă vrei să omori un bulgar, spuse Diema.

Tillman încuviinţă din cap.

— Dar nu poţi bombarda New York-ul cu umbrele otrăvitoare. Ai nevoie de un sistem de emisie care să inunde străzile cu milioane de astfel de granule sau cu miliarde de particule solide mai mici, sub formă de suspensie. Dacă ne dăm seama care este sistemul, vom şti unde să-l găsim pe Ber Lusim. Şi indiferent de rezultatul la care a ajuns, aici le-a asamblat, aşa că s-ar putea să dăm de vreun indiciu.

Nahir şi Raziei se întoarseră, urmaţi după câteva minute de Taria şi Alus.

— Nimic, spuse Nahir. Nu există nici tăvi, nici vreo suprafaţă pe care să fi fost aranjate sau stocate tăvile. Se pare că te-ai înşelat.

Tillman se întoarse – încet, cu grijă, echilibrându-se cu oarecare greutate – ca să se uite la Mesager.

— Poate cu privire la logistică, spuse el. Dar nu referitor la chimie. Acest procedeu ar fi rezultat într-o masă consistentă şi, odată ce ricinul este uscat, se ia pojghiţa de la suprafaţă. Se întinde apoi pe o tavă plată, fiindcă este nevoie de o suprafaţă mare. Dacă Ber Lusim nu a făcut asta aici, atunci a luat pasta rafinată şi a dus-o în altă parte ca să ia pojghiţa.

— O uzină de prelucrare secundară, spuse Kennedy. Poate chiar în Manhattan. Am putea, cumva, să o găsim?

Tillman dădu din cap neîncrezător.

— Nu, este vorba de o operaţie destul de simplă. Asta e partea cea mai amplă şi mai dificilă a activităţii. Presarea boabelor,

extragerea uleiului şi procesarea pastei. Pentru aceste proceduri este nevoie de timp, de mână de lucru şi de o mulţime de solvenţi chimici puternici. Dar când se ia pojghiţa, nu ai nevoie decât de o lamă.

— Şi de mănuşi, spuse Diema. Probabil.

— În mod cert, nimeni nu ar vrea să atingă produsul. Şi nici să-l respire. Cei care-l recoltează trebuie să poarte costume de protecţie, dotate cu tuburi de oxigen. Doar dacă nu cumva ies afară, să fumeze într-o pauză şi să uite să se schimbe în hainele de stradă, nu văd la ce ne-ar ajuta să ştim asta.

— În orice caz, răzuirea pojghiţei n-ar mai trebui să aibă loc acum, observă Kennedy. Indiferent ce ar avea de gând să facă Ber Lusim, trebuie să presupunem că are totul pregătit deja şi gata de plecare.

— Camioanele care au lăsat aici boabele de ricin şi produsele chimice, spuse Taria. Unde s-au dus după aceea?

Kennedy nu o mai auzise pe Taria vorbind şi era surprinsă că femeia avea o voce diafană şi catifelată, nu una puternică.

— Nu ştiu, recunoscu Diema. Şi este o întrebare bună. Nahir, află despre ce este vorba.

Nahir scoase un telefon mobil şi formă un număr, fără proteste sau contraziceri. *Discuţia dinainte despre respectarea ierarhiei trebuie că a atins o coardă sensibilă,* se gândi Kennedy.

În timp ce vorbea, fie cu Kuutma, fie, mai probabil, cu vreun subordonat, Tillman îşi făcu propriul tur lent, din cauza durerilor, prin fabrică. Kennedy se duse cu el, susţinându-l.

În hala principală nu era nimic care să-i atragă atenţia, dar în spatele spaţiului, mai departe de uşa pe care intraseră, exista o uşă dublă, care fusese odată încuiată cu lacăt. O bucată de lanţ mai atârna încă de la unul dintre mânere şi chiar lemnul de la uşi era zgâriat pe margini.

La început, Kennedy crezuse că soldaţii *Elohim* ai lui Kuutma forţaseră uşa, atunci când percheziţionaseră locul. După aceea şi-a dat seama că lanţul rupt se sudase de lemn datorită unor straturi foarte vechi de găinaţ. Era acolo de mult timp.

În spaţiul alăturat, găsiră un şanţ de gresare. Tillman îl examină de aproape, chiar dacă a trebuit să îngenuncheze pentru asta. Era un recipient masiv, cu o suprafaţă de aproximativ şase metri pe trei, adânc de un metru şi jumătate, cu două bare paralele, din fier ruginit şi găurit, plasate pe fundul său.

— Cred că aici a existat un sistem de ridicare hidraulică, gândi Tillman cu voce tare. Pe vremea când acest loc era în stare bună şi funcţiona, vreau să spun.

— Te întrebi dacă Ber Lusim ar fi putut amplasa acolo jos tăvi sau stelaje ca să ia pojghiţa de ricin? îl întrebă Kennedy.

— Mi-a trecut prin minte.

La prima privire, părea improbabil. Baza şanţului era acoperită cu sedimente groase, vechi, de uleiuri şi mizerii.

Dar Kennedy bătu cu piciorul pe marginea şanţului. Tillman se uită în direcţia vârfului pantofului ei: urme proaspete de răzuire se întrezăreau pe petele impregnate de ulei, de pe marginea şanţului, iar o crustă de găinaţ, crăpată, arăta locul din care fusese deplasată o piesă din metal ruginit.

— În orice caz, pe aici s-a umblat, spuse Kennedy. Poate că a aruncat o prelată peste şanţ şi a aşezat stelajele pe ea.

Tillman examina încăperea goală încet, tăcut şi concentrat. Apoi făcu un tur al şanţului, ceea ce îi luă vreo zece minute bune, revenind, în cele din urmă, lângă Kennedy.

— O grămadă de dovezi că aici s-a umblat, spuse el. Obiecte grele au fost târâte dintr-o parte în alta. Cred că ai dreptate, Heather. Ber Lusim procesa ricinul chiar aici, apoi îl transporta în exterior. Ce caut eu este un indiciu referitor la ce altceva ar fi putut să facă mai întâi cu el. Dacă nu cumva încă se mai găseşte sub formă de pulbere, sau dacă a fost ambalat, sau pus în containere. Spray-urile cu aerosoli ar fi o posibilitate, dar atunci ar trebui să găsim şi alte reziduuri chimice. Ar fi trebuit să utilizeze propan sau compuşi eterici pentru a produce pulverizarea şi, în acest caz, s-ar fi simţit mirosul peste tot.

Kennedy se uită la ceas. Era 14:48. Mai rămăseseră patru ore şi douăsprezece minute.

— Să mergem să vedem dacă a găsit ceva Nahir în legătură cu transporturile HEH, sugeră ea.

Ceilalţi se întorseseră la camion. Rush stătea în spate, răsfoind paginile dactilografiate ale cărţii lui Toller, în timp ce Diema vorbea cu ceilalţi *Elohim,* în limba lor maternă.

Se întoarse spre Tillman şi Kennedy, când se apropiară şi trecu pe engleză.

— Camioanele au plecat de aici spre o platformă închiriată în Locust Point, spuse ea. La vreo şase kilometri spre est. Sunt tot acolo. Nimeni nu le-a mai folosit de atunci, din câte bănuim.

— OK, spuse Tillman. Aţi verificat dacă....

Nahir se repezi şi-i luă vorba din gură.

— Sunt goale şi au fost complet curăţate. Nimic care să ne indice ceva. Nimic ce ne-ar putea fi de folos. Iar chiria a fost plătită printr-o companie paravan din Belgia. Am mers pe un drum înfundat.

— Dar mai este ceva, adăugă Diema. Kuutma a cercetat imaginile prin satelit şi a descoperit ceva. Perioada pe care o ştim noi – când au livrat boabele de ricin – a fost *a doua* oară când au vizitat acest loc. Camioanele HEH au mai venit aici, cu o săptămână mai înainte. Aşa că ar mai putea fi şi altceva, în afară de ricin. O altă ameninţare.

— Nu, spuse Rush.

Nahir îi aruncă băiatului o privire aprigă, exasperată şi bombăni ceva în aramaică.

— Nu are nici o logică, doar atât, zise Rush, ridicând din umeri, defensiv. Profeţia vorbeşte despre un lucru. O răsuflare care ucide un milion de oameni. Nu despre atacuri multiple.

— Are dreptate, spuse Kennedy. Indiferent ce conţinea primul transport, avea legătură cu ricinul. Într-un fel sau altul, trebuie să existe o conexiune între ele. Putem afla despre ce era vorba?

— Încercăm, spuse Diema. Informaţia s-ar putea să fie în computerele pe care le-am luat de pe Colina Gellert. Numai că nu ne putem permite să aşteptăm atât. Ori îl găsim pe Ber Lusim, ori va trebui să acoperim toate situaţiile.

Kennedy simţi că o cuprinde un soi de disperare fatalistă, ca o paralizie. Erau prea multe situaţii posibile şi le rămăsese prea puţin timp. Ber Lusim avea totul planificat dinainte şi tot ceea ce făcuseră ei nu a fost decât să obţină nişte locuri la strapontină, pentru spectacolul regizat de el. Date fiind circumstanţele, îi venea greu să creadă că orice ar face acum ar mai putea conta.

Diema continua să se plimbe cu paşi mărunţi, fiind adâncită în gânduri. Iar Tillman, privind-o, avea pe chip o expresie mai complicată şi mai dureroasă. Dorinţa lui de a o ajuta, de a face ca misiunea să-i reuşească, era ceva palpabil. Aproape că murise încercând acest lucru şi încă nu se terminase totul.

Ce mai rămăsese? Ce le scăpase oare? Ce ar mai fi putut ei să spere că puteau face pe ultima sută de metri?

— Ai spus că oamenii tăi au verificat deja apele? o întrebă ea pe Diema.

— Da, spuse fata scurt. Nu se află nimic acolo din ce nu ar trebui să fie. Şi sunt *Elohim* postaţi la confluenţa râurilor. Dacă

apare ceva neprevăzut în această strâmtoare, vor fi cu ochii în patru – şi vor trage dacă va fi nevoie s-o facă.

La confluenţa râurilor. Asta însemna la capătul nordic al Manhattanului, exact vizavi de locul unde se aflau ei acum. Kennedy se întreba dacă Diema realiza cât de mult le oferea ea acum şi îşi dădu, cu toată siguranţa, un răspuns afirmativ. Oricum ar fi fost, fata nu era proastă deloc.

Marea finală a lui Ber Lusim însemna şi revenirea lui acasă. Unde avea unul dintre aleşi să aştepte venirea lui Mesia? Aşa că, acum, Kennedy descoperise pentru a doua oară Ginat'Dania – şi de data aceasta nici măcar nu o căutase. Mai era o problemă care, la un moment dat, va trebui soluţionată: dacă exista vreo cale ca ei trei să scape cu viaţă din asta, cunoscând ceea ce cunoşteau în prezent.

— OK, spuse ea. Şi aveţi acoperit şi traficul rutier. Pulverizarea din aer părea să fie pariul cel mai bun – poate singurul pariu – dar este imposibil ca el să procedeze la deturnarea vreunei curse comerciale. Unsprezece septembrie a închis această portiţă.

— Şi am recurs la închideri efective ale aerodromurilor private, spuse Alus. Nimic nu poate ajunge în aer fără să fie văzut de *Elohim.* Şi dacă nu le place ce văd, îl doboară, chiar înainte de a decola.

— Metrourile.

Kennedy a spus-o, dar nici ea nu credea, însă nu avea nici un rost să rateze ce era evident.

— Doar o singură staţie ar putea fi ceea ce considerăm noi zona-ţintă, zise Diema. 207th Street, la capătul Broadway-ului. Este capătul nordic al uneia dintre principalele linii de metrou, iar traficul nu se mai continuă, aşa că nu avem de ce să fim îngrijoraţi. Dar Kuutma a postat Mesageri pe peroane şi pe străzile din jur, în cazul în care Ber Lusim încearcă să transporte ceva pe această cale.

— Pe această cale? Adică într-un tren? Bine, dar să presupunem că pune ceva la cale în tuneluri? Poate ar merita să trimiteţi o echipă să verifice.

— Nu te gândeşti la cifre, îi spuse Nahir lui Kennedy, dispreţuitor. La capăt de linie este cel mai mic număr de persoane. Tot metroul din New York şi reţeaua de transport metropolitană – pentru zonele din împrejurimi – numără, în decursul unei zile, aproximativ patru milioane de pasageri. Poate ceva mai mulţi, dar nu cu mult. Ce procentaj din aceştia crezi că

vor vizita 207th Street şi Broadway, *rhaka*? Îţi garantez că nici un sfert.

Kennedy se sili să nu dea curs furiei care o cuprindea. Nu ajuta la nimic faptul că Nahir avea dreptate.

— Poate că ar trebui, deocamdată, să lăsăm deoparte graficele, îi sugeră ea.

— Şi ce să facem?

Politeţea lui Nahir era chiar mai aspră decât dispreţul său.

— Să ne întoarcem la carte. Rush, poţi să ne spui, din nou, ultima profeţie?

Rush se uită la ea, încuviinţă din cap şi dădu foile la ultima pagină a manuscrisului.

Kennedy se întreba ce pagină citea el, dacă nu era aceea. El începu să citească tare.

— Şi piatra va fi rostogolită de pe mormânt, aşa cum a fost în timpurile dinainte…

— Ştim ce scrie, spuse Diema.

Tonul vocii ei era încordat, tensionat. Erau, cu toţii, la capătul puterilor.

— Sigur, admise Kennedy. Dar am luat în calcul toate variabilele? Piatra şi mormântul şi glasul care strigă – da. Toate acestea s-au petrecut când a murit Shekolni. Şi probabil, „în timpurile dinainte”, când piatra a fost rostogolită pentru prima oară, atunci când Iisus a murit şi a înviat. Se pare că Toller ne spune că, cel puţin unele dintre împrejurările celei de-a doua veniri a lui Hristos, vor fi aceleaşi ca prima oară.

— Evident, zise Nahir.

— Şi apoi, mai este suflarea. „El va condamna mulţime multă dintr-o singură suflare.” Dacă Ber Lusim o va lua şi pe aceasta ad litteram, aşa cum a făcut cu celelalte profeţii, probabil că a transformat ricinul într-un soi de gaz.

— Asta presupunem şi noi, spuse Diema.

Vocea ei mai păstra ceva tăios, ca şi cum discuţia asta o distrăgea de la lucruri mai importante.

— Cât de sus ar trebui el să ajungă pentru a răspândi substanţa cu ajutorul vântului? se întrebă Kennedy. A studiat cineva matematica?

— Nu e vorba de înălţime, spuse Nahir. Cu un avion uşor, ar putea acoperi o suprafaţă de…

— Nu mă gândesc la avioane. Mă gândesc la pervazele de la ferestre. La acoperişuri. Terase. Să presupunem că se bazează

doar pe vânt? Ricinul se împrăştie mai bine sub formă de pulbere. Dacă l-a rafinat sub această formă, ar putea avea tone, pregătite să fie pulverizate în aer. Vă gândiţi la avioane uşoare şi la cele care împrăştie insecticide, dar poate că el va folosi un procedeu mai puţin tehnologizat.

Diema era deja cu telefonul în mână. O clipă mai târziu, purta o conversaţie, fie cu Kuutma, fie cu altcineva dintre superiori.

Redusă din nou la tăcere, Kennedy îi dădu manuscrisul înapoi lui Rush.

— Cred că vom pleca la drum. Pregătiţi-vă.

Diema lăsă telefonul jos.

— Vântul cel mai puternic bate dinspre vest, spuse ea. Dar numai în ultimele două ore. Este prevăzut să bată din nord, aşa cum a bătut în ultimele trei zile. Kuutma trimite oameni pe clădirile cele mai înalte. Vor urmări mişcările dubioase. Dar vorbim de mii de ferestre şi sute de acoperişuri. El…

Fata ezită, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— El va încerca să selecteze nişte *Elohim* suplimentari.

— Are nevoie de voluntari, le traduse Tillman. Să adune un detaşament de cetăţeni implicaţi.

Altă pauză. Diema încuviinţă din cap.

Nahir mormăi ceva, dar Diema îi închise gura cu un *Ve rahi!* Brutal. Ea tocmai confirmase că Ginat'Dania se afla chiar acolo şi acest fapt nu a trecut neobservat de ceilalţi Mesageri.

Kennedy încerca să nu se gândească la asta.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, spuse ea. Dar vântul, bătând dinspre nord, va trece chiar pe aici, nu-i aşa?

— Da, confirmă Diema. Kuutma tocmai a făcut această observaţie. Va trimite nişte oameni – cât de mulţi va putea. Dar acum suntem strânşi cu uşa. S-ar putea să nu avem timp să verificăm fiecare loc în parte.

— Atunci, hai să începem, spuse Kennedy. Putem porni din acest loc, făcând tururi semicirculare, întorcându-ne, de fiecare dată când ajungem la râu.

— Au mai rămas două ore, mormăi Tillman. Nu spun că nu ai dreptate, Heather, dar acum nu este momentul să ne punem toate ouăle într-un singur coş.

— Singurul coş pe care îl avem, replică Diema. Dacă nu are altcineva o idee mai bună, aşa vom proceda.

Aşteptă, uitându-se la fiecare, pe rând. Nimeni nu vorbi.

— Ne-am înţeles. Vom constitui perechi, cu un Mesager în

fiecare pereche, ca să putem rămâne în legătură unii cu alţii şi cu Kuutma.

— Pot să fac pereche cu tine? o întrebă Rush.

— Nu, îi spuse Diema.

Rush încercă din nou, tatonând, dar cu încăpăţânare.

— Aş vrea… Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Te rog. Lasă-mă să vin cu tine.

— Vorbim mai târziu, Rush. Deocamdată, vei merge cu Taria. Alus, tu mergi cu Kennedy. Eu voi merge cu…

— Eu rămân aici, spuse Tillman. Asta e o clădire înaltă. Dacă reuşesc să ajung pe acoperiş, pot vedea de aici întreaga panoramă. Oricum, nu aş face decât să vă încetinesc. Veţi ajunge de două ori mai departe fără mine şi pot ţine legătura cu voi prin telefon. Dacă mi se mai întâmplă ceva, vă comunic.

— Va trebui să fie păzit, spuse Nahir, ignorându-l pe Tillman şi vorbind direct cu Diema. Acum, mai mult ca niciodată, după vorbele tale nechibzuite. Nu poate fi lăsat singur să vorbească cu cei asemenea lui sau să le transmită mesaje. Cineva trebuie să-l supravegheze, de acum şi până…

— Atunci, supraveghează-l tu, îi aruncă Diema.

— Da, spuse Rush. Asta va merge.

Se ridică şi lovi cu manuscrisul făcut sul de peretele camionului. Se uitară cu toţii la el – mai mult decât se uitară la Taria când le demonstrase că are voce. Fata lui era plină de furie, de confuzie şi mândrie rănită.

— Vreau să spun că nici vorbă ca prietenul tău de acolo să ne omoare, imediat ce te-ai întors cu spatele. Nici vorbă că a încercat să-l convingă pe şeful tău să termine cu noi, chiar la Budapesta. Este un om rezonabil. Pun pariu că nici nu s-a gândit vreodată să-şi ascută cuţitul pe rinichii lui Leo.

Diema era încordată şi nerăbdătoare, stând pe vârful picioarelor.

— Va respecta ordinele lui, spuse ea scurt. Kuutma a spus că va face o judecată.

— Asta o spui tu. Dacă Leo rămâne, rămân şi eu. Şi-l voi supraveghea pe amicul tău, cât timp el ne va supraveghea pe noi.

Se uita la ea, cu ochii aproape în lacrimi, iar fata îi întoarse privirea cu o faţă ca un pumn strâns. Dacă era un concurs de privit, Rush îl pierduse. Ţinea manuscrisul ca pe o pavăză înaintea ochilor.

— În orice caz, Kennedy a spus că răspunsul este aici şi eu o cred pe ea. Aşa că voi faceţi ce vreţi. Eu voi rămâne aici şi îmi voi relua lectura.

— Cum pofteşti, îi spuse Diema scurt. Avem o oră la dispoziţie, după care ne regrupăm aici. Şi, între timp, ţinem legătura prin telefon. Cine vrea să vină, să vină.

Porni în frunte, urmată de Alus, Taria, Kennedy şi Raziei. Diema şi Kennedy au luat camionul, cineva trebuind s-o facă şi pe asta. Ceilalţi au pornit pe jos, pe străzi.

66

Rush fu cuprins de un sentiment de disperare, văzând-o pe Diema plecând.

Deşi făcuseră dragoste atât de puţin, episodul acela îl rănise şi-l zdruncinase mai mult decât moartea fostei lui iubite, Siobhan – aceea care se sinucisese.

Apoi Kuutma a pus întâmplarea într-o lumină nebunească, dar plauzibilă. Diema îi făcuse asta – îl sedusese sau îl violase sau a ricoşat în el – pentru că, dintr-un anumit motiv, voia să rămână însărcinată. Poate că era ceva în genul acelor prostii răsuflate cu mame singure şi locuinţe sociale. Fete care făceau copii pentru a sări peste rând. Poate că la Ginat'Dania era criză de locuinţe.

Dar când a ajuns cu imaginaţia atât de departe, încât să şi-o închipuie pe Diema – pe care o văzuse ca pe o bombă neexplodată, sub formă umană – împletind botoşei din lână, alăptând, împingând un cărucior, era ca şi cum ar fi încercat să picteze cele două părţi ale benzii Moebius în mai multe culori.

Dacă numai despre asta era vorba, dacă ea avusese nevoie de un sistem rapid de livrare de ADN, tot se simţea ca un prost, dar putea trece peste asta. Ce era mai greu, însă, era faptul de a nu şti: avea sentimentul că i se furase ceva din buzunare, într-o clipă de neatenţie şi habar nu avea ce i se luase.

Dar cu cât Diema evita mai mult să stea de vorbă cu el, cu atât era mai sigur că era vorba despre ceva important.

De îndată ce se îndepărtaseră de ceilalţi, Tillman se întoarse spre Nahir.

— Aşadar, ea are dreptate? Te vei ţine de ordinele tale şi vei lucra cu mine? Sau va trebui să ne luăm la bătaie? Ştiu că nu minţi, de aceea consider că merită să te întreb. Ar fi util să ştiu dacă mă pot întoarce cu spatele la tine.

Mesagerul se uita la el – se uita la amândoi – cu un calm împietrit. Încă era plin de ură, dar îi mai trecuse şi o ţinea sub control. Însă altceva se petrecea sub masca impenetrabilă pe care o afişa. *Poate că se teme,* se gândea Rush. Diema le spusese clar şi răspicat că acesta era oraşul ei de baştină – Ginat'Dania, marele refugiu misterios. Nu reuşise încă să-şi dea seama cum se putea ascunde un oraş în mijlocul New York-ului, dar dacă făcuseră acest lucru, s-ar putea ca Nahir – împreună cu

toţi *Elohim* – să devină nişte orfani fără adăpost. Date fiind împrejurările, era aproape un miracol că încă mai reuşeau să-l ţină adunat la un loc, ca şi pe ei. Poate tocmai faptul că erau complet ţicniţi îi proteja de tot ce era mai rău. Rush ştia că singurul motiv pentru care îşi păstra calmul era pentru că în mintea lui expresia *un milion de morţi* nu avea nici un înţeles: pur şi simplu, trecea pe lângă ea tangenţial.

— Nu va fi nici o bătaie, spuse Nahir cu o demnitate rece. Dacă aş fi hotărât că tu şi băiatul ăsta trebuie să muriţi, v-aş fi omorât. Dar nu aş fi aşteptat, în acest caz, să ajungeţi să staţi pe acest pământ sacru. V-aş fi ucis cât eraţi printre Neamuri. Puteam să vă lichidez atunci când Diema ne conducea în subteranele Colinei Gellert. Mă gândisem să o fac. Dar am luat în serios jurământul pe care l-am făcut. La un soldat, ascultarea este precum castitatea într-o căsătorie.

Tillman îşi ridică sprâncenele, mirat de comparaţie.

— Vrei să spui că este preţioasă pentru că este atât de rară?

— M-am săturat, zise Rush, să mi se tot spună băiat. Credeam că am terminat cu asta, acolo.

— Vreau să urc pe acoperiş, spuse Tillman. Să arunc o privire de sus cartierului. Presupunând că te simţi în continuare cast, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta. Găsim nişte scări pe aici?

Au găsit şi, sprijinindu-se de Nahir şi de Rush, Tillman a reuşit să le urce. O uşă din oţel, ieşită pe jumătate din balamale, dădea spre un coridor îngust, care avea acoperişul deasupra şi în spatele lui. Se aflau acolo un parapet peste care se putea sări şi un stol de porumbei care se împrăştiară când Rush deschise uşa.

Păşiră afară, călcând pe zgura care scârţâia sub picioarele lor. Înaintea lor se întindea Bronxul, purtând farmecul serii ca pe o podoabă – probabil un sutien decoltat sau ceva la fel de sordid şi ispititor. Mai aproape se vedeau depozite şi clădiri de birouri, iar mai departe, spre nord şi est, se întindeau străzi cu imobile joase şi case lipite unele de altele.

Mii de terase, care se înălţau ca treptele unui amfiteatru. Înlănţuirea verticală, vastă a New York-ului.

Mii de locuri, numai bune ca un dement să se instaleze să admire apusul de soare şi să împrăştie confetti otrăvitoare.

Nahir şi Tillman începură să vorbească despre viteza şi înălţimea vântului. Rush îi lăsă în pace, fiind sigur că nu aveau nevoie de el şi nici nu-l vor observa că pleacă.

Coborî înapoi scările, în hala mare cu cazanele. Găsi un petic

de lumină care trecea printr-o spărtură din acoperiş şi se aşeză să citească din cartea lui Toller, pentru ultima dată.

Diema o lăsă pe Kennedy să conducă, deoarece avea încredere în instinctele şi în spiritul ei de observaţie, mai mult decât în oricine altcineva. Nu apucaseră să străbată câteva sute de metri, ca să-şi dea seama de zădărnicia acţiunii lor. Posibilele puncte de lansare în aer a pulberii de ricin tindeau spre infinit – dacă nu cumva se întâmpla să-l vadă pe Ber Lusim stând la o fereastră sau privind în jos de pe un acoperiş, nu exista nici un motiv pentru care să apară cineva, în picioare, alături.

Cu cât era mai sus, cu atât mai bine. În direcţia vântului era esenţial. Cercetau un con vast dintr-un spaţiu tridimensional, având la bază capătul de nord al insulei Manhattan – dar îl cercetau de la sol.

Însă Kennedy nu acţiona aşa. Încetini camionul până ce se opri şi se uita în direcţia sud. Diema îi urmărea privirile. Ajunseseră la capătul unei intersecţii – indicatorul arăta numărul 225. Autostrada 9 era în faţa lor, cu o bandă de cale ferată suspendată, care se ridica peste şosea ca un meterez. Dincolo de aceasta, nu era mai mult decât din ceea ce văzuseră deja, fabrici şi curţi mlăştinoase şi magazii, cu şiruri ocazionale de magazine, ale căror geamuri erau aşa de murdare, încât, de la distanţă, nu-ţi puteai da seama ce vindeau.

Dar la sud de ele, dincolo de arcul strălucitor al Podului Hudson, Broadway-ul se deschidea ca braţele unui îndrăgostit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Diema. De ce ai oprit?

— Mă gândesc la o glumă veche, spuse Kennedy. Când cumperi o proprietate, care sunt cele mai importante trei lucruri pe care trebuie să le ai în minte?

— Habar nu am. Te rog, mergi mai departe.

— Amplasarea, amplasarea şi amplasarea.

Kennedy se întoarse şi o privi intens, iar Diema înţelesese despre ce vorbea.

— Fabrica lui Ber Lusim, şopti ea.

— Exact. De ce acolo? Probabil, pentru că nu a vrut să transporte otrava la distanţă mare. De câte ori o transporta, risca să fie oprit şi descoperit. Aşa că a vrut să fie aproape. Dar chiar atât de aproape? Vreau să spun, dedesubt se află Ginat'Dania, nu-i aşa? La vreo şapte sute de metri mai la sud de noi?

Diema nu spuse nimic.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, explodă Kennedy. Măcar dă din cap!

Încet, cuprinsă de o spaimă superstiţioasă, Diema îşi forţă capul să se mişte – în jos, o dată, apoi în sus, din nou.

— Bănuiesc, prin urmare, că s-a aflat perfect în raza patrulelor voastre de grăniceri. Este imposibil ca voi să nu vă supravegheaţi uşa de la intrare. El este mult prea aproape şi mult prea vizibil.

— Poate că şi-a satisfăcut egoul, jucându-se cu noi.

Kennedy bătea în volan cu vârful degetelor şi se gândea.

— Poate. Dar aşa se comporta el ca Mesager? A fost el vioara întâi sau i-a pus pe alţii la lucru?

— În cea mai mare parte, recunoscu Diema, i-a pus pe alţii să lucreze.

— Atunci, cred că ne-a scăpat ceva. Trebuie să ne fi scăpat. Altfel…

Telefonul Diemei sună şi, deşi *rhaka* părea dispusă să continue discuţia, ea ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Gestul ăsta însemna Kuutma. Şi dacă îi telefona Kuutma, avea ceva important să-i spună sau s-o întrebe.

Rush se săturase de ultima profeţie. Au forfecat-o pe toate părţile şi nu mai puteau scoate nici o interpretare nouă. Aşa că răsfoi înapoi la prima pagină şi o luă de la început.

Din nou a fost izbit să constate cât de ridicol era să citeşti mizeria asta ca pe ceva ce ar conţine adevăruri sacre. Toller nu numai că lătra, lătra şi se plictisea – aşa că se agăţa de specificul epocii sale, anume de a nu putea vorbi despre eternitate fără a face vreo şase sau şapte referiri voalate la ce îi era contemporan.

Ceea ce, dacă te gândeai bine, era ciudat pentru cineva din Poporul lui Iuda. Să fii atât de implicat în politica locală – politica adamică – era ca şi cum ai fi fost îngrijorat de previziunile meteo de pe lună.

Ceva îl contraria pe Rush. Îl contrariase şi când citise, în avion, relatările docte ale lui Toller şi ale celor din a Cincea Monarhie, când îi şi vorbise despre toate astea Diemei. Avea o idee vagă, dar nu reuşea să o fixeze. Avea doar sentimentul general de nonsens şi lipsă de logică, combinat cu ceva mic şi precis, pe care-l mai observase deja, mirat – discrepanţa dintre relatările

scrise şi ceea ce era observabil acum şi aici.

O clipă mai târziu, pătrunzând în miezul profeţiilor, nu se mai gândi la asta, pentru că fu izbit de ceva mult mai puternic. Care se afla în paragrafele de la începutul cărţii şi singurul motiv pentru care nu văzuse mai înainte era pentru că se concentra asupra textului propriu-zis şi nu asupra adnotărilor pe care le scrisese Kennedy pe margini, sau deasupra cuvintelor. Notiţele francezului.

> Şi iată că stau pe Muntele Muzelor, cerându-le Inspiraţie fiecăreia, deşi adevărata mea Muză este Dumnezeul cel Preaînalt. Şi aici El purcede, prin mine, nevrednicul, la Judecata Sa de Apoi.

Acesta era Toller. Şi deasupra cuvintelor „Muntele Muzelor”, Kennedy scrisese clar, negru pe alb, un singur cuvânt.

Parnassus.

Cuvântul reda imaginea: fotografia unui munte de pe un indicator pe lângă care trecuseră, când au venit aici. Oţel şi Fier Parnassus.

Rush se ridică în picioare. Simţea nişte înţepături la baza capului, de parcă ar fi stat cineva în spatele lui, suflându-i în ceafă. Oare lui Ber Lusim – sau lui Obi Wan al lui, Avra Shekolni – să-i fi scăpat acel amănunt? Tot ce scria, în rest, în carte, au luat ca pe literă de evanghelie.

Era de înţeles că şi-au dat seama că prin carte fuseseră conduşi în acest loc.

Care era gol. Nu era nimeni aici şi nici un loc în care ei s-ar fi putut ascunde. Mesagerii lui Kuutma percheziţionaseră clădirea şi nu găsiseră nimic.

Însă Rush simţea că liniştea din jurul său se schimbase oarecum şi nici nu-i mai venea să se aşeze din nou. În orice caz, nu era decât o linişte condiţionată. Ca peste tot în New York, se auzea, de departe, în aer, zumzetul traficului. Acest gol se afla în inima unui mare oraş. Rush stătea în centrul imobil al lumii în schimbare.

Ieşi din raza de lumină şi făcu un tur prin încăpere, cu manuscrisul în mână. Se mişca încet, deoarece ecoul paşilor se auzea supărător de tare. De câte ori se oprea, stătea şi asculta. Dar nu se auzea decât traficul.

Când se duse din hala principală a fabricii în încăperile mai

mici alăturate, Rush recunoscu faţă de el însuşi că asta se transformase într-o cercetare. Tot nu ştia ce anume căuta, dar îl rodea neliniştea şi voia să se asigure că acolo nu era nimic.

În cele din urmă, ajunse în faţa uşilor duble, care duceau la şanţul de gresare. Îi văzuse pe Kennedy şi pe Tillman că îl verificaseră mai devreme, aşa că era aproape sigur că nu era nimic de văzut acolo, dar, totuşi, se duse.

Şanţul era plin. Probabil că a fost lăsat aşa de foştii proprietari. Pereţii şi podeaua aveau depuneri groase de reziduuri industriale care ar fi putut fi petrol, gudron, vopsea sau, cel mai probabil, toate la un loc. Se mai vedea apă băltind, cu un luciu sidefiu, nesănătos şi o duhoare de smoală arsă plutea peste tot, ca aerul de pe şosele într-o dimineaţă de august.

Se uită sus, pe tavan. Nu se vedeau găuri, dar asta nu însemna nimic. Apa îşi face loc cum poate. Ploaia putea să fi intrat prin altă parte şi să se fi strâns în şanţ, deoarece acela era locul cel mai jos.

Nu avea cum să coboare acolo fără să-şi strice hainele. Dacă se aşeza pe jos şi se apleca în interior, turul pantalonilor i s-ar fi acoperit de mâzga uleioasă. Dacă sărea, s-ar fi împroşcat.

Preferă să facă un tur în jurul şanţului, simţindu-se ca un idiot şi totodată uşurat că nu era nimic de văzut.

Numai că era ceva de văzut. Cam pe la jumătatea marginii, a intrat într-un fascicul de lumină care pătrundea printr-un geamlâc spart, mult deasupra lui, oprindu-se pe unul dintre pereţii şanţului. O parte din perete trebuie că fusese puţin ridicat faţă de suprafaţa din jurul său, deoarece era o umbră – perfect pătrată, cu latura de aproximativ un metru şi jumătate. Părea o uşă ascunsă în perete, numai că era doar conturul unei uşi. Culorile şi textura suprafeţei respective erau identice cu cele de pe restul laturilor. Probabil că era o iluzie optică, dar era una tulburătoare şi, odată ce a văzut-o, nu se putea amăgi că nu o mai vede.

Stătea nemişcat la marginea şanţului. Era ridicol. Dacă se afla ceva acolo, altcineva – cineva care ştia ce făceau ei – ar fi găsit până acum.

Soarele intră după un nor, raza de lumină dispăru şi uşa imaginară se disipă şi ea. Rush se întoarse şi plecă. Dar cu o clipă înainte de a ieşi din încăpere, îşi aminti de cuvintele Diemei, când erau la ferma Dovecote.

Tu nu, băiete. Tu nu ai făcut parte din plan.

Băga-mi-aş picioarele.
Rush se aruncă în bazin cu o săritură stângace, aterizând greoi şi împroşcând, după cum se temea, stropi multicolori de murdării. Se clătină pe picioare, dar îşi recăpătă echilibrul, ţinându-se de un perete.
Făcând paşi mici, speriat atât de ce era sub picioarele lui, cât şi de ce inhala, traversă şanţul către peretele unde fusese umbra amăgitoare. Nu era nimic acolo. Nici urmă de inel sau mâner, sau de vreo crăpătură în perete, unde s-ar fi putut profila o uşă. Deodată, însă, reziduurile uleioase împrăştiate peste tot au făcut un camuflaj eficient.
Era destul de proaspăt, de asemenea şi împroşcat într-un strat mai gros, aici, faţă de restul peretelui.
Reprimându-şi un fior, Rush se întinse şi îşi împinse degetele în mâzga densă. Le plimbă de la stânga la dreapta şi înapoi, căutând o breşă, o fisură în perete. Nu era nimic.
Însă era altceva. Cam pe la nivelul pieptului, dădu peste o ridicătură rotunjită, cu un diametru de vreo cincizeci de centimetri. O bosă sau, poate, capul unui nit. Rush dădu la o parte mizeria slinoasă din jur şi găsi o placă circulară dintr-un metal ordinar, ruginit.
Era înşurubat în vârf, aşa că putea fi rotit lateral. Ceea ce şi făcu.
Afurisiţii.
Se uita pe gaura cheii.

*

Kennedy se dădu jos din camion şi se duse până la colţul străzii. Conversaţia dintre Diema şi Kuutma nu părea să se termine prea curând şi, cum vorbeau în limba lor, nu avea nimic de câştigat trăgând cu urechea.
Pe autostrada principală, traficul era intens, dar nu se vedea nimeni mergând pe jos. Magazinul din colţ fusese un cinematograf de succes, dar nu mai era rentabil de ceva timp încoace. În vitrină erau afişate filme de senzaţie în premieră, vechi de câţiva ani. *Porcii sălbatici. 300. Zodiac.* Un poster oferea bilete la două filme, plus popcorn şi o sticlă mare de cola pentru 12,99 dolari. Sub poster zăcea o pasăre moartă, ceva mic şi nedefinit, poate o rândunică ce intrase acolo şi nu mai putuse să iasă.
Se scurseseră două ore şi câteva minute şi ei se scăldau în ape tulburi. Dar nici nu-i trecea prin minte să facă altceva. În

jocul de-a v-aţi ascunselea într-un oraş imens, cel care se ascundea îl surclasa pe cel care căuta.

Dar ea avusese dreptate în privinţa locului. Ştia că acolo era ceva, numai dacă şi-ar fi putut da seama ce. Ber Lusim extrăsese şi purificase toxina într-un loc extrem de riscant şi pentru el. De ce ar vrea cineva presupus a fi un maestru al strategiei să facă ceva atât de stupid?

Poate că răspunsul era unul cu adevărat banal. Când a devenit prima dată Mesager, poate că Ber Lusim a fost trimis să patruleze pe aceste străzi. Poate că găsise, atunci, vechile construcţii metalice şi le ţinuse minte. Numai că, atunci, în trecut, încă mai era în toate minţile şi – era de presupus – nu îşi imagina o ucidere în masă, nici măcar ca pe o posibilitate îndepărtată.

Aşa că să facem o altă presupunere. El a ales locul mai târziu, mai aproape de timpul prezent. Căuta nişte caracteristici precise şi acest loc le avea. Şi, indiferent ce era, meritase să-şi asume riscul de a-şi trimite camioanele roşii, bătătoare la ochi, de două ori aici şi, poate, să stea chiar el un timp aici, la o aruncătură de băţ de patria sa, unde era dat în urmărire.

De două ori. Camioanele au venit aici de două ori. Iar otrava a fost în al doilea transport, nu în primul. Dar în acest caz...

Diema se apropie de umărul ei, fără să facă zgomot, dar izbucnind:

— La naiba! exclamă ea.

Fata nu-şi pierdea timpul cu scuze.

— Au aflat ce conţinea primul transport.

— Continuă, spuse Kennedy.

— Era explozibil convenţional. Zece mii de tone de octocuban şi cinci kilograme de peroxid de acetonă.

Kennedy calcula cantităţile.

— Peroxidul este folosit ca amorsă?

Diema dădu aprobator din cap.

— Cât de mare poate fi o astfel de explozie? Nu destul de mare ca să omoare un milion, corect?

— Suficient de mare ca să doboare un cvartal de blocuri. Depinde de locul unde este amplasat, se pot face uşor zece sau douăzeci de mii de victime.

Era evident că fata voia să se întoarcă la camion. Se răsuci în direcţia lui şi se uita la Kennedy aşteptând-o, dar aceasta îşi continua raţionamentul de mai înainte despre camioane. Ceva se

aşeza la locul potrivit şi explozibilul era piesa care dădea sens întregului ansamblu.

— Pământ şi aer, mormăi ea.

Diema înţelese aluzia.

— Cartea lui Toller, spuse ea. „Dumnezeu va vorbi prin foc şi apă, iar la sfârşit prin pământ şi aer.”

— Am încurcat-o rău de tot, spuse Kennedy. Cred că am încurcat borcanele.

— Cum? Ce anume ne-a scăpat?

— Am crezut că Ber Lusim va împrăştia ricinul în aer.

— Aşa şi face, insistă Diema. Este singurul mod să faci victime la scara pe care o anunţă profeţia.

— Dar avioanele uşoare? Aparatele care împrăştie insecticide? Aici este spaţiul aerian, apărat cu cea mai mare tenacitate din lume. Nu ar fi fost niciodată sigur că reuşeşte să pătrundă în această zonă. Iar ideea mea despre balcoane şi acoperişuri – dacă vântul îşi schimbă direcţia, el nu mai poate face nimic. Nu are timp de aşteptat. Ştim asta foarte bine. Shekolni ne-a vorbit despre un timp exact, nu ne-a dat o estimare.

Diema gândea în paralel cu ea acum.

— Dacă pământul şi aerul ar fi unul şi acelaşi lucru, nu două lucruri…

— Asta este, a încuviinţat Kennedy. Îţi aduci aminte de 11 septembrie? Încă erai la şcoală, dar…

— Ne aducem aminte, spuse Diema scurt.

— Când au căzut turnurile, a fost un nor de praf cum nu s-a mai văzut niciodată. Mii şi mii de tone de praf, invadând străzile cu unda de şoc, străbătând Manhattanul în lung şi-n lat. Oamenii s-au îmbolnăvit, numai din cauza prafului. Unii dintre ei sunt şi acum bolnavi.

— *Berukhot!* Foloseşte explozibilul ca să dărâme o clădire…

— Ca să pulverizeze o clădire. Să o reducă la stadiul de atomi. Astfel obţine o undă de şoc masivă şi un nor de praf masiv. Şi cum ricinul se află în interiorul clădirii, norul de praf devine un vector. Se răspândeşte de aici, de-a lungul străzilor. Pământ şi aer, totul amestecat într-un cocktail otrăvitor. Ucide de la prima inhalare.

— Dar unde? întrebă Diema. Oare ce clădire să fi ales?

— Camioanele nu au venit decât de două ori, Diema. Nu au mai revenit de atunci.

Fata o privea, mirată.

— Aşadar?

— Aşadar, el nu a ales fabrica pentru că îi plăcea decorul. A ales-o pentru că se află exact la capătul de nord al Broadway-ului. De aceea, sistemul lui de declanşare este chiar aici. Are o ţeavă de puşcă lungă de vreo douăzeci de kilometri şi lată de vreo doi metri şi jumătate. Cred că otrava nu a părăsit niciodată clădirea.

*

Rush se străduia din greu să-i convingă pe Tillman şi Nahir să vină să vadă ce găsise el. Mai bine zis, se străduia din greu să-i facă să-l asculte. Când, în sfârşit, îl lăsă pe Rush să-şi spună rolul, Nahir avea sentimentul că „a găsit” era probabil un cuvânt folosit cu sens greşit.

— Clădirea a fost percheziţionată de *Elohim,* îi atrase el atenţia.

Tonul lui sugera că numai unui cretin era nevoie să i se explice acest lucru.

— Orice ai fi văzut tu, poţi fi sigur că au văzut şi au cercetat şi ei.

— Dar nu se poate vedea decât din anumite unghiuri, îi explica Rush, făcând eforturi să pară calm şi raţional. Chiar şi aşa, numai când lumina bate direct. Este camuflat.

— Împotriva amatorilor, spuse Nahir. Nu împotriva profesioniştilor.

— Unde este asta, Rush? întrebă Tillman.

— În bazinul acela gol.

— Rezervorul de unsoare? Cel dinspre partea din spate a clădirii?

— Da. Acela.

Tillman părea neîncrezător.

— Am verificat acolo, spuse el. Împreună cu Kennedy. Credem că acolo îşi ţinea Ber Lusim tăvile cu pojghiţa răzuită. Dar nu era vreun indiciu că ar fi fost acolo de curând.

Tonul lui Tillman era mai blând decât al lui Nahir, dar în spatele cuvintelor se ascundeau aceleaşi presupuneri.

— La naiba! zbieră Rush. Nu este o scorneală de-a mea şi nu sunt un prost. Ştiu foarte bine ce am văzut. Vreţi să veniţi şi să vă uitaţi şi voi?

— Mai târziu, spuse Nahir, arogant. Acum nu avem timp de asta.

Rush se uită la ceas, care arăta unsprezece şi un sfert.

— Mai târziu? repetă el.

Cei doi bărbaţi reveniră la discuţia lor şi nici unul nu-i răspunse. Indiferent despre ce vorbeau, era evident că Nahir le transmitea mai departe celorlalţi *Elohim* din oraş. Avea telefonul la gură şi tot trecea de la engleza mormăită la aramaica mormăită.

— Îmi pare rău, spuse Rush. Mai târziu nu e bine pentru mine.

Lovi telefonul din mâna lui Nahir şi-l aruncă peste parapet.

Privirea surprinsă şi furioasă de pe faţa Mesagerului îl satisfăcu – dar nu dură mai mult de o fracţiune de secundă. Atât i-a trebuit lui Nahir să explodeze violent şi să-l arunce pe Rush la podea, într-o poziţie ce-l bloca total, producându-i nişte dureri chinuitoare.

— Ai înnebunit? şuieră el. Vrei să mori?

— Nimeni nu omoară pe nimeni, spuse Tillman liniştit – atât de liniştit, încât sunetul făcut când şi-a armat pistolul Beretta părea exagerat de puternic. Fu cu atât mai bine că preluă el firul conversaţiei, deoarece gâtul lui Rush era apăsat strâns de ceea ce i se părea a fi cotul lui Nahir şi nu putea nici vorbi, nici respira. Stătea pironit cu faţa în pietrişul care acoperea pasarela îngustă, neînţelegând cum de ajunsese acolo şi avea şi toate membrele imobilizate. Mingea era foarte mult în terenul altcuiva.

— Dă pistolul la o parte, îi spuse Nahir lui Tillman. Altfel, lucrurile se vor sfârşi rău.

— Mă bucur, îi replică Tillman. Dar lasă-l pe puşti să se ridice. Nu a vrut decât să ne atragă atenţia.

— Are toată atenţia mea. Şi pot să-i rup gâtul, fie că mă împuşti sau nu.

— Ar fi mai bine să-i dai drumul şi eu să las pistolul.

Se lăsă o tăcere scurtă, dureroasă. Cel puţin, pentru Rush era dureroasă.

— Am să-l eliberez, spuse Nahir. Dar dacă mai scoate o vorbă, îi rup amândouă mâinile.

Presiunea care imobiliza fiecare parte mobilă din corpul lui Rush dispăru imediat ce Nahir se ridică. Cu toate astea, Rush rămăsese nemişcat. Nu putea decât să fie din nou aruncat jos, dacă făcea greşeala să se ridice în picioare.

— Veniţi să vedeţi afurisita aia de uşă, spuse el, cu o voce uşor strangulată.

— Ai fost avertizat, băiete.

— Nu, spuse Tillman. Hai să ne ducem să vedem uşa. M-ai

convins, Rush. Indiferent ce-ai găsit, ţi-ai pus gâtul pentru asta.

— Sunt gata oricând, glumi Rush, adunându-se pe picioare.

Au coborât scările cu mai mare greutate ca la urcare. Tillman mergea cam împiedicat şi avea nevoie de mai mult sprijin. Pe drum drept era în regulă, aşa că Rush îi conduse spre uşa dublă şi arătă, peste ei, în direcţia rezervorului.

— Acolo, spuse el. Departe, în lateral. Sub luminator. Nahir intră primul, iar Rush se dădu la o parte ca să-l lase pe Tillman să treacă înainte. Voia ca ei să descopere singuri. Apoi, constată cu întârziere că soarele dispăruse din nou, aşa că ei ar fi putut să nu vadă deloc conturul uşii.

— OK, spuse el, trecând grăbit printre ei. Staţi să vă arăt.

Nu ar fi trebuit să-şi facă probleme. Fisura din peretele rezervorului era perfect vizibilă, în ciuda luminozităţii scăzute, deoarece uşa era deschisă şi întunericul de dincolo de ea, mult mai adânc decât părţile întunecate din jurul ei.

Dar nu uşa era cea la care se uitau Nahir şi Tillman.

Se uitau la bărbatul care stătea drept în faţa lor, de cealaltă parte a rezervorului.

— Ce ghinion, spuse bărbatul.

Tonul lui era calm, aproape solemn.

— Ber Lusim, bâigui Nahir.

Părea ţintuit locului, incapabil să proceseze ceea ce vedea.

Iar Rush simţea că ameţeşte. Au străbătut atâta drum ca să fie prezenţi la această întâlnire, încât se gândi, o fracţiune de secundă, că poate chiar există acel lucru numit predestinare.

Ber Lusim se uita când la unul, când la altul, cu o privire rece, detaşată. Dacă se simţea ameninţat sau alarmat de prezenţa lor acolo, nu se vedea nimic pe chipul său şi nici din atitudinea arborată – pe care Rush o considera destul de înfricoşătoare.

— În aceste momente de încheiere a vechii ordini, le spuse Ber Lusim, încă mai este posibil ca oamenii să moară. Dar după această ultimă, măreaţă moarte, moartea se va sfârşi pentru vecie.

Vocea sa căpătă o nuanţă de incantaţie.

— Aşadar, simt că ar fi o îndrăzneală din partea mea să vă ucid. O aroganţă. Ca şi cum m-aş fi declarat cetăţean al acestui timp, al acestei lumi, chiar dacă sunt vestitorul lumii următoare, lumea veşnică. Nu am nici o dorinţă să fac acest lucru. Prin urmare, dacă doriţi să muriţi, trebuie să exprimaţi o preferinţă explicită – sau să vă oferiţi să muriţi, ca voluntari, printr-o

acţiune lipsită de ambiguitate.

Nahir îşi încrucişă mâinile peste piept şi imediat ţinu între degete două cuţite.

Ber Lusim râse, ca şi cum asta era o glumă care îi plăcuse foarte mult.

— Da, spuse el. Ceva de genul acesta.

67

Mâinile lui Nahir se desfăcură şi se ridicară într-o mişcare atât de fluidă şi graţioasă, apărându-i lui Rush, într-un moment de nebunie, ca un dansator de flamenco, arborând poziţia de începere a dansului. Cele două cuţite i-au zburat dintre degete în acelaşi timp, descriind în aer linii paralele.

Ber Lusim nu părea să se mişte pentru a-i da replica, dar acum avea şi el un cuţit în mână care le interceptă pe cele două aruncate de Nahir, de-a lungul traiectoriilor lor separate. Se auziră două note ridicate, zornăitoare, asemenea clinchetului de clopoţel. Cuţitele lui Nahir săriră unul în dreapta, altul în stânga, cel din dreapta lucind ca o roată zimţată, în timp ce se intersectă cu o rază neaşteptată de soare.

Nahir scoase din nou ceva, la fel şi Tillman – probabil un pistol, nu un cuţit – dar Ber Lusim era mai rapid decât fiecare dintre ei. Traversă şanţul de scurgere dintr-o săritură cu alonjă, aterizând între cei doi bărbaţi şi nu părea deloc incomodat de faptul că ducea o bătălie pe două fronturi.

Nahir aruncă în Ber Lusim un al treilea pumnal, ţintind spre piept. Ber Lusim se înclină într-o parte şi îi bloca garda lui Nahir cu mâna. Cuţitul pe care îl ţinea, întors pe neaşteptate, îi făcu o crestătură adâncă la încheietură, aproape tăindu-i mâna.

Între timp, Tillman scosese deja pistolul şi ţinti, dar mişcările sale păreau de-a dreptul comice, comparate cu ale celor doi *Elohim.* Ber Lusim nici măcar nu se întoarse ca să-l înfrunte. Pur şi simplu, aruncă pistolul din mâna lui Tillman cu o lovitură aproape verticală, după care îşi îndreptă, din nou, atenţia spre Nahir.

O serie de lovituri de cuţit, rapide ca fulgerul, l-au forţat pe Nahir – care acum nu mai avea decât o mână să se apere – să se retragă în grabă şi să-l scoată pe Ber Lusim, pentru că acesta venea după el, din raza de acţiune a lui Tillman.

Tillman îl urmă, stându-i în cale. Rush, care până în acel moment rămăsese împietrit din cauza şocului, îşi reveni şi-i strigă:

— Leo, nu!

Se aruncă înainte, dar, în cele trei secunde cât i-au trebuit ca să ajungă la ei, se întâmplaseră o mulţime de lucruri.

Ber Lusim înţepeni locului, lăsându-l pe Tillman să se izbească de el. Mesagerul primise o lovitură zdravănă în partea laterală a capului, dar asta nu părea să-l afecteze – şi în acelaşi timp îşi înfipse cotul în gâtul lui Tillman.

Nahir forţă un atac disperat, sărind în ceea ce presupunea el că ar fi o breşă în garda lui Ber Lusim. Ber Lusim îl blocă, fentă, îl blocă, după care îi tăie lui Nahir cealaltă încheietură a mâinii, ca un ecou deliberat, batjocoritor al atacului anterior.

Lui Nahir începură să-i slăbească puterile, citindu-i-se pe faţă durerea şi panica. Ber Lusim se îndoi de la mijloc şi-i aplică, învârtindu-se, o lovitură în stomac lui Nahir, apoi îl pocni cu mânerul cuţitului în cap, în timp ce acesta se chircise. Numai că nu era mânerul, deoarece pumnalul nu avea mâner propriu-zis, doar un capăt ascuţit şi unul bont. Capătul bont era tot o margine îngustă din oţel, care lovi craniul lui Nahir cu un sunet ca atunci când se despică un pepene.

Şi Ber Lusim avusese încă timp, înainte ca Rush să ajungă la el, să întoarcă pumnalul şi să-i îndrepte vârful spre pieptul lui Rush. Rush se opri clătinându-se, lama ascuţită atingându-i pielea, după ce îi sfâşiase materialul subţire al cămăşii, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

— Gândeşte-te puţin, îi spuse Ber Lusim calm, în timp ce Nahir se prăbuşise la pământ şi Tillman căzuse în genunchi. Ei aveau arme, cel puţin. Tu nu ai nimic. Dar dacă doreşti, o vei primi.

Tillman cotrobăia după pistolul care-i căzuse. Ber Lusim îl izbi în faţă cu brutalitate, aruncându-l în rezervor. Pentru o clipă, Rush ar fi putut face o manevră să-i ia cuţitul şi să-l atace. Dar nu putea face un pas: paralizat de spaimă, se uita la corpul nemişcat al lui Tillman, zăcând pe jos. Leo era cu faţa în jos, cufundată în mizeria şi scursorile care acopereau podeaua rezervorului. Dacă nu murise deja, era pe cale de a se îneca sau sufoca.

Rush se forţă să se mişte. Se întoarse cu spatele la Ber Lusim, în timp ce o voce din cap îi striga să meargă pe vine, să se chircească şi să se arunce în rezervor.

De data asta nu reuşise să-şi păstreze echilibrul. Căzu pe spate în uleiul rânced şi se bălăbăni grotesc câteva secunde până ce reuşi să se îndrepte şi să se pună din nou în picioare. Se târî până la Tillman, îşi puse mâinile pe el, acum pline de unsoare, reuşind, în sfârşit, să-l întoarcă pe spate. Bărbatul era într-o stare de inconştienţă profundă, dar respira.

Rush îl apucă pe Tillman de subsuori şi-l târî. Tillman era greu ca plumbul, dar Rush reuşi să-l deplaseze, câţiva centimetri la fiecare mişcare, până la peretele rezervorului. Îl propti pe Tillman acolo, fixat într-un colţ, astfel încât să nu alunece din nou.

Rush era conştient de prezenţa lui Ber Lusim deasupra şi în spatele lui – probabil că tăcerea absolută a Mesagerului însemna că nu se mişca.

— Aţi venit de departe? îl întrebă Ber Lusim.

Făcea conversaţie cu sfântul ucigaşilor.

— De la Londra, spuse Rush. Budapesta. New York. Sunt sigur că poţi completa spaţiile libere.

Încerca să braveze, dar vocea îi suna – cel puţin în propriile-i urechi – piţigăiată şi slabă.

Ber Lusim râse, ca şi cum Rush spusese ceva amuzant – apoi trecu peste el, spre uşa deschisă.

— Ne aşteptăm să mergem pe o linie dreaptă, îi spuse, privindu-l pe Rush peste umăr. Nu ştiu exact de unde vine această speranţă. Experienţa ne învaţă că în natură nu există linii drepte. Dumnezeu nu desenează cu rigla. Cum te numeşti, băiete?

De data asta, Rush înghiţi ofensa – ce altceva fusese el, în timp ce bărbaţii se luptaseră?

— Ben, spuse el.

— Asta este jumătate de nume. Înseamnă *fiul lui.* Care este restul?

— Rush. Ben Rush.

Ber Lusim păru uimit, pe moment.

— Ben Rush, repetă el.

— Da.

Rush înghiţea cu greu şi îl privea pe Tillman.

— Uită-te la el, e într-o stare gravă. Mă laşi să plec, să aduc nişte ajutoare?

— Bineînţeles că nu, spuse Ber Lusim. Ce l-ar mai putea ajuta, în orice caz? În douăzeci de minute, clădirea asta va deveni un crater. Şi după aceea va înceta orice măsurare a timpului. Lasă-l în pace. Vreau să-ţi arăt ceva.

Îi arătă pragul uşii.

— Ce este? spuse Rush.

— Du-te înăuntru, îi ordonă Ber Lusim.

— Eu… ce este înăuntru? De ce să mă duc acolo?

Rush nu se temea de întuneric de când avea şapte ani, dar în

acel moment deschizătura aceea pătrată părea plină de promisiuni ostile.

— Aţi făcut cale lungă să mă găsiţi, spuse Ber Lusim. Şi aţi reuşit, acolo unde toţi ceilalţi au eşuat. A fost un lucru uimitor şi excepţional – bineînţeles că a fost menit, aşa cum toate lucrurile sunt menite. Profetul m-a învăţat asta, când o uitasem, sau când învăţasem să acţionez ca şi cum nu ar fi fost adevărat. Mă duc înapoi înăuntru, Ben Rush. Nu te pot lăsa în urmă, pe picioare şi liber să pleci. Dacă insişti să rămâi aici, îţi voi respecta dorinţa. Dar – îşi ridică mâna şi cuţitul biciuia aerul în timp ce el îl întorcea înainte şi înapoi, cu o dexteritate terifiantă – va trebui să mă asigur că nu vei fi în stare să te mişti. Modul cel mai simplu şi mai rapid va fi să-ţi ating coloana vertebrală şi reţeaua de nervi care o străbate. Decizia îţi aparţine. Te las să te gândeşti câteva clipe.

— Nu, eu… sunt bine. Vreau să spun, vin înăuntru. Aleg varianta asta.

Ber Lusim încuviinţă, indicându-i cu mâna că Rush trebuia să intre primul.

Îngrozit şi umilit, Rush păşi în întuneric.

Ca să ajungă la poarta din faţă a fabricii, ar fi trebuit să ocolească pe lângă trei din cele patru ziduri ale complexului, însă Kennedy apăsă tare pe acceleraţie şi o luă direct prin gard. Bucăţi din gardul de sârmă au rămas agăţate de ştergătoarele de parbriz şi una din bornele de ciment a fost smulsă şi era târâtă pe jos, în spatele lor, ca un căţel.

În timp ce erau în camion, Diema a profitat de timp şi l-a sunat pe Kuutma, dar în loc de răspuns intră, brutal, mesajul robotului. Îi spuse în câteva propoziţii scurte despre bănuielile lui Kennedy şi lăsă telefonul jos exact în momentul când Kennedy intra în gard.

Rhaka învârti camionul, ridicând un nor de pietriş şi coborî din cabina şoferului, înainte de oprirea vehiculul de mare tonaj, într-un balans în jurul propriei axe. Se repezi în clădire înaintea Diemei, dar încetini când ajunse înăuntru, pentru a primi instrucţiunile ei.

— Acolo! spuse Diema, arătându-i ceva.

Nu era greu de văzut unde trebuiau să se ducă: X-ul care se contura pe jos era corpul prăbuşit al lui Nahir, întins pe pragul uşii care făcea legătura dintre hala mare a fabricii şi încăperea

mai mică din spate.

Diema scoase şi un pistol şi un pumnal şi se apropie de Nahir cu precauţie. Nici o mişcare de partea cealaltă a uşilor. Nu avea nici un indiciu despre ce l-ar fi putut lovi şi nici urmă de cei doi adamici.

O lăsă pe Kennedy să-l examineze pe Nahir, timp în care ea le asigura protecţia. Spre surprinderea ei, a observat, imediat ce Kennedy l-a întors pe bărbat pe spate, că era viu. Se luptase şi pierduse, căpătând răni teribile. Ambele mâini îi erau scăldate în sângele care încă se mai scurgea, slab, din încheieturile tăiate. Fusese lovit şi la cap – un atac care îi distrusese orbita ochiului drept. Kennedy îşi întoarse privirile de la rana aceea. Nu şi Diema. O parte ascunsă din ea cugeta la modul în care materia ochiului se transformase în lacrimi, care se prelingeau pe obrazul lui Nahir şi la cum ar fi putut reda acest efect în culori pastelate. O altă parte, şocată şi revoltată, îi aduse aminte că se culcase cu acest bărbat. Şi o a treia parte, care le cuprindea pe amândouă şi le subsuma, observa că starea lui Nahir era o dovadă a valabilităţii intuiţiilor lui Kennedy. Ber Lusim se afla acolo. Acum.

Nahir încerca să vorbească.

Diema a îngenuncheat lângă el.

— Nahir, spuse ea.

Buzele i se mişcau, dar sunetele erau imperceptibile şi fragmentate.

— Ber Lusim, şopti Diema. Unde se află? Unde este el acum?

Ochiul sănătos al lui Nahir clipi în direcţia rezervorului de unsoare şi-şi mişcă degetul de două ori – *jos.*

Diema îşi reveni şi era pe punctul de a se ridica. Dar antebraţul lui Nahir se lovi de al ei. Încerca să o apuce de braţ, dar degetele nu puteau răspunde comenzilor venite de la creier. Tot ce puteau face era să zvâcnească uşor.

— Prea… rapid… murmură Nahir. Prea… prea.… rapid… ca să. …

Respiră adânc, scuturându-se din tot corpul şi încercă din nou.

— Nu… Te lupta. Prea…

— Ne vom întoarce cât mai repede, îi spuse Diema.

Se uita în continuare în ochiul sănătos. Implora tăcut, holbat, din pricina şocului şi a spaimei neobişnuite. Îşi scoase jacheta din piele, o împături şi i-o puse sub cap lui Nahir. Kennedy se duse la rezervor, respiră adânc, speriată şi sări înăuntru, dispărând din raza vizuală a Diemei.

— Ne vom întoarce cât mai repede, repetă Diema. Vom veni cu ajutoare.

Altfel, se gândi ea, *tot ce-i aici va fi făcut praf şi pulbere de o explozie de hidrocarburi de zece kilotone.* Oricum ar sta lucrurile, Nahir nu mai avea mult de suferit.

Se duse spre rezervor şi-i scrută interiorul înainte de a coborî atent şi încet la Kennedy. Kennedy îl găsise pe Tillman, sprijinit de unul din colţurile rezervorului şi se uita să vadă în ce stare este. Faţa îi era acoperită de sânge şi era profund inconştient, dar rănile lui păreau mai puţin grave decât ale lui Nahir. Slăbit cum era, prezentase o ameninţare mult mai mică.

Kennedy deschise gura să vorbească, dar Diema îi făcu semn să tacă, ridicând mâna şi indicându-i uşa deschisă. Kennedy dădu din cap. Îi atinse cu degetele obrazul lui Tillman şi îl sărută pe frunte. Apoi se ridică în picioare.

Diema îşi scoase pistolul chinezesc semiautomat din partea din spate a centurii. Era pe punctul de a-i da lui Kennedy pistolul de 9 milimetri pe care-l purta în teaca de la gleznă, dar Kennedy trecu peste ea, mişcându-se încet pentru a estompa zgomotul făcut de tălpi în mâzga densă şi ridică pistolul care-i căzuse lui Tillman, la marginea rezervorului. Îl examină rapid, păru mulţumită şi răspunse privirii întrebătoare a Diemei cu o mişcare scurtă a capului. *Sunt pregătită.*

Se îndreptară spre uşă, aşezându-se de-o parte şi de alta, fără să mai vorbească. Stăteau nemişcate şi ascultau.

Două voci, ambele masculine. O conversaţie serioasă – deşi uşor bizară – avea loc chiar dedesubtul lor.

— El *este* o bucată de pâine.

Asta era vocea lui Ben Rush. Şi o altă voce îi răspundea:

— Dumnezeu este unul. Numai nebunii nu recunosc acest lucru.

Erau şapte trepte din lemn, periculos de alunecoase din pricina aceleiaşi unsori şi aceleiaşi mizerii care acopereau fundul rezervorului. Apoi, Rush atinse cu picioarele cimentul uscat, zgrunţuros.

Se auzi un clic deasupra lui, urmat de zumzetul tuburilor luminoase care se aprindeau. Rush clipi şi-şi acoperi ochii, când spaţiul întunecat din jurul său deveni, deodată, mai strălucitor decât lumina zilei, datorită neoanelor necruţătoare.

Se afla într-o încăpere largă, dar cu tavanul coborât, căptuşită cu scânduri grosolane din lemn. De jur împrejur erau saci mari,

ca sacii cu nisip sau îngrăşăminte, îngrămădiţi unul peste altul până la tavan, cu un culoar amplu între ei. Păreau toţi identici. Lateral, scria cu litere de tipar EXPLOZIBIL PERICULOS C8(N02)8.

În capătul cel mai îndepărtat al încăperii se afla un calculator pe o masă de tâmplărie. Două cabluri lungi îl conectau la o sculptură modernistă, compusă din bare de oţel şi câteva zeci de pachete învelite în hârtie impermeabilă la grăsime.

În ciuda mizeriei de pe trepte, podeaua era destul de curată. O mătură era proptită nefiresc de nişte saci cu explozibil periculos şi, odată ce Rush observă asta, văzu o întreagă serie de amprente domestice, în succesiune rapidă: un ceainic şi o cutie de lapte, aşezate pe o cutie de carton întoarsă cu baza în sus. O pereche de difuzoare cu un iPod cuibărit între ele. O veioză, pe masă şi o carte deschisă alături.

Ber Lusim aştepta sfârşitul lumii cu tot confortul unui cămin.

Apăru lângă Rush şi îi puse o mână pe umăr pentru a-i distrage atenţia. Amintindu-şi ce mai făcuseră mâinile lui Ber Lusim cu puţin înainte, Rush se cutremură şi se dădu înapoi grăbit, întorcându-se cu faţa spre Mesager.

Ber Lusim îl privea cu interes şi curiozitate.

— Uitaţi, spuse Rush. Eu… nu ştiu ce vreţi de la mine. Nici nu ar trebui să mă aflu aici.

— Ba da, spuse Ber Lusim. Ar trebui. Bineînţeles că ar trebui. Nu aveai de ales. Te rog, ia loc. Nu-ţi voi face nici un rău.

— Stau foarte bine aici, spuse Rush.

Ber Lusim încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

Trecu pe lângă Rush şi se duse la masă să ia cartea. O ţinea ridicată ca s-o vadă şi Rush.

Cartea era foarte veche, cu marginile îndoite şi zdrenţuite, iar coperta era atât de boţită, de parcă cineva ar fi scăpat-o în baie. Pe ea, cu litere normale, inegale, erau cuvintele *Glasul Trâmbiţei Vesteşte Judecata sau Planul lui Dumnezeu Revelat prin Diverse Semne.*

— Cunoşti asta? îl întrebă Ber Lusim.

Rush se gândi să mintă, doar pentru o clipă. De ce altceva s-ar afla aici?

— Da.

Ber Lusim îi zâmbea plin de căldură, ca şi cum i-ar fi smuls o mărturisire ce îi făcea bine sufletului lui Rush.

— Vreau să-ţi mulţumesc, spuse el.

Tonul – serios, colocvial, prietenos – îl zgudui şi-l înfricoşă pe Rush. Nu spunea nimic, doar se uita la celălalt bărbat cum răsfoia paginile cărţii, după care i-o întinse. Rush o luă şi văzu că era deschisă la ultima pagină. Hârtia, veche de secole, uscată şi fragilă, îi foşnea printre degete.

— Acest paragraf m-a tulburat, spuse Ber Lusim. Mai exact, când Toller spune că fiul şi duhul vor fi prezenţi atunci când va veni sfârşitul. Aducea cu liturghia lipsită de sens a bisericii catolice. Împărţirea lui Dumnezeu în trei, ca şi cum Dumnezeu ar fi o bucată de pâine.

— El *este* o bucată de pâine, spuse Rush. Încă nu a ajuns la voi toată povestea asta despre euharistie?

Îşi auzea propriul glas şi se mira şi el de cum vorbeşte. Voia cumva ca Ber Lusim să-i rupă mâinile şi picioarele şi să i le facă surcele de foc? Sau îşi dăduse drumul la gură doar că-i promisese adineaori că nu-i va face nici un rău? În orice caz, Ber Lusim nu reacţionă la tonul lui de pălăvrăgeală şi nici nu părea să-l fi auzit.

— Dumnezeu este unul, spuse el. Numai nebunii neagă acest lucru. De aceea, această referire la fiu şi duh ne-a izbit mereu pe amândoi – pe Avra şi pe mine – ca fiind ciudată. Mai degrabă, enigmatică. Însă timpul şi providenţa fac ca toate lucrurile să devină clare. Ştii ce înseamnă numele tău?

— Mi-aţi spus deja că înseamnă „fiul lui".

Ber Lusim încuviinţă.

— Da. Asta este semnificaţia lui Ben. Dar eu mă refeream la numele tău de familie, Rush. Continuă, neaşteptând ca Rush să-i răspundă. Este transliteraţia din ebraică a cuvântului *ruach,* care înseamnă „duh". Dumnezeu i-a spus lui Johann Toller că vei veni tu şi Johann Toller mi-a spus mie. În acest mod, el mă asigură, din nou, că totul este în regulă. Că ceea ce fac este corect şi exact aşa cum a intenţionat el. Apropo, te aud cum respiri.

Spuse aceste ultime cuvinte cu o voce ridicată şi se uită peste umărul lui Rush, la scări.

— Fără doar şi poate, veniţi alături de noi, spuse el. Nu are rost să vă ascundeţi acolo. Şi acum, nu a mai rămas timp deloc ca să puteţi face ceva care să-mi distrugă planurile. Deşi, dacă încercaţi, bineînţeles că vă voi ucide.

În ciuda cuvintelor lui Ber Lusim, Kennedy era aproape sigură că nu respiraţia lor le dăduse de gol.

Descoperise că revolverul lui Tillman – un Beretta adaptat – avea o piedică de siguranţă şi nu declanşatorul cu care era mai obişnuită şi alesese un moment în care Ber Lusim vorbea, ca să apese pe partea din faţă a piedicii şi să armeze pistolul. Sunetul a fost slab, abia l-a auzit ea şi a crezut că va fi complet estompat de vocea lui Lusim – dar faptul că el a făcut o pauză imediat după aceea a făcut-o să creadă că l-a pus în gardă.

Apoi le-a invitat să i se alăture şi nu mai era nici umbră de îndoială. Kennedy şopti către Diema, împreunându-şi mâinile, apoi despărţindu-le din nou. *Ne separăm ca să aibă două ţinte.* Diema încuviinţă.

Coborâră pe scări, Diema luând-o înainte şi Kennedy venind imediat după ea.

Ber Lusim le urmărea foarte atent în timp ce intrau în raza lui vizuală.

— Îi expuneam scriptura prietenului vostru, le spuse el. Ceea ce este amuzant. Nu m-am considerat niciodată un predicator. Poate că ar fi bine să aruncaţi pistoalele, ca nu cumva să vă simţiţi tentate să le folosiţi.

— Într-o cameră plină cu explozibil? spuse Kennedy. Nu ţi se pare că ar fi cam stupid?

Ber Lusim se uită la baricadele din saci din jurul lor.

— Nu poţi arunca în aer octocubanul cu un glonţ, spuse el. Iar declanşatorul este pe masă, în spatele meu. Ar trebui să trageţi în domnul Rush, care este aici şi nu cred că ar fi prea încântat. De asemenea, acolo în colţ – le arătă cu ţeava pistolului – se află mai multe bidoane din plastic umplute cu otravă granulată, extrem de puternică, ricina. Dacă găuriţi unul din ele, aerul s-ar umple cu un praf foarte toxic. Desigur, explozia care urmează să aibă loc vă va ucide cu mult înainte ca otrava să înceapă să-şi facă efectul asupra voastră, aşa că este o chestiune cu mai puţine consecinţe decât ar fi altfel.

— De ce mai suntem încă în viaţă? întrebă Diema. Ţi-ai pierdut gustul de a ucide, Ber Lusim?

Se îndepărta de Kennedy, făcându-l pe ticălosul de Mesager să-i fie mai greu să le aibă pe amândouă sub ochi, în acelaşi timp, fiind obligat şi să descrie cu pistolul un arc cu câteva grade mai mult, în cazul în care se hotăra să tragă. Îşi ridică mâinile ca să le oprească.

— Aţi mers destul. Ca să-ţi răspund la întrebare, sunt pe cale de a ucide un milion de oameni, care abia dacă sugerează un

exces de pedanterie în materie de luare de vieţi. Dar asta ţine de natura sacrificiului şi nu de crimă – în mod fundamental, o obligaţie religioasă. Morţile individuale, pe de altă parte… aici, în acest loc, în acest moment, capătă o nuanţă nemiloasă. Dar o voi face dacă nu rămâneţi unde sunteţi şi nu aruncaţi armele. Sunt fericit ca voi toţi să aşteptaţi împreună cu mine momentul care se apropie – dar ştiu ce aveţi în inimă şi nu voi permite.

— Încă mai e timp să pui capăt acestui lucru, spuse Kennedy.

Ştia că Diema era capabilă să ţintească şi să tragă mult mai rapid şi cu precizie mai mare decât ea, aşa că s-a gândit că ea era cea care trebuia să se ocupe de diversiune.

— Deja au murit mult prea mulţi oameni.

Privirea lui Ber Lusim se îndreptă spre ea, dar se întoarse înapoi, către Diema. Părea că evaluase corect pericolele respective.

— Oricine a trăit vreodată a murit, spuse Ber Lusim. În afară de cei câţiva care încă mai trăiesc. Dar astăzi, totul se va schimba.

— Datorită câtorva rânduri dintr-o carte veche de trei sute de ani? îl întrebă Kennedy. Nu înţeleg asta.

— Nici nu-ţi cere nimeni s-o faci. Şi acest dans absurd trebuie să înceteze, acum. Rămâneţi unde sunteţi. Aruncaţi armele sau puneţi-le la picioare. Nu vreau să vă vărsaţi sângele aici. Nu văd care ar fi rostul. Dar nici nu voi permite ca acest lucru să mă împiedice, dacă sunteţi hotărâte să-mi forţaţi mâna.

Kennedy încetini şi se opri.

— Bine, spuse ea. Ai câştigat.

Răsuci pistolul în mână, întorcându-l spre tavan şi se aplecă, foarte încet, îndoindu-şi genunchii, ca să-l pună pe podea.

Diema profită de moment şi trase.

68

Încă o dată, exact ca în timpul luptei de lângă rezervorul de gresare, acţiunea deveni atât de accelerată, încât Rush avea probleme serioase cu lucruri de o importanţă majoră, cum ar fi cauza şi efectul.

A văzut mâna Diemei mişcându-se şi a auzit împuşcături – trei la număr, un du-te-vino, atât de tare, încât sunetul crea mai degrabă o presiune fizică, ce-ţi trecea prin piele.

Apoi zbură ceva rotitor din mâna Diemei, iar Diema a fost ea însăşi lovită, dându-se înapoi şi izbindu-se de zid.

Sunetul părea că vine din toate direcţiile deodată, în acel spaţiu restrâns, de aceea, doar prin această realitate colaterală, Rush şi-a putut da seama că Diema nu trăsese deloc. Toate focurile fuseseră trase de Ber Lusim.

Când a ajuns şi el la această concluzie, toată povestea se terminase. Diema alunecase pe lângă zid, căzând pe podea, iar Ber Lusim avea pistolul îndreptat spre Kennedy – care stătea nemişcată, pe vine, ţinând încă mâna pe pistol, care se afla tot pe podea.

— Să nu care cumva, o avertiză Ber Lusim.

Diema scoase un icnet prelung, cutremurător. Stătea pe o parte, lungită pe ciment. Sângele îi ţâşnea abundent printre degete, iar Rush observă o pată roşie pe cracul pantalonilor. Cel puţin două dintre gloanţele lui Ber Lusim îşi nimeriseră ţinta.

Ba nu, toate trei, realiză el. Pistolul Diemei zăcea pe jos, la vreo trei metri de ea, cu ţeava îndoită, în formă de L.

— Aş fi vrut să nu fie necesar, spuse Ber Lusim. Dar încă eşti vie, măcar. E trist că asta e ultima gentileţe pe care ţi-o pot oferi.

Inima lui Rush îi bătea în piept cu putere şi simţea că îi vine să vomite. Observă că umerii lui Kennedy erau încordaţi, ceea ce în mod sigur însemna că şi Ber Lusim observase. Era pe punctul de a se mişca, iar mişcarea avea să o ucidă. Nu avea cum să facă altfel.

Însă era – ar fi putut fi – ceva ce ar fi putut face *el.*

Dacă i-ar mai fi rămas măcar timp să o poată face. Şi dacă şi-ar fi putut găsi cuvintele.

— Aşteaptă! spuse el.

De fapt, a zbierat, prea tare şi prea ascuţit. Şi a ridicat cartea

– cartea lui Toller – în mână, ca şi cum avea să înceapă o predică.

Ber Lusim se întoarse şi se uita la el, iar el a aruncat cartea peste faţa Mesagerului.

— Eu sunt aici, corect? bolborosi el. Tu ai spus asta. Că eu fac parte din marea schemă. Dumnezeu m-a trimis să-ţi aduc un mesaj. Asta ai spus.

— Da, zise Ber Lusim cu un glas calm şi liniştit, care făcea ca schelălăitul panicat al lui Rush să pară chiar mai absurd decât era în realitate. Am spus asta.

— Bine, spuse Rush, forţându-se să nu-i mai tremure picioarele, mâinile şi vocea. Atunci, chiar aici, chiar acum, cât i-a mai rămas lumii de trăit, eu sunt ceea ce eşti tu. Sunt unul din mesagerii lui Dumnezeu. Nu sunt doar un adamic idiot care nu ştie de capul lui.

Ber Lusim se încruntă.

— Şi ce-i cu asta? zise el. Ce se va întâmpla?

— Îţi spun eu ce se va întâmpla. Dacă sunt un mesager, Ber Lusim, mesajul meu este pentru tine. Eşti dispus să-l asculţi?

Ber Lusim făcu un gest, întorcându-şi ambele mâini cu palmele în sus. *Dă-i drumul.*

— OK.

Rush înghiţi în sec.

— Până aici, toate bune. Riscă şi-şi aruncă privirea peste umăr. Diema nu se mişcase decât ca să se sprijine în cotul stâng. Îşi ţinea în continuare mâna apăsată pe rană, încercând, fără prea mare succes, să oprească şuvoiul de sânge. Se uita la Ber Lusim cu ochi împăienjeniţi, sau cel puţin încerca s-o facă, dar capul îi tot cădea. Kennedy părea, în continuare, să caute o breşă. Rush îi întâlni privirea şi făcu din cap un arc minuscul. *Nu încă.*

Se întoarse iar spre Ber Lusim.

— Tot ceea ce faci, spuse el, faci din cauza lui Toller. Am dreptate? Din cauza prezicerilor din cartea lui. De parcă ar fi scris cartea pentru tine. Ca şi cum te-ar fi văzut venind, în urmă cu trei sute de ani şi ţi-a vorbit peste acest arc de timp.

— El a văzut venind sfârşitul lumii, îl corectă Ber Lusim. Dar aşa este, ne-a vorbit nouă. Ne-a spus ce trebuie să facem ca să punem capăt istoriei şi să instaurăm împărăţia lui Mesia.

— OK. Dar mă întreb dacă ştii cine-ţi vorbea ţie? Vreau să spun, dacă ai aflat ceva despre viaţa lui Johann Toller.

— Mai multe decât îţi poţi imagina.
— Crezi că-l cunoşti.
Rush se simţea ca şi cum s-ar fi strecurat printr-un câmp minat. Dar mai mult de-atât, se simţea ca într-o sală de tribunal, interogând un martor. Încercând să construiască un caz din nimic, cu excepţia unei simple bănuieli.
— Da, admise Ber Lusim. Cred că îl cunosc.
— Va trebui să te contrazic, spuse Rush.
Şi în tăcerea care urmă, se lansă.
— Cred că ai dreptate că Dumnezeu m-a trimis aici, Ber Lusim. Cred că a dorit ca tu să asculţi ce am de spus. Pentru că ai făcut o mare greşeală. Ai ucis o mulţime de oameni şi eşti pe cale de a ucide încă mult mai mulţi şi totul nu se bazează decât pe… o prostie… ai încurcat lucrurile. Le-ai încurcat rău de tot.
Ber Lusim îl privea într-o tăcere deplină. Rush vedea cum propria sa moarte era cântărită şi măsurată de acea privire. Singurul lucru în avantajul lui era o scrisoare întâmplătoare de prezentare de la Johann Toller şi habar nu avea cât va mai putea dura acest permis de eliberare-din-închisoare.
— Este ceva pe care nu-l cunoşti, spuse el, şovăind puţin asupra cuvântului. În legătură cu Toller. Ceva ce ai înţeles greşit.
— Ceva ce am înţeles greşit, repetă Ber Lusim, pe un ton periculos de blând. Chiar aşa?
— Chiar aşa.
— Şi care ar fi lucrul acesta?
— Cine a fost el.
Ber Lusim îşi ţuguie buzele.
— Voi trece peste impoliteţea ta, îi spuse lui Rush. Cred în continuare că trebuie să aibă un rost prezenţa ta aici.
Există un motiv pentru care mi-ai fost trimis în cale, în acest moment cât se poate de solemn şi de bun augur. Dar trebuie să fii foarte atent la ceea ce spui. Johann Toller a avut inspiraţie divină. A-l vorbi de rău înseamnă o blasfemie la adresa lui Dumnezeu.
Rush stătea cu privirile pironite pe pistolul din mâna lui Ber Lusim – deşi, probabil, dacă Ber Lusim ar fi decis că el trebuia să fie ucis, nu şi-ar irosi un glonţ pe cineva care era atât de aproape de el.
— Înseamnă, oare, să-l vorbeşti de rău pe Toller, dacă spui că nu a fost cine crezi tu că a fost? îl întrebă. Eu nu vreau să comit nici o blasfemie. Cred doar că ai interpretat greşit ceea ce era

evident.

Ber Lusim ridică din sprâncene.

— Da? Cum aşa?

— Ei bine, voi credeţi că Toller a fost profetul vostru dispărut. Singura persoană care a părăsit cetatea ascunsă, fără un acord oficial. Vreau să spun, persoana care a făcut acest lucru înainte să o faceţi tu şi oamenii tăi.

— Nu cred asta. Ştiu că aşa este.

— Pentru că Toller vorbeşte despre credinţele secrete ale Poporului.

— Da.

— Şi în cartea lui este arătat locul unde se află Ginat'Dania.

— Da şi asta.

— Şi pentru că şi-a binecuvântat prietenii şi pe cei care-l urmau cu semnul laţului, în loc de semnul crucii.

— Bineînţeles.

Rush stătea acum pe marginea prăpastiei. Nu mai îndrăznea să se uite din nou, în jur, să vadă dacă Diema sau Kennedy îi urmăreau mişcările. Dacă nu o făceau, oricum acest lucru nu ar fi dus nicăieri. Tot ce putea face el – lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face – era să le dea lor o fereastră.

— Ei bine, în ciuda acestor lucruri, Ber Lusim, eu cred că ai ţinut cu echipa greşită. Toller nu a aparţinut niciodată Poporului lui Iuda. El era un adamic.

Diema se folosea de două lucruri ca să rămână conştientă: durerea rănilor şi cronometrul de la ceas.

Durerea era constantă pe tot parcursul încâlcit al miilor de kilometri ai sistemului ei nervos.

Cronometrul indica şapte minute.

Ber Lusim stătea acum cu pistolul la tâmpla lui Rush. Rush era înclinat într-o parte, ferindu-se de el, cu întregul corp îndoit ca un arc, dar neîndrăznind să facă un pas înapoi şi nici să îndepărteze pistolul.

— Îţi văd moartea, îi spuse Ber Lusim băiatului. Fără a avea nevoie de nici o profeţie.

— Nu, ascultă puţin, zise Rush cu voce tremurândă. Ascultă-mă. Te pot face să crezi.

— Cred deja.

— Atunci, te pot face să te îndoieşti. De ce m-a trimis Dumnezeu pe mine?

— Ca să mă pună la încercare. Ca să-mi pună credinţa la

încercare.

— Atunci… atunci, trebuie să treci testul, nu-i aşa? Trebuie să asculţi. Dacă-mi zbori creierii, pur şi simplu îl vei mânia pe Dumnezeu.

Nici unul dintre ei nu făcu vreo mişcare, timp de câteva momente. După care, Ber Lusim lăsă pistolul jos, treptat, pe lângă corp.

— Asta este o prostie, spuse el grav. Dar spune ce ai de spus. Prostiile nu mă afectează.

— Bine. Priveşte la evidenţa documentelor, spuse Rush, începând din nou să se bâlbâie. În versiunea din povestea ta, bărbatul pleacă de la Ginat'Dania, îndreptându-se spre vest. Apoi, la mult timp după aceea, Johann Toller soseşte în Anglia şi începe să predice. Şi spui că el este omul tău, datorită tuturor chestiilor pe care le spune. El cunoaşte Ginat'Dania. Ştie despre ciclul celor trei mii de ani. Şi cum altfel ar fi putut descoperi toate acestea? Dar ce s-a întâmplat între timp? Ce l-a determinat să-şi părăsească misiunea şi poporul, uitând de obiceiurile lor şi naturalizându-se printre străini?

— Un înger, spuse Ber Lusim, cu un glas aproape horcăit, i-a vorbit.

— Corect.

Rush încuviinţă.

— Un înger i-a vorbit şi i-a destăinuit secretele din cer. Şi Toller a vrut să împărtăşească altora lucrurile uimitoare pe care le aflase. Simţea că trebuie să le împărtăşească întregii lumi. Aşa că pleacă în Anglia. Şi aici încep să mă pierd în acţiune. Este Război Civil. Scena politică din Anglia este un cuib de vipere, dar Toller plonjează în ea ca într-o piscină. Îşi face tot felul de prieteni şi de duşmani în guvernul lui Cromwell. Se alătură disidenţilor religioşi – devine unul dintre purtătorii lor de cuvânt, ceva de genul ăsta. Se înscrie în mişcarea A Cincea Monarhie. Primeşte un loc în conducere. Şi stau şi mă întreb: *de ce?* Care este rostul tuturor acestora? Dacă ai cunoscut adevărul etern, ce-ţi mai pasă dacă Cromwell sau Fairfax îşi ţin promisiunile, sau dacă episcopii ajung să vorbească în parlament? Ăsta este un spectacol secundar. Lumea se va sfârşi, împărăţia va veni şi asta e tot ce contează.

Diema nu mai era atentă la argumentaţia doctrinară şi îşi căuta pistolul. Era prea departe şi ar fi trebuit să se târască până acolo şi, în orice caz, arăta de parcă primise o lovitură directă.

Dar avea celălalt pistol, în teaca de la gleznă: micul, modestul M26, pe care-l luase de la Nahir şi Shraga, aproape ca o reacţie întârziată.

Se văita şi se răsucea ca şi cum era în agonie, folosindu-se de mişcări pentru a-şi îndoi picioarele şi a le aduce cât mai aproape de mâna ei stângă. Avea senzaţia că încheietura mâinii drepte s-ar fi putut să i se fi rupt, atunci când Ber Lusim i-a aruncat pistolul din mână, trăgând în el – un lucru înspăimântător, chiar de la o distanţă aşa de mică.

— Timpul este cuprins în eternitate, aşa cum nisipul este cuprins în interiorul perlei, spunea Ber Lusim. Toller a văzut toate lucrurile, atât de aproape, cât şi de departe. Şi i-a păsat de toate lucrurile.

Rush a ridicat cartea, iar mâna îi tremura şi mai vizibil.

— Da. Poate. Poate că s-a întâmplat aşa. Dar mai există un scenariu: Toller era un nimeni. Un individ oarecare. Dar era britanic. Venea din afara Angliei, poate că făcuse înconjurul lumii, sau poate că era negustor sau diplomat. Aşadar, face o călătorie în Alpi, unde are un accident. Numai că nu era singur când a avut accidentul. Şi nu este singurul supravieţuitor. Mai este un bărbat, care zăcea lângă el – rănit, probabil pe moarte. Acesta este profetul vostru, proaspăt plecat de la Ginat’Dania. Şi acesta este momentul când totul ia o altă întorsătură pentru Toller. De aici, viaţa lui se schimbă radical. Pentru că bărbatul rănit halucinează şi vorbeşte întruna. Tocmai pentru că ştie că e pe moarte. Trebuie să-i spună cuiva povestea vieţii lui, înainte de a se duce, iar Toller se afla acolo. Toller ascultă. Ascultă cu cea mai mare atenţie.

— Este grotesc, spuse Ber Lusim.

— Aşadar, Toller află întreaga poveste. Trădătorul cel sfânt. Cetatea secretă. Sfârşitul lumii. Este o revelaţie. Ba nu, este o carte întreagă de revelaţii. Şi trebuie să fie adevărat, pentru că cine şi-ar irosi ultimele ore de viaţă scornind o poveste atât de nebunească? Este ca şi cum Dumnezeu l-a pus pe acest bărbat în locul potrivit, la momentul potrivit, pentru ca ochii lui Toller să poată să se deschidă. Şi când s-a terminat, iar bărbatul a murit, Toller s-a dus acasă, în Anglia şi a luat viaţa de la început. Numai că acum era un profet. Un om purtător de mesaj. Şi dorea să-i dea mesajului cât mai multă autoritate, aşa că a inventat vizita îngerului. Sau poate chiar aşa şi-a amintit, la vremea aceea, nu ştiu. Poate chiar a crezut că omul vostru era un înger.

— De ce ar fi aceste lucruri adevărate? îl întrebă Ber Lusim. Ce dovezi ai?

Diema îşi trase pantalonii câţiva centimetri deasupra gleznei, lăsând să se vadă tocul de la pistol. Pistolul era aproape de mâna ei. Dar apăru o altă problemă. Două probleme, de fapt. Cum va trece peste garda lui Ber Lusim, mai bine, a doua oară, acum că trebuia să-şi folosească mâna mai slabă şi mai lentă? Şi cum va ţinti şi va trage asupra lui, fără să-l atingă pe Rush, care stătea exact în drum? A observat că Heather o urmărea, gata să se mişte deodată cu ea.

— Nu-i vorba de dovezi, spuse Rush, deşi am câteva. Puţine, în orice caz. Dar gândeşte-te la asta. Nu are mai mult sens varianta mea? În povestea voastră, un Mesager se hotărăşte, hodoronc-tronc, să-şi trădeze încrederea sacrosanctă şi să se ducă să predice printre păgâni. În a mea, el vorbeşte doar pentru că ştie că va muri.

— El nu s-a hotărât, pur şi simplu, spuse Ber Lusim. Uiţi că a primit vizita lui Dumnezeu.

— Şi această vizită i-a furnizat un raport complet despre cine este cine în politica engleză? Şi l-a făcut să creadă că politica engleză *conta* într-adevăr? Pentru că acolo şi-a petrecut tot restul vieţii, Ber Lusim. A fost executat pentru că a încercat să-l asasineze pe un funcţionar guvernamental. Ce naiba a fost asta?

Ber Lusim făcu un pas în direcţia lui Rush, dar Rush se dădu într-o parte. Ţinea cartea cu amândouă mâinile, pregătit s-o rupă în două.

— Ai face mai bine să te dai înapoi, îl avertiză pe Ber Lusim. Altfel, voi comite o blasfemie gravă.

Ber Lusim ridică din nou pistolul, îndreptându-l spre Rush.

— Cartea va fi oricum distrusă de explozie, spuse el. Integritatea ei fizică nu mai constituie pentru mine, acum, o importanţă supremă. Mi-ar plăcea doar să mor cu ea în mână. În orice caz, am ascultat ce-ai avut de spus şi nu mi-am schimbat părerile câtuşi de puţin. Dacă menirea ta, băiete, a fost să mă pui la încercare, am trecut testul.

— Dar am dovezi, izbucni Rush. Ţi-am spus că am nişte dovezi, corect? Ei bine, iată-le. Nu te mai gândi la înger, nici la accident şi nici la restul. Nu te mai gândi la ce ştia Toller sau de unde aflase. Adu-ţi aminte de un singur lucru pe care l-a făcut care să fi atestat că aparţinea de Poporul lui Iuda.

— A făcut semnul laţului.

Diema era cu mâna pe mânerul pistolului M26, pe care-l scosese pe jumătate din toc. Dar Rush se afla, în continuare, în cea mai proastă poziţie, blocându-i cea mai mare parte din linia de bătaie şi aproape nimic din câmpul vizual al lui Ber Lusim.

— Toller a făcut semnul laţului în chip de binecuvântare, spuse Rush. Adepţii săi nu ştiau ce reprezintă şi nici el nu le-a explicat vreodată. Dar, oricum, l-a făcut.

— Ştiu asta, spuse Ber Lusim.

— Nu ştii nimic. Toller nu a făcut semnul laţului nici măcar o dată.

Ochii lui Ber Lusim se îngustară.

— Ce?

Rush ridică din umeri, arătându-şi mâinile goale.

— Ştiu, corect? Şi eu am crezut acelaşi lucru, prima dată când am citit. Apoi, însă, am văzut-o pe Diema făcând semnul şi ceva nu părea să fie în regulă. Am rugat-o să-mi vorbească despre semn. Apoi, m-am apucat să citesc din nou şi am găsit. *Şi-a dus mâna la gât, apoi la inimă, la stomac şi înapoi, în cerc, de unde începuse.*

— Am citit acel pasaj, mârâi Ber Lusim. Mă crezi prost?

— Aşadar, dacă ai avea pe piept cadranul unui ceas, spuse Rush, furându-i metafora pe care Diema o întrebuinţase în avionul spre Budapesta, în acel sens s-ar învârti mâinile. Priveşte. În acest mod.

Diema observă că Rush face semnul exact în modul în care Robert Blackborne spunea că-l făcuse Toller. Şi-şi dădu seama, din felul în care ochii lui Ber Lusim se holbară, că mersese drept la ţintă.

— A fost făcut în sens invers, spuse Rush. Ca şi cum Toller îl învăţase privind în oglindă. Şi cred că aşa a şi fost, mai mult sau mai puţin.

— Ba nu, spuse Ber Lusim.

Nu îl contrazicea. Îl avertiza.

— Ba da, insistă Rush. Nu în oglindă, evident. Însă a văzut pe altcineva cum îl face şi el l-a imitat, exact după cum îl văzuse. Numai că a uitat să-l întoarcă invers.

— Ba nu, spuse din nou Ber Lusim.

— Este caraghios, într-un sens malefic, zise Rush. Pe şleau. Cu brutalitate. Să te dai atâta peste cap, vreau să spun.

Râse scurt, uşor isteric.

— Ce păcat că Avra Shekolni a murit. Pariez că ar fi adorat

asta.

Poate că râsul a fost cel care l-a scos din sărite pe Ber Lusim. Se întinse înainte, cu mâna îndreptată spre gâtul lui Rush.

Era singura clipă pe care o aveau la dispoziţie.

— Acum! ţipă Diema. Fă-o acum!

Kennedy se ridică în picioare, cu pistolul în mână.

Ber Lusim s-a întors.

Şi Diema a tras.

Ber Lusim trase aer în piept cu un vaier tremurând. Se uită în jos, la pieptul său – la gaura mică ce se ivise acolo, ca un misterios semn de punctuaţie. I se oprise direct în inimă. Din negru a devenit roşu şi sângele a ţâşnit pe acolo. Ber Lusim înţepeni, făcând ochii mari, ca şi cum ar fi descoperit ceva îngrozitor.

Dar Rush a fost cel care căzuse, clătinându-se şi cu genunchii strânşi sub el.

Cu mâna stângă, într-o poziţie proastă, Diema a tras singurul foc posibil: prin umărul drept al lui Rush, în partea stângă, în pieptul lui Ber Lusim.

Acum aveau cale liberă. Ea şi Kennedy au tras iar şi iar, golindu-şi pistoalele în asasin. Ber Lusim şi-a plecat capul, acceptându-şi pedeapsa, ca un om care îndura tirul armelor, aşa cum ar fi îndurat o ploaie torenţială.

Dar timpul devenise mai vitreg. Ber Lusim se prăbuşi în genunchi, ca şi cum el ar fi ales, apoi cobora, treptat, într-o postură de rugăciune şi aşa a murit.

Kennedy se apropie încet de mort, acoperindu-l cu revolverul ei, acum inutil.

— Nu! strigă Diema. Temporizatorul, Kennedy! Temporizatorul!

Femeia alergă la masă, dar ezită. Bomba mai mică, folosită pe post de declanşator pentru uciderea în masă programată de Ber Lusim, era o chestie barocă, şubredă, cu sârme şi bare metalice conectate la pachete cu peroxid de acetonă şi grămezi de capse explozive industriale.

— Ce trebuie să fac? strigă Kennedy.

Temporizatorul de pe ecran indica douăzeci şi trei de secunde. Kennedy se întoarse, disperată, spre Diema. Dar Diema nu ştia mai mult decât ea, ceea ce i se putea citi pe faţă.

Cu un strigăt fără cuvinte, asemenea paraşutiştilor care se aruncă din avion, Kennedy smulse laptopul din circuit.

Cronometrul mergea în continuare în mâinile ei.
La zece.
La cinci.
La zero.
Diema îşi ţinea respiraţia, până când a început să o doară pieptul. Apoi, încet, fără zgomot, a început să scoată aerul afară.

69

— Sângerez, se văicărea Rush pe jos. Doamne, sângerez peste tot. Ajutaţi-mă.

Diema se târî până la el, încet şi cu greu. Verifică rănile lui Rush: ambele intraseră şi ieşiseră. Rana de la intrare era mică şi curată, nepunând nici un fel de probleme. Rana de la ieşire era mai mare şi glonţul îi sfâşiase carnea.

Înainte de a atinge ţinta dorită, glonţul şi-a consumat cel puţin o treime din viteza iniţială, cea mai mare parte în corpul lui Ben Rush. Nu era de mirare că îl ucisese pe Ber Lusim. Cum glonţului încetinit îi lipsea energia să iasă din corp, având în vedere că forţase intrarea, acesta a transmis înaintea lui o undă de şoc amplificată, zdrobindu-i organele interne ca un ciocan de frăgezit carnea.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse Diema lui Rush, în timp ce-l oblojea.

Kennedy se aşeză în genunchi lângă ea, ajutând-o să rupă mai multe fâşii de pânză, timp în care Diema îi înfăşură bandajul.

— Te-ai descurcat de minune, confirmă şi ea. Rush, cum Dumnezeu ai reuşit să descifrezi toate chestiile astea?

— Nu le-am descifrat, mormăi el.

Faţa lui era pământie.

— Cea mai mare parte am inventat-o. Probabil că totul este eronat. Cu excepţia semnului. Eram foarte sigur de semn.

— Ai împiedicat uciderea unui milion de oameni, îi spuse Diema. Ai fost un scut pentru cei din poporul meu.

Şi pentru unii dintre ai tăi. S-ar putea să se aleagă ceva de tine, într-o bună zi, băiete.

— Şi ţie… ah, fir-ar… poate îţi mai cresc sânii, îi replică Rush. Visează la ceva măreţ.

Diema se întoarse către Kennedy.

— Termin eu aici. Tu du-te şi vezi ce e cu tatăl meu – şi pregăteşte camionul. Plecăm.

Se uitară una la alta. Kennedy încuviinţă din cap şi îi lăsă, urcând rapid scările pentru a se întoarce la rezervor.

Diema continua să înfăşoare bandajul, strângându-l mai tare, până când Rush a apucat-o de mână ca s-o oprească.

— Când am făcut sex, o întrebă el, a fost doar ca să poţi

rămâne însărcinată?

— Nu sunt însărcinată, Rush.

El o privi perplex.

— Nu eşti?

— Nu. Am spus asta doar ca să-l împiedic pe Nahir să-ţi ia gâtul.

— Ah, OK.

Rămase puţin pe gânduri, în timp ce ea verifica strânsoarea bandajului.

— Păi… de ce?

Diema rămase tăcută mai mult timp.

— Vrei să spui, de ce i-ar fi împiedicat asta să te ucidă, sau de ce mi-ar păsa mie dacă te omora sau nu?

— Şi una şi alta.

— Este greu de explicat, îi spuse. Poporul meu are, uneori, un mod ciudat de a vedea lucrurile.

Rush tresări ca şi cum o mişcare oarecare transmisese o undă dureroasă către muşchiul rupt de la umăr.

— Nu mai spune! Ei bine, mulţumesc, oricum, pentru autosacrificiul eroic.

Diema nu a mai spus nimic, prefăcându-se că verifică dacă nu erau cumva semne vitale pe trupul cadaveric al lui Ber Lusim.

Încă nu se terminase.

— Crezi că eşti în stare să te mişti? îl întrebă ea pe Rush.

El încercă să se ridice în picioare, dar fiecare mişcare îi provoca dureri. În cele din urmă, au mers împreună, Diema susţinându-l pe băiat de fiecare dată când muşchii îi paralizau de durere. Îl ridica precum un banner – un drapel de capitulare, pentru că aşa se simţea el. Era ca şi cum fata ceda, subit, dar mult prea târziu, logicii unui argument în faţa căruia fusese pusă în urmă cu trei ani, când mâinile sale erau în jurul gâtului lui Ronald Stephen Pinkus şi când lumina dispăruse din ochii lui.

— Eşti pregătit? îl întrebă pe Rush.

— Pregătit pentru ce? spuse el gâfâind. Vrei să dansăm?

— Trebuie să mergi.

— OK.

Le-a luat o eternitate să urce scările. Kennedy îi aştepta sus, cu o expresie sumbră.

— Leo aproape că s-a trezit, îi spuse Diemei, dar cred că unele din rănile de la piept s-au redeschis. Mă tem să-l deplasez.

— Nu avem de ales, spuse Diema.

Se uitară amândouă în direcţia lui Tillman. Stătea în picioare, în colţul rezervorului de gresare, cu braţele întinse, fiecare pe o margine. Capul îi atârna pe piept. Arăta ca un boxer care abia reuşise să scape de prima rundă.

Diema se întoarse spre Kennedy.

— Heather, trebuie să plecăm, spuse ea. Asta este…

— Ştiu ce este.

— A făcut parte din plan, tot timpul. Scoţi băţul din foc, îi baţi pe inamici, după care îl arunci înapoi în foc. Îl laşi să ardă.

— Am înţeles, Diema. Am înţeles asta de prima dată.

— Pot merge, spuse Tillman. Vocea lui era îngrozitor de stinsă.

— Dovedeşte-o, spuse Diema.

Dar mai întâi trebuiră să iasă din rezervor, care se dovedi o agonie prelungită, astfel încât Diema regretă scările. Ea şi Kennedy au trebuit să-l proptească pe Tillman de o latură a rezervorului, apoi să-i tragă şi să-i împingă membrele, unul câte unul, ca şi cum încercau să asambleze faţetele cubului lui Rubik. Când au terminat, el zăcea pe spate, pe marginea rezervorului, epuizat de durere, respirând atât de slab, încât cămaşa lui, întărită de sângele proaspăt, nu se mişca deloc.

Apoi, trebuiră să facă acelaşi lucru cu Rush.

În cele din urmă, au reuşit să-i pună pe amândoi bărbaţii pe picioare şi să-i facă să se mişte, Diema susţinându-l pe Tillman, ea fiind cea mai puternică dintre ele, iar Kennedy venind în urmă cu Rush.

Au reuşit să iasă, ca ultimele echipe dintr-o cursă maraton, din hala fabricii, apoi să treacă proba de obstacole până la uşile de la intrare.

Au trecut pe lângă Desh Nahir, care zăcea inconştient într-o baltă de sânge. Diema murmură o rugăciune, dar nici nu încetini, nici nu se opri. Se zăreau deja uşile şi ea vedea partea din spate a camionului. Tillman alunecă pe o mâzgă rămasă dintr-o baltă evaporată, gata-gata să cadă, dar Diema îl ridică, punându-se sub el şi împingându-l în sus – figura *tsukuri* la o aruncare judo, a cărei urmare rămâne suspendată pe timp nedefinit.

Uşile erau drept în faţa lor. Ţinându-şi ochii în pământ, deoarece acum era obligată să abordeze fiecare pas, fiecare schimbare a punctului de sprijin, ca pe un exerciţiu de logică, Diema a văzut cum picioarele ei şi ale lui Tillman intrau în raza de soare ce cădea oblic peste cimentul murdar. Pătrundeau în lumea de afară cu mişcări încetinite şi alambicate.

Kuutma păşi dincolo de uşi, flancat de o parte şi de alta de Alus şi Taria, aşteptându-i. Alţi Mesageri stăteau afară, pe asfalt, nemişcaţi şi tăcuţi, aşteptând ordinele lui Kuutma.

El se uita la Diema, care se opri clătinându-se. Expresia de pe faţa lui era complexă şi impenetrabilă.

— Raportează, îi sugeră el, cu o blândeţe periculoasă.

Diema încercă să vorbească, dar cuvintele îi zburaseră din mintea ei învălmăşită.

— Eu… noi… încercă ea.

— Ber Lusim este mort, spuse Kennedy. S-a terminat. Dar trebuie să dezamorsaţi bomba. Şi omul vostru, Nahir, are nevoie de îngrijiri medicale.

Privirea lui Kuutma se îndreptă spre ea o fracţiune de secundă, apoi se întoarse către Diema.

— Este adevărat? o întrebă el.

Diema încuviinţă din cap, mută.

— Atunci nu mai există nici o ameninţare? Nu mai există nici un pericol?

— Este… Diema încercă din nou. Bomba. Aşa cum a spus şi Kennedy. Am scos detonatorul, dar bomba trebuie dezamorsată. Iar Nahir…

Kuutma se întoarse spre Alus şi Taria.

— Ocupaţi-vă de el, le ordonă şi ele dispărură într-o clipă.

— *Dan cheira hu meircha!* strigă Kuutma.

Supunându-se comenzii, Mesagerii intrară pe uşă şi înconjurară micul grup.

Cum Rush se ţinea de braţul ei drept, Kennedy încercă să bage mâna stângă în jachetă, după pistolul pe care-l ţinea în teaca de la umăr. Diema se repezi, iute ca un şarpe şi o apucă de mână, ţinându-i-o la vedere. Dacă Heather ar fi reuşit să scoată pistolul, ar fi fost moartă pe loc.

Kuutma se uita la Diema şi la toate aceste manevre.

— Ai procedat bine, îi spuse. Ai procedat foarte bine. Te poţi retrage, Diema Beit Evrom. De ce mai rămâne de făcut aici se vor ocupa alţii.

Diema nu schiţă nici o mişcare. Avea senzaţia că muşchii pieptului îi apăsau pe plămâni, trebuind să facă un mare efort când trăgea aer în piept.

— *Tannanu,* spuse ea. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu, spuse Kuutma. Nu trebuie.

— Ba da, insistă Diema. Să raportez.

— Am ascultat raportul tău, Diema. Acum, de chestiunea asta mă ocup eu. Ieşi afară. Am chibzuit în legătură cu sarcina ta şi am ajuns la un verdict. Singurul verdict posibil, ca să scapi de oprobriul oamenilor. Moartea băiatului îţi va apăra onoarea. Celelalte morţi au fost deja hotărâte, înainte de a fi plecat tu de la Ginat'Dania. Dar nu este necesar ca tu să fii prezentă. Înţeleg că te-ar putea tulbura să-i vezi pe aceşti oameni, care au luptat alături de tine, pierzându-şi viaţa. Pleacă. Du-te la porţile complexului şi aşteaptă-mă acolo.

Diema simţi un gust amar în gură şi-şi înghiţi fierea înapoi.

— *Tannanu,* spuse ea, iar cuvintele îi râcâiau gâtlejul ca şi cum ar fi fost pietriş, vreau să vorbesc. Mărturia mea este relevantă în această problemă. Ascultă-mă.

Rămaseră nemişcaţi, preţ de câteva secunde. În cazul în care Kuutma observase tensiunea din atitudinea ei şi dacă înţelesese ce însemna acest lucru, oricum, nu lăsa să se vadă nimic.

— Foarte bine, spuse el într-un târziu.

Dădu nişte comenzi scurte. Câţiva Mesageri înaintară şi-l luară pe Tillman din mâinile ei şi puseră mâna pe Kennedy şi pe Rush.

— Nemernicule! strigă Kennedy.

Îi aruncă Diemei o privire sălbatică, dar aceasta nu o băgă în seamă. Destinele lor erau acum în mâinile lui Kuutma.

El se dădu puţin la o parte, invitând-o să-l urmeze. Diema se supuse.

— Ascult, îi spuse Kuutma, lăsând deoparte formalismul. Dar sub nici o formă nu se poate împiedica asta, surioară. Ştii foarte bine.

— Frate, începu Diema, privindu-l drept în ochi, ba se poate. Tu eşti Kuutma, Făclia şi ce spui că se va întâmpla aici, aceea se va întâmpla. Nimeni nu te va contrazice.

Kuutma ridică brusc din umeri.

— Asta nu este relevant. Nu pot nega ceea ce am spus deja. Ei vor muri.

Respiră încet, o respiraţie ce părea mai degrabă un oftat.

— Văd şi eu că cei trei au ajuns să însemne ceva pentru tine – am observat asta încă de la Budapesta. Şi sufăr pentru tine. Ai avut deja parte de destule pierderi în viaţă. Dar moartea lui Kennedy şi a lui Tillman făcea parte din misiunea pe care ai acceptat-o. Acum fii puternică şi acceptă situaţia. În privinţa băiatului, chiar dacă-l iubeşti, îl vei uita cât de curând. Ia-ţi un alt iubit. Ia-ţi chiar un soţ. Desh Nahir te-ar lua fără să clipească.

Diema trecu peste această sugestie grotescă şi se ţinea cu dinţii de motivele ei.

— *Tannanu,* Leo Tillman este tatăl meu.

— Nu, Diema, nu este. El este doar…

— Este tatăl meu biologic şi tatăl meu spiritual. Este singurul tată pe care-l recunosc. Cred în el, ca fiică a lui şi voi rămâne alături de el. Mâna care se ridică asupra lui devine, prin acest act, mâna duşmanului meu. Pe Colina Gellert, el s-a luptat pentru mine şi ar fi murit pentru mine, deşi ne cunoscuserăm abia de o oră. Atunci am ştiut că şi-a iubit copilul pe care îl pierduse şi, prin urmare, nu i-ar fi putut ucide pe fraţii mei, în cunoştinţă de cauză. Aceea a fost o greşeală îngrozitoare, după cum mi-a spus şi *rhaka* Kennedy. Monstrul a cărui ucidere am consimţit-o nu a existat niciodată – şi la uciderea tatălui meu, *Tannanu,* nu consimt.

Kuutma asculta acest discurs cu o privire sumbră şi îngrijorată. După ce s-a încheiat, nu a spus nimic timp îndelungat. În cele din urmă, se duse spre Diema şi îi puse o mână pe umăr.

— Nu te-am ajutat cu nimic, spuse el abătut. Acum îmi dau seama de asta. Te iubesc şi te respect, Diema, dar *te-am pus în* calea acestei suferinţe şi nu ştiu cum să fac să o îndepărtez de tine.

— Lasă-i să trăiască.

— Nu pot face asta. Nu sunt liber să aleg.

— Atunci, nici eu nu sunt, spuse Diema.

Scoase un pumnal din teaca dintre sâni şi-i duse vârful în dreptul stomacului.

— Omoară-l pe Leo Tillman şi voi muri şi eu.

Kuutma făcu ochii mari, îngrozit.

— Diema, spuse el, aproape şoptind. Nu poţi vorbi serios.

— Vorbesc foarte serios.

Pe chipul lui Kuutma treceau multe emoţii. Aceea care era cea mai vizibilă era durerea.

— O blasfemie, spuse el.

— Sunt deja blestemată. Pe Colina Gellert, l-am împuşcat pe Hifela, un *Elohim şi* m-am uitat la el cum murea. Şi te-am minţit la Budapesta, *Tannanu.* Nu sunt însărcinată. Am spus asta ca să-l salvez pe băiat şi băiatul tocmai ne-a salvat pe noi toţi.

Se lupta cu vorbele, cu motivaţiile, încercând să explice ceva care venise asupra ei, fără nici un beneficiu de partea nimănui,

asemenea unei revelaţii.

— Dacă îi las să moară, spuse, cad mai jos decât sunt ei. Mai jos decât credeam că sunt ei, atunci când nu-i cunoşteam.

Pe chipul lui Kuutma se putea vedea, în continuare, aceeaşi expresie de supărare şi suferinţă.

— Aş putea să te dezarmez, îi atrase el atenţia.

— Posibil. Dar nu m-ai putea ţine dezarmată.

Dădu cuţitul la o parte, pentru a-şi susţine punctul de vedere.

— Nu trebuie să mor aici sau acum, *Tannanu.* Am tot timpul din lume. Dacă hotărăsc să-mi iau viaţa, singurul mod de a mă împiedica este să mă omori înainte.

Între ei se aşternu tăcerea. Se uitau unul la altul, intransigenţi, de neclintit.

Cu un zgomot abia perceptibil, ca un foşnet, Alus şi Taria se postară de o parte şi de alta a Diemei.

— Desh Nahir va supravieţui, spuse Alus.

— Şi şi-a retras blestemul, adăugă Taria. Nu-i doreşte nici un rău Diemei Beit Evrom.

Kuutma încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, spuse el. Ţineţi-o pe Diema Beit Evrom şi confiscaţi-i arma.

Cele două femei făcură după cum li se spuse. Diema nu a protestat şi nu s-a împotrivit, în timp ce Alus îi duse mâinile la spate, iar Taria o controla metodic. Se uită în ochii femeii înalte şi văzu cât de neplăcut îi era să trateze în acel mod pe unul de-al lor.

— Păziţi-o, spuse Kuutma.

Taria dădu din cap.

— Da, Kuutma. Ce facem cu *rhaka* şi cu ceilalţi? Să-i…

— Nu faceţi nimic, spuse Kuutma. Vreau să stau de vorbă cu Leo Tillman.

Urmând instrucţiunile succinte ale lui Kuutma, Mesagerii lui au răsturnat una dintre căzile din plastic, scoţând afară pasta subţire de pe fund, apoi o rostogoliră într-un colţ îndepărtat al încăperii, la distanţă faţă de toţi ceilalţi. Tillman a fost pe jumătate târât, pe jumătate cărat şi aşezat pe acea cadă, unde, la timpul potrivit şi-a făcut apariţia şi Kuutma.

Tillman avea în continuare dureri atroce, dar s-a apelat din nou la competenţele medicale ale lui Alus. Ea a pregătit un cocktail de medicamente menite să-l ajute să-şi controleze

durerea şi să rămână, totodată, conştient. Pupilele lui complet dilatate şi încordarea morbidă a poziţiei lui sugerau că acestea tocmai începuseră să-şi facă efectul.

Kuutma se uita la adamic, cu încruntarea şi nedumerirea unui matematician care analizează o problemă apelând la logica formală.

— Am avut un plan, spuse el, în care era prevăzută moartea ta. A ta şi a femeii.

Tillman dădu din cap.

— Este adevărat că moartea voastră nu era decât un detaliu, continuă Kuutma. Era o modalitate de a trata o situaţie pe care predecesorul meu a permis să se creeze. Miza principală a planului implica pericole mult mai evidente şi iminente.

Ezită pentru o clipă, apoi se aşeză lângă bărbatul adamic. Asta i-a permis ca mai departe să-şi coboare glasul: toţi Mesagerii prezenţi luaseră recent doze mari de kelalit, ceea ce făcuse ca simţurile lor să fie acutizate, existând, prin urmare, posibilitatea ca ei să fie auziţi, în ciuda distantei de discreţie.

— Aş fi vrut, spuse Kuutma, să vă fi omorât pe voi mai întâi şi, ulterior, să găsesc un alt mod de a rezolva problemele rămase.

Tillman râse scurt – un singur pufnet.

— Da, spuse el, asta vă defineşte pe voi, aşa mi se pare mie. Întoarceţi aceste chestiuni pe toate părţile, dar faceţi mereu aceeaşi greşeală.

Kuutma se încruntă, dar îşi păstră tonul neutru şi controlat.

— Şi care este această greşeală, domnule Tillman?

Tillman îşi trecu mâna peste faţa transpirată şi clipi repede, de câteva ori. Medicamentele care i se dăduseră interferau cu percepţiile lui, sau cu procesul de gândire, sau cu ambele.

— Este absolut uimitoare, nu-i aşa?

— Cine? întrebă Kuutma nedumerit.

— Fetiţa mea. Este o adevărată capodoperă. Aş risca să spun că asta este valabil pentru toate femeile din familia ei. Îmi aminteşte mult de soţia mea.

— Rebecca Beit Evrom nu a fost soţia ta.

— Nu?

— Nu. Relaţia dintre o femeie *Kelim* şi un tată-extern adamic nu este considerată căsătorie, după legile noastre. Care este greşeala pe care crezi că o facem noi, domnule Tillman?

Continuând să clipească, Tillman întoarse capul şi se uită la Kuutma.

— Există un soi de proverb. Trebuie că ai auzit de el. Dacă nu ai decât un ciocan în cutia cu scule, tot ce vezi ţi se pare că sunt cuie.

— Îmi este cunoscută această observaţie.

— De două mii de ani îi tot omorâţi pe cei care ajung la voi, sau se apropie prea mult de adevărul despre voi. Vă jucaţi cu istoria de-a şoarecele şi pisica.

— Facem ceea ce trebuie să facem.

— Nu, spuse Tillman, cu o voce uşor mormăită. Faceţi ceea ce *ştiţi* deja cum să faceţi. Nu vă schimbaţi repertoriul, nici atunci când vedeţi că nu mai funcţionează.

— Până acum a funcţionat destul de bine, spuse Kuutma.

Tillman râse din nou.

— Atunci, de ce mai exişti tu? Dacă ar fi funcţionat, Kuutma, dacă ar fi funcţionat vreodată, ei nu ar avea nevoie de tine. Mii de ani de ucideri pe ascuns şi de fiecare dată, de fiecare afurisită de dată… nu terminaţi bine o operaţiune, că trebuie să faceţi din nou, totul, de la început. Sute de *Elohim* stau cu urechea lipită de pământ, răspândiţi în lumea largă, urmărind o undă de şoapte compusă din şapte miliarde de voci. Bineînţeles că din toate astea ajungeţi să faceţi un talmeş-balmeş.

— Vrei să spui că există o cale mai bună? îl întrebă Kuutma batjocoritor.

— Da.

— Învaţă-mă, *Tannanu* Tillman.

— Ei bine, pentru început, spuse Tillman, nu înăbuşiţi povestea. Strigaţi-o în gura mare. Împrăştiaţi în lumea largă zvonuri despre Poporul lui Iuda, despre Ginat'Dania. Vorbiţi-le tuturor despre cartea secretă, evanghelia pierdută. Spuneţi-le că, dacă au citit-o, indivizi cu feţe palide care plâng cu lacrimi de sânge îi vor găsi şi îi vor ucide cu nişte cuţite ce au fost văzute, ultima oară, acum douăzeci de secole. Vorbiţi-le despre femeile frumoase care, după ce s-au culcat cu ei, dispar şi îi lasă să înnebunească de durere căutându-le. Vorbiţi-le despre cetatea subterană şi despre tot restul.

— De ce? îl întrebă Kuutma, perplex. De ce am face toate astea?

— Pentru că lumea este plină de minciuni, îi răspunse Tillman. Plină cu vârf şi îndesat şi dă pe afară. Şi când veniţi voi cu povestea voastră, va părea o minciună în plus. Va face vâlvă, apoi se va estompa, apoi va muri şi toată lumea îşi va îndrepta

atenţia spre următorul lucru de senzaţie. Încă mai încercaţi să vindeţi aiureala asta cu Poporul lui Iuda? Serios? A apărut acum o nouă carte în care se spune că Iisus a fost femeie! De asta aveţi nevoie. De acel sentiment de saturaţie, de parcă am văzut, parcă am auzit ceva despre. Şi este atât de uşor de obţinut. Nu trebuie decât să priviţi lucrurile aşa cum le privesc toţi ceilalţi, ca să vă puteţi pierde urma în mulţime. În schimb, acum nu faceţi altceva decât să mergeţi tot timpul contra curentului. Nu numai că este mult mai greu astfel, dar, de fiecare dată când vă mişcaţi, de fiecare dată când faceţi ceva, creaţi o altă pistă pe care cineva o poate urmări.

Se pare că discursul îl secătuise pe Tillman de ultimele puteri rămase. Îşi lăsă capul în piept şi închise ochii.

Kuutma se ridică în picioare – şi după o clipă de ezitare – se îndepărtă.

— Lasă-mă să mai vorbesc cu ea, măcar o dată, spuse Tillman.

Kuutma se opri.

— De ce?

— Să-mi iau rămas-bun.

— Nu are nevoie să-şi ia rămas-bun de la tine. S-a împăcat cu gândul morţii tale.

Tillman făcu un gest istovit cu mâna.

— Dacă tu spui. Ştiu că voi nu puteţi minţi.

— *Nu,* se gândi Kuutma, uitându-se la bărbatul rănit, *nu putem.*

Numai faţă de noi înşine.

70

Zborul înapoi la Londra a fost funebru. Şi faptul că se aflau la business class îl făcea şi mai suprarealist.

Ori de câte ori încerca Rush să spună ceva, Kennedy îi răspundea monosilabic. Dar nu o condamna, deoarece tot ce-i trecea lui prin minte să spună era greşit. Conversaţie de complezenţă. Debuşeuri verbale disperate care să-i îndepărteze de singurul subiect pe care nu-l puteau discuta.

De ce i-am lăsat să-i facă una ca asta?

De ce nu mi-au făcut-o mie?

Stewardesa se apropie şi le oferi şampanie. Kennedy părea că nici nu aude. Rush îşi scutură capul cu putere.

— Suntem bine, minţi el. Ne simţim bine. Mulţumim.

71

Kennedy nu telefonase dinainte ca să-i spună lui Izzy că soseşte. Adevărul era că se temea s-o facă. Cel mai mult se temea de cuvinte, în momentul de faţă, pentru că primul lucru pe care l-a făcut când a aterizat la Heathrow a fost să citească mesajele trimise de Izzy timp de o săptămână întreagă.

Nu fusese vreodată arheolog, însă cunoscuse unul. Avea senzaţia că are de-a face cu arheologia.

Descoperind urme ale unui mod de viaţă dispărut.

Tonul lui Izzy trecea de la vesel la amar, la resemnat, la definitiv.

Apoi epocile întunecate, adică marţi şi miercuri şi astăzi, când nu mai erau mesaje deloc, nici un semn de viaţă.

Luă trenul spre Leicester. Nu avea curaj să conducă maşina. A luat un taxi de la gară la Knighton, şoferul vorbind întruna, numai că ea nu a auzit nici un cuvânt.

Îi spuse să o aştepte. S-ar putea să nu stea mult.

Caroline răspunse după ce sună de trei ori. Era surprinsă să o vadă pe Kennedy şi, judecând după cât i se subţiară buzele, nu era genul de surpriză care să te facă să sari în sus de bucurie.

— Bună, Heather.

— Salut, Caroline.

Kennedy se gândi la câteva gambituri conversaţionale vagi, dar abandonă ideea.

— Izzy este cumva aici? Eu... aş vrea să vorbesc cu ea. Doar un minut.

Caroline dădu din cap şi se retrase. Kennedy stătea în pragul uşii, în ploaia uşoară de vară, auzind ecouri de paşi prin casa mare, din ce în ce mai slabe.

Nu a auzit paşii lui Izzy apropiindu-se, deoarece Izzy era în ciorapi. S-a trezit cu ea, brusc. Uşa s-a deschis deodată şi ea a apărut în faţa lui Kennedy, în braţele lui Kennedy, sărutând-o cu o ferocitate care avea s-o umple de vânătăi.

Rămaseră aşa mult timp. Caroline veni în hol, în spatele lor şi le privi câteva clipe cu o faţă împietrită, asemenea soţiei lui Lot care a privit înapoi la cetăţile din câmpie. După care s-a retras din nou.

— Ştiam eu, îi şopti Izzy la ureche lui Kennedy.

— Ştiai ce?

— Că, dacă voi rezista suficient de mult, vei realiza, cumva, că din vina ta m-am culcat cu băiatul ăla. Eşti un geniu, iubito. De aceea am nevoie de tine.

Se mai sărutară un timp, apoi Izzy îşi trase faţa şi se uită la maşina din stradă.

— Te aşteaptă un taxi?

— Ah, spuse Kennedy. Da.

— Slavă Domnului. Hai să plecăm.

72

Ca ochii să fie roşii era permis, într-un fel. Era un mod de a spune ceva ce trebuia spus, chiar dacă nu era ceea ce vedea ea.

Dar era o problemă cu negrul, hotărî Diema.

Ambele femei aveau un păr atât de strălucitor, încât ea nu reuşea să obţină acelaşi efect de volum şi luminozitate cu pigmenţii şi tehnicile pe care le cunoştea.

Adoptând o soluţie parţială, le desenă în formă stilizată, cu părul negru ca tăciunele, cu tuşe pregnante de alb pentru a-l scoate în evidenţă, cu muşchii zugrăviţi în nuanţe de gri puternic pe albul imaculat al pielii.

— Trebuie să mă mişc, mormăi Alus. Mă mănâncă nasul.

— Probabil că nasul tău nu apare în desen, îi spuse Taria. Pânza nu este atât de mare.

Când le lăsă, în sfârşit, să vadă desenul, ele rămaseră uimite.

— Arată de parcă a fost făcut de un copil mic, spuse Taria. Dar… merge, oarecum. Este ca atunci când spui ceva şi toată lumea ştie că exagerezi, dar văd adevărul din spatele exagerării. Cam aşa este însă într-un desen.

Diema se înroşi.

— Printre Neamuri, spuse ea, ei numesc un astfel de desen, desen animat.

— Băieţelul meu de doi ani pictează exact aşa, zise Alus. Crezi că l-aş putea numi un desen animat şi l-aş vinde?

Diema ar fi putut să se supere din cauza insultei, dar a râs şi s-a făcut că nu o bagă în seamă. Încă se mai mira că ele fuseseră de acord să-i pozeze şi se temea să nu facă ceva care să le determine să se răzgândească. Nu era numai faptul că, în sfârşit, reuşea să le picteze, lucru pe care şi-l dorise de când le întâlnise prima dată, dar erau, totodată, singura ei sursă de veşti despre tatăl său.

Vorbeau despre el acum, în timp ce ea pregătea o gustare de pâine cu măsline pentru cele două modele ale ei, care se îmbrăcau la loc, într-un colţ al studioului. Era un studio foarte mare. Spaţiul nu era ceva mult căutat aici, în *het retoyet,* în partea cea mai de jos a lui Ginat'Dania.

— Acum, problema lui sunt ferestrele, spuse Alus. De ce nu are ferestre? Înnebuneşte să nu poată vedea nimic. Este la

doisprezece metri sub pământ şi îi trebuie panoramă. Iar Kuutma, în loc să-i spună să se ducă naibii, îl întreabă „Ce vedere ţi-ai dori, domnule Tillman? La ce ţi-ar plăcea să te uiţi?”, iar Leo îi răspunde: „Nu ştiu, poate la un lac sau aşa ceva”. Şi data viitoare când intru acolo, văd că i-a procurat un film video cu Lacul Michigan. Şi ştii ce zice Leo?

— Spune că „Nu are sonor!” izbucni Taria, luându-i-o înainte lui Alus. Spune că îi place apa, dar fără sonor nu este reală. Aşadar, Kuutma se întoarce şi îi spune lui Alus…

— Sună la Michigan. Vezi dacă este vreo modalitate să pună un microfon înăuntru.

Amândouă femeile râdeau zgomotos. Asta era povestea lor favorită despre Tillman – una în care făcea ceva scandalos sau inexplicabil. Ca şi cum era un animăluţ exotic, cu nevoi exotice şi nevrotice, cu obiceiuri ce necesitau îngrijire de nivel înalt.

În rest în Ginat’Dania, Diema ştia că tatăl ei este văzut altfel. El era prizonierul din turn, monstrul întemniţat, trofeul pe care l-a adus Kuutma după ce l-a învins pe Ber Lusim, salvând cetatea. Ba mai mult, el era fostul duşman, obligat acum să împingă roata, să trudească pentru Popor, deşi i se frângea inima lui mândră şi îl înfuria la culme.

Tillman era strategul adamic strălucit, care descoperise pe vremuri Ginat’Dania, obligându-i să fugă de el. Dar acum, intuiţiile lui, smulse în urma interogărilor nemiloase ale lui Kuutma, erau folosite pentru agenda lui Kuutma şi a Poporului. Ele au fost utile pentru transformarea stilului predilect din activitatea soldaţilor *Elohim,* trecând de la clandestinitate la zgomot şi dezinformare.

Era o nouă eră şi Leo Tillman – o resursă de mare preţ.

Printre *Elohim,* era cunoscut şi pentru că era ţinut ostatic ca s-o facă să se poarte cum trebuie pe *rhaka,* Heather Kennedy. Şi pe ucigaşul lui Ber Lusim, Benjamin Rush. Aceştia doi au salvat cetatea într-unul din momentele ei cele mai disperate, aşa că li s-a permis să-şi trăiască viaţa printre Neamuri, ca un act de sublimă indulgenţă din partea lui Kuutma, cu condiţia tăcerii profunde şi veşnice. Dacă scoteau o vorbă despre ce au făcut sau au văzut, Tillman va muri pe loc.

— Cu timpul, îi spuse Kuutma Diemei, vom schimba accentul, puţin câte puţin. Vom spune că lumina adevărului, puterea cuvântului pot răzbate chiar şi printr-un întuneric atât de adânc precum cel al lui Leo Tillman. Vom spune că lucrează pentru noi

de bunăvoie, înţelegând valoarea a ceea ce clădeşte şi modul eronat de viaţă de dinainte. Vom spune că el doreşte să fie ţinut minte pentru cele bune, nu pentru cele rele şi că speră să capete un dram de iertare, slujind ceva mai măreţ decât propria-i persoană.

Diema a înţeles strategia, dar era nerăbdătoare să o vadă aplicată, într-o bună zi. Kuutma se mişca atât de lent, părând că se bucură să amâne decizia de la o lună la alta, în timp ce verifica starea de spirit publică, în cadrul unui proces de triere infinit, cu final deschis.

— Când îl pot vedea? îl întreba cu ocazia fiecărui raport scurt, neconcludent, asupra progreselor.

— Curând, îi spunea Kuutma de fiecare dată.

Dar nu încă. Faptul că Tillman fusese un tată-extern, iar copilul lui încă mai locuia în cetate constituia aspectul cel mai problematic, cel mai scandalos al prezenţei lui acolo. Dacă el aflase despre existenţa copilului? Dacă încercase să stabilească vreun drept imaginar de acces, de custodie? Dacă – Doamne fereşte! – copilul ar fi intrat, întâmplător, în contact cu el?

Aşa că deocamdată nu. Poporul se confrunta acum cu o mulţime de lucruri care fuseseră, altădată, anatema pentru ei. Dar mai existau nişte graniţe care nu puteau, nu trebuiau să fie trecute.

Ea îi scria scrisori, deşi niciodată cuvintele nu-i veniseră cu uşurinţă. Atunci, după ce auzise povestea aceea de la Alus şi Taria, în care el cerea ferestre, a început să-i trimită fotografii. Peisaje imaginare. Păduri şi câmpuri, podişuri aride, munţi. Şi un lac imens, pierzându-se în zare, cu insule care pluteau în apele lui vălurite şi cenuşii.

Visa, în unele nopţi, cum ei doi se plimbau acolo, pe malurile lui nesfârşite, nesigure. Vorbind despre trecut, până când trecutul nu mai avea puterea să-i rănească, iar ţărmul devenea un pod care îi ducea acasă.

Ea aştepta să-l întâlnească.

CUPRINS

Adam Blake este pseudonimul unui foarte cunoscut autor din Marea Britanie, ale cărui cărți s-au vândut în milioane de exemplare. Nimeni nu a reușit să afle identitatea acestuia, deși s-au vehiculat câteva nume celebre. Adam Blake locuiește în Londra.

ADAM BLAKE

Lumea e pe cale să se sfârșească.
Dar aventura abia acum începe.

Pe apele Rinului curge sânge...
Turnurile Londrei se înclină
până la pământ...
Un înger cu o sabie înfricoșătoare
apare deasupra Ierusalimului...
Curând un oraș va cădea.
APOCALIPSA SE APROPIE.

Codul blestemat este unul dintre cele mai bune thrillere conspiraționiste din ultimii ani – un roman spectaculos despre coduri și indicii, paradis și infern, cu o eroină de neuitat.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-824-7

